

Nơi Đây Anh Chờ Em

Contents

Nơi Đây Anh Chờ Em	3
1. Chương 1: Sở Tâm Nhi Là Ai?	3
2. Chương 2: Đại Tiểu Thư Của Tập Đoàn Sở Thị	4
3. Chương 3: Nhà Họ Sở Lừng Danh	5
4. Chương 4: Oan Gia Ngõ Hẹp	7
5. Chương 5: Gặp Lại Ở Nhà Ăn	9
6. Chương 6: Mỹ Nữ Khoa Thiết Kế, Nam Thần Khoa Kiến Trúc	12
7. Chương 7: Gọi Tôi Là Tâm Nhi	14
8. Chương 8: Bị Treu Chọc Đến Đỏ Mặt	17
9. Chương 9: Tôi Mời	19
10. Chương 10: Cải Nhau Với Lộ Lộ	21
11. Chương 11: Có Anh Tin Tưởng Em	23
12. Chương 12: Buổi Sáng Ngượng Ngùng	26
13. Chương 13: Tin Đồn	28
14. Chương 14: Biến Tin Đồn Thành Sự Thật Đi	30
15. Chương 15: Những Điều Ngọt Ngào	32
16. Chương 16: Hóa Ra Tình Yêu Đẹp Đến Vậy	34
17. Chương 17: Dùng Cơm Với Nhà Họ Tề	37
18. Chương 18: Ở Lại Đi	40
19. Chương 19: Về Nhà Anh	42
20. Chương 20: Về Nhà Anh(tiếp)	44
21. Chương 21: Bị Phát Hiện	45
22. Chương 22: Chỉ Cần Ở Bên Cô Ấy Là Đủ	46
23. Chương 23: Ông Hạ Đồ Bệnh	48
24. Chương 24: Hãy Rời Xa Con Trai Tôi	49
25. Chương 25: Nguy Cơ Phá Sản	51
26. Chương 26: Kết Thúc Đi	53
27. Chương 27: Tình Yêu Không Đủ Lớn	55
28. Chương 28: Dứt Lòng	56
29. Chương 29: Sở Thị Khốn Đốn	58
30. Chương 30: Không Muốn Mất Anh	60
31. Chương 31: Cứ Thế Mà Mất Đi	62
32. Chương 32: Họa Đến Không Ngừng	63
33. Chương 33: Tuyên Bố Phá Sản	65
34. Chương 34: Lòng Người Bạc Bèo	67
35. Chương 35: Vì Cô Mà Đau Lòng	68
36. Chương 36: Đám Tang	70
37. Chương 37: Không Thể Chịu Đựng Được Nữa	71
38. Chương 38: Đừng Đón Tôi Vào Đường Cùng	73
39. Chương 39: Đừng Lãng Phí Nước Mắt	75
40. Chương 40: Một Mình Cô Gặm Nhấm Nỗi Đau	77

41. Chương 41: Gặp Lại	78
42. Chương 42: Anh Cũng Chán Ghét Chính Mình	80
43. Chương 43: Lặng Lẽ Ở Phía Sau	82
44. Chương 44: Anh Không Xứng	84
45. Chương 45: Sự Ấm Áp Trong Tầm Tay	86
46. Chương 46: Anh Mềm Lòng Rồi	89
47. Chương 47: Cô Là Người Được Chọn	91
48. Chương 48: Ở Bên Tôi Khó VẬY Sao?	92
49. Chương 49: Cô Là Người Phụ Nữ Không Có Trái Tim	94
50. Chương 50: Không Có Nếu Như	96
51. Chương 51: Cô Không Đến	98
52. Chương 52: Cô Chui Ở Đâu Ra VẬY?	99
53. Chương 53: Anh Dọa Cô Bỏ Chạy	101
54. Chương 54: Mong Chúng Ta Luôn Hạnh Phúc	103
55. Chương 55: Bữa Này Cô Trả	104
56. Chương 56: Cô Thật Dễ Dãi	106
57. Chương 57: Sở Tâm Nhi Của Bảy Năm Trước	109
58. Chương 58: Cô Chính Là Như Thế	111
59. Chương 59: Nghe Theo Tiếng Lòng Mình	112
60. Chương 60: Có Nhớ Chị Xinh Đẹp Không?	114
61. Chương 61: Không Phải Giấc Mơ	116
62. Chương 62: Lý Tịnh Mắng Chửi Nghe Rất Hay	118
63. Chương 63: Lưu Luyến Không Rồi	119
64. Chương 64: Nụ Hôn Dưới Pháo Hoa	121
65. Chương 65: Chúng Ta Luôn Là Kẻ Ngốc	123
66. Chương 66: Cái Mụn Đáng Ghét	125
67. Chương 67: Em Phải Chịu Trách Nhiệm Với Anh	127
68. Chương 68: Con Của Chúng Ta Sẽ Như Thế Nào?	129
69. Chương 69: Diệu Thiên Biết Được Sự Thật	130
70. Chương 70: Coi Như Tiền Mừng Đám Cưới Cậu	132
71. Chương 71: Giống Như Mèo	134
72. Chương 72: Ai Mà Không Mong Muốn Mình Được Hạnh Phúc Chứ?	135
73. Chương 73: Lưu Hà Say Rượu	137
74. Chương 74: Nếu Yêu Thì Hãy Buông Tay	139
75. Chương 75: Có Cảm Thấy Mệt Mỏi Không?	141
76. Chương 76: Nói Được Phải Làm Được	143
77. Chương 77: Đã Chết Tâm Chưa???	144
78. Chương 78: Vĩnh Viễn Không Thể Ghép Lại Được	147
79. Chương 79: Sự Thay Đổi Thầm Lặng	148
80. Chương 80: Chưa Bao Giờ Nghiêm Túc Như VẬY	150
81. Chương 81: Rốt Cuộc Mình Bị Làm Sao VẬY?	152
82. Chương 82: Gặp Lại Ở Hôn Lễ	154
83. Chương 83: Tôi Vì Cô Mà Phát Điên	156
84. Chương 84: Màu Đỏ Của Máu	157
85. Chương 85: Tất Cả Các Người Đều Ép Cậu ẤY	159
86. Chương 86: Anh Chỉ Cần Cô	161
87. Chương 87: Làm Đầu Bếp Của Cô	163
88. Chương 88: Tề Hạo Xấu Hổ	165
89. Chương 89: Theo Anh Về Nhà	167
90. Chương 90: Đừng Hối Hận Vì Quyết Định Ngày Hôm Nay	168
91. Chương 91: Ai Thâm Hơn Ai?	170
92. Chương 92: Chúng Ta Kết Hôn Đi	172
93. Chương 93: Kế Hoạch Cầu Hôn	174
94. Chương 94: Cũng Thật Lớn Đi	176

95. Chương 95: Độc Nhất Vô Nhị	178
96. Chương 96: Hôn Lễ Mơ Ước	180
97. Chương 97: Trăng Mật Ngọt Ngào	182
98. Chương 98: Nhất Định Phải Sinh Một Đứa	184
99. Chương 99: Mang Thai	186
100. Chương 100: Thai Nghén	188
101. Chương 101: Mập Lên Tốt Mà	189
102. Chương 102: Thật Nhiều Đêm Giao Thừa Nữa	191
103. Chương 103: Hạ Điem Điem	193
104. Chương 104: Đại Kết Cục	195

Nơi Đây Anh Chờ Em

Giới thiệu

Một cô gái từ nhỏ đã được sống trong nhung lụa hưởng thụ hết mọi thứ tốt đẹp trên đời. - Một chàng trai sinh ra trong

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/noi-day-anh-cho-em>

1. Chương 1: Sở Tâm Nhi Là Ai?

Tại sân bay của thành phố Luân Đôn một cô gái khoác trên mình chiếc váy màu đen gợi cảm, mái tóc thẳng dài đến thắt lưng xoã xuống thắt lưng gương mặt nhỏ nhắn khuất sau chiếc kính râm làm tăng thêm phần mị hoặc. Mỗi son hé mở thốt ra lời vàng ngọc: “Mấy người cảm tình con rùa hay sao mà chậm chạp quá vậy? Làm lỡ máy bay của tôi thì các anh tính sao?”

“Sở tiểu thư, chúng tôi sẽ cố gắng nhanh hơn”. Hai người vệ sĩ theo sau cung kính cúi đầu trả lời.

“Cố gắng, cố gắng,... suốt ngày cũng chỉ biết nói mấy lời nhảm chán này. Đúng là tức chết tôi!”. Sở Tâm Nhi bực bội nói. Dứt lời liền xoay người đi về đám đông. Dáng người nhỏ nhắn của cô đi trên đôi giày cao gót 7 phân thì không còn từ nào ngoại hai từ “xinh đẹp”.

Hai người vệ sĩ nhìn theo lắc đầu nói: “Sao tiểu thư ở Luân Đôn có 3 năm mà lại nhiều đồ như vậy? Muốn lấy mạng chúng ta sao?”

15 tiếng sau.

“Cuối cùng cũng hạ cánh, đúng là mệt chết tôi”. Sở Tâm Nhi vừa ra khỏi sân bay đã than thở.

“Tiểu thư, mời uống nước”. Một vệ sĩ đưa cho cô chai nước nói.

“Tôi không cần. Anh uống đi”. Cô mệt mỏi nói. Chưa kịp nói hết câu đã nghe thấy tiếng ồn từ xa truyền đến làm cô không nén nổi tò mò quay lại.

“Sở tiểu thư ở kia kìa mọi người! Chính là cô ấy!”. Một người đàn ông chỉ về phía cô gào thét ầm ĩ, sau đó một đám người cầm máy quay, máy ảnh, và micro hướng về cô hỏi không ngừng nghỉ.

“Sở tiểu thư, cô vừa xuống máy bay sao? Cô lần này trở về có rời đi nữa không? Xin hỏi cô có bạn trai chưa? Tập đoàn Sở Thị lọt vào top 10 tập đoàn lớn nhất thế giới cô có cảm nghĩ gì? Xin hỏi...?” Các phóng viên thi nhau đặt câu hỏi.

“Hỏi xong chưa?”. Sở Tâm Nhi lạnh lùng hỏi lại

“Rồi... rồi ạ...”. Các phóng viên ập ứng trả lời.

Sở Tâm Nhi đưa tay bỏ kính râm trên mặt xuống kiêu ngạo nói: "Hành lí còn đây không cần hỏi người cam cũng biết tôi vừa xuống máy bay. Lần này tôi về sẽ không đi nữa. Bạn trai? Anh hỏi làm gì? Cho dù đàn ông có chết hết cũng không tới lượt anh đâu! Còn Sở Thị... tôi không quan tâm! Các câu hỏi tôi đã trả lời xong mời các người tránh đường".

Sau khi trả lời xong một loạt câu hỏi cô đeo lại kính râm và bước đi một cách đầy kiêu ngạo. Sau lưng xì xào một số lời bàn tán: "Đúng là đồ khó ưa! Cô ta nghĩ mình là số 1 chắc?". Một phóng viên khác tiếp lời: "Lấy cô ta thì tôi có mà bán nhà cũng không đủ trả tiền quần áo cho cô ta nữa".

2. Chương 2: Đại Tiểu Thư Của Tập Đoàn Sở Thị

Sở Tâm Nhi bước xuống xe đi đến trước cổng biệt thự nhà họ Sở. Bàn tay nhỏ nhắn khẽ giơ lên những ngón tay thon gọn lướt trên mặt mã cửa. Cô vừa ấn vừa nghĩ "việc đầu tiên khi vào nhà là sẽ ngủ một giấc thật ngon" nào ngờ... "Xin lỗi, mặt mã không đúng. Mời thử lại".

"Cái gì? Không đúng?" Tiếng hét thất thanh của Sở đại tiểu thư làm rung chuyển đất trời và hai người vệ sĩ phía sau cũng bị cô dọa một phen hết hồn.

"Thử lại nào!". Cô nói để động viên chính mình.

"Hừ, vẫn không được? Đúng là cái cửa đáng ghét!" Nói xong Sở Tâm Nhi lấy điện thoại ra gọi "Vú Trần, mở cửa cho con với".

Giọng nói nũng nịu ngọt ngào của cô làm cho vú Trần cười híp cả mắt, bà bỏ hết mọi việc đang làm chạy ra mở cửa cho vị tiểu thư mà bà coi như con gái ruột của mình. Thấy Sở Tâm Nhi như con chim nhỏ chạy vào bà đang hai tay hiền hoà nói: "Tâm Nhi, bà già này nhớ con đến chết mất".

"Vú Trần, con cũng nhớ người". Nói xong còn rất khoa trương hôn "chụt" một cái lên má bà.

"Con có quà tặng cho vú. Vú đừng cảm động đến rơi nước mắt đó!". Cô vừa nói vừa chạy đến chỗ hành lí lấy cho bà một cái túi làm ra vẻ bí mật nói: "Vú nhắm mắt lại nào".

Sau khi kiểm tra vú Trần đã nhắm chặt mắt thì cô lấy trong túi ra một chiếc khen choàng màu xanh rêu nhẹ nhàng quàng vào cổ vú Trần: "Đẹp quá! Đúng là con có mắt thẩm mĩ".

Vú Trần mở mắt ra nhìn thấy cảm động nghẹn ngào nói: "Tiểu thư, người tốt với bà già này quá".

"Vú lại gọi con là tiểu thư rồi? Còn gọi nữa là con giận đó!" Cô đưa tay ôm bà lại ngọt ngào nói.

"Không nói chuyện này nữa. Vú à, bố con đâu?". Cô nhìn quanh nhà rồi cất giọng hỏi.

"Ta suýt thì quên mất! Ông chủ bảo con về thì đến công ty gặp ông". Vú Trần giật mình khi nhắc đến chuyện này.

"Vậy con đến công ty trước". Cô cầm túi xách và đi hướng nhà xe.

Bước vào nhà xe sau khi nhìn quanh một lượt hơn 20 cái ô tô lớn nhỏ cuối cùng cô quyết định lái chiếc xe Mercedes màu trắng đến Sở Thị.

Lúc đi trên đường cô mới hiểu cảm giác kẹt xe vào giờ cao điểm khủng bố đến thế nào. Liếc mắt thấy bên phải có chỗ trống Sở Tâm Nhi nghĩ sẽ tấp vào lề đợi cho con đường trở nên thông thoáng hơn mới lái xe rời đi. Nghĩ là làm, cô đánh tay lái sang bên phải nào ngờ đuôi xe đâm vào chiếc xe đạp vừa đi tới.

Chủ chiếc xe đạp là một chàng trai chừng 22,23 tuổi. Dáng người cao ráo, gương mặt tuấn tú nhìn qua cũng làm nhiều cô gái say đắm. Người con trai dựng xe lên vĩa hè đi đến chỗ cô đậu xe khách khỉ gõ cửa kính. Sở Tâm Nhi thấy vậy liền hạ cửa xe xuống lạnh lùng hỏi: "Cần bao nhiêu?"

"Cô nói gì?". Giọng nói trầm ồm của anh cất lên đánh tan sự bực bội của cô.

“Tôi hỏi anh cần bao nhiêu cho cái xe đạp rách đó?”. Sở Tâm Nhi rất không kiên nhẫn mà nói thêm lần nữa.

“Tôi không cần tiền!” Hà Minh bị giọng nói ngang ngược của cô chọc giận.

“Hừ! Không cần làm ra vẻ cứ nói số tiền anh cần, tôi sẽ đưa không thiếu một xu”. Cánh tay trắng trẻo gác lên cửa xe gỗ nhẹ từng nhịp trong đầu âm thầm đánh giá người con trai đối diện. Cuối cùng cô rút ra được kết luận, người con trai này “không tồi”.

Hà Minh nhìn cô rồi nhìn xe cười khinh bỉ: “Tôi tưởng loại người nào? Hoá ra là người chuyên ăn bám cha mẹ!”

Sở Tâm Nhi nghe câu nói đó của anh không những không tức giận ngược lại còn bật cười: “Thế mới nói cha mẹ là chỗ dựa vững chắc của con cái. Nhìn anh...” Cô dừng lại nhìn anh rồi lắc đầu: “chắc là không có rồi!”

“Cô...” Anh không ngờ trên đời vẫn còn tồn tại loại người này nhất thời cứng họng không nói lên lời.

Sở Tâm Nhi bật cười trước dáng vẻ này của anh, cô với tay lấy túi xách ở ghế bên rút ra một xấp tiền mặt vứt xuống dưới đất khinh bỉ nói: “Mau chóng cầm tiền rồi cút đi nếu chưa đủ thì...”. Cô lấy trong túi ra một tấm danh thiếp nhét vào túi áo ngực của anh cười nói: “Đến Sở Thị, nói Sở Tâm Nhi-đại tiểu thư của tập đoàn Sở Thị tông vào anh. Họ sẽ cho anh số tiền mà anh mong muốn”.

Cô nói xong thì xe cô cũng đã thông thoáng hơn rất nhiều liền đạp mạnh chân ga chiếc xe lao vút đi một cách đầy kiêu hãnh. Hà Minh lúc này mới hoàn hồn đưa tay cầm tờ danh thiếp nghiêng nhìn nghiêng lợi nói: “Sở Tâm Nhi, nếu gặp lại tôi sẽ không bỏ qua cho cô”

3. Chương 3: Nhà Họ Sở Lừng Danh

Lúc Sở Tâm Nhi đến Sở Thị thì trời đã bắt đầu sẩm tối. Đưa xe cho nhân viên cô cầm túi xách bước vào đại sảnh công ty.

“Xin lỗi, cô có hẹn trước không ạ?”. Nhân viên tiếp tân thấy cô bước vào liền vội vã cản lại.

“Không có”. Sở Tâm Nhi nhàn nhạt trả lời.

“Vâng xin lỗi. Tôi không thể cho cô vào”. Nhân viên lễ tân lễ phép nói.

Hàng lông mày của Sở đại tiểu thư khẽ nhíu lại, cô nhìn thẳng vào mặt nhân viên lễ tân hỏi: “Cô là người mới?”

“Dạ? Vâng!” Người nhân viên nhất thời bị câu hỏi của cô làm cho đứng hình.

“Vậy thì mời cô tránh đường”. Sở Tâm Nhi hất tay cô ta ra khỏi trước mặt mình rồi bước về phía thang máy.

“Cô ơi! Không được đâu ạ...”. Nhân viên tiếp tân khổ sở chạy theo cản cô lại.

“Có chuyện gì mà ầm ĩ vậy?”. Quản lý thấy thế liền cao giọng quát.

“Quản lý Từ, cô ấy không có hẹn trước mà đã xông vào đòi lên phòng chủ tịch. Tôi chỉ cản lại...”. Nhân viên tiếp tân nhỏ giọng giải thích.

“Quản lý Từ, đã lâu không gặp.” Sở Tâm Nhi nghe vậy liền quay lại chào hỏi.

“Sở tiểu thư? Chào... chào cô, cô mới về ạ”. Quản lý Từ nghe nhân viên nói thế đang định quay sang mắng người con gái không biết phép tắc này. Nào ngờ lại là tiểu công chúa của Chủ tịch đại nhân, bọn họ nào dám đắc tội.

“Sở tiểu thư? Quản lý Từ, cô ấy...” Nhân viên tiếp tân thấy quản lý ngày thường hung hăng quát mắng là vậy mà bây giờ lại kính cẩn chào hỏi người con gái trước mặt thì không thể hiểu nổi. Mặc dù cô ấy rất xinh đẹp nhưng cũng không đến mức dọa cho quản lý Từ sợ chết khiếp như vậy chứ?

“Còn không mau chào hỏi Sở tiểu thư? Đúng là có mắt không thấy Thái Sơn!”. Quản lí Từ vội vàng kéo nhân viên thấp giọng mắng.

“Không cần. Tôi đi trước đây”. Cô không thèm để tâm đến bà cô già chuyên đi nịnh hót này.

Vào thang máy cô ấn thẳng lên tầng 30 bỏ lại mọi ánh nhìn phía sau.

“Sở tiểu thư đẹp quá!”

“Cô ấy đúng là nữ thần mà”

Quản lí Từ nghe thấy âm thanh bàn tán phía sau liền quay lại quát tháo: “Hết việc rồi à? Còn không mau đi làm đi!”

Mọi người nhanh chóng giải tán trả lại sự yên tĩnh cho đại sảnh rộng lớn.

Đến cửa phòng Chủ tịch Sở Tâm Nhi nhẹ nhàng dọn đồ thư kí: “Pha cho tôi cốc nước cam”.

Một lát sau, nữ thư kí trở lại trên tay bưng một cốc nước cam ngọt ngào cười nói: “Đây ạ”.

Cô đưa tay cầm lấy cốc nước xoay lưng mở cửa, trước khi đóng cửa còn không quên dặn thư kí: “Lau bớt lớp phân của cô đi. Trông khó coi muốn chết, định dọa bố tôi chết sao?”

Dứt lời liền đóng mạnh cửa không thèm để ý gương mặt lúc xanh lúc trắng của nữ thư kí.

“Bố! Dừng tay nghỉ một lát đã”. Cô đi đến bên bàn Chủ tịch đặt cốc nước cam lên bàn và nũng nịu nói.

“Con gái yêu của ta! Lại đây bố xem nào”. Sở Định buông cây bút trên tay xuống cười ha hả.

“Đã lớn như vậy rồi! Tâm Nhi của ta càng ngày càng xinh đẹp”. Sở chủ tịch hàng ngày luôn ra vẻ nghiêm khắc giờ đây hoàn toàn rũ bỏ xuống dáng vẻ của một doanh nhân thành đạt, trước mắt cô lúc này chỉ là một người bố yêu thương con gái hết mực mà thôi.

“Con có quà tặng bố”. Cô cười nói.

“Tặng ta? Tâm Nhi thật hiếu thảo!”. Sở Định gạt đầu tẩm tặc khen con gái cưng.

Sở Tâm Nhi đặt lên bàn làm việc của ông một chiếc đồng hồ kim cương được làm một cách tỉ mỉ và thận trọng. Cô đeo lần cổ tay bố ngọt ngào nói: “Vừa in. Nhìn thật đẹp mắt”.

“Ta thích! Ta thích”. Sở Định giờ đây không khác gì một đứa trẻ được người lớn cho kẹo mà vui mừng.

“Bố thích là tốt rồi”. Cô đưa hai tay xoa nhẹ hai vai ông dặn dò: “Bố không được uống cafe, nếu không sẽ trở thành một lão già xấu xí. Đến lúc đó mẹ sẽ không cần bố nữa, xem bố làm thế nào?”

“Con đúng là một đứa nhỏ đáng ghét!”. Ông bật cười vỗ tay lên bàn tay nhỏ nhắn của cô.

“À, ta đã sắp xếp xong trường học cho con rồi. Ba ngày nữa con sẽ đến đó học, mấy ngày nay nghỉ ngơi cho tốt đi”. Sở Định nhắm mắt hưởng thụ đôi tay bé nhỏ đang xoa bóp hai vai của mình nói.

“Con biết rồi”. Cô bĩu môi.

Biệt thự nhà họ Sở.

Từ công ty trở về Sở Tâm Nhi liền lái xe trở về. Nhà họ Sở nổi danh là một trong 10 tập đoàn lớn mạnh của thế giới kinh doanh tất cả các lĩnh vực và đặc biệt nhất đó chính là bất động sản. Biệt thự nhà họ Sở nằm ở khu kinh tế trọng điểm của cả nước. Căn biệt thự có diện tích hơn 300m² có tất cả 15 phòng ngủ 2 phòng khách một phòng bếp. Và đặc biệt là trước biệt thự là một vườn hoa rộng 100m² trồng tất cả các loại hoa quý hiếm trên thế giới. Trong đó có hoa cẩm tú quỳnh là cô thích nhất. Ở giữa vườn hoa có một con đường đá nhỏ rộng 5m dẫn thẳng đến phòng khách của căn biệt thự. Người ngoài nhìn vào chỉ biết choáng ngợp trước sự nguy nga lộng lẫy của nó.

Biệt thự lấy màu trắng là sắc màu chủ đạo nội thất bên trong lấy màu đen là chính. Sở Tâm Nhi vào đến phòng khách liền mệt mỏi thở dốc.

“Đúng là mệt chết con! Vú ơi, mẹ con về chưa?”.

“Bà chủ đang giúp cô sắp xếp đồ đạc trên phòng”. Vú Trần nói vọng từ nhà bếp ra.

“Vâng”. Cô nhanh nhẩu trả lời rồi chạy lên gác.

“Mẹ yêu của con”. Mở cửa phòng ngủ liền thấy bóng dáng người phụ nữ đang tất bật giúp cô dọn đồ.

“Cái này mua cho ta sao?”. Mẹ Sở liền giơ chiếc vòng cổ hình giọt nước tinh xảo đang cầm trong tay lên dịu dàng hỏi.

“Mẹ! Làm thế thì còn gì là bất ngờ nữa?” Cô giận dỗi nói.

“Đứa nhỏ này...nhanh đi tắm đi không bố về bây giờ”. Bà Nhược Lan véo má cô nói.

“Vâng, thưa Thái Hậu nương nương”. Cô trả lời rồi vội vàng chạy vào nhà tắm.

“Con đúng là...” Bà Nhược Lan nhìn theo dáng cô lắc đầu ngao ngán.

4. Chương 4: Oan Gia Ngổ Hệp

Hôm nay là ngày Sở Tâm Nhi nhập học vào trường đại học A. Từ sáng sớm mọi người Sở gia đều rộn rịp chuẩn bị.

“Sở Đại nhân, con chỉ là đi học thôi mà”. Sở Tâm Nhi vừa cắn quả táo vừa nói.

Hôm nay cô ăn mặc nhẹ nhàng thoải mái nhưng không kém đi phần xinh đẹp kiều mị của mình. Một chiếc áo bò dài đến đầu gối che đi quần sooc trắng bên trong cả người Sở Tâm Nhi toát lên vẻ hoạt bát đáng yêu. Bỏ đi giày cao gót hàng ngày hay đi dưới chân cô bây giờ là đôi giày thể thao màu đen đất tiền. Từ trên xuống dưới khắp người cô toát lên vẻ tươi mát tràn sức sống của thiếu nữ đôi mươi.

Ký túc xá nam của đại học A.

“Nhanh lên, nhanh lên. Muộn rồi đừng ngủ nữa”. Vũ Khắc Tiệp hét khản cả cổ mà anh bạn Hạ Minh vẫn ngủ một cách ngon lành.

“Hết gì mà hét, 2h sáng tôi mới ngủ đó”. Kèm theo giọng nói vẫn còn đang ngái ngủ là một chiếc gối bay thẳng vào mặt Khắc Tiệp.

“Ai bảo cậu đi dạy thêm làm gì? Bây giờ còn đánh tôi?”. Vũ Khắc Tiệp vẻ mặt đầy ảm ức lẩm bẩm.

“Rầm!”. Trả lời câu nói đó là tiếng sập cửa nhà vệ sinh.

“Cậu ta đang đến tháng, cậu chọc vào làm gì?”. Bạn học Trần Đông vừa soi gương vừa lắc đầu nói.

“Gọi cũng chẳng gọi cũng chẳng! Tôi là thùng rác cho các cậu xả sao?” Vũ Khắc Tiệp hét lên đầy oán hận.

“Im đi! Cậu còn không mau thay cái quần lót con lợn chết tiệt đó ra thì tôi sẽ bóp chết cậu. Nhìn thật đáng khinh”. Chủ nhân của giọng nói đó là bạn học giường trên Đường Phong.

“Hôm nay là ngày đón tân sinh viên đúng không?”. Cửa phòng tắm vừa mở Hạ Minh bước ra như một nam thần làm ba người bạn cùng phòng ghen hờn.

“Cậu ta...” Đường Phong chỉ tay về phía Hạ Minh không thốt lên lời.

“Tôi chỉ đợi các cậu 10 phút”. Hạ Minh nhìn ba người bạn khoanh tay nói.

“Nhà tắm là của tôi...”

“Quần lót của tôi đâu...?”

“Tất của tôi sao cậu lại đi nó...”

Phòng ký túc xá số 177 một phen hỗn loạn như sắp có bão lớn kéo đến. Còn bạn học Hạ Minh thì ung dung ngồi trên giường đọc sách như mình không phải người của phòng này.

Trước cổng đại học A một chiếc Audi màu đỏ vừa dừng lại liền có một đám sinh viên đứng lại tò mò nhìn ngó.

Tài xế vội xuống xe đi ra phía sau mở cốp xe xách xuống hai chiếc vali màu hồng nhạt rồi đi đến mở cửa xe.

Sở Tâm Nhi đeo kính râm bước xuống rồi thản nhiên đi về phía cổng trường. Tài xế thấy vậy liền vội vã xách vali chạy theo mà không dám thở dốc.

“Phòng 100 dãy A đúng chứ?” Giọng nói nhẹ nhàng của Sở Tâm Nhi cất lên.

“Vâng”.

Sau khi tài xế tận tay đưa vali vào ký túc liền cung kính chào rồi rời đi.

“Chào bạn, mình tên Lý Tịnh học khoa mỹ thuật”. Một cô gái đáng người nhỏ nhắn gương mặt trái xoan thấy cô liền vui vẻ chào hỏi.

“Chào”. Sở Tâm Nhi lãnh đạm đáp lại.

Sở Tâm Nhi ngược mắt thấy giường ngủ của mình ở tầng trên liền khó chịu nhíu mày.

“Cậu không thích tầng trên sao? Giường mình ở tầng dưới ngay cạnh cửa sổ, nếu muốn mình sẽ đổi cho cậu”. Lý Tịnh tinh ý thấy cô không thích liền vui vẻ nói.

Sở Tâm Nhi đưa mắt nhìn giường của cô ấy, đúng là rất thoáng mát.

“Cảm ơn cậu” Sở Tâm Nhi gật đầu nói cảm ơn rồi đi đến lấy hành lý thu xếp quần áo.

“Mình giúp cậu”. Lý Tịnh cũng chạy đến giúp cô thu dọn.

Đang sắp xếp thì có hai cô gái mở cửa đi vào chào hỏi. Lý Tịnh cười nói còn Sở Tâm Nhi chỉ gật đầu lấy lệ.

“Mình là Lưu Hà học khoa báo chí”. Cô gái tên Lưu Hà có làn da trắng đôi mắt to tròn là vẻ đẹp điển hình của vùng trung du.

“Còn mình là Lộ Lộ học khoa kinh tế”. Lộ Lộ là người ven biển nên làn da ngăm đen và thân hình cao ráo.

“Sở Tâm Nhi học khoa thiết kế”. Cô chỉ giới thiệu qua loa cho có.

“Sở Tâm Nhi? Sở... cậu là tiểu thư của Sở Thị?” Lý Tịnh kinh ngạc hỏi.

“Đúng. Các cậu cầm lấy ăn đi”. Cô gật đầu và đưa cho họ một hộp Chocolate.

Ba cô gái vui vẻ nhận lấy và tranh nhau thưởng thức còn Sở Tâm Nhi thì đeo máy ảnh đi ra khỏi ký túc xá.

“Cậu thấy chiếc áo của mình thế nào?” Vũ Khắc Tiệp chỉ vào chiếc áo sơ mi xanh dương mới mua tự hào hỏi.

“Xấu hoắc!” Hạ Minh đẩy cậu ta ra rồi đi về phía trước.

“Cậu đừng đi theo bọn tôi, thật mất mặt!” Đường Phong và Trần Đông tạt thêm cho anh ta một gáo nước lạnh.

“Các cậu... các cậu là đồ điên!” Vũ Khắc Tiệp ở đằng sau mắng mỗ như một bà cô già.

Sở Tâm Nhi vừa đi vừa chụp quang cảnh xung quanh đại học A. Những người vào được đây đều có một thành tích đáng nể còn không là dựa vào quan hệ. Còn cô thuộc dạng thứ hai, vì cô không tham gia thi nên bố mới dùng quan hệ của mình sắp xếp cho cô vào học tại đây.

Cô thà đi một mình còn hơn là ở căn phòng ký túc xá chật chội kia. Còn đám sinh viên lẩm bẩm kia nữa.

“Kìa, trường ta lại có thêm một mỹ nữ rồi!” Trần Đông chỉ về phía Sở Tâm Nhi cười hớn hở.

Hạ Minh cũng nhìn về hướng anh chỉ thì thấy một cô gái nhỏ nhắn năng động đang mãi chụp hình. Nhưng nhìn ngang thì anh thấy gương mặt này có chút... quen quen.

“Đừng nói trùng tiếng sét ái tình chứ?” Đường Lâm huyết sáo nhìn anh nói.

“Cậu đừng có ăn nói linh tinh”. Hạ Minh nhìn gương mặt nhăn nhó kia chỉ muốn đấm cho phát.

Nghe thấy tiếng nói chuyện Sở Tâm Nhi ngẩng đầu lên, đối diện cô là người con trai bị mình đụng xe hôm nọ mà ngăn người giây lát.

Hà Minh cũng không ngờ người con gái hung hăng tự mãn đụng xe mình hôm nay lại có mặt ở đây.

Sở Tâm Nhi lấy lại vẻ kiêu ngạo cùng lạnh lùng của mình bước đến phía anh.

“Cô ấy đến kìa”. Hai người bạn cùng nói bên cạnh kéo anh về hiện tại.

“Thật không ngờ...” Cô nói nửa vờ làm cho anh phải hỏi lại.

“Không ngờ cái gì? Sao cô lại ở đây?” Hạ Minh tò mò muốn biết nguyên nhân.

“Không phải anh biết hôm nay tôi nhập học ở đây nên đến đòi thêm tiền sao? Không ngờ anh lại là một con người tham lam như vậy!” Sở Tâm Nhi khinh bỉ nói.

“Cô đừng có ăn nói lung tung. Tôi không cần số tiền đó”. Bị lời nói của cô chọc giận Hạ Minh đỏ mặt nói.

“Không phải thì sao anh lại đỏ mặt? Yên tâm, tôi sẽ cho anh thêm nhưng mà sẽ không có lần thứ ba đâu!” Cô vừa nghịch máy ảnh vừa lạnh lùng nói.

“Cô... đúng là đồ ăn bám!” Lần đầu tiên bị người khác vu oan Hạ Minh sao có thể nuốt trôi cục tức này.

“Còn hơn cái đồ đào mỏ”. Cô đi qua anh và bỏ lại một câu nói trên.

5. Chương 5: Gặp Lại Ở Nhà Ăn

Mang theo tâm trạng buồn bực đi khắp khuôn viên đại học A, đến khi bụng réo ầm ĩ thì Sở Tâm Nhi mới nhận ra là đã đến giờ ăn tối. Cô liền xoay người đi về ký túc xá, chắc giờ này vú Trần cũng đã đem cơm đến rồi.

Về đến ký túc xá thì chuông điện thoại kêu, cô liền nhanh tay bắt máy: “Vú đến chưa? Con đói lắm rồi...”

“Tâm Nhi, vú không vào được...” Vú Trần lo lắng nói, đồ ăn không quen chắc chắn tiểu thư sẽ ăn không vào.

“Vậy con sẽ ăn ở căn tin, vú cũng đừng làm khó bảo vệ nữa”. Cô nhỏ giọng căn dặn rồi cúp máy.

Đúng lúc này Lý Tịnh và hai người bạn mới đến cũng chuẩn bị đi ăn tối nên cô cũng đi chung với họ.

Tại căn tin của đại học A.

“Hạ Minh, mình đã lấy cơm cho cậu rồi. Có món trứng cuộn cậu thích đấy”. Một giọng nói nhẹ nhàng vang lên trước mặt Hạ Minh là một khay cơm vừa lấy xong.

“Diệu Thiên, lần sau cậu không cần lấy hộ mình. Mình có tay, mình sẽ tự lấy”. Hạ Minh đành phải cầm lấy khay cơm đi về cái bàn trống phía trước.

“Dù gì mình cũng phải lấy cơm cho mình mà, chỉ là tiện thể lấy hộ cậu luôn”. Cô gái tên Diệu Thiên cười nói.

“Hạ Minh, cậu đúng là tốt số. Cả trường này ai lại không muốn đại hoa khôi lấy cơm cho chứ.” Đường Phong cùng hai người bạn vừa đặt mông xuống liền trêu chọc anh.

“Nhiều đồ ăn như vậy cũng không lấp được cái miệng quạ đen của cậu”. Hạ Minh và cơm lên miệng lườm anh.

“Các cậu mau ăn đi.” Hoa khôi Diệu Thiên ngượng ngùng cúi đầu ăn cơm.

Bỗng chốc cả bàn năm người liền im lặng ăn cơm của mình thỉnh thoảng cũng có tiếng nói chua ngoa khi bị bạn học cướp đồ ăn.

“Lý Tịnh, ở đây”. Trần Đông thấy Lý Tịnh cùng ba người khác bước vào nhà ăn liền vẫy tay gọi.

Đang dáo dác nhìn khắp phòng thì nghe thầy tiếng gọi Lý Tịnh cười tươi chạy đến chỗ Trần Đông.

“Anh làm em tìm mệt chết.” Giọng nói trách cứ của Lý Tịnh khiến Trần Đông đau lòng.

“Ngồi xuống, đây là bạn cùng phòng với anh”. Trần Đông đỡ cô ngồi xuống giới thiệu ngắn gọn.

“Chào các anh, chào chị. Em tên Lý Tịnh. Sau này mong mọi người giúp đỡ”. Lý Tịnh cũng gật đầu chào hỏi.

“Thằng này, có bạn gái mà giấu kĩ vậy?” Vũ Khắc Tiệp huých vai anh nháy mắt.

“Em còn đi cùng với mấy bạn cùng phòng...” Lý Tịnh ái ngại nhìn mọi người.

“Bảo họ cùng ăn đi. Cậu thấy sao?” Đường Phong nói rồi quay sang hỏi Hạ Minh và Diệu Thiên.

“Mình thế nào cũng được”. Hạ Minh vừa gấp thức ăn vừa nói còn Diệu Thiên thì gật đầu.

“Tâm Nhi... cùng ngồi chứ?” Cả phòng chỉ có mình Sở Tâm Nhi là lạnh lùng và ít nói nên bọn họ muốn hỏi ý kiến của cô.

“Ba người cùng ăn với họ đi. Tôi mà ngồi cùng thì sẽ chướng mắt đến nỗi không nuốt trôi mất.” Sở Tâm Nhi bỏ lại câu nói rồi ngồi ở bàn kế bên.

“Khụ khụ...” Bạn học Hạ Minh bị câu nói của cô làm cho nghẹn đến đỏ bừng cả gương mặt.

“Cô ấy thật ngầu”. Vũ Khắc Tiệp gơ ngón cái về phía cô nói.

“Ngầu cái đầu cậu! Có tin tôi sẽ nhét giấy đầy miệng cậu không?” Hạ Minh tức giận đập vào đầu anh cao giọng nói.

“Cậu... đúng là đồ bạo lực” Vũ Khắc Tiệp không hiểu lý do vì sao mình bị đánh đập bàn kêu la.

“Ăn cơm của cậu đi”. Diệu Thiên và hai người còn lại cùng nói.

Lý Tịnh cùng mọi người phòng 100 đều khó xử nên đều cúi đầu ăn cơm. Trần Đông thấy vậy chỉ bảo cô ăn từ từ kéo nghẹn.

“Đây là thứ đồ ăn gì vậy?” Sở Tâm Nhi nhả miếng trứng cuộn mình vừa cắn trong miệng ra nhả mặt nói.

“Loại tiểu thư như cô tốt nhất là hãy về nhà thưởng thức sơn hào mỹ vị đi. Đúng là loại người chỉ biết ngửa tay xin tiền của bố mẹ.” Hạ Minh nghe vậy liền khinh bỉ nói.

“Anh...” Sở Tâm Nhi tức giận đập bàn liền thu hút sự chú ý của mọi người.

“Hạ Minh...” Diệu Thiên liền nhỏ giọng gọi anh rồi quay sang phía cô cười nói.

“Đàn em này, em không thấy mình quá đáng sao? Cho dù cơm không có hợp khẩu vị thì mọi người cũng đã và đang ăn, em nói vậy có phải khó nghe quá không?” Diệu Thiên nhỏ giọng nhắc nhở.

Bị người con gái trước mặt nói Sở Tâm Nhi liền đẩy ghế đứng dậy.

“Từ khi nào anh lại hèn hạ đến mức cần một người con gái ra mặt giúp vậy? Núp sau lưng chị ta thú vị lắm sao?” Không thêm để ý đến câu nói của Diệu Thiên Sở Tâm Nhi khoanh tay trước ngực nhìn về phía Hạ Minh to giọng hỏi.

“Cô ấy nói sai sao? Nếu cô không ăn được thì cũng đừng nói những lời khó nghe như vậy, cô không cần ăn nhưng chúng tôi cần.” Hạ Minh lên tiếng bênh vực Diệu Thiên.

Câu nói ấy làm tất cả mọi người ở đây đều chỉ chỗ về phía Sở Tâm Nhi thì thâm to nhỏ. Diệu Thiên thấy tình hình căng thẳng liền lên tiếng giải vây

“Chỉ là bữa cơm thôi mà mọi người đừng căng thẳng như vậy. Hạ Minh, ăn tiếp đi.” Cô chỉ về khay cơm rồi nhẹ giọng nói.

Quá tức giận Sở Tâm Nhi liền bực tức bỏ ra ngoài. Đến cửa ra thì cô ngồi sụp xuống đưa tay lên bụng mặt chảy mồ hôi. Trước mặt xuất hiện một đôi giày nam nhìn qua cũng là hàng hiệu, Sở Tâm Nhi liền ngẩng đầu lên.

“Đứng dậy nào.” Một gương mặt thư sinh cúi xuống đỡ cô dậy rồi dìu cô ra ngoài.

Hạ Minh thấy cô ngồi xuống liền muốn đứng lên xem sao thì đã thấy cô được người khác đỡ đi đành phải ngồi xuống.

“Tâm Nhi cô ấy không có ác ý đâu. Chỉ là được nuông chiều quá cho nên mới kiêu ngạo như vậy.” Lý Tịnh yên lặng ngồi ăn này giờ bắt ngờ lên tiếng.

“Nhưng em ấy...”

“Diệu Thiên!”

Diệu Thiên định lên tiếng thì bị Hạ Minh ngắt lời nên đành im lặng. Hạ Minh nghe Lý Tịnh nói cũng chỉ im lặng gật đầu.

“Ăn cơm của em đi” Trần Đông liền nói tránh sang chuyện khác. Lộ Lộ và Lưu Hà thấy vậy liền đứng lên nói

“Bọn em ăn xong rồi, các anh cứ tự nhiên”. Nói xong họ liền nhanh chóng chạy mất.

Sở Tâm Nhi được anh chàng thư sinh này đưa về ký túc xá liền nhẹ giọng cảm ơn.

“Cậu mau về phòng đi.” Tề Hạo gật đầu nói.

Nằm trên chiếc giường chật hẹp Sở Tâm Nhi liền trần trọc khó chịu. Lưu Hà mở cửa vào thấy vậy liền đi đến bên giường nói

“Mình có gói bánh cậu ăn đỡ đi”. Nhìn gói bánh trước mặt cô định từ chối nhưng dạ dày vì nhịn đói cả ngày mà đau đớn Sở Tâm Nhi cầm lấy gói bánh và gật đầu cảm ơn.

“Cậu cũng nghĩ tôi quá đáng sao?” Sở Tâm Nhi nhin không được mở miệng hỏi.

Lưu Hà chỉ cười không nói.

Lộ Lộ vào sau thấy hai người ngồi cùng cũng chạy đến hóng hớt. Sở Tâm Nhi chỉ vali của mình nói.

“Trong đó còn Chocolate, các cậu lấy ăn đi.”

“Ok”. Hai cô gái như hổ đói liền bỏ nhào về phía chiếc vali dựng góc nhà.

Sau khi từ nhà ăn về Hạ Minh trầm tư không nói. Trần Đông tắm xong thấy anh vẫn ngồi ngơ ngác trên giường liền đi tới hỏi: “Sao không đi tắm?”

“Tôi nói những câu đó có quá đáng không?” Hạ Minh hỏi anh một câu không liên quan.

“Cậu nói cô gái ở nhà ăn sao? Lý Tịnh nói cô ấy chỉ là không quen rời khỏi vòng tay bố mẹ mà thôi, cậu đừng chấp cô ấy.” Trần Đông nghiêm túc nói.

“Tôi cũng không cố ý”. Hạ Minh khó chịu vò đầu bứt tai.

“Không nghĩ nữa. Cậu đi tắm rồi hoàn thành nốt bản thiết kế biệt thự trên mặt nước của mình đi.” Trần Đông đập vai anh rồi đi về giường của mình.

6. Chương 6: Mỹ Nữ Khoa Thiết Kế, Nam Thần Khoa Kiến Trúc

“Reng...reng...”

6h sáng tiếng chuông báo thức vang lên quấy nhiễu giấc ngủ của bốn cô gái phòng 100.

“Ồn chết đi được.” Sở Tâm Nhi bực bội chồm chắn ngủ tiếp. Vì đau dạ dày và không quen ngủ trên chiếc giường nhỏ xíu này phải đến 2h sáng cô mới vô thức thiếp đi.

“Cậu mau dậy đi, ngày đầu đi muộn là không hay đâu.” Lộ Lộ vừa đánh răng vừa nhắc nhở.

Nghe vậy Sở Tâm Nhi đành phải bật dậy trong trạng thái hai mắt nhắm chặt lờ mờ đi đến trước gương chải đầu. Chuẩn bị xong cô liền đi đến tủ quần áo lấy ra một hộp sữa uống lót dạ.

“Giảng đường của khoa thiết kế ở đâu?” Sở Tâm Nhi cất tiếng hỏi.

“Dãy C, cạnh giảng đường của khoa kiến trúc.” Lý Tịnh vừa thu dọn sách vở vừa trả lời.

“Cảm ơn.” Sở Tâm Nhi cảm ơn rồi đi khỏi phòng.

“Cũng không thêm đi chung với bọn mình”. Lộ Lộ khó chịu cầu nhàu.

“Dù gì cũng không cùng một khoa, cậu ấy đi trước để tìm hiểu thêm cũng là đương nhiên”. Lưu Hà đang chải đầu đành lên tiếng giải vây.

Giảng đường khoa thiết kế.

Sở Tâm Nhi một thân váy trắng bước vào làm mọi người đều đưa mắt ngắm nhìn. Một cậu sinh viên ngồi bàn đầu cất giọng chọc ghẹo: “Đây không phải mỹ nữ ở nhà ăn hôm qua sao? Hoá ra là cùng chung một khoa.”

Chọn một chiếc bàn trống ngồi xuống Sở Tâm Nhi liền lấy điện thoại ở trong túi quần ra nghịch riết thời gian.

“Cô ấy còn đẹp hơn cả đại hoa khôi Diệu Thiên nữa...”

“Cậu chưa biết sao? Cô ấy là con gái của tập đoàn Sở Thị lừng danh đó!”. Vài giọng nói thì thầm sau lưng cô.

“Lại gặp rồi”. Một giọng nói quen tai vang lên trước mặt. Sở Tâm Nhi ngẩng đầu lên thì nhận ra là người sinh viên hôm qua đưa mình về phòng.

“Ừ”. Cô chỉ trả lời một tiếng rồi lại cúi xuống nghịch điện thoại.

Tề Hạo thấy cô chỉ trả lời qua loa cũng không mấy bận tâm, anh vòng ra sau đến ngồi kế bên cô.

“Cậu đỡ hơn chưa?” Tề Hạo quan tâm hỏi han.

“Tôi đỡ rồi, cảm ơn”. Sở Tâm Nhi đưa tay vén tóc ra sau tai trả lời.

Tề Hạo đưa tay cầm lấy chiếc điện thoại của cô ấn số mình lưu vào danh bạ rồi trả lại cho cô.

“Tôi tên Tề Hạo. Có chuyện khó khăn thì cứ gọi cho tôi.”

“Tôi nghĩ sẽ không có chuyện đó đâu”. Sở Tâm Nhi cất điện thoại đi rồi lấy trong túi xách ra một bản thiết kế còn đang vẽ dở tiếp tục hoàn thành.

Tề Hạo liếc qua liền khen ngợi: “Cậu vẽ sao? Thật đẹp”.

“Còn chưa vẽ xong, đẹp cái gì chứ?” Sở Tâm Nhi bị câu nói nịnh nọt của Tề Hạo chọc cười.

Lần đầu tiên thấy cô cười một cách tự nhiên Tề Hạo nhất thời bị thu hút bởi nụ cười của cô.

Sở Tâm Nhi vừa vẽ vừa nói: “Chiếc váy dạ hội này tôi vẽ tặng cho mẹ mình nhân dịp kỉ niệm ngày cưới của bố mẹ.”

Mỗi khi chạm vào niềm đam mê của cô Sở Tâm Nhi như biến thành một con người khác. Cô cười mở hơn, vui vẻ hơn tạo cho mọi người cảm giác dễ gần.

“Chắc mẹ cậu rất vui”. Tề Hạo mãi mê ngắm nhìn ánh sáng lấp lánh toát lên trong đôi mắt cô.

Giáo viên vào lớp mọi người đứng chào rồi bắt đầu bài học đầu tiên. Chả mấy chốc buổi sáng trôi qua tiếng chuông tan học lại vang lên. Mọi người nhanh chóng thu xếp đồ đạc rồi mau chóng đi ăn trưa.

Ra khỏi cửa phòng Sở Tâm Nhi liền đứng mặt ngay nam thần khoa kiến trúc-Hạ Minh. Cả hai đều không ngờ sẽ gặp nhau trong hoàn cảnh này nên cả hai đều im lặng không nói.

“Đi ăn thôi.” Diệu Thiên ra sau mở miệng giục anh.

“Cậu đi trước đi.” Hạ Minh lên tiếng.

Sau khi mọi người đi khỏi cả hành lang chỉ còn lại hai người. Sở Tâm Nhi lên tiếng phá vỡ bầu không khí ngưng ngừng này.

“Có chuyện gì anh nói mau lên”.

“Ngày hôm qua...” khó khăn lắm Hạ Minh mới mở lời.

“Tôi không rảnh để nhớ đến mấy chuyện vụn vặt đó”. Cô lên tiếng cắt ngang.

“Nhưng...”

“Xin lỗi, tôi đi trước”. Cô quay người bỏ chạy về phía trước.

Lúc này Trần Đông cũng đi tới đập vai anh hỏi: “Nam thần khoa kiến trúc và mỹ nữ khoa thiết kế bí mật hẹn hò sao?”

“Hẹn hò cái đầu cậu, đi ăn thôi. Chiều tôi còn phải đi làm thêm”. Hạ Minh nói xong ba chân bốn cẳng đi về phía nhà ăn.

Do là sinh viên năm nhất nên các tiết học của Sở Tâm Nhi không nhiều. Nhìn thời khoá biểu buổi chiều không có tiết học cô liền gọi điện kêu tài xế đến đón mình về nhà ăn bữa cơm.

“Bảo bối, sao chỉ có một ngày mà nhìn con gầy như vậy?” Bà Nhược Lan đau lòng nhìn con gái.

“Mẹ, đừng có làm quá lên. Mới có một buổi tối gầy cái gì chứ?” Sở Tâm Nhi không thể chịu nổi lên tiếng nhắc nhở.

“Tiểu thư, mau uống bát canh xương này đi. Nhìn sắc mặt con không tốt”. Vú Trần bưng đến trước mặt cô một bát canh xương dền dỏ.

“Nếu biết con không quen thì ta cũng không bảo bố con đón con về”. Nhìn không quen con gái chịu khổ Sở mẹ bắt đầu hối hận.

“Mẹ! Là tự con muốn về, lên đại học hầu như mọi người đều ở kí túc xá, thời gian đầu ai mà chẳng không quen.” Sở Tâm Nhi không muốn nhìn mẹ tự trách mình. Chỉ là từ nhỏ cô được nuôi dưỡng quá tốt đến khi chịu khổ một chút đã không chịu được.

Ăn xong cô lên phòng ngủ bù cho tối qua mất ngủ. Quả nhiên, vẫn là giường của mình thoải mái nhất! Vừa đặt lưng xuống cô đã nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Đến khi tỉnh dậy trời đã gần tối, cô chào mọi người nhanh chóng về trường.

“Tâm Nhi, đợi đã.” Sở mẹ gọi cô lại đưa cho cô một cái cặp lông.

“Mẹ bảo vú Trần chuẩn bị cho con một bát súp cua. Khi nào ăn tối nhớ lấy ra ăn đó”. Bà dặn đi dặn lại.

“Con biết rồi.” Cô trả lời rồi đi ra xe.

Trên đường trở về đại học A xe đi ngang qua một tiệm bánh ngọt. Sở Tâm Nhi liền kêu tài xế dừng xe còn mình thì cầm túi xách đi vào cửa hàng.

“Quý khách muốn... mua gì...”Hạ Minh thấy cô thì hết sức kinh ngạc.

Sở Tâm Nhi thấy anh đứng trước quầy bánh trong bộ đồ nhân viên thì cũng vô cùng bất ngờ. Thu lại nét mặt kinh ngạc cô mở miệng nói: “Gói cho tôi 4 chiếc Tiramisu và bốn cốc trà sữa. Bao nhiêu tiền?”

“Hai trăm nghìn”. Hạ Minh đưa cho cô chiếc túi đã được gói lại kĩ càng nói.

“Không cần trả lại”. Cô đưa cho anh một tờ năm trăm rồi đi ra ngoài.

Hạ Minh vội đuổi theo cô ra ngoài cửa tiệm gọi cô lại tức giận nói: “Cô có cần phải sỉ nhục người khác như vậy không? Tôi nghèo nhưng không có nghĩa là tôi lấy tiền của cô một cách rẻ mạt như vậy!”

Sở Tâm Nhi xoay người lại nhìn anh lắc đầu nói: “Tôi chỉ là không có tiền lẻ”.

Hạ Minh nhìn tờ tiền trong tay bất đắc dĩ nói: “Vậy tối nào tôi cũng sẽ đưa cho cô một cái bánh và một cốc trà sữa. Tôi sẽ đưa cho đến hết số tiền còn lại”.

“Tuỳ anh.” Sở Tâm Nhi mở cửa xe ngồi vào trong, chiến xe liền lao đi như một cơn gió ngay trước mặt anh.

Về đến ký túc xá thấy ba người cùng phòng đang xúm lại xem một bài hát của Hàn quốc. Sở Tâm Nhi đặt túi bánh lên bàn và nói: “Tôi có mua Tiramisu và trà sữa cho các cậu, lấy mà ăn”.

“Tâm Nhi tuyệt quá” Cả ba cô gái đều sung sướng khen cô làm Sở Tâm Nhi bật cười.

“Cậu cười như vậy nhìn rất đẹp”. Lộ Lộ vừa ăn bánh vừa nói.

“Tôi vốn dĩ đã đẹp”. Ai đó không biết xấu hổ nói.

Cả ba người đều bị câu nói của cô làm nổi da gà. Họ không nghĩ một cô gái kiêu ngạo tự mãn lại có lúc thốt ra câu nói trẻ con đến vậy.

7. Chương 7: Gọi Tôi Là Tâm Nhi

Hạ Minh sau khi tan làm ở cửa hàng bánh ngọt liền đạp xe về trường. Trong giỏ xe là một chiếc túi đựng trà sữa và bánh Tiramisu mà anh lấy cho Sở Tâm Nhi như lời hôm qua đã nói.

Đứng dưới dãy nhà kí túc xá nữ Hạ Minh chần chừ không dám bước vào. Một bạn gái tốt bụng tiến lên hỏi thăm.

“Học trưởng Hạ, anh muốn tìm ai? Có thể em sẽ giúp được.”

Nhìn cô gái trước mặt nhiệt tình giúp đỡ Hạ Minh thở phào nhẹ nhõm: “Vay phiền cậu giúp tôi gọi Sở Tâm Nhi ở khoa thiết kế. Cảm ơn.”

Cô bạn gái gật đầu rồi chạy vào kí túc xá gọi to: “Sở Tâm Nhi, học trưởng Hạ tìm cậu!”

Câu nói của cô ấy làm cho cả kí túc xá nữ đều chấn động. Cửa sổ các phòng đều mở toang rồi lộ ra mấy cái đầu tò mò dòm ngó. Hạ Minh xấu hổ đưa tay giấu đầu ra về không có chuyện gì.

“Kìa, tìm cậu.” Lý Tịnh ngồi trên cửa sổ hóng gió liền buông lời trêu chọc.

“Có phải hai người đang hẹn hò không? Lần đầu tiên thấy học trưởng Hạ đến kí túc xá nữ.” Lưu Hà sán đến cạnh cô nói.

Sở Tâm Nhi buông cây bút chì đang cầm trong tay nhìn họ nhăn mặt nói: “Các cậu phiền quá! Mau làm việc của mình đi.”

Cô đi dép rồi chạy khỏi phòng đi xuống đứng trước mặt Hạ Minh vuốt tóc: “Tìm tôi?”

“Tiramisu và trà sữa của cô.” Anh dúi vào tay cô một cái túi được bọc cẩn thận.

Sở Tâm Nhi nhìn cái túi rồi nhìn anh, cô không nghĩ là anh lại nhớ câu nói băng quơ mình nói hôm qua. Cô gơ chiếc túi lên cất giọng.

“Từ mai không cần đưa nữa, số tiền dư coi như là tiền công hôm nay anh đã mang nó đến tận nơi”.

“Tôi đã nói là sẽ đưa đến khi hết số tiền đó, chỗ tôi làm không tính tiền ship”. Hạ Minh dứt hai tay vào túi quần không vui trả lời. Cô gái này thật sự nghĩ rằng tiền là vạn năng sao?

“Thế thì coi như tôi trả riêng cho anh”. Cô không tin trên đời này lại có người chê tiền.

“Không cần”. Bỏ lại hai chữ anh xoay người đi về kí túc xá nam.

Cô nhìn bóng lưng anh thầm nghĩ “con người anh lòng tự trọng cũng cao đấy”. Cô nhìn xuống chiếc túi rồi xách lên phòng.

“Anh ấy đưa gì cho cậu vậy?” Lưu Hà không nhịn nổi tò mò lên tiếng.

“Bánh và trà sữa”. Sở Tâm Nhi trả lời ngắn gọn rồi ngồi lại bàn học hoàn thành nốt bản vẽ còn dang dở của mình.

“Anh ấy đang theo đuổi cậu à?” Lý Tịnh cũng đi vào hỏi.

Sở Tâm Nhi đang cầm cúi tẩy tẩy xóa xóa liền thở dài: “Theo đuổi cái con khỉ? Các cậu lấy ăn đi”.

“Cậu nghĩ bọn tôi là cái thùng rác của cậu à? Đồ cậu không thích lại đưa cho chúng tôi!” Lộ Lộ nằm trên giường bực bội lên tiếng.

“Tôi có nói là mời cậu sao?” Sở Tâm Nhi ngẩng đầu nhìn cô hỏi lại.

“Tôi...”

“Không cần giải thích. Đây đều là tâm trạng của những người ghen tị với tôi, tôi hiểu.” Sở Tâm Nhi với tay lấy cốc nước trên mặt bàn vừa uống vừa nói.

“Tuổi có tiền là có thể coi thường người khác sao? Cậu đừng có mà quá đáng.” Lộ Lộ đỏ bừng mặt cãi lại.

“Tôi chưa từng coi thường ai trong cái phòng này. Nếu mà có các cậu nghĩ tôi còn có thể chung một phòng với cậu đến bây giờ không? Lộ Lộ, tôi nhắc nhở cậu. Lần sau đừng có nói những câu nói vô nghĩa này nữa, lo làm tốt việc của mình đi!”. Sở Tâm Nhi nói xong liền đứng dậy đi vào nhà vệ sinh để lại Lộ Lộ đang tức giận đến hai tay nắm chặt lại.

“Lộ Lộ, cậu sao vậy? Mình thấy Tâm Nhi cũng tốt mà!” Lưu Hà không hiểu hỏi Lộ Lộ.

“Mình chính là nhìn không quen cô ta ra vẻ quan tâm đến người khác!” Lộ Lộ bực tức nói to.

“Lần này cậu không đúng rồi!” Lý Tịnh nói xong cũng lên giường đi ngủ.

“Các cậu...”

Ký túc xá nam, phòng 177.

“Sao về muộn vậy? Lại tăng ca à?” Trần Đông đang chỉnh sửa bản vẽ của mình trên máy tính thấy Hạ Minh về muộn quan tâm hỏi.

“Không có!” Hạ Minh cởi áo vắt lên ghế nói.

“Hạ Minh, mình lại rớt môn Tiếng Anh rồi!” Vũ Khắc Tiệp meo meo nhìn anh.

“Đáng đời cậu!” Hạ Minh xát muối vào vết thương của cậu. Tên ngốc này, đã thi lại lần thứ 4 rồi mà vẫn không qua, thật mất mặt!

“Các cậu...”

“Im đi cho tôi làm luận văn! Còn nữa, đến bao giờ thì cậu mới thôi cái trò khóc lóc này đi? Thật đáng khinh!” Đường Phong vo tròn tờ giấy nhét vào miệng cậu ta.

“Mình mệt, ngủ trước đây!” Hạ Minh mệt mỏi đi về giường của mình. Vừa đặt lưng xuống anh đã chìm vào giấc ngủ, có lẽ hôm nay anh đã rất mệt nên mới ngủ nhanh đến vậy.

Sở Tâm Nhi ngủ gật trong lúc giáo viên đang giảng bài, cả đêm qua cô lại mất ngủ.

“Đúng là mỹ nữ, đến ngủ cũng đẹp nữa.” Một bạn nam nhỏ giọng khen ngợi.

Tề Hạo nghe vậy liền quay lại, sắc mặt không vui nhìn sinh viên đó nhắc nhở: “Lo chép bài của cậu đi!”

Anh cầm cuốn sách che mặt cô đi rồi tiếp tục chép bài. Tan học, Tề Hạo đưa cho cô quyển vở dận dò.

“Tôi đã chép hộ cậu rồi, đem về xem đi”.

Sở Tâm Nhi cầm lấy quyển vở cảm ơn rồi đi mất. Tề Hạo đằng sau nhìn cô đắm chiêu không nói.

Đến tối Hạ Minh lại tiếp tục đưa bánh và trà sữa đến cho cô. Sở Tâm Nhi nhìn anh cười nói: “Anh có thể dẫn tôi đi ăn món gì khác không? Bù lại, từ mai anh không phải đưa trà sữa cho tôi nữa”.

“Được”. Hạ Minh gật đầu đồng ý.

Sở Tâm Nhi được anh chở đến một quán phở ở trong con hẻm nhỏ cách đại học A gần 15 phút đi xe đạp. Cô nhảy khỏi xe của anh nhìn quán phở rồi quay lại hỏi: “Anh có chắc là mình sẽ ăn ở đây không?”

“Yên tâm, phở ở đây chắc chắn sẽ làm cô ăn đến nghiện.” Hạ Minh dựng xe vào lề đường rồi dắt tay cô đi về phía một chiếc bàn trống.

“Cho cháu hai bát phở bò tái.” Hạ Minh vừa lau ghế hộ cô vừa gọi đồ ăn.

Chủ quán phở là một bà thím ngoài 50, bà nhìn hai người rồi nhiệt tình chào hỏi: “Hạ Minh, hôm nay cháu dẫn bạn gái tới ủng hộ thím à? Bạn gái cháu nhìn thật xinh đẹp!”

Hạ Minh chỉ cười không nói. Một lúc sau hai bát phở bò tái được đặt trên chiếc bàn gỗ, mặc dù rất đói nhưng Sở Tâm Nhi vẫn quyết không động đũa.

“Ăn thử đi, rất ngon đấy.” Hạ Minh vừa thổi mì vừa giục cô.

Không thể nào không an ủi dạ dày của mình Sở Tâm Nhi cầm đũa lên ăn thử.

“Nóng quá!”. Cô vội bỏ đũa xuống kêu lên.

“Cẩn thận”. Hạ Minh đưa cho cô cốc nước tốt bụng nhắc nhở. Anh lấy giấy giúp cô lau nước mì bắn lên mu bàn tay.

Đôi bàn tay trắng nõn của Sở Tâm Nhi lập tức đỏ lên làm cô đau đến nhú máu. Hạ Minh cầm tay cô lên thổi một cách tự nhiên, hành động này của anh làm Sở Tâm Nhi ngại ngùng rút tay lại.

“Tôi không sao”.

“Vậy cô mau ăn đi không phở sẽ nở hết.” Hạ Minh cúi đầu tiếp tục ăn.

“Anh học năm 3 còn tôi mới năm nhất. Theo lí phải gọi anh một tiếng ”đàn anh” mới phải”. Sở Tâm Nhi vừa ăn vừa nói.

“Tôi không quan tâm mấy điều đó, dù gì cũng chỉ là một cách gọi mà thôi.” Anh lắc đầu.

“Nhưng anh cũng không thể gọi cả tên lẫn họ của tôi được. Thật khó nghe.” Anh không quan tâm nhưng cô thì có.

“Vậy tôi nên gọi như thế nào?” Hà Minh ngẩng đầu lên hỏi cô.

Sau một lúc suy nghĩ cuối cùng Sở Tâm Nhi sáng khoái nói: “Gọi tôi là Tâm Nhi đi”.

“Được”. Hạ Minh gật đầu đồng ý.

Sau khi ăn xong hai người chọn cách đi bộ cho xuôi bụng. Hạ Minh dắt xe đi cạnh cô nói.

“Sao gặp bất cứ chuyện gì cô đều chọn cách giải quyết bằng tiền? Cô không nghĩ đến những điều khác sao?”

Sở Tâm Nhi lắc đầu trả lời: “Vì thứ duy nhất tôi có chính là tiền. Mọi người gặp vấn đề chỉ cần đưa tiền thì họ sẽ tự giải quyết, chỉ có anh là ngoại lệ”.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện chả mấy chốc đã đến trước cổng kí túc xá nữ. Sở Tâm Nhi đứng lại nói: “Cảm ơn đã đưa tôi đi ăn, đúng là từ khi vào đây tôi chưa từng ăn no như vậy”.

“Nếu cô muốn lần sau tôi sẽ lại đưa cô đi”. Hà Minh nhìn cô cười nói.

“Mong rằng sẽ có lần sau”. Sau khi nói xong Sở Tâm Nhi liền quay người đi lên phòng như là chạy trốn.

Hà Minh nhìn theo dáng vẻ của cô cười rồi cũng dắt xe về kí túc của mình.

8. Chương 8: Bị Trêu Chọc Đến Đỏ Mặt

Hà Minh vui vẻ mở cửa phòng bước vào liền bị vẻ mặt của ba người bạn cùng phòng dọa sợ. Đầu tiên là Vũ Khắc Tiệp kéo anh đến bên giường ra vẻ bí hiểm.

“Cậu đưa mĩ nữ khoa thiết kế đi đâu? Nếu thắng thần sẽ được khoan hồng còn dối trá sẽ bị trừng phạt nghiêm minh theo pháp luật”.

Hà Minh đập vào đầu cậu ta nói.

“Sao cậu không bỏ ngành kinh tế sang học luật đi, đúng là đồ nhiều chuyện.”

Anh định đứng lên thì bị Trần Đông bắt ngồi xuống nhìn anh cười nham hiểm.

“Lý Tịnh nhà tôi nói từ hôm qua đến hôm nay cậu toàn đến kí túc xá tìm Sở Tâm Nhi. Nói, hai người có phải đang lén lút hẹn hò sao?”

“Đúng vậy, mau nói đi.” Đường Phong im lặng này giờ cũng lên tiếng.

“Cái gì mà Lý Tịnh nhà cậu? Nghe buồn nôn quá đi.” Hà Minh nhìn Trần Đông bắt bẻ.

“Đừng đổi chủ đề, mau nói”. Khắc Tiệp đập vào vai anh tra hỏi.

“Không có gì... chỉ là...” Hà Minh khó khăn kể hết mọi chuyện cho ba người họ.

“Đúng là tên ngốc có tiền lại còn chê.” Trần Đông ném chiếc tất chân vào lòng anh mắng mỏ.

Hà Minh xấu hổ đi vào phòng tắm mà không biết bên kí túc xá nữ phòng 100 cũng là một cảnh tượng tương tự đang diễn ra.

Sáng hôm sau Sở Tâm Nhi mang đôi mắt gấu trúc đi học. Sự việc nam thần khoa kiến trúc cùng cô đi ăn phở tối qua đã truyền đi khắp đại học A. Con trai nhìn cô thì tiếc nuối con gái nhìn cô thì đầy vẻ ghen ghét.

“Đúng là người có tiền, người kiêu ngạo như học trưởng Hà cô ta cũng mua được!” Một nữ sinh nhìn cô bước vào giảng đường liền buông lời châm chọc.

“Có giỏi thì cô cũng mua anh ấy đi!” Sở Tâm Nhi đi đến chỗ nữ sinh nói giọng đầy thách thức.

“Cô...”. Nữ sinh đó bị câu nói của cô làm cho nghẹn họng.

“Đừng không có chuyện gì mà vô duyên vô cớ bắt chuyện với tôi, cô không có tư cách đó.” Sở Tâm Nhi xoay người đi về phía bàn học ngồi xuống.

“Hừ!...” Nữ sinh nhìn cô đầy căm ghét.

Giáo sư Đinh bước vào lớp liền vui vẻ nói: “Bạn học Sở Tâm Nhi, chúc mừng em.”

“Dạ?”. Bị thầy giáo nhắc đến Sở Tâm Nhi bật dậy.

“Bản vẽ áo cưới mà tôi ra cho lớp, em được điểm tuyệt đối. Chúc mừng em.” Giáo sư Đinh vui vẻ nói chúc mừng.

“Em cảm ơn.” Cô cười tươi cúi đầu cảm ơn giáo sư.

Ông đưa tập giấy cho lớp trưởng rồi ngồi vào bàn giáo viên.

“Bài tập tôi giao cho lớp lần này là vẽ một bộ trang phục nam theo phong cách trầm tĩnh và kiêu ngạo. Tuần sau nộp bài.”

“Cái gì mà trầm tĩnh mà kiêu ngạo? Làm gì có bộ trang phục quái dị như vậy?” Tề Hạo nhìn xuống tờ giấy A4 trắng trơn của mình lâu bâu.

Tan học Sở Tâm Nhi ra cổng trường đợi bố đến đón cô về nhà. Đứng một lúc liền thấy một chiếc BMW màu đen đi đến, một người đàn ông ngoài 50 xuống xe đi về phía cô.

“Tiểu Tâm Nhi của ta! Lại đây bố xem nào.”

Sở Tâm Nhi như con chim nhỏ chạy vào lòng bố nũng nịu.

“Con nhớ bố!”

“Nào, ta xem. Bảo bối của bố gãy đi mất rồi! Lên xe đi, chúng ta về nhà.” Sở Định đau lòng nhìn con gái.

“Vâng” Hai người lên xe đi khỏi cổng trường đại học A.

Một đám sinh viên nhìn thấy ngưỡng mộ nói: “Đúng là cuộc sống của người có tiền.”

Hạ Minh dắt xe ra cổng trường thì chứng kiến thấy tình cảnh vừa rồi trong lòng nghĩ “cô ấy cười lên nhìn thật đẹp”.

“Sao còn đứng đây? Hôm nay cậu có lịch dạy thêm mà.” Đường Phong thấy anh thất thần thì đi lên nhắc nhở.

Nghe anh nhắc Hạ Minh mới giật mình nhìn đồng hồ đeo tay.

“Mình muộn rồi, đi trước đây.”

Anh vội vàng bỏ lại câu nói rồi lên xe đạp vội đến chỗ dạy thêm.

“Ăn từ từ thôi.” Sở mẹ vừa gấp thức ăn vừa nhắc nhở.

“Mẹ, đồ ăn của trường học đó đúng là kinh khủng.” Sở Tâm Nhi vừa gặm cánh gà vừa nói.

“Xem con kìa, làm gì có ai vừa ăn vừa nói chuyện. Mất hết hình tượng của thiên kim tiểu thư rồi.” Sở Định vừa cắt bớt tét vừa trách móc.

“Bố, con đói sắp chết rồi. Còn hình tượng cái gì chứ”. Sở Tâm Nhi ngẩng đầu nhìn ông ra vẻ đáng thương.

“Mau ăn đi.” Mỗi lần con gái dùng hành động này là bao nhiêu nghiêm túc của ông đều bay đi đâu mất. Thật không có tiền đồ mà!

Hôm nay là thứ bảy cho nên cô không cần quay về kí túc xá. Ăn xong cô liền lên phòng bắt đầu làm bài tập.

“Trầm tĩnh mà kiêu ngạo? Tính cách này có vẻ quen.” Sở Tâm Nhi nằm trên giường suy nghĩ.

Mái tóc dài đen mượt rũ xuống bên má làm vẻ đẹp của cô tăng lên vài phần mị hoặc. Trên người là chiếc váy ngủ hai dây màu trắng, các đường cong như ẩn như hiện dưới ánh đèn.

Cô đưa tay hất tóc ra sau mặt đắm chiêu suy nghĩ. Trầm tĩnh? Kiêu ngạo? Trong đầu cô hiện lên hình bóng của một người con trai, anh có dáng vẻ cao ráo gương mặt nam tính làm cô nhất thời đỏ mặt. Cô lại nghĩ đến buổi tối hai người cùng ăn phở, anh cầm tay cô giúp cô thổi vết đỏ. Sao lại có thể tự nhiên đến thế?

“Hazz, tự dừng lại nghĩ đến anh ta.” Sở Tâm Nhi thở dài nói.

Cô cất giấy bút chuẩn bị đi ngủ. Nằm trên chiếc giường rộng lớn Sở Tâm Nhi ôm con gấu bông vào lòng nhanh chóng đi vào giấc ngủ.

Hạ Minh tan làm liền mua vé tàu về nhà thăm bố mẹ. Nhà của anh ở một vùng quê nghèo nơi đây con người đối xử với nhau thật lòng không có sự ganh đua người được ta mất của chốn thành thị xa hoa kia.

Nhà của Hạ Minh là một căn nhà nhỏ với hai phòng ngủ và một nhà bếp. Trước nhà là một cái sân nhỏ kê bàn ghế, anh về đến nhà liền cất lời chào.

“Bố, mẹ, con về rồi!”

Ông bà Hạ đang dọn nhà nghe thấy liền chạy ra đón con trai. Bà Hạ là một giáo viên của thôn nay đã nghỉ hưu ở nhà chăm sóc nhà cửa.

“Nào, uống nước đi con.” Ông Hạ rót cho anh cốc nước cười hiền hoà hỏi han việc học tập.

Mấy năm trước ông còn làm quản lý cho một công ty may nhỏ tại thôn. Chỉ vì sức khỏe không tốt nên đành phải nghỉ việc ở nhà bán hàng hộ vợ.

“Mẹ, cửa hàng kinh doanh tốt không?” Hạ Minh hỏi mẹ.

“Cũng bình thường”. Bà và chồng ở nhà đều thay nhau kinh doanh một đại lí nhỏ, thu nhập cũng chỉ được gọi là đủ ăn.

“Mau vào tắm rửa rồi ăn cơm.” Ông Hạ nhắc nhở con trai.

“Vâng.” Hạ Minh cầm ba lô đi về phòng.

Bữa cơm nhà họ Hạ chỉ có một đĩa rau luộc và một con cá rán. Hạ Minh bê mâm cơm ngồi trên chiếc bàn kê ngoài sân.

“Mẹ, lần sau mua nhiều đồ ăn một chút. Không cần phải tiết kiệm tiền đâu.” Anh xới cho bà bát cơm nhỏ giọng nói.

“Tại ta không biết con về cho nên mới không chuẩn bị đồ ăn nhiều một chút.” Bà Hạ cúi đầu nhỏ giọng.

“Con không về thì hai người không cần ăn sao? Tiền con gửi cho bố mẹ đâu, hai người định để dành đến bao giờ?” Anh thở dài nói, trong lòng thì cảm thấy rất có lỗi vì không thể ở bên chăm sóc họ.

“Được rồi, ăn cơm đi con.” Ông Hạ gấp cho anh miếng cá.

Sau khi ăn xong anh phụ mẹ rửa bát, xong việc liền ngồi bóp vai cho bà.

“Bệnh của mẹ dạo này thế nào rồi?”

“Chỉ là bệnh nhỏ thôi mà, uống thuốc đúng giờ sẽ đỡ.” Bà Hạ xoa đầu anh nói.

“Vâng...” Anh biết bà vì tiết kiệm tiền mà không dám mua thuốc nhưng vẫn vờ như không biết.

“Lần trước con thấy thuốc của mẹ cũng sắp hết, hôm nay con về có mua cho mẹ rồi. Con để trong ngăn kéo tủ, mẹ nhớ uống đấy.” Anh chỉ còn cách này mới khiến bà chịu uống thuốc.

“Thằng bé này, lần sau đừng tốn kém thế nữa.” Bà đau lòng nhắc nhở.

“Con biết rồi.”

9. Chương 9: Tôi Mời

Sáng thứ hai Sở Tâm Nhi được tài xế chở đến tận cổng trường đại học. Cô xuống xe hai tay khệ nệ xách theo một chiếc balo cỡ lớn.

Mở cửa kí túc xá cô đặt balo lên giường rồi bắt đầu thu xếp. Lưu Hà đang ăn mì thấy cô về liền bỏ bát mì xuống chạy sang.

“Tiểu Tâm Nhi à, cả cái phòng này chật kín đồ của cậu rồi. Nhìn chỗ kia, chỗ kia nữa, khắp nơi toàn là mấy món đồ của cậu.”

Lưu Hà vừa nói vừa khoa tay múa chân chỉ chỗ. Ở phòng này cũng chỉ có cô mới có thể nói chuyện thoải mái với Sở Tâm Nhi như vậy.

“Kệ mình, cậu không thấy nhờ mình mà căn phòng này trở nên đa dạng và phong phú hơn sao?” Sở Tâm Nhi đặt một con gấu bông cỡ lớn lên giường của mình rồi đáp lời Lưu Hà.

“Đa dạng và phong phú? Cái phòng này sắp trở thành phòng triển lãm của cậu đến nơi rồi.”

Đúng là tính khí của đại tiểu thư, thật quái dị a!

“Nhìn xem, bản vẽ mới của mình đó. Đẹp không?” Sở Tâm Nhi giơ cho Lưu Hà xem phần bài tập mà giáo sư Đinh giao cho cô xem.

Lưu Hà cầm bản vẽ trên tay ngắm nhìn thật lâu. Mặc dù cô học khoa báo chí nhưng đối với những môn hình nghệ thuật này cô ít nhiều cũng biết. Bức vẽ trang phục nam này thật đẹp, đường nét sắc sảo những chi tiết nhỏ đều được vẽ rất tỉ mỉ và cẩn thận. Thật không ngờ một cô gái nhìn bề ngoài chỉ biết ăn chơi mà lại có tài năng đến vậy?

“Bức vẽ này...”

“Sao? Có phải rất đẹp không? Phong cách mà mình vẽ là trầm tĩnh và kiêu ngạo, cậu xem...” Sở Tâm Nhi chỉ bộ trang phục này tự hào nói.

“Trầm tĩnh mà kiêu ngạo? Cậu vẽ học trưởng Hạ sao?” Lưu Hà hỏi, thảo nào mà cô thấy bộ trang phục này có một phong cách rất quen.

“Không phải! Mình vẽ là trang phục chứ đâu có phải anh ta...” Sở Tâm Nhi bị cô hỏi xấu hổ biện minh.

“Cậu vẽ là trang phục nhưng ý tưởng không phải là dựa trên tính cách của anh ấy sao? Chà chà, con nhóc này, cậu thật giỏi!”

Lần đầu tiên nhìn thấy Sở Tâm Nhi xấu hổ đỏ mặt cô phải nắm bắt cơ hội này mà trêu chọc cậu ta mới được!

“Không nói chuyện với cậu nữa... mình... mình đi tắm đây...” Đại tiểu thư bị Lưu Hà trêu chọc đến chạy mất.

“Ha ha... cậu bỏ chạy gì chứ...”

Giảng đường của khoa kiến trúc.

“Hạ Minh, cậu có nghe mình nói không?” Diệu Thiên đập vào vai anh.

“Cái gì cơ?” Hạ Minh ngẩn người hỏi lại.

Diệu Thiên nhú mày, từ khi về quê lên cô thấy tâm trí Hạ Minh không mấy chú tâm vào việc gì. Thỉnh thoảng còn ngồi thẩn thờ một mình, có gọi cũng chẳng để tâm.

“Cậu gặp phải chuyện gì khó giải quyết sao?”. Cô quan tâm hỏi.

“Không có gì, chỉ là ngủ không đủ giấc nên hơi mệt.” Anh gạt bàn tay cô đang đặt trên vai mình xuống trả lời qua loa.

Hành động này của Hạ Minh làm ánh sáng trong mắt Diệu Thiên vụt tắt. Đã 3 năm rồi, cô kiên nhẫn ở cạnh anh 3 năm nhưng anh vẫn lạnh lùng như vậy.

Cố giữ tâm trạng vui vẻ cô hỏi anh.

“Mình muốn hỏi cậu tối nay có thể đến sinh nhật mình không? Mình rất mong cậu có thể đến.”

“Thật xin lỗi, tối nay mình phải đi làm thêm. Chúc cậu sinh nhật vui vẻ.” Hạ Minh nói xin lỗi.

Thật ra tối nay anh không phải đi làm nhưng vẫn từ chối lời mời của cô ấy. Anh biết Diệu Thiên là một cô gái xinh đẹp, tính cách lại dịu dàng gia đình giàu có. Anh biết cô yêu thầm anh nhưng điều Hạ Minh làm chỉ có thể giả vờ không biết. Thế giới của cô khác xa so với thế giới mà anh đang sống. Anh không muốn làm cô ấy phải hi vọng một cách vô ích.

“Không sao đâu.” Cô biết anh sẽ từ chối nhưng không ngờ anh lại lạnh lùng như thế. Tất cả chỉ là cô tự mình đa tình.

Buổi tối Sở Tâm Nhi mang về mặt bí xị đi ở sân trường. Cô không muốn ăn chỗ thức ăn khó nuốt ở căn tin!

“Sao giờ này em còn không đi ăn tối?” Hạ Minh thấy cô nhăn nhó liền quan tâm hỏi han.

“Tôi không muốn ăn ở căn tin.” Mang về mặt đáng thương nhìn Hạ Minh trong đầu cô liền nảy sinh ra một ý nghĩ rất thú vị. Nếu anh có thể đem cô ra ngoài ăn thì tốt biết bao!

Nhìn về mặt giả bộ đáng thương của cô Hạ Minh liền bật cười. Anh nghiêm mặt giả vờ nói.

“Cho cô đói chết đi!” Nói xong liền quay lưng làm về muốn đi.

“Đừng đi!” Cô túm lấy tay anh gọi lại.

“Chuyện gì?”. Hạ Minh xoay người lại hỏi.

“Học trưởng, anh dẫn tôi ra ngoài ăn đi. Tôi sẽ mời anh ăn tối, có được không?” Cô ngọt ngào nói cười.

“Đừng có dùng mỹ nhân kế với tôi, vô dụng thôi.” Hạ Minh nói như tát cho cô một gáo nước lạnh.

“Anh... tôi không cần.” Sở Tâm Nhi bực bội xoay người muốn đi.

“Nếu muốn ra ngoài ăn thì ngoan ngoãn quay đầu lại.” Hạ Minh nói như ra lệnh cho cô.

Nghe vậy Sở Tâm Nhi quay ngoắt người lại cười hỏi: “Thật không?”

Hạ Minh nhìn cô ăn pizza như hổ đói thì thật không thể nói lên lời. Cô gái này có đúng là tiểu thư của tập đoàn Sở Thị giàu có không vậy?

“Anh nhìn gì?” Cô nuốt miếng pizza xuống hỏi.

“Cô không được ăn cơm sao?” Hạ Minh tò mò muốn biết.

“Đương nhiên là có rồi, chỉ là tôi quên ăn trưa thôi.” Sở Tâm Nhi vuốt cái bụng của mình nói.

Anh không thèm nói chuyện với cô liền đứng lên trả tiền.

“Dùng thẻ của tôi đi.” Cô đưa cho anh thẻ tín dụng của mình.

“Không cần, hôm nay coi như tôi mời cô.” Anh trả tiền rồi đi ra khỏi quán pizza.

Các bạn đọc truyện thì cmt nhận xét truyện cho mình với. Để mình còn biết tr hay hay là không mà khắc phục ạ. Xin cảm ơn,

10. Chương 10: Cãi Nhau Với Lộ Lộ

Kể từ tối hôm đó trở đi cứ vào mỗi tối Sở Tâm Nhi lại mặt dày đứng dưới sân trường chờ Hạ Minh tan học rồi bắt anh đưa cô đi ăn tối.

“Cô có thể đừng tìm tôi nữa không?”

Mỗi lần đưa cô đi ăn anh đều là bất đắc dĩ. Một đại tiểu thư như cô chỉ cần một cuộc điện thoại là sẽ có rất nhiều món ngon bày ra trước mặt.

“Nếu tôi gọi điện thì bố tôi sẽ biết, ông sẽ không cho tôi ở kí túc xá nữa.” Cô đã quen với mọi người ở phòng 100 nếu mà dọn đi không phải là sẽ rất buồn sao.

“Nhưng cô cũng không thể ngày nào cũng tìm tôi được, tôi còn phải đi làm nữa.” Cuộc sống của anh không được an nhàn và sung túc như của Sở Tâm Nhi, anh chỉ hận một ngày không thể có 48 giờ để mình vừa làm vừa học.

“Tôi sẽ không để anh thiệt đâu.” Sở Tâm Nhi lấy trong túi xách ra một tờ giấy đưa cho anh.

“Cái này là sao?”

“Không phải anh cần việc làm sao? Tôi đã nhờ người tìm cho anh một công việc nhẹ nhàng mà lương cao, sẽ không ảnh hưởng tới việc học của anh đâu.” Cô uống nước phở trả lời.

“Cô không cần...” Anh không muốn cô coi thường anh.

“Tôi biết nếu đưa tiền thì anh sẽ không lấy, tìm hộ anh việc làm anh cũng từ chối. Anh không muốn chữa bệnh cho bố mẹ mình sao?”

Cô biết anh liều mạng kiếm tiền để lo tiền thuốc men cho bố mẹ ở quê. Cuộc đời đúng là không công bằng, có những người tiền tiêu không hết còn có những người làm mãi không đủ ăn. Sở Tâm Nhi và Hạ Minh là hai ví dụ điển hình.

“Tâm Nhi, cô điều tra tôi?” Cả gương mặt của anh tràn đầy vẻ lạnh lùng đáng sợ.

“Tôi nghe Lý Tịnh nói.” Cô nhún vai đáp lời.

Ký túc xá nam, phòng 177.

Hạ Minh về phòng liền tắm rửa rồi ngồi vào bàn học, anh phải vẽ xong bản vẽ biệt thự trên mặt nước trong đêm nay.

Càng vẽ lòng anh càng rối bời, cuộc sống của anh hoàn toàn bị xáo trộn từ khi gặp Sở Tâm Nhi. Cô như là khắc tinh của anh vậy. Anh đưa mắt nhìn xuống tờ giấy thì lại nhìn thấy ba chữ Sở Tâm Nhi, anh không biết trong vô thức mình lại viết tên cô lên đó.

“Điên mất thôi!” Hạ Minh bực bội vất bản vẽ lên bàn rồi vò đầu bứt tai.

Bên kí túc xá nữ Sở Tâm Nhi đang ung dung đắp mặt, trong đầu lại nhớ đến Hạ Minh. Vẻ mặt lạnh lùng khi anh hỏi cô thật sự sợ anh.

“Đúng là không có tiền đồ.” Sở Tâm Nhi cúi đầu mắng mình, từ khi nào cô lại trở nên nhát gan như vậy?

“Ai không có tiền đồ?” Lưu Hà đang viết bài ngắt đầu hỏi cô.

“Không có gì.”

Lộ Lộ nghe Sở Tâm Nhi than thở liền cười khinh bỉ.

“Người ta đang tự nói mình đầy mà.”

Sở Tâm Nhi nghe vậy liền nhú mồm, cô làm gì Lộ sao? Suốt ngày chỉ biết châm chọc cô.

“Lộ Lộ, đừng thể hiện sự ghen tị của mình ra mặt, kéo tôi lại không nhận được bố thí cho cậu mấy đồng.”

Trên gương mặt tươi cười của Lộ Lộ lập tức trắng bệch, cô bước xuống giường đi đến trước mặt Sở Tâm Nhi.

“Sở Tâm Nhi, cậu đừng có mà quá đáng!”

Sở Tâm Nhi gỡ mặt nạ xuống đứng đối mặt với Lộ Lộ, bàn tay nhỏ nhắn của cô liền đẩy bả vai của Lộ Lộ to tiếng.

“Là ai quá đáng hả? Là ai suốt ngày châm chọc, tỏ vẻ khó chịu với tôi? Là ai suốt ngày vô cớ gây sự với tôi? Là ai hả?”

Một loạt câu hỏi chất vấn Lộ Lộ, vì các cô to tiếng cãi vã nên trước cửa phòng có một đám người đang xúm lại xem kịch hay.

“Vì sao tôi khó chịu với cậu? Cậu còn không biết xấu hổ hỏi tôi, tôi chính là không nhìn được cậu ý mình giàu có liền coi thường những người nghèo như tôi!” Lộ Lộ nói ra những khó chịu trong lòng.

“Cậu không nhận được thì đừng nhìn nữa, không có cậu ngoài kia vẫn còn nhiều người chạy theo nịnh nọt tôi!”

Vì không kiềm chế được Sở Tâm Nhi liền mạnh tay đẩy Lộ Lộ làm cô ngã về phía sau.

“A...” Lộ Lộ ngã bị va đầu vào thành giường làm cô bị chảy máu.

Ngoài cửa phòng một đám người xì xào chỉ chỗ.

“Sở Tâm Nhi ra tay đánh người kìa, cậu ta thật quá đáng!”

Lưu Hà thấy tình hình không ổn liền đi ra đóng cửa phòng rồi đỡ Lộ Lộ dậy đi về giường. Khi đi qua Sở Tâm Nhi cô liền nói.

“Cậu có tức giận thế nào thì cũng không được làm bị thương người khác.”

“Tôi...” Sở Tâm Nhi bây giờ có mười cái miệng cũng khó mà giải thích. Cô liền cầm lấy điện thoại đi ra ngoài.

Đi bộ một mình ở sân trường làm cô cảm thấy trống trải. Bao nhiêu uất ức lúc này mới tuôn trào, Sở Tâm Nhi đá cục đá dưới chân.

“Tại sao tất cả lỗi là tại mình? Tại sao mọi người lại bênh vực cậu ta? Tại sao?”

Một dòng nước mắt rơi xuống khuôn mặt xinh đẹp của cô. Suốt 20 năm qua người ngoài nhìn vào liền tưởng rằng cô sống rất sung sướng nhưng thực chất cô luôn phải chịu đựng những lời khó nghe của người khác. Họ bảo cô kiêu ngạo, nói cô cậy mình có tiền liền khinh người.

Cô muốn thể hiện sự quan tâm của mình với bạn bè cũng không được. Rốt cuộc Sở Tâm Nhi cô phải làm như thế nào mới khiến họ vừa lòng? Chính vì điều đó mà cô luôn khoác lên mình vẻ lạnh lùng khó gần chỉ có làm như thế cô mới cảm thấy thoải mái.

Khi Lý Tịnh về phòng thì thấy Lưu Hà đang giúp Lộ Lộ rửa vết thương.

“Cậu ấy sao vậy?”

“Bị Tâm Nhi đẩy ngã.” Lưu Hà cất hộp thuốc đi liền dặn dò Lộ Lộ.

“Cậu tốt nhất là đừng châm chọc Tâm Nhi nữa, nếu hôm nay cậu không nói vậy thì sự việc này sẽ không xảy ra.”

Lộ Lộ cắn môi không nói. Lý Tịnh đứng lên hỏi.

“Tâm Nhi đâu?”

“Không biết, chắc chỉ ở quanh đây thôi.” Lưu Hà cầm điện thoại gọi cho Sở Tâm Nhi nhưng cô tắt máy.

“Hazz.” Lý Tịnh thở dài đi vào nhà vệ sinh.

Sở Tâm Nhi về phòng thì bị Lưu Hà túm lại hỏi.

“Sao mình gọi cậu không nghe máy? Cậu đi đâu vậy?”

“Mình xuống sân trường đi dạo thôi.” Sở Tâm Nhi đi về giường nhắm mắt lại, cô có vẻ rất mệt mỏi nên chỉ một lúc sau liền ngủ mất.

“Cậu cũng ngủ sớm đi.” Lưu Hà dặn Lộ Lộ rồi đi về giường của mình.

11. Chương 11: Có Anh Tin Tưởng Em

Sự việc giữa cô và Lộ Lộ xảy ra tối qua hôm sau đã trở thành một đề tài hot cho cả trường bàn luận. Sở Tâm Nhi đối với chuyện này ngoài mặt thì tỏ ra không quan tâm nhưng thực chất trong lòng chất đầy phiền muộn và ầm ức.

Hạ Minh nộp bản vẽ cho giáo sư rồi về chỗ ngồi, các bạn quanh anh đang bàn tán xôn xao về Sở Tâm Nhi làm anh cũng tò mò.

“Tôi nghe nói tối qua ở kí túc xá nữ Sở Tâm Nhi đã ra tay đánh bạn cùng phòng của mình đó.”

Một bạn nam lên tiếng kể cho mọi người cùng nghe.

“Cô gái đó nhìn thì xinh đẹp nhưng tính nết thì rất quá đáng...”

“Dù cô ta có giết người đi nữa thì vẫn có nhà họ Sở chống lưng, chỉ tội nghiệp cho cô bạn cùng phòng kia thôi. Tôi nghe nói cô ấy bị thương cũng không nhẹ.” Mọi người ngơ ngác một câu ta một câu bỗng chốc làm cho sự việc trở nên gay gắt hơn.

Hạ Minh nhú mào khó chịu quay xuống vỗ vào mặt bàn.

“Yên lặng đi, các cậu tưởng đây là cái chợ sao?”

Mọi người bỗng chốc im lặng rồi lặng lẽ trở về chỗ ngồi của mình.

Tan học Sở Tâm Nhi liền thu dọn sách vở đi ra khỏi giảng đường, Tề Hạo đuổi theo kéo cô lại.

“Có chuyện gì sao? Những điều mọi người nói là thật?”

Sở Tâm Nhi hít thở một cách mệt mỏi, cô nhìn thẳng vào gương mặt thư sinh của Tề Hạo bực bội nói.

“Đúng vậy, là tôi ra tay đánh người đó. Thì sao? ”

Nói xong liền xoay người đi mất. Tề Hạo ở phía sau bị cô trút giận liên lần bấm.

“Sao lại mắng mình? Mình làm gì sai sao?”

Khi trở về kí túc xá Sở Tâm Nhi thấy Lộ Lộ đang nằm trên giường chơi điện thoại trong lòng cô liền cảm thấy khó chịu. Vắt quyển sách lên bàn Sở Tâm Nhi lấy ra một chiếc váy đi vào nhà tắm.

“Hừ, đúng là đồ đáng ghét.”

Lộ Lộ nằm trên giường lẩm bẩm mắng Sở Tâm Nhi. Lúc Sở Tâm Nhi đi ra một thân váy trắng hở vai, cô đi đến trước gương chải tóc.

Tóc của Sở Tâm Nhi rất đẹp, đen bóng và dài đến thắt lưng. Lộ Lộ nhìn cô trong lòng đầy vẻ ghen tị.

Sở Tâm Nhi mở vali lấy ra một đôi giày cao gót màu đen đi vào rồi cầm túi xách đi xuống kí túc xá.

“Đẹp quá!” Một nam sinh thấy cô liền buông lời khen ngợi.

Ra đến cổng trường đã có xe chờ sẵn ở đó, Sở Tâm Nhi mở cửa xe ngồi vào. Chiếc xe lao vút đi như một cơn gió.

Công việc mà Sở Tâm Nhi giới thiệu cho Hạ Minh là một nhân viên phục vụ ở quán bar. Hôm nay là ngày đầu tiên anh đi làm ở đây.

Quán bar này có không gian rộng rãi và thoáng mát. Tầng một là nơi mọi người đến uống rượu và nhảy nhót tầng hai là những căn phòng cách âm dành cho khách VIP.

Âm nhạc làm cho tầng một trở nên vô cùng náo nhiệt, DJ sôi nổi và những cô gái múa mở màn làm cho cả không gian trở nên nóng hơn.

Anh đứng ở quầy rượu lau dọn ly và đĩa, trong lòng thực sự không thích công việc này nhưng vì lương cao nên anh đành chấp nhận.

Sở Tâm Nhi bước vào đi thẳng đến quầy rượu gọi.

“Cho một ly Vodka.”

Nhân viên thấy cô còn là học sinh liền tốt bụng nhắc nhở.

“Cô gái Vodka là rượu mạnh, hay tôi lấy cho cô một ly Cocktail nhé.”

“Không cần, lấy rượu cho tôi.”

Người phục vụ thở dài rót rượu cho cô. Sở Tâm Nhi cầm cốc rượu giữa cổ uống cạn rồi gọi tiếp.

“Cho 1 cốc nữa.”

“Hazz”. Người phục vụ lại đưa cho cô một cốc nữa, chỉ một lúc trước mặt Sở Tâm Nhi đã có 5 cốc trống không.

“Tâm Nhi, sao cô lại ở đây.” Hạ Minh thu dọn xong mấy cái bàn quay lại thấy cô liền vô cùng ngạc nhiên.

“Tôi ở đâu liên quan gì tới anh. Cho 3 cốc nữa.”

Sở Tâm Nhi đã có vẻ ngà ngà say nhìn thấy Hạ Minh cô cũng không quan tâm.

“Cô gái à, cô đã uống nhiều lắm rồi.” Người phục vụ hết lời khuyên ngăn.

“Đứng lên, tôi đưa cô về.” Hạ Minh kéo cô dậy.

“Anh tránh ra.” Sở Tâm Nhi say rượu liền khỏe hơn ngày thường vô cùng. Cô đẩy anh ra rồi vỗ lên quầy rượu nói.

“Lấy rượu cho tôi.”

Hạ Minh dứt khoát kéo cô ra khỏi quầy rượu đi về phía cửa.

“Ấy! Hạ Minh, cô ấy trưà thanh toán.” Người phục vụ chạy theo gọi lại.

“Bao nhiêu?”

“1 triệu rưỡi.”

“Cái gì? 5 cốc rượu mà 1 triệu rưỡi?” Hạ Minh như không tin vào tai mình.

“Ông nội ạ, rượu cô ấy uống là rượu nhập khẩu nước ngoài.” Người phục vụ nhăn nhó giải thích.

Hạ Minh thấp giọng chửi thầm, anh lấy trong túi xách của cô một thẻ tín dụng đưa cho nhân viên.

Người nhân viên nhanh chóng thanh toán rồi trả lại thẻ.

Hạ Minh kéo cô đi ra khỏi quán bar liền tức giận quát.

“Một cô gái như cô mà dám một mình đi quán bar uống rượu, cô bị điên sao?”

“Anh tức giận cái gì chứ? Tôi cũng đâu có bắt anh trả tiền, các người ai cũng giống nhau trước mặt thì ra về nịnh nọt còn sau lưng đều chửi với tôi. Tôi ghét anh, tôi ghét mấy người!”

Sở Tâm Nhi bực bội hét lên như trút mọi ảm ức trong lòng, cô đi qua người Hạ Minh lảo đảo bước về phía trước.

“Tôi...” Anh nhất thời không biết nói gì nhìn thấy cô đi phía trước anh liền vội vàng đuổi theo.

“Tâm Nhi...” Anh kéo cô lại thì thấy cả gương mặt cô ướt đầm nước mắt làm anh nhìn vào bỗng thấy đau lòng.

“Không có một ai tin tưởng tôi, mọi người đều bênh vực cậu ta. Tôi không cố ý làm cậu ta bị thương, tôi...”

Sở Tâm Nhi ngồi xuống đất khóc rất thảm thương bao nhiêu bực tức giấu trong lòng lúc này bị cô trút hết ra.

Hạ Minh ngồi xuống trước mặt cô giúp cô lau nước mắt dịu dàng an ủi.

“Đừng khóc, có tôi tin tưởng em.”

“Thật sao?” Sở Tâm Nhi nín khóc ngẩng đầu lên nhìn anh.

“Thật.”

Đợi đến khi Sở Tâm Nhi nín khóc Hạ Minh liền cõng cô đứng dậy. Cô gái này về ngoài nhìn thì mạnh mẽ nhưng thực ra nội tâm lại rất yếu đuối.

Nhìn đồng hồ đã là 23h30” giờ này kí túc xá đã đóng cửa từ lâu Hạ Minh liền cõng cô đi đến một nhà trọ gần đó.

“Cho cháu thuê 1 phòng.”

Bà chủ phòng trọ nhìn hai người rồi đưa cho anh chìa khoá.

Hạ Minh mở cửa phòng liền đặt cô lên giường giúp cô cởi bỏ giày cao gót. Anh vào nhà tắm lấy ra một chậu nước và khăn mặt đi đến bên giường giúp cô lau mặt. Xong xuôi anh đắp chăn cho cô còn mình thì ngồi cạnh mép giường mệt nhọc đi vào giấc ngủ.

12. Chương 12: Buổi Sáng Ngượng Ngùng

Sáng hôm sau Sở Tâm Nhi bị ánh nắng chiếu vào mà tỉnh giấc, cô lấy tay che mặt miệng lâu bầu giọng đầy ngái ngủ.

“Sao không đóng rèm vào vậy, chói quá đi mất...”

Cắm giấc có cái gì đang đè lên chân mình Sở Tâm Nhi cúi đầu nhìn xuống. Gương mặt Hạ Minh lúc ngủ thật hiền hoà ánh nắng nhẹ nhàng chiếu lên mái tóc của anh một màu vàng dịu nhẹ, anh đang ghé vào cạnh giường ngủ một cách ngon lành còn cánh tay anh thì đang vắt lên chân cô ngủ đầy thoải mái.

“Á... sao anh lại...”

Sở Tâm Nhi giật mình hét lên còn rất hùng dũng đá anh khỏi cạnh giường.

Hạ Minh đang say giấc mộng thì bị người ta đá cho một phát, đang lơ mơ thì không biết từ đâu có một tiếng hét “oanh vàng” vang lên làm anh tỉnh ngủ hẳn.

“Hét cái gì mà hét, còn không im mồm?”

Giọng nói bực bội của anh quát lại cô. Đúng là làm ơn mắc oán mà, cứ như anh là bọn lưu manh không bằng.

“Sao tôi lại ở đây? Còn anh, sao anh lại ngủ ở đây?”

Sở Tâm Nhi liền lấy chăn che kín người. Thật may, quần áo vẫn còn!

“Hôm qua tôi nên để cô chết trong quán bar mới đúng. Che cái gì mà che, ai thèm động vào cô. Cả người toàn mùi rượu, hôi chết đi được.”

Hạ Minh đứng dậy vò mái tóc rối như tổ chim của mình đi vào nhà tắm rửa soạn. Khi đi ra thấy cô vẫn ngồi ngây ngốc trên giường. Anh đi đến kéo cô dậy đẩy về phía nhà tắm.

“Đại tiểu thư à, cô làm ơn đi rửa soạn lại đi. Cả người toàn mùi rượu, thật khó coi.”

Đứng trước gương trong nhà tắm Sở Tâm Nhi đang cố gắng nhớ lại mọi việc ngày hôm qua. Hình như cô đã vào quán bar uống rượu và gặp Hạ Minh, cô say và được anh đưa đến đây. Lắc đầu xua đi mọi chuyện xảy ra tối hôm qua Sở Tâm Nhi vịn nước bắt đầu rửa mặt.

Khi từ nhà tắm đi ra cô đã gọn gàng tươi tắn hơn nhiều, Sở Tâm Nhi cầm điện thoại lên xem. Có 7 cuộc gọi nhớ, tất cả là của Lưu Hà. Ô kí túc xá chỉ có một mình cô ấy đối xử thật lòng với cô.

Sở Tâm Nhi mở điện thoại gọi lại cho Lưu Hà, đầu bên kia rất nhanh đã bắt máy.

“Tâm Nhi, cậu ở đâu? Sao mình gọi không nghe máy?”

Giọng Lưu Hà đầy vẻ lo lắng làm Sở Tâm Nhi ảm lòng. Cô cười nói.

“Hôm qua mình về nhà, điện thoại hết pin nên không biết. Cậu đừng lo lắng.”

“Mình biết rồi, cúp máy đây. Mình muốn học mất.”

“Ừ.”

Hạ Minh chờ cô nói chuyện xong liền đi đến bên cạnh hỏi.

“Có đi không?”

“Có chứ.” Sở Tâm Nhi với lấy túi xách chạy theo anh.

Đứng trước bà chủ phòng trọ hai người đều cảm thấy lúng túng. Bà chủ cúi đầu lấy tiền lắc đầu nói.

“Hazz, giới trẻ ngày nay đúng là. Mới quen 2,3 ngày đã đưa nhau đi uống rượu rồi thuê phòng. Thật hết chịu nổi.”

Hai má Sở Tâm Nhi đỏ bừng đầy xấu hổ còn Hạ Minh thì cúi đầu ho khan. Họ biết nếu bây giờ mà giải thích thì mọi chuyện sẽ càng thêm hiểu lầm.

Bà chủ phòng trọ đưa tiền thừa cho Sở Tâm Nhi liền dặn dò.

“Cô gái à, lần sau đừng uống rượu nữa. Tối qua khi cô uống say liền khóc lóc kể lể làm cho chàng trai này loay hoay một hồi. Lần sau đừng như vậy nữa.”

Hai người nhanh chóng nhận tiền rồi đi khỏi. Sở Tâm Nhi cúi mặt hỏi.

“Tối qua... tôi... tôi có nói gì không phải sao?”

Hạ Minh dứt hai tay vào túi quần nhún vai nói.

“Cũng không có gì. Chỉ là có người bám lấy tôi kêu khóc ỉ ôi, tôi đành phải làm người tốt ra tay giúp đỡ mà thôi.”

Thấy vẻ mặt cùng giọng điệu giễu cợt của anh Sở Tâm Nhi càng xấu hổ không thôi. Cô cố gắng bước nhanh nhưng vì giày cao gót nên bị vấp ngã.

Hạ Minh vội vàng đỡ cô dậy trách mắng.

“Đi nhanh như thế làm gì? Cô vội đi đâu thai à?”

Nhìn xuống đầu gối cô vì ma sát với mặt đường nên chảy máu hai hàng lông mày anh nhíu lại, cúi đầu xuống thổi nhẹ nhàng vào miệng vết thương.

“Không... không cần.”

Sở Tâm Nhi xấu hổ rút chân về, Hạ Minh thấy thế liền ngồi xổm xuống chỉ vào vai mình.

“Leo lên đi.”

“Không cần đâu...”

Sở Tâm Nhi từ chối.

“Nhanh lên, cô có muốn đi học nữa không?” Hạ Minh vội vàng thúc giục.

Hạ Minh công cô đi qua hàng bán cháo liền đi vào đặt cô ngồi xuống ghé gọi.

“Cho cháu 2 bát cháo quẩy và 2 cốc sữa nóng.”

“Có ngay, có ngay.” Bà chủ nhanh chóng đặt cháo và sữa trước mặt hai người rồi rời đi.

Cả hai người tối qua đều không ăn gì nên nhìn thức ăn đặt trước mặt mà bụng thì không ngừng kêu vang.

Hạ Minh lau thìa rồi đặt vào bát cháo của cô nhỏ giọng nhắc nhở.

“Mau ăn đi, cẩn thận không nóng.”

“Ừm.”

Diệu Thiên ngồi trên xe đi qua nhìn thấy hai người cùng ngồi ăn sáng mà ngạc nhiên không thôi.

“Dừng xe, cho tôi xuống ở đây.”

Cô xuống xe đứng ở bên kia đường nhìn sang mà trong lòng tràn đầy sự đổ kị. Hạ Minh chưa bao giờ đối xử với cô thân mật như vậy, đến cả sinh nhật của cô mà anh cũng chỉ nói một câu chúc mừng lấy lệ.

Bàn tay cầm túi xách nắm chặt lại, các móng tay đâm vào da thịt mà cô không hề cảm thấy đau

Một giọng nói vang lên sau lưng làm Diệu Thiên giật mình quay lại.

“Diệu Thiên, cậu làm gì ở đây vậy?”

Một bạn nữ đi qua thấy cô liền tiến lên chào hỏi, cô nhìn theo ánh mắt của Diệu Thiên bất ngờ nói.

“Kia không phải học trưởng Hạ và Sở Tâm Nhi sao? Hai người họ có phải là đang hẹn hò không vậy?”

“Đừng có mà ăn nói linh tinh, mau đi thôi.”

Diệu Thiên quay sang mắng bạn nữ sinh rồi xoay người bỏ đi để mặc cô ấy vẫn đang ngơ ngác không hiểu chuyện gì xảy ra.

13. Chương 13: Tin Đồn

Dùng xong bữa sáng Hạ Minh và Sở Tâm Nhi đi bộ về trường. Sở Tâm Nhi đi trước anh đứng lại.

“Tôi vào trước, tầm 10 phút sau anh hãy vào.”

Nếu bây giờ hai người cùng bước vào thì không biết rằng sẽ có những bàn tán gì nữa. Tốt nhất là tách nhau ra đi cho an toàn.

Hạ Minh dứt hai tay vào túi quần nhìn cô một lúc, anh bước đến trước mặt Sở Tâm Nhi không nói gì liền kéo tay cô cùng bước vào cổng trường.

“Này, anh làm gì vậy...?”

Sở Tâm Nhi bị anh lôi đi nhỏ giọng hỏi.

“Đi học chứ sao nữa, em không muốn đứng ở ngoài đến lúc đóng cửa đấy chứ?”

Hai người vừa lôi vừa kéo đi vào sân trường thu hút bao nhiêu ánh mắt của mọi người.

“Kia không phải học trưởng Hạ sao?”

“Sao anh ấy lại đi cùng Sở Tâm Nhi? Chẳng nhẽ tin đồn hai người hẹn hò là thật?”

Một số người nhìn Sở Tâm Nhi và Hạ Minh xì xào bàn tán. Sở Tâm Nhi ngượng ngùng cúi đầu im lặng đi theo Hạ Minh.

Từ trên tầng 2 của dãy học thêm Diệu Thiên lẳng lẳng nhìn theo bóng dáng hai người dưới sân trường mà trong lòng tràn đầy sự đổ kị và ghen ghét.

“Rác!” Cây bút chì đang cầm trong tay bị cô bẻ gãy. Diệu Thiên vất chiếc bút chì vào thùng rác rồi bỏ đi.

Ký túc xá nam.

Lần đầu tiên Hạ Minh cả đêm không về khiến ba người bạn cùng phòng lo lắng mất ngủ.

“Thằng nhóc đó, thật là...”

Vũ Khắc Tiệp bực bội mắng.

Hạ Minh vừa mở cửa phòng ra thì nghe thấy tiếng mắng liền đóng cửa phòng hỏi.

“Tôi làm sao?”

“Cậu còn mặt mũi mà hỏi tôi? Nói mau, cả đêm qua cậu đã ở đâu? Có phải là gặp em nào xinh tươi cho nên quên mất đường về.”

Vũ Khắc Tiệp nhăn nhó hỏi.

“Im đi. Cậu nghĩ tôi háo sắc như cậu chắc?”

Hạ Minh đẩy anh ra rồi lấy quần áo đi về phía nhà tắm.

“Có mùi nước hoa và mùi rượu. Tên này chắc là đêm qua đã đi theo tiếng gọi của tình yêu rồi. Hazz...”

Trần Đông vừa đánh máy tính vừa than ngán thở dài.

Sở Tâm Nhi về đến kí túc xá thì thấy Lưu Hà đang đi đi lại lại trước cửa. Sở Tâm Nhi đi đến trước mặt cô gọi.

“Lưu Hà, cậu gặp phải chuyện gì sao?”

Lưu Hà thấy cô về liền vui mừng chạy đến.

“Cả đêm qua cậu không về, làm mình lo chết mất.”

Nhìn cô gái trước mặt vì mình mà lo lắng cả đêm Sở Tâm Nhi cảm động ôm cô cười.

“Xin lỗi, làm cậu lo lắng rồi.”

“Không sao, lần sau đừng có như vậy nữa.”

Lộ Lộ từ trong phòng đi ra nhìn thấy hai người liền buông lời châm chọc.

“Trời đất, đúng là bạn bè tốt mà.”

“Cậu đừng có mà quá đáng!” Lưu Hà bực mình đáp trả.

“Các cậu có giỏi thì đánh tôi đi, giống như Sở Tâm Nhi lần trước đó.” Lộ Lộ vênh mặt ra vẻ thách thức.

Lưu Hà định đi về chỗ cô ta thì bị Sở Tâm Nhi kéo lại, Sở Tâm Nhi đi đến đứng trước mặt Lộ Lộ nhìn cô từ trên xuống dưới rồi bịt mũi lại.

“Lộ Lộ, cậu có ngửi thấy mùi hôi ở đâu không? Trời đất ơi, hoá ra là từ cậu. Mình khuyên cậu lần sau ra ngoài thì mặc quần áo cho cẩn thận sao lại có phân gián dính trên vai áo cậu vậy? Thật là...”

Lộ Lộ nghe nói thì nhìn xuống vai áo của mình nhất thời liền cứng họng hai má đỏ bừng vì xấu hổ. Cô chạy một mạch vào trong phòng tắm bắt đầu kì cọ khắp người.

“Tâm Nhi, cậu thật là...” Lưu Hà ôm bụng cười không ngớt. Đúng là chỉ có cậu ấy mới dám nói ra những câu như vậy.

“Đi thôi!” Sở Tâm Nhi dắt tay Lưu Hà đi đến giảng đường.

“Đến khoa của mình rồi, mình vào trước đây.”

Khoa thiết kế cách khoa báo chí một dãy nhà cho nên hai người tạm biệt ở đây.

Sở Tâm Nhi bước vào giảng đường thì vô vàn ánh mắt dõi vào cô.

“Chuyện gì vậy?” Sở Tâm Nhi ngồi xuống hỏi Tề Hạo.

“Còn chuyện gì nữa, khắp trường đều bàn tán về cậu và tên Hạ Minh gì đó.” Tề Hạo vừa chơi game vừa trả lời.

“Mấy người này, đúng là nhiều chuyện.”

Cô nằm vật ra bàn lẩm bẩm. Cả cái trường này không có nữ sinh nào đi cùng với nam sinh sao? Suốt ngày chỉ biết soi mói chuyện của cô. Thật là bực mình.

Đợi mãi mới đến giờ tan học bụng Sở Tâm Nhi như dán vào lưng rồi. Bất đắc dĩ đi về phía nhà ăn Sở Tâm Nhi bưng khay cơm tìm một cái bàn trống ngồi vào.

“Đúng là đói thì nước lã cũng có thể biến thành mỹ vị.”

Sở Tâm Nhi miệng ăn như hổ đói trong bụng thầm nghĩ.

Trước mặt có người ngồi xuống làm cô tò mò ngẩng đầu lên.

“Khụ khụ...” Miếng cơm đang ăn trong miệng bị nghẹn làm cả gương mặt cô đỏ bừng.

“Tôi là sói sao? Thấy tôi cơm liền nuốt không trôi?” Hạ Minh đưa cho cô cốc nước cười hỏi.

“Anh còn nguy hiểm hơn cả sói nữa.” Sở Tâm Nhi uống nước xong liền không khách sáo trả lời.

“Ok, tôi nguy hiểm. Em mau ăn cơm của mình đi.”

Nhìn vẻ mặt đáng yêu của cô Hạ Minh liền cảm thấy vô cùng vui vẻ. Hai người cùng im lặng ăn hết phần cơm của mình.

Tề Hạo bước vào nhà ăn thấy hai người liền nhú mày. Rõ ràng lần trước còn cãi nhau ầm ĩ trong này mà hôm nay lại có thể vui vẻ cùng nhau dùng bữa. Thật là không hiểu nổi hai người này. Nhưng không hiểu sao nhìn thấy họ vui vẻ nói cười với nhau trong lòng anh liền cảm thấy khó chịu, không muốn để cảm giác này không chế Tề Hạo xoay lưng đi khỏi nhà ăn.

14. Chương 14: Biến Tin Đồn Thành Sự Thật Đi

Khắp đại học A hiện nay tất cả các sinh viên đều truyền tai nhau một tin đồn đó là “Hạ Minh và Sở Tâm Nhi hẹn hò”!

Sở Tâm Nhi bỏ ngoài tai không quan tâm đến vấn đề này, chỉ có Lưu Hà là suốt ngày trêu chọc cô.

“Uống sinh tố của cậu đi!”

Trong quán cafe đối diện đại học Sở Tâm Nhi và Lưu Hà đang ngồi uống nước nói chuyện với nhau. Nghe Lưu Hà ngồi đối diện trêu chọc khiến Sở Tâm Nhi cảm thấy vô cùng đau đầu.

“Sao vậy? Ngại rồi? Ha ha...”

Nhìn Sở Tâm Nhi xấu hổ là niềm vui lớn nhất mấy ngày qua, đương nhiên phải tranh thủ trêu chọc nhiều một chút.

“Ngại cái đầu cậu, còn không uống thì mình đi trước đây.” Cô cầm túi xách lên làm như muốn rời đi.

“Ấy, sao nóng nảy thế? Ngồi xuống!” Lưu Hà kéo cô ngồi xuống mặt ra vẻ nghiêm trọng.

“Có chuyện gì muốn mình giúp sao?”

Sở Tâm Nhi tinh ý nhìn thấy vẻ mặt nịnh nọt đáng ghét của Lưu Hà.

“Đương nhiên là có rồi! Cậu có thể...” Lưu Hà nói đến nửa chừng thì dừng lại.

“Có chuyện gì nói luôn đi, đừng có úp úp mở mở như vậy!” Sở Tâm Nhi bị bạn thân làm cho đầu óc quay vòng vòng luôn rồi.

“Giáo sư Diệp muốn mình viết một bài báo về người đàn ông thành đạt.... không phải bố cậu là một người điển hình sao?”

Cuối cùng Lưu Hà cũng nói ra được việc mình muốn nhờ.

“Cho nên cậu muốn mình giúp cậu gặp bố mình?”

Sở Tâm Nhi cầm ly nước cam lên uống một ngụm rồi hỏi.

“Không cần phiền phức như vậy, cậu chỉ cần giúp mình hỏi mấy câu hỏi mình đã ghi ra giấy này thôi.”

Lưu Hà lấy trong túi xách ra tờ giấy đã ghi sẵn câu hỏi trước đó đưa cho Sở Tâm Nhi.

Sở Tâm Nhi cầm tờ giấy lên xem rồi nhìn sang Lưu Hà.

“Đã chuẩn bị trước rồi mới mời mình đi uống nước. Mưu đồ của cậu không hề nhỏ a.”

“Mưu đồ gì chứ? Mình chỉ muốn cậu giúp mình thôi.”

“Vậy thì mình có nên gọi thêm 2 Tiramisu không?”. Sở Tâm Nhi ra vẻ nghiêm túc.

“Được chứ bạn yêu!”

Ngày hôm sau Sở Tâm Nhi và Hạ Minh lại gặp nhau trong thư viện. Hạ Minh đang cúi đầu xem những bản vẽ về các toà nhà nổi tiếng trên thế giới thì Sở Tâm Nhi bước vào

trả sách. Khi ngước lên Hạ Minh thấy cô đang đứng phía đối diện chọn sách.

Anh đặt bản vẽ xuống rồi đi về phía cô.

“Em đang chọn sách gì vậy?”

Sở Tâm Nhi giật mình quay lại quyển sách đang cầm trên tay cũng bị rơi xuống tạo một tiếng động không nhỏ tới mọi người trong thư viện.

Hạ Minh cúi người nhặt lên rồi đưa cho cô. Sở Tâm Nhi cầm lấy quyển sách nhỏ giọng nói.

“Đương nhiên là chọn sách về thiết kế thời trang rồi, mà anh còn dám đứng gần tôi sao?”

“Sao lại không dám?” Hạ Minh đưa tay vuốt tóc hỏi ngược lại cô.

“Khắp đại học A từ trên xuống dưới đều là tin đồn anh và tôi đang hẹn hò anh không biết gì sao?” Cô ôm quyển sách trước ngực đi về cái bàn trống ngồi xuống.

Hạ Minh cũng ngồi xuống phía đối diện cô mỉm cười.

“Đương nhiên là anh biết. Anh có cách làm cho tin đồn này lắng xuống.”

“Cách gì?” Sở Tâm Nhi ngẩng đầu lên hỏi với vẻ mặt đầy tò mò.

“Chúng ta hãy biến tin đồn thành sự thật đi!”

Câu nói của anh như sấm giữa trời quang khiến cô vừa kinh ngạc vừa bất ngờ. Một lúc sau cô mới hỏi lại anh.

“Anh biết mình đang nói gì không?”

“Anh biết. Chúng ta hãy hẹn hò đi!”

Hạ Minh cầm tay cô nói đầy chân thành. Gần một học kỳ qua anh luôn vô thức nhớ đến cô, nhớ đến những lần hai người cùng đi ăn, anh không thể chối bỏ được sự rung động mãnh liệt của mình trước một cô gái kiêu căng ngạo mạn như cô.

“Được, vậy chúng ta thử xem.” Sở Tâm Nhi cũng nắm chặt tay anh. Anh không hề biết rằng giờ phút này trong lòng cô có bao nhiêu vui mừng và hạnh phúc.

Hai người nhìn nhau cười vẻ hạnh phúc hiện rõ trên gương mặt mỗi người. Hạ Minh cầm tay cô đi khỏi thư viện.

“Đi đâu?”

Sở Tâm Nhi chạy theo anh hỏi.

Hạ Minh dắt cô đến cửa hàng hoa cách đại học A 10 phút đi bộ, anh chọn cho cô một bông cẩm tú cầu màu xanh nói.

“Tỏ tình thì ít nhất phải có hoa chứ. Tâm Nhi, bây giờ anh chưa thể mua cho em những thứ đắt tiền nhưng sau này anh nhất định sẽ mua được.”

Sở Tâm Nhi nhìn bông hoa cẩm tú cầu nở rộ trong tay xúc động ôm anh thì thầm.

“Em không cần những thứ đắt tiền, chỉ cần là đồ anh tặng thứ gì em cũng thích.”

Hạ Minh cũng ôm chặt cô cười.

“Đúng là đồ ngọc.”

“Anh mới ngọc đấy.” Sở Tâm Nhi đẩy anh ra giận dỗi.

“Được rồi, anh ngọc.” Hạ Minh giơ tay đầu hàng.

Hai người nắm tay nhau đi bộ về đại học A, Hạ Minh đưa cô đến kí túc xá nữ vẫn còn quyến luyến.

“Em vào trước đi.”

“Ừ, em lên đây.”

Sở Tâm Nhi tạm biệt xong liền đi lên phòng. Vào phòng cô tìm một lọ hoa cẩm bông cẩm tú cầu vào rồi để lên bàn học.

Lý Tịnh tắm xong đi ra thấy cô ngồi trên giường nhìn lọ hoa cười ngốc nghếch.

“Lọ hoa này là ai tặng vậy?”

Lý Tịnh đi đến bên cạnh cô tò mò hỏi.

“Hạ Minh tặng.” Sở Tâm Nhi cúi đầu xấu hổ.

“Hai người đang hẹn hò thật sao?” Giọng nói “oanh vàng” của Lý Tịnh vang khắp phòng.

“Cậu định dọa chết mình à?” Sở Tâm Nhi cũng không thua kém hết lại.

“Từ bao giờ? Đến bước nào rồi? Hả?” Một loạt câu hỏi của Lý Tịnh khiến Sở Tâm Nhi ngượng chín mặt.

“Cái gì mà đến bước nào rồi? Hôm nay mình mới nhận lời mà!”

“Con nhóc nhà cậu, được đó”. Lý Tịnh vỗ vai cô đầy khen ngợi.

“Được cái con khỉ!” Sở Tâm Nhi xấu hổ cầm quần áo chạy vào nhà tắm.

“Lại còn ngại nữa.” Nhìn thấy Sở Tâm Nhi xấu hổ Lý Tịnh lắc đầu thở dài.

15. Chương 15: Những Điều Ngọt Ngào

Hạ Minh và Sở Tâm Nhi chính thức hẹn hò đã được gần một tháng. Bây giờ những sinh viên đại học A không còn vẻ ngạc nhiên hay ghen tị khi thấy hai người tay trong tay đi dưới sân trường, cùng nhau dùng cơm trong nhà ăn hay tình cảm trong thư viện nữa.

“Anh đợi em lâu chưa?”

Sở Tâm Nhi từ giảng đường đi ra thì đã thấy Hạ Minh đứng đợi ở hành lang.

“Anh cũng mới tới. Mình đi thôi.”

Hạ Minh nhìn cô cười rồi cầm tay dẫn cô ra khỏi cổng trường.

“Đợi anh một chút, anh đi lấy xe.”

Anh chạy đi vào nhà xe rồi dắt chiếc xe đạp của mình ra. Sở Tâm Nhi mỉm cười đi đến ngồi vào yên sau của chiếc xe chỉ tay về phía trước.

“Let’s go!”

Hạ Minh ngồi lên xe đạp nhanh về phía quán kem cách đó 5km. Anh dựng xe rồi dắt cô đi vào quán kem gọi.

“Cho 2 cốc kem vị việt quất.”

Phục vụ đưa cho anh 2 cốc kem Hạ Minh nhanh chóng chạy về chỗ Sở Tâm Nhi đang ngồi.

“Tiểu Minh Minh, có mệt không?”

Sở Tâm Nhi cứng chiều lau mồ hôi trước trán cho anh và ngọt ngào hỏi.

“Không mệt.”

Anh xúc một thìa kem đút cho cô rồi nhỏ giọng.

“Em có thể đừng gọi anh là Tiểu Minh Minh nữa có được không? Nghe thật trẻ con!”

Chẳng hiểu sao cô lại có thể nghĩ ra cho anh một cái tên gọi như con nít vậy? Mặc dù đã nhắc nhở nhiều lần nhưng cô vẫn không chịu.

“Không thích! Gọi như vậy rất đáng yêu mà, Tiểu Minh Minh...”

Cô đã không thay đổi cách gọi mà còn cố tình gọi nhiều hơn như để trêu chọc anh.

“Tùy em!” Anh cũng là hết cách với cô rồi.

“Tặng anh này.” Sở Tâm Nhi đặt trước mặt anh một quyển sách cũ đã ố vàng.

“Đây là...”

Hạ Minh đặt cốc kem xuống rồi cầm quyển sách lật xem.

“Những toà kiến trúc nổi tiếng của kiến trúc sư Jame Michen.” Sở Tâm Nhi cầm cốc kem xúc một miếng đưa đến bên miệng của anh.

Anh há miệng ăn thìa kem cô đưa tới rồi hỏi.

“Quyển sách này từ lâu đã không còn xuất bản nữa rồi, em lấy nó ở đâu?”

“Em đã đi khắp các hiệu sách của thành phố này cũng không có về sau có một người bạn giới thiệu cho em đến một cửa hàng bán sách cũ ở ngoại ô mới tìm được đó. Anh không thích sao?”

Cô biết sắp tới sinh nhật của anh nên mới cất công đi tìm quyển sách này suốt hai ngày nghỉ. Không nghĩ tới anh lại...

“...” Hạ Minh thấy cô cúi mặt thì ôm cô cười.

“Anh chỉ là không muốn em tốn tiền mua nó với cả lại còn làm em tốn công đi tìm. Đồ em tặng đương nhiên là anh thích rồi.”

Nghe được anh nói thích nụ cười của cô lan tràn khoe mắt, cô biết anh mặc cảm về hoàn cảnh của hai người cho nên mới không mua những món đồ đắt tiền. Cô sợ anh không nhận!

“Anh thích là được rồi.”

“Mau ăn kem đi, tan đến nơi rồi.” Hạ Minh cẩn thận cất quyển sách đi rồi đút kem cho cô.

Giờ học thể dục của khoa kiến trúc.

“Này, cậu đừng đẩy mình.”

Sở Tâm Nhi và Lý Tịnh trốn tiết để ra sân thể dục nhìn bạn trai đá bóng. Thật không nói điều nhìn Hạ Minh và Trần Đông chơi bóng đá bóng dáng vẻ đó khiến cho hai người hoàn toàn chết mê.

“Sao Tiểu Minh Minh của mình lại đẹp trai đến vậy chứ?”

Sở Tâm Nhi trốn sau cây phượng vĩ thì thầm tự hào.

“Cái gì mà Tiểu Minh Minh của cậu đẹp trai? Trần Đông nhà mình mới là đẹp! Hứ!”.

Lý Tịnh bĩu môi, Hạ Minh còn lâu mới bằng Trần Đông nhà cô. Sở Tâm Nhi nghe vậy liền quay đầu lại hai tay chống nạnh.

“Tiểu Minh Minh nhà mình đẹp hơn!”

“Còn lâu ấy, Trần Đông nhà mình đẹp hơn!”

Lý Tịnh cũng không hề chịu thua hai người tranh luận vô cùng sôi nổi về vấn đề này.

“Trần Đông, Hạ Minh mau ra với bạn gái của mình đi các cậu mà còn chậm trễ thì cả cái sân này sẽ âm ỉ lên mất.” Một nam sinh cùng khoa thấy hai người liền cất giọng trêu chọc.

Trần Đông và Hạ Minh cùng chạy về phía cây phượng vĩ ngồi xuống bên cạnh bạn gái của mình.

“Sao các em lại đến đây?” Trần Đông nhận lấy chai nước từ tay Lý Tịnh uống một hơi dài rồi đưa cho Hạ Minh.

“Lý Tịnh rủ em trốn tiết đến nhìn các anh chơi bóng.” Sở Tâm Nhi nhanh nhẩu trả lời.

“Cậu.... dám đổ lỗi cho mình? Đồ đáng ghét!” Lý Tịnh không ngờ mình là người bị lôi kéo dụ dỗ mà bây giờ lại còn bị cô đổ lỗi nhất thời tức giận không nói nên lời.

Hạ Minh sao mà không biết các chiêu trò quái đản mà Sở Tâm Nhi nghĩ ra cơ chứ, anh chỉ mỉm cười kéo tay cô đứng lên dịu dàng nói.

“Nếu đã trốn tiết rồi thì mình đi chơi đi!” Nói xong anh và Sở Tâm Nhi kéo nhau chạy ra cổng trường.

“Ồ...” Lý Tịnh và Trần Đông ngơ ngác nhìn theo hai người.

Hạ Minh và Sở Tâm Nhi chạy ra đường lớn đợi xe buýt, 5 phút sau xe buýt cũng đã tới. Hạ Minh dắt tay cô đi lên xe, trên chiếc xe chật chội anh dành cho cô đứng phía trước ngực còn mình thì đứng ở đằng sau.

“Em chưa từng đi xe buýt bao giờ.” Sở Tâm Nhi quay lại mặt áp vào ngực anh nói khẽ.

Cô dù đi giày cao gót thì cũng chỉ đến ngực của anh, từ tầm mắt Hạ Minh nhìn xuống liền thấy cô nhỏ bé đứng dựa vào ngực mình như con chim non trong lòng liền cảm thấy vui vẻ.

“Vậy hôm nay đã đi rồi, bám chắc vào kéo ngã.” Giọng nói trầm thấp của anh vang lên trên đỉnh đầu khiến hai má Sở Tâm Nhi đỏ bừng gật đầu e thẹn.

Hạ Minh đưa tay vuốt mái tóc đen dài của cô ra sau cúi đầu hôn nhẹ lên trán cô thì thầm.

“Anh đã khen em rất đẹp chưa nhỉ?”

“Đáng ghét!” Sở Tâm Nhi xấu hổ đánh nhẹ vào ngực anh trên mặt ngập tràn hạnh phúc. Kể từ ngày ở bên anh tới giờ đối với cô từng giây, từng phút đều là những điều ngọt ngào nhất.

16. Chương 16: Hóa Ra Tình Yêu Đẹp Đến Vậy

Hạ Minh đưa cô đến khu vui chơi ở trung tâm thành phố, khi hai người đến nơi thì đã xế chiều.

“Em muốn chơi đu quay ngựa gỗ.”

Sở Tâm Nhi đưa tay chỉ vào vòng quay ngựa gỗ trước mặt hào hứng nói.

“Được.”

Hạ Minh gật đầu đi về phía quầy bán vé mua hai vé rồi quay lại dắt tay cô đi về phía đu quay. Vòng quay dừng lại hai người ngồi lên hai con ngựa gỗ cạnh nhau.

“Bám chắc vào.”

Hạ Minh nhìn cô đầy dịu dàng nhắc nhở.

“OK! ”

Vòng quay bắt đầu chuyển động một cách chậm rãi Sở Tâm Nhi thích thú cười tít cả mắt, cô cho tay vào túi xách lấy điện thoại ra chụp ảnh.

“Cười lên nào Tiểu Minh Minh.”

Giọng nói ngọt ngào của cô làm anh như tan chảy, môi bắt giác mỉm cười.

“Được rồi, đẹp quá.”

Trên màn hình điện thoại hiện lên hình ảnh hai người, cô gái với gương mặt nhỏ nhắn hai mắt to tròn làn da trắng mịn mái tóc đen dài xoã như thác nước rủ xuống sau lưng còn người con trai với gương mặt điển trai ánh mắt dịu dàng nhìn người con gái trên môi là nụ cười hạnh phúc. Bức hình thật hài hoà giữa cảnh vật và con người, vòng quay ngựa gỗ đằng sau làm nền cho anh và cô.

“Đúng là rất đẹp.”

Hạ Minh nhìn Sở Tâm Nhi cười tươi nói.

Sau khi chơi hết các trò chơi ở khu vui chơi thì đã là 8 giờ tối. Hạ Minh cầm tay cô đi ra đầu đường đón xe trở về. Anh đưa Sở Tâm Nhi về Sở gia hai người lưu luyến tạm biệt nhau.

Bấm mật mã cánh cổng rộng lớn mở ra Sở Tâm Nhi nhẹ nhàng đi qua vườn hoa vào nhà.

“Tiểu thư, sao về không báo trước?”

Vú Trần nhìn thấy cô bước lên hỏi han.

“Không cần phiền phức như vậy, con đi taxi về là được rồi.” Cô đi đến sofa ngồi xuống lơ đãng trả lời.

Trong đầu vẫn còn nhớ đến Hạ Minh, từ khi yêu anh đến nay những ngày tháng của cô trở nên tươi đẹp hơn nhiều. Sự xuất hiện của anh như một phép màu đến với cô khiến cô đón nhận một cách bất ngờ và hạnh phúc.

“Tâm Nhi, sao lại về giờ này? Con ăn cơm chưa?”

Mẹ Sở từ trên gác đi xuống nhẹ giọng hỏi.

“Mai con không có tiết học cho nên về nhà. Bố con đâu? ”

Cô ngẩng đầu lên nhìn quanh nhà rồi nhìn mẹ.

“Đã về đâu, dạo này bố con bận rộn lắm.”

Sở mẹ ngồi xuống cạnh cô thở dài rồi gọi vú Trần.

“Vú Trần, đem chè hạt sen tôi vừa nấu lên đây.”

Vú Trần vâng dạ bưng lên hai bát chè đặt lên bàn cười hướng Sở Tâm Nhi.

“Tiểu thư, chè hạt sen này là chính tay bà chủ nấu từ chiều đến giờ, uống chè này vào sẽ dễ ngủ hơn nhiều.”

Bà nhìn cô từ nhỏ đến lớn tất cả thói quen hay sở thích của cô bà đều nhớ rõ. Vị tiểu thư này hay bị mất ngủ cho nên uống chè này vào là tốt nhất.

“Chè mẫu hậu nấu con phải uống nhiều một chút.”

Cô đưa tay cầm bát chè lên khuấy đều rồi đưa lên bên miệng uống một chút thì hai mắt liền sáng lên ngọt ngào nói.

“Mẹ, ngon quá đi. Bây giờ con mới biết lí do bố yêu mẹ nhiều như vậy.”

Người ta nói cách giữ người đàn ông tốt nhất là giữ được dạ dày của anh ta. Bố cô thích nhất là ăn cơm mẹ cô nấu.

“Con nhỏ này.”

Bà Nhược Lan cốc nhẹ vào đầu cô cười.

Cô nhắm mắt, nghe thấy tiếng xe của bố đi vào nhà xe Sở Tâm Nhi đứng lên đi ra cửa. Sở Định đi vào phòng khác thấy cô về liền cười.

“Con còn không về thì lão già này sẽ tới trường đón con về.”

“Bố, không phải con về rồi sao?”

Cô lấy dép đi trong nhà ra đặt dưới chân ông, Sở Định xỏ chân vào đôi dép xoa đầu cô.

“Vẫn là Tâm Nhi hiếu thảo nhất.”

Ông đi đến bàn trà ngồi xuống Nhược Lan liền rót cho ông một chén.

“Sao hôm nay ông về muộn thế, đã ăn uống gì chưa?”

Sở Định uống hết chén trà đặt chiếc chén xuống bàn vỗ vai Nhược Lan dịu dàng nói.

“Tôi ăn rồi, mình nói chuyện với con đi tôi lên lầu tắm đã.”

Nhược Lan nhìn ông lên gác mà thở dài.

Sở Tâm Nhi nhìn mẹ đưa tay cầm bát chè hạt sen lên đưa cho bà.

“Cầm lên cho bố đi mẹ.”

“Ừ, con cũng lên phòng nghỉ ngơi đi.”

Bà cầm bát chè đi lên phòng.

Sở Tâm Nhi cầm điện thoại đi lên phòng buôn chuyện với Hạ Minh.

“Tiểu Minh Minh, đang làm gì vậy?”

Hạ Minh vừa tắm xong vừa nghe điện thoại vừa lau tóc.

“Anh vừa tắm xong, còn em?”

“Em định sửa lại bản vẽ trang phục hoàng gia, nhưng không có ý tưởng.”

Cô nằm trên giường bật loa ngoài nhìn bản vẽ thở dài.

Hạ Minh nghe cô thở dài anh liền cười nhẹ.

“Hôm nào đưa anh xem, có thể sẽ cho em ý tưởng.”

Sở Tâm Nhi nghe vậy liền cười.

“Anh học kiến trúc mà, chả lẽ anh định vẽ toà nhà vào trang phục của em?”

Hạ Minh đi đến bàn học cầm quyển sách cô tặng lần trước lật xem.

“Ngày trước anh định học thiết kế nhưng cuối cùng lại chọn kiến trúc.”

“Tại sao?”

Sở Tâm Nhi nhướn mày ngạc nhiên.

“Không tại sao cả, chỉ là cảm thấy mình vẽ lên những toà nhà xây dựng cho đất nước rất có thành tựu.”

Hạ Minh lấy bút gạch chân những dòng chữ cần lưu ý.

“Vậy hôm nào em sẽ đưa cho anh xem, anh phải cho em ý tưởng mới lạ đó, Tiểu Minh Minh.”

“Được thôi.”

“Vây em cúp máy đây.”

Sở Tâm Nhi định cúp máy thì anh nói.

“Tâm Nhi...”

“Sao vậy anh?”

Anh im lặng một lúc làm cô tưởng rằng anh đã cúp máy, cô nhìn màn hình vẫn còn hiển thị liền nhú mày.

“Tiểu Minh Minh?”

“Tâm Nhi, anh yêu em.”

Một câu nói của anh làm cô ngẩn người lúc lâu đến khi định thần lại thì cả gương mặt đỏ ửng có thể rán trứng đến nơi.

“Em cũng yêu anh, Hạ Minh.”

Tiếng cười trầm ấm của anh truyền đến tai cô càng khiến cô ngượng ngùng.

“Em đi ngủ đây, ngủ ngon.”

Cô xấu hổ tắt máy, nằm trên giường cô tủm tỉm cười. Bây giờ cô mới biết tình yêu đẹp đến vậy.

Hạ Minh nhìn điện thoại lắc đầu cười, cô gái nhỏ này lại xấu hổ rồi. Anh cất sách lên giá sách rồi lên giường đi ngủ.

17. Chương 17: Dừng Cơm Với Nhà Họ Tề

Thời gian nhanh chóng trôi qua Hạ Minh và Sở Tâm Nhi đã ở bên nhau được một học kỳ. Những ngày họ ở bên nhau đều rất yên bình và hạnh phúc.

“Sinh viên năm cuối thật bận rộn, anh có thể nói chuyện với em chút không?”

Trong thư viện Hạ Minh đang tập trung hoàn thành nốt bản vẽ nghe cô phụng phịu liền ngẩng đầu lên.

“Tâm Nhi, đợi anh vẽ xong sẽ dẫn em đi chơi, được không?”

Sở Tâm Nhi thấy anh đang bận cũng không làm phiền nữa chỉ yên lặng ngồi cạnh anh chờ đợi. Ngồi một lúc cảm thấy buồn chán cô cũng lấy giấy bút hí hoáy vẽ.

Hạ Minh vẽ xong bản vẽ của mình quay sang nhìn cô thì đã thấy cô nằm xuống bàn ngủ ngon lành. Ánh mắt lướt qua tờ giấy bên cạnh cô Hạ Minh liền cầm lên xem.

Tờ giấy trên tay anh vẽ gương mặt nghiêng của một chàng trai, nét vẽ dứt khoát và tỉ mỉ. Hạ Minh đặt tờ giấy xuống đưa tay vén sợi tóc xoã xuống mặt cô ra sau tai, anh cũng nằm xuống bàn quay mặt về phía cô yên lặng ngắm Sở Tâm Nhi ngủ say.

“Cô nhóc này, ngủ còn chảy nước miếng nữa!”

Giọng nói trầm thấp của anh nhẹ nhàng vang lên, Hạ Minh đưa tay giúp cô lau đi nước miếng dính bên khóe môi. Ánh mắt anh đầy vẻ yêu thương và chiều chuộng.

Tề Hạo đang chọn sách phía trước ngẩng đầu lên nhìn thấy hành động yêu thương của Hạ Minh liền nắm chặt tay. Anh không hề biết quyển sách mình đang cầm trong tay đã bị nhàu nát.

Tề Hạo đặt quyển sách về chỗ cũ rồi vội bước nhanh ra ngoài.

Sở Tâm Nhi cảm thấy có người đang sờ mặt mình liền giật mình tỉnh dậy. Đập vào mắt cô là gương mặt hiền hoà ấm áp của anh khiến cô ngẩn người.

“Làm em tỉnh rồi?”

Thấy cô tỉnh Hạ Minh cười hỏi.

“Không có, anh xong rồi?”

Sở Tâm Nhi ngồi dậy vươn vai nhìn anh hỏi.

“Vậy mình đi thôi.”

Hai người tay trong tay cười nói vui vẻ đi ra khỏi thư viện.

Hạ Minh đưa cô đến quán phở bò tái mà hai người lần trước tới ăn.

“Anh phải dọn khỏi ký túc xá sao?”

Sở Tâm Nhi uống nước phở nhìn anh.

“Đúng vậy, tuần sau anh phải đi thực tập rồi. Tâm Nhi, anh có thể sẽ không ở bên em thường xuyên được.”

Hạ Minh gấp miếng thịt bò đút cho cô dặn dò.

“Không sao, có thời gian em sẽ đến thăm anh. Anh định thuê phòng ở ngoài sao?”

“Ừ, anh định thuê một căn phòng nhỏ gần công ty anh thực tập.”

Anh ăn xong lấy khăn giấy nhẹ nhàng lau miệng.

“Tiểu Minh Minh, anh thực tập ở công ty nào?”

Sở Tâm Nhi đặt đũa xuống một tay nâng má một tay lấy giấy lau miệng.

“Tập đoàn kiến trúc Thịnh Vượng”

“Ồ, công ty của chú Mạnh.”

Sở Tâm Nhi gật đầu thì thầm.

“Em biết sao?”

Nhìn vẻ mặt của cô Hạ Minh cất tiếng hỏi.

“Vâng, có chút quan hệ với nhà em.”

Sở Tâm Nhi gật đầu, tập đoàn này cả ba đời đều thiên về kiến trúc. Tập đoàn nhà cô cũng là một công trình mà kiến trúc sư nổi tiếng của Thịnh Vượng thiết kế.

Ăn xong Hạ Minh đưa cô về ký túc xá, hai người tạm biệt nhau đầy lưu luyến.

“Về rồi à?”

Hạ Minh về đến phòng đi về tủ quần áo của mình bắt đầu sắp xếp đồ đạc.

“Ừ, cậu đang làm gì vậy?”

Anh vừa sắp đồ vừa trả lời Đường Phong đang ngồi trước máy tính.

“Đang xem lại lời khai của nhân chứng, mệt chết tôi!”

Đường Phong vừa đánh máy vừa than thở.

“Cậu không cần phải mệt mỗi quá, dù gì bố cậu cũng là thẩm phán.”

Đường Phong là con trai của thẩm phán có tiếng tăm nhất nhì thành phố A. Có chỗ dựa vững chắc như vậy cần gì phải mệt nhọc cơ chứ.

“Ít ra cũng phải cho ông ấy chút mặt mũi chứ, nếu tôi mà qua loa thì ông ấy sẽ lột da tôi mất.”

Hạ Minh im lặng không nói, anh biết nếu mình mà mệt mỏi gục ngã thì nhà họ Hạ sẽ không có chỗ dựa nữa.

“Tôi đi ngủ đây, cậu cũng nghỉ sớm đi.”

Anh sắp xếp đồ xong thì dặn Đường Phong ngủ sớm còn mình cũng nhanh chóng đi ngủ.

Sáng hôm sau Sở Tâm Nhi trở về nhà họ Sở theo lời Sở Định.

“Bố, có chuyện gì sao?”

Cô ngồi xuống sofa uống hết ly trà hoa cúc hỏi.

“Hôm nay ta có hẹn ăn cơm với một người bạn cũ cho nên gọi con về cả nhà cùng đi.”

Sở Định ngồi trước mặt cô đọc báo ngẩng đầu lên nói.

“Mẹ con đâu?”

“Ta đây!”

Nghe thấy con gái hỏi bà từ phòng bếp đi ra đứng trước mặt chồng.

“Mình đi thôi.”

Sở Định đặt tờ báo xuống đứng dậy đi ra ngồi vào chiếc xe đã đậu sẵn ở trước cổng.

Nơi ăn cơm là nhà hàng đồ Tây nổi tiếng của thành phố. Chỗ ngồi đã được đặt trước cả nhà ba người đi vào một người đàn ông trung niên đứng dậy chào hỏi.

“Ông bà Sở, hai người đến rồi. Mau ngồi xuống.”

“Ông Tề, lâu rồi không gặp.”

Sở Định bắt tay ông chào hỏi rồi ngồi xuống đối diện với Tề Phương.

“Xin giới thiệu đây là con trai tôi, Tề Hạo.”

Tề Phương vỗ vai người con trai ngồi bên cạnh cười.

“Chú Sở, chào chú.”

Tề Hạo đứng lên cúi đầu chào ông rồi nhìn thấy cô gái ngồi cạnh ông liền ngạc nhiên.

“Tâm Nhi?”

Đang mải nghĩ ngợi lung tung nghe thấy có người gọi tên mình Sở Tâm Nhi định thần lại, cô ngẩng đầu lên nhìn thì hai mắt mở to.

“Tề Hạo? Sao anh...?”

Sở Định thấy hai người có vẻ quen biết liền rót rượu cho bạn cũ cười.

“Hóa ra hai đứa con đều biết nhau, như vậy cũng tốt. Ly này tôi mời ông!”

“Đúng là có duyên, có duyên!”

Tề Phương cụng ly với ông nhiệt tình nói.

Nhược Lan chọn xong đồ ăn cho hai vợ chồng rồi đưa menu cho Sở Tâm Nhi và Tề Hạo.

“Hai đứa cũng chọn món đi!”

“Vâng”

Một lúc sau cả bàn đều ngập tràn đồ ăn, hai nhà nói chuyện rất vui vẻ còn bàn cả chuyện hợp tác làm ăn. Sở Tâm Nhi buồn chán đi ra khỏi phòng bước về phía toilet.

Khi ra ngoài thì thấy Tề Hạo đứng dựa vào tường hút thuốc. Anh nhìn thấy cô liền hỏi.

“Bố em có biết em đang yêu một người con trai có gia cảnh như Hạ Minh không?”

Sở Tâm Nhi đi đến trước mặt anh hai tay khoanh trước ngực.

“Không liên quan đến anh.”

“Em biết rằng anh thích em!”

Tề Hạo đập điều thuốc đi đứng thẳng lên hai tay nắm lấy bả vai cô.

“Trong thành phố này người thích tôi rất nhiều, thêm anh nữa cũng không phải chuyện gì lớn lao.”

Sở Tâm Nhi gạt bàn tay trên vai cô xuống nhìn vào mắt anh lạnh lùng nói.

Tề Hạo nghe câu nói đó của cô đôi mắt chim ưng liền nheo lại đầy nguy hiểm, anh bật cười.

“Nhưng chỉ có anh là hợp với em.”

Sở Tâm Nhi nhìn thẳng vào mắt anh nói rõ ràng từng chữ.

“Trên đời này không có ai hợp với tôi hơn Hạ Minh”.

18. Chương 18: Ở Lại Đi

Sau khi bỏ lại câu nói Sở Tâm Nhi quay lại phòng ăn một lát sau Tề Hạo cũng trở lại. Cả hai đều yên lặng ăn cơm mặc cho cha mẹ hai bên hàn huyên.

Ăn cơm xong mọi người chào tạm biệt nhau rồi ra về.

“Lão Sở, hôm khác chúng ta lại nói chuyện.”

Tề Phương bắt tay ông rồi ngồi vào xe, Tề Hạo cúi đầu chào mọi người rồi lái xe đi.

Nhược Lan nhìn theo chiếc xe chìm vào màn đêm nhẹ nhàng lên tiếng.

“Cậu Tề Hạo đó cũng không tồi đâu.”

Sở Tâm Nhi kéo cao cổ áo khoác quay sang.

“Mai con còn có tiết, con về trước đây”.

Sở Định nhìn con gái hiền hoà nói.

“Để bác Trần đưa con về.”

“Không cần phiền phức như vậy con đi taxi là được rồi.”

Một chiếc taxi đi đến Sở Tâm Nhi mở cửa ngồi vào vẫy tay chào tạm biệt bố mẹ liền rời đi.

“Đến đường A cho tôi.”

Tài xế nhìn cô một thân đồ hiệu liền mở miệng nói chuyện.

“Cô vẫn còn là sinh viên sao?”

“Đúng vậy.”

Sở Tâm Nhi lơ đãng trả lời lấy lệ.

“Cô học ngành gì vậy?”

Tài xế nhiệt tình hỏi han nhưng Sở Tâm Nhi một mỗi tựa đầu vào cửa kính. Tài xế thấy cô như vậy cũng im lặng lái xe.

“Cô ơi, đến nơi rồi.”

Sở Tâm Nhi lấy tiền trả cho tài xế rồi mở cửa đi xuống. Đã quen với nhiệt độ trong xe nên khi xuống gió lạnh lùa vào người khiến cô run rẩy, bước chân cũng vì thế mà nhanh hơn.

Nhà trọ của Hạ Minh nằm ở trong một con hẻm nhỏ chỉ cần đi bộ năm phút là tới. Đứng trước cánh cửa sắt đã bị hoen gỉ Sở Tâm Nhi lấy chìa khóa mở cửa đi vào. Cô đưa tay bật đèn rồi cúi xuống cởi giày đi chân trần vào nhà.

Nhìn đồng hồ vẫn còn sớm Sở Tâm Nhi liền đi vào bếp, trong tủ lạnh chỉ có trứng gà và củ cải. Sở Tâm Nhi đóng tủ lạnh lại cầm củ cải đến vòi nước rửa sạch.

Hạ Minh về thấy trong nhà sáng đèn liền mỉm cười nhẹ nhàng mở cửa đi vào.

“Sao em lại đến vào giờ này?”

Hạ Minh cởi áo khoác ra vắt lên ghế nhẹ giọng hỏi.

Sở Tâm Nhi đang cắt củ cải quay lại nhìn anh hỏi.

“Sao anh về muộn vậy?”

Hạ Minh xắn tay áo lên đi đến bên cạnh phụ cô.

“Anh đang trong quá trình thực tập mọi người tăng ca chẳng lẽ anh lại về trước? Em đi ra ghế ngồi đợi anh, anh sẽ nấu xong ngay thôi.”

Nghe anh nói vậy Sở Tâm Nhi cũng không hỏi thêm cô rửa tay rồi ra ghế ngồi đợi. Một lúc sau trước mặt cô đã bày biện đầy đủ một mâm cơm đơn giản. Hạ Minh xới cho cô bát cơm đưa cho cô.

“Em ăn rồi.”

Sở Tâm Nhi xua tay từ chối.

Anh kéo tay cô đặt bát cơm vào rồi gấp cho cô miếng trứng cuộn.

“Ăn thêm một bát đi, nhìn em gầy như vậy...”

Nghe anh nói vậy cô cũng cầm bát cơm lên ăn chột nhứ ra hỏi.

“Cuối tuần anh về thăm nhà sao?”

“Ừ, cũng khá lâu rồi chưa về anh muốn về xem bệnh của bố mẹ đã đỡ chưa?”

“Bệnh gì vậy? Có nặng không?”

Sở Tâm Nhi gấp miếng củ cải vào bát anh quan tâm hỏi.

“Bố anh bị bệnh tim còn mẹ thì bị huyết áp, đã nhiều năm rồi chỉ có uống thuốc thôi nhưng họ sợ anh tốn tiền cho nên đều không mua thuốc.”

Hạ Minh ăn xong bê mâm cơm vào trong bếp bắt đầu rửa bát còn Sở Tâm Nhi thì ở bên cạnh phụ giúp.

“Cuối tuần em về với anh nhé?”

Động tác rửa bát của Hạ Minh dừng lại anh ngẩng đầu lên nhìn cô.

“Em chắc chứ?”

“Trong nhà anh giấu vợ nhỏ hay sao mà em không được về?”

Cô tựa vào bồn rửa bát nghiêng đầu nhìn anh.

“Không có, chỉ sợ em không quen thôi.”

Hạ Minh lấy khăn lau tay rồi dắt cô ra ghế.

“Có lạnh không em?”

Sở Tâm Nhi gạt đầu đưa tay kéo cao cổ áo lên. Anh nhìn thấy vậy bèn xoa đầu cô cười.

“Anh mua cho em đôi găng tay, nhìn xem có thích không?”

Trước mặt cô là một hộp mở ra bên trong là một đôi găng tay màu đỏ Sở Tâm Nhi cầm lên đeo thử về mặt đầy vui vẻ.

“Ấm thật...”

“Tâm Nhi, anh xin lỗi...” Hạ Minh ôm cô thở dài.

“Sao vậy? Sao lại xin lỗi...”

“Yêu nhau lâu như vậy mà anh cũng chỉ có thể tặng em một đôi găng tay rẻ tiền, anh biết những thứ này không hợp với em...ừm...”

Sở Tâm Nhi nghe anh nói vậy cô không suy nghĩ gì hôn anh, ý nghĩ ban đầu là ngăn lại lời nói của anh nhưng khi hai cánh môi chạm nhau nụ hôn này lại trở nên triền miên không dứt. Hạ Minh hóa bị động thành chủ động anh đặt tay lên gáy cô hôn đáp lại. Cả bầu không khí tràn ngập vẻ ái muội và nóng bỏng của hai người. Một lúc lâu sau hai người mới buông nhau ra gương mặt Sở Tâm Nhi đỏ bừng lên vì xấu hổ, lúc này Hạ Minh nói một câu làm cho cô càng bất ngờ.

“Tâm Nhi, đêm nay ở lại đi.”

19. Chương 19: Về Nhà Anh

Cả căn phòng bỗng im lặng một cách lạ thường bầu không khí giữa hai người ngưng đọng khó tả. Hạ Minh cầm tay cô ánh mắt của anh đầy kiên nhẫn chờ đợi, một lúc lâu sau vẫn không hề có câu trả lời từ cô anh liền ôm cô chặt hơn nhẹ giọng

“Tâm Nhi, xin lỗi em là anh quá nóng vội...”

Sở Tâm Nhi cũng vòng tay ra sau lưng anh ôm đáp trả giọng nói lúng túng: “Hạ Minh, em...em đồng ý...”

Có trời mới biết biết để nói được câu này cô đã có bao nhiêu sự dũng cảm, từ khi yêu anh đến nay cô dần phát hiện ra một con người khác trong mình hóa ra cô cũng chỉ là một người con gái bình thường muốn được yêu thương và trân trọng. Cô tin tưởng Hạ Minh là người mà cô cần tìm.

Nghe thấy câu nói đó của cô Hạ Minh sửng sốt giây lát anh buông cô ra nhìn thẳng vào mắt Sở Tâm Nhi, đôi mắt trong veo của cô làm anh như bị cuốn sâu vào đó vậy. Bị anh nhìn chằm chằm Sở Tâm Nhi càng thêm xấu hổ không thôi hai tay nắm chặt nhau một cách vô thức.

Nhìn cô gái trước mặt đang ngưng đọng cúi đầu Hạ Minh mỉm cười đưa tay nâng cằm cô lên đặt lên đôi môi đỏ hồng của cô một nụ hôn thật sâu. Nụ hôn này mang theo dục vọng mà hai người đã kìm nén bao lâu nay. Sở Tâm Nhi hoàn toàn dựa vào anh để anh dẫn dắt cô trên con đường mới lạ này.

“Em...em sợ...”. Cô níu giữ tay áo anh gương mặt đỏ ửng lên khiến Hạ Minh mềm lòng.

“Đừng sợ, tin tưởng anh!”

Hạ Minh lại hôn cô lần nữa, Sở Tâm Nhi giờ đây như đoá hoa lan đang chớm nở toả ra hương thơm mật ngọt thu hút anh còn anh như chú ong bị hoa lan mê hoặc đắm chìm trong đó. Nụ hôn dần di chuyển xuống xương quai xanh của cô anh nhẹ nhàng cắn lên đó làm Sở Tâm Nhi bật ra tiếng rên rỉ khe khẽ. Tiếng rên của cô làm cơ thể anh như núi lửa phun trào mọi tế bào trong người đang gào thét muốn được giải phóng.

Bàn tay to lớn của anh đặt lên ngực cô nhẹ nhàng xoa bóp cả gương mặt Sở Tâm Nhi giờ đây tràn đầy vẻ mê hoặc. Hạ Minh đưa tay giúp cô cởi áo len ngay lập tức trước mắt anh hiện ra một bầu ngực to tròn làn da trắng nõn của cô đối lập hoàn toàn với áo lót màu đen, anh trầm giọng nói: “Đẹp quá!”

“Đừng...đừng nhìn mà...” Sở Tâm Nhi ngưng ngưng xấu hổ đưa tay lên muốn che đi cảnh xuân trước ngực.

Hạ Minh vươn tay ngăn lại hành động của cô, anh đứng dậy cúi người bế cô vào trong phòng ngủ. Một lúc sau liền truyền đến tiếng rên rỉ nũng nịu của người con gái và tiếng thở trầm đục của người đàn ông, thật khiến người khác nghe mà mặt đỏ tim đập!

Giờ này kì túc xá đã đóng cửa Lưu Hà đứng trước giường đi lại lẩm bẩm.

“Con nhỏ này, sao giờ này vẫn chưa về?”

“Cậu không cần lo lắng biết đâu giờ này Tâm Nhi đang ”này nọ” với học trưởng Hạ thì sao?”

Lý Tịnh nằm trên giường đắp mặt thấy Lưu Hà lo lắng liền nói.

“Cái gì mà này nọ? Cậu đúng là đồ dâm dê!”

Lưu Hà nghe vậy liền vợ lấy quyển sách trên bàn ném tới cô. Lý Tịnh nhanh chóng né sang một bên nhìn cô cười hì hì.

“Đúng là cuộc sống đầy tính dục của đại tiểu thư a!”

Lộ Lộ từ phòng tắm đi ra buông lời châm chọc.

“Im đi!” Cả Lý Tịnh và Lưu Hà đều hướng về phía Lộ Lộ lớn tiếng. Thật đáng thương cho Lộ Lộ nhìn thấy hoả khí của hai người liền biết điều im lặng.

Cuối tuần người ở ga tàu điện ngầm càng đông hơn Hạ Minh và Sở Tâm Nhi chen chúc nhau trong đám người đông đúc. Nhìn thấy hai tay Hạ Minh xách túi lớn túi nhỏ Sở Tâm Nhi liền đi tới muốn giúp một tay.

“Để em giúp!”

“Không cần, anh cầm được.” Anh lên tiếng ngăn cản cô.

Tiếng loa thông báo mọi người nhanh chóng cất hành lý và ngồi vào chỗ của mình vang lên bước chân những người xung quanh như tăng thêm phần vội vã Sở Tâm Nhi và Hạ Minh cũng không ngoại lệ. Sau khi gửi hành lý xong anh dẫn cô đi tìm chỗ rồi ngồi xuống.

“Lần đầu đi tàu sao?” Nhìn dáng vẻ lạ lẫm của cô Hạ Minh cúi đầu hỏi.

“Vâng, bình thường đi đâu thì đã có xe đưa đón còn xa hơn thì bố em thường đặt vé máy bay cho em...”

Đang nói giữa chừng thì cô im bặt rồi quay sang nhìn anh, cô không có nói gì làm anh khó chịu chứ?

“Hạ Minh, em...”

“Không sao, hay là em ngủ chút đi. Hôm qua ngủ muộn sáng nay lại dậy sớm chắc sẽ mệt mỏi lắm.”

Anh xoa đầu cô cười nói.

Sở Tâm Nhi xấu hổ cúi đầu không dám nhìn vào mắt anh, cô ngủ muộn không phải là tại anh hành hạ cả đêm sao? Đáng ghét!.

Nghe lời anh cô dựa vào vai anh từ từ chìm vào giấc ngủ. Hạ Minh nghe thấy tiếng thở đều đều của cô liền cúi xuống nhìn, cô gái nhỏ này chắc là mệt mỏi lắm rồi. Dáng vẻ khi ngủ của cô như nàng công chúa nhỏ làm anh có cảm giác muốn bảo vệ cô nhưng với hoàn cảnh của mình bây giờ thì thật khó. Anh nhủ thầm nhất định sẽ phải trở thành một người đàn ông thành đạt để giúp bố mẹ thoát khỏi cuộc sống nghèo nàn và là người phù hợp với cô.

20. Chương 20: Về Nhà Anh(tiếp)

Khi hai người về đến nhà thì đã là xế chiều, Hạ Minh dắt cô đi qua con hẻm nhỏ tới ngôi nhà mà anh từng sinh sống. Đứng trước ngôi nhà của anh điều đầu tiên Sở Tâm Nhi nghĩ đến là “sống ở trong hoàn cảnh khó khăn này chắc anh đã phải cố gắng nhiều lắm”.

Đưa mắt nhìn khoảng sân nhỏ trước nhà ngoài sân có lợp mái tôn che mưa che nắng, ở góc sân đặt một bộ bàn ghế cũ trên mặt bàn là một bộ tách chén dùng để uống nước. Bên cạnh khoảng sân là một khu vườn nhỏ trồng nhiều loại rau khác nhau và có nuôi một vài con gà.

“Em nhìn gì vậy?” Đang mải quan sát thì câu hỏi của Hạ Minh kéo cô trở về hiện tại.

“Không có gì, mình vào chào bố mẹ anh đi.” Sở Tâm Nhi lắc đầu nắm tay anh đi qua khoảng sân bước vào nhà.

“Bố, mẹ.” Đặt hành lí xuống Hạ Minh cất lời chào.

Ông bà Hạ nghe thấy liền từ trong bếp chạy ra nhìn thấy anh liền vui mừng đi đến hỏi han.

“Nào, ngồi xuống đi con. Đi đường có mệt không?” Bà Hạ cầm tay anh đi đến bên giường.

“Con chào bác.” Sở Tâm Nhi đứng sau lưng anh lúc này mới lên tiếng lễ phép chào. Bà Hạ lúc này mới nhìn thấy Sở Tâm Nhi ngạc nhiên nhìn con trai

“Đây là...?”

“Mẹ, bố đây là Tâm Nhi. Bạn gái con.” Hạ Minh giới thiệu cô với bố mẹ rồi nắm tay cô ngồi xuống.

Ông Hạ im lặng này giờ bắt đầu lên tiếng “Hai đứa đi đường mệt rồi uống chén nước đi cho mát.”

“Vâng.”

Ánh mắt nghiêm nghị của ông Hạ nhìn cô đánh giá. Trên người cô gái này tất cả đều là đồ đắt tiền cách uống nước của cô cũng toát lên vẻ sang trọng của những tiểu thư nhà giàu.

“Cô gái, bố mẹ cháu làm gì?” Ông đặt chén nước xuống hỏi.

“Dạ, bố cháu làm kinh doanh còn mẹ cháu thì chỉ ở nhà thôi.” Bàn tay đặt trên đùi của Sở Tâm Nhi không biết từ bao giờ mà đã ướt đầm mồ hôi không biết tại sao ông Hạ làm cho cô có cảm giác xa cách và áp lực vô cùng. Ông Hạ đã ngoài 50 tuy sức khỏe kém do bệnh tật nhưng ánh mắt của ông vẫn nghiêm nghị tạo cho người đối diện một cảm giác không tên.

“Là kinh doanh gì vậy?” Ông vẫn như cũ nhìn cô hỏi.

“Tất cả, có kinh doanh giải trí, kinh doanh cổ phiếu nhưng chủ yếu là bất động sản ạ.” Sở Tâm Nhi thẳng lưng trả lời.

Ông gật đầu không hỏi thêm gì nữa nhưng ánh mắt nhìn Hạ Minh thì có chút hiếu kì. Sở Tâm Nhi thấy ông không hỏi liền âm thầm thở phào trong lòng. Nhìn ra ngoài sân thấy mẹ anh đang quét sân thì liền đứng lên đi ra chỗ bà.

“Bác gái, để cháu giúp cho.”

Cô cầm lấy cây chổi trong tay bà cười nói.

“Ấy đừng, con là khách sao ta lại để cho con làm được.” Bà sao dám để vị tiểu thư giúp mình quét sân chứ, tổn thọ a!

“Không sao, Hạ Minh đã dạy con. Từ khi quen anh ấy con đã học được rất nhiều.” Cô vừa nói vừa bắt đầu quét sân giúp bà.

Bà Hạ nhìn cô ánh mắt tỏ vẻ khen ngợi, không cần nói cũng nhìn ra được là con của gia đình khá giả nhưng đứa bé này không có vẻ gì là kiêu căng ngạo mạn như những vị tiểu thư khác mà ở cô có một sự gần gũi dễ gần.

Trong nhà Hạ Minh rót nước cho bố đợi ông nói chuyện.

“Cô gái này không hợp với con.”

“Bố, chuyện tình cảm rất khó nói. Ban đầu con cũng nghĩ như vậy nhưng chuyện này không phải mình tìm cách trốn tránh là được.” Đây là vấn đề anh đã suy nghĩ rất lâu, anh biết để người nhà tiếp nhận cô là một điều rất khó có lẽ gia đình cô cũng vậy.

Ông Hạ nhìn anh thở dài “Con nên nhớ hoàn cảnh của hai nhà khác biệt đừng nghĩ nó chỉ là chuyện nhỏ một khi hai đứa có mâu thuẫn thì nó sẽ là một liều thuốc nổ phá hoại tình cảm của hai đứa”.

“Cho nên con đang cố gắng không để điều đó xảy ra.” Anh chưa bao giờ nghiêm túc như vậy, Sở Tâm Nhi là người con gái mà anh đã không dưới một lần sẽ cùng cô nắm tay sống hạnh phúc tới cuối đời.

Ông nhìn con trai mình không nói thêm, ông quá hiểu tính đứa con này chuyện gì mà anh đã quyết thì có mười trâu cũng kéo không lại. Chuyện này chỉ có thể đi đến đâu tính đến đó mà thôi.

21. Chương 21: Bị Phát Hiện

Sở Tâm Nhi và Hạ Minh ở nhà đến chiều chủ nhật lại vội vàng chào tạm biệt ông bà Hạ rồi lên tàu về thành phố A. Hai người cùng nhau ngồi trên một hàng ghế Sở Tâm Nhi tựa đầu vào vai anh thì thầm. “Hình như bố anh không thích em?”

“Không phải đâu, em nghĩ nhiều rồi.” Hạ Minh cúi đầu nhìn cô gái đang tựa vào ngực mình thở dài trong lòng. Cô là một người con gái nhạy cảm chỉ cần là một hành động nhỏ cũng làm cô suy nghĩ không thôi.

“Chắc em nghĩ nhiều rồi.” Trong đầu cô vẫn cứ nhớ đến ánh mắt xa cách mà ông bà Hạ nhìn mình điều này làm cô thấy buồn.

Khi anh và cô về đến nhà trọ thì cũng đã là 8 giờ tối, Hạ Minh thay áo xong liền đi vào bếp bắt đầu nấu cơm. Một lúc sau anh đi ra trên tay là hai đĩa cơm chiên trứng toả hương thơm khắp nhà. Sở Tâm Nhi đứng lên bê giúp anh đĩa cơm rồi cùng nhau ngồi xuống ăn tối.

“Tay nghề của anh càng ngày càng lên rồi đó”. Xúc thìa cơm cho vào miệng cô gật đầu tấm tắc khen ngon.

“Vậy thì em hãy tranh thủ mà học hỏi đi.” Anh đút cho cô miếng trứng nhẹ nhàng nói.

“Có đầu bếp Hạ ở đây em cần gì phải xuống bếp nữa chứ? Đúng không anh?”

Cô cười nghiêng đầu hỏi anh, nụ cười như nắng mai của cô làm Hạ Minh như lạc vào trong đó. Bất ngờ Hạ Minh đưa tay kéo cô lại in lên đôi môi cô một nụ hôn, Sở Tâm Nhi không ngờ anh lại làm vậy liền ngớ ngác một lúc rồi cũng vòng tay ra sau anh hôn đáp trả.

Buổi sáng thứ hai ở Sở Thị bận rộn vô cùng các nhân viên đều làm việc hết công suất để cống hiến cho công ty.

“Chủ tịch, mảnh đất ở trung tâm hình như có vấn đề.” Trợ lý đứng bên cạnh Lâm Định cung kính báo cáo.

Trên ghế chủ tịch Lâm Định nghe trợ lý báo cáo liền trầm tư suy nghĩ. Lúc ông mua mảnh đất này hầu như đã rót hết vốn của công ty nếu thành công thì sẽ đưa Lâm Thị lên cao còn thất bại thì...sẽ phá sản. Ông biết mình đang đánh cược cho vụ làm ăn này nhưng trong kinh doanh có mấy ai mà không liều mình đánh cuộc chứ?

“Sắp xếp cho tôi gặp mặt chủ đầu tư đi!”

“Vâng.” Trợ lý nhanh chóng rời đi làm việc.

Nhìn đồng hồ đã đến giờ tan học của con gái Sở Định đóng lại máy tính rồi gọi tài xế đến cùng mình đi đến trường đón Sở Tâm Nhi.

Xe dừng cách cổng trường tầm 5m lúc này sinh viên tan học rất đông. Sở Định cúi đầu xử lý tài liệu thì tài xế kinh ngạc hỏi: “Ông chủ, kia có phải tiểu thư không? Người thanh niên đi cùng là ai vậy?”

Nghe tài xế hỏi ông liền ngẩng đầu lên nhìn rồi cũng kinh ngạc với hình ảnh trước mắt. Con gái yêu của ông đang nắm tay một chàng trai đi về quán ăn vặt trước cổng trường, những đồ ăn dầu mỡ bày ngoài trời lại được Sở Tâm Nhi ăn một cách vui vẻ. Ánh mắt cô nhìn chàng trai tràn ngập hạnh phúc.

“Điều tra người con trai đó cho tôi. Lái xe đi.”

Ngày hôm sau Sở Tâm Nhi được nghỉ nên về nhà nghỉ ngơi. “Chào bố, con mới về.”

Ông Sở gạt đầu rồi chỉ xuống phía đối diện ý bảo cô ngồi xuống rồi nhẹ nhàng hỏi “Sao dạo này con ít về nhà vậy, việc học bận lắm sao?”

Sở Tâm Nhi nghe ông hỏi vậy liền chột dạ nhưng rất nhanh đã lấy lại dáng vẻ tươi cười của mình “Vâng, dạo này con hơi bận.”

Sở Định nhanh chóng nhìn ra vẻ khác thường trên mặt con gái dù chỉ là lướt qua nhưng ông không vạch trần cô mà chỉ gạt đầu.

“Nếu có bạn trai thì dẫn về cho bố mẹ xem, bố muốn xem người con trai khiến con đem lòng yêu thương có bản lĩnh thế nào.”

“Bố, con không có mà...”

Ông đưa tay ngắt lời cô nói rồi lên tiếng. “Ta là đang nói nếu, con chưa nghe rõ rồi.”

“Vâng.” Sở Tâm Nhi lấy cớ không khỏe rồi lên phòng, nằm trên giường nhớ lại cuộc nói chuyện vừa rồi khiến cô cảm thấy bất an. Bố cô là ai cơ chứ, ông đã có khả năng điều khiển kinh tế của thành phố thì sao không thể nhìn thấu được lòng cô. Ông không vô duyên vô cớ nói đến chuyện bạn trai với cô, có lẽ ông đã phát hiện ra điều gì rồi. Ý nghĩ này làm Sở Tâm Nhi đổ mồ hôi lạnh đầy mặt chỉ mong là cô đã suy nghĩ nhiều rồi

22. Chương 22: Chỉ Cần Ở Bên Cô Ấy Là Đủ

Thoảng một cái đã đến cuối đông chỉ 8 giờ tối là ngoài đường đã vắng bóng người, giờ này Hạ Minh mới bắt đầu tan làm anh rẽ vào quán khoai nướng mua cho Sở Tâm Nhi. Nhìn củ khoai trên tay trong lòng cũng cảm thấy vô cùng ấm áp.

Đạp xe nhanh về nhà mở cửa phòng trọ ra Sở Tâm Nhi đang nằm trên ghế ngủ ngon lành. Hạ Minh rón rén đi vào phòng ngủ lấy tấm chăn mỏng đắp ngang người cô. Anh ngồi xuống để cô gối đầu lên chân mình rồi im lặng ngắm nhìn Sở Tâm Nhi đang say giấc. Cô nằm đó với chiếc váy len màu xanh ngọc giờ này trong mắt Hạ Minh Sở Tâm Nhi như một nàng công chúa trong truyện cổ tích, còn anh không dám hôn lên đôi môi hồng đào của cô vì anh không phải là một hoàng tử.

Hạ Minh biết trong cuộc tình này mọi người đều nghĩ anh là một con người tâm cơ khó dò bám lấy cô để đổi đời. Nhưng anh bỏ ngoài tai tất cả những lời nói đó giờ đây điều mà anh có thể làm là ra sức làm việc để có thể khẳng định được mình trong xã hội này.

Sáng hôm sau Sở Tâm Nhi vội vàng chạy vào lớp học giữa đường lại gặp phải Diệu Thiên. Cô ta mặc chiếc váy dài qua đầu gối màu vàng nhạt đứng trước mặt Sở Tâm Nhi nhìn cô với ánh mắt chán ghét.

“Sở Tâm Nhi, cô có biết mình làm người khác chán ghét thế nào không?”

“Người khác nghĩ thế nào tôi không quan tâm, tôi chỉ biết chị không cam tâm khi Hạ Minh đã thuộc về tôi mà thôi.” Vốn đã không còn thời gian để chạy đến lớp lại còn gặp tình địch làm cô càng không vui.

“Không cam tâm? Cô chỉ là một người ích kỷ không quan tâm đến tương lai của người mình yêu mà thôi.”

Diệu Thiên nắm chặt bàn tay nhìn vào gương mặt của Sở Tâm Nhi cô chỉ muốn cào nát nó để xem cô còn kiêu ngạo được nữa không.

“Không quan tâm sao? Chị thì biết cái gì chứ?”. Thật đúng là một con người đáng ghét, lại dám nói cô như vậy. Sở Tâm Nhi bực bội cao giọng.

“Sở Tâm Nhi, cô mãi mãi không bao giờ biết vì ở bên cô Hạ Minh đã phải hi sinh những gì. Cô còn ở đây mở miệng nói yêu sao, vậy thì tình yêu của cô thật đáng xấu hổ”.

Dứt lời Diệu Thiên bước qua cô để lại Sở Tâm Nhi đằng sau vẫn không hiểu tại sao cô lại nói như vậy.

Nằm trên giường trong kí túc xá Sở Tâm Nhi trần trọc không thể ngủ được, trong đầu cô vẫn còn vang vọng lời nói của Diệu Thiên lúc sáng.

“Ah, phiền chết mất!”

Tâm tình bực tức Sở Tâm Nhi chỉ muốn ngửa mặt lên trời chửi thề.

“Sao thế? Cãi nhau à?”

Lưu Hà đang viết bài thấy cô than ngắn thở dài thì hỏi.

“Không có, chỉ là thấy khó chịu trong người.”

Hai mắt vẫn dính vào chiếc laptop Lưu Hà nhăn mày “Khó chịu thì ra ngoài hít thở không khí đi, bày đặt than thở”.

“Cậu... Đồ đáng ghét...” Sở Tâm Nhi bực bội đứng dậy ra ngoài đi qua chỗ Lưu Hà vẫn không quên ấn nút off của laptop.

“Á...con nhỏ chết tiệt. Trời đất ơi, bài viết của mình...”

Xuống dưới sân Sở Tâm Nhi vẫn còn nghe thấy tiếng gầm rú điên cuồng của bạn thân.

Phòng hiệu trưởng trường đại học A.

“Bạn học Hạ Minh, tôi khuyên em nên suy nghĩ kỹ trước khi đưa ra quyết định.” Hiệu trưởng nhìn chàng trai trẻ trước mặt mà hết lời khuyên nhủ.

Hạ Minh nghiêm túc đứng trước ông lễ phép nói “Em đã quyết định rồi, suất học bổng này để cho những bạn khác đi ạ.”

“Em nên biết rằng học bổng này 5 năm mới có một, đi Mỹ đối với em là một con đường đã trải sẵn hoa hồng rồi tại sao em cứ muốn tự mình đi con đường mà chính em không biết là có đến đích được hay không cơ chứ?” Thầy hiệu trưởng nói khô cả họng mà anh vẫn không thay đổi quyết định khiến ông cảm thấy tiếc cho tài năng của anh.

“Em không cần con đường đã trải sẵn hoa hồng dù cho con đường em chọn có khó khăn thế nào thì em sẽ cố gắng vượt qua vì cạnh em luôn có một người ủng hộ em hết lòng. Cả đời em chỉ cần ở bên cô ấy là đủ, em xin phép thầy.”

Anh cúi chào rồi rời khỏi phòng hiệu trưởng, quyết định này anh đã dành cả đêm để suy nghĩ. Anh sẽ không hối hận.

Thầy hiệu trưởng nhìn bóng lưng anh thở dài, một con người tài năng đến thế mà không biết nắm bắt cơ hội thật là tiếc. Ông nhìn chiếc điện thoại trên bàn suy nghĩ một lúc liền ấn một dãy số gọi về vùng quê xa xôi.

23. Chương 23: Ông Hạ Đổ Bệnh

Hạ Minh đang trong giờ làm thêm thì chuông điện thoại reo không ngừng, anh dừng công việc trong tay nhận điện thoại. Là số ở quê gọi lên Hạ Minh nhanh chóng bắt máy

“Mẹ, nhớ con sao?”

Bà Hạ nghe thấy giọng anh liền khóc lóc không ngừng

“Thằng này, sao giờ mới bắt máy. Bố con gặp chuyện rồi bây giờ đang ở bệnh viện....huhu...”

Tin này đến với anh như sét giữa trời quang định thần lại Hạ Minh vội vàng trấn an mẹ “Mẹ, bình tĩnh lại. Nói cho con biết bố đang ở bệnh viện nào, có phải ở bệnh viện trong huyện không?”

Bà Hạ cố nén nước mắt trả lời điện thoại của con trai

“Không phải, bệnh viện trong huyện đã chuyển bố con lên bệnh viện trên thành phố rồi. Là bệnh viện Vì dân, hình như gần trường của con.”

“Vậy mẹ ở đó với bố, con sẽ đến ngay”.

Hạ Minh cúp máy chạy đến chỗ quản lý xin nghỉ rồi bắt taxi vội đến bệnh viện. Xe vừa dừng Hạ Minh liền mở cửa chạy nhanh vào bệnh viện, vừa vào đại sảnh đã thấy bà Hạ đợi sẵn ở đó. Anh chạy đến bên bà vội hỏi

“Mẹ, sao lại đứng đây. Không phải con đã bảo là vào phòng bệnh chăm sóc bố sao?”

Anh kéo cao cổ áo khoác lại cho bà Hạ đau lòng hỏi.

Thấy con trai đến bà Hạ như tìm được chỗ dựa vừa ôm anh vừa khóc, gương mặt của bà trông tiều tụy hẳn đi. Bà đánh vào vai anh trách mắng.

“Tất cả là tại con, sao lại không đi du học. Con có biết đây là cơ hội hiếm có lắm không? Sao con lại từ chối hả? Bố con cũng vì chuyện này mà tức đến đổ bệnh, con muốn làm hai ông bà già này tức chết sao? Hả???”

Hạ Minh bị bà mắng mà không nói nổi câu nào, anh chỉ biết cúi đầu xấu hổ không dám nhìn mẹ. Đợi bà Hạ trút giận xong Hạ Minh mới mở miệng hỏi.

“Bố nằm ở đâu hả mẹ? Gặp bác sĩ chưa, bác sĩ nói sao ạ?”

“Gặp rồi, bác sĩ nói bố con cần phẫu thuật thay tim. Chúng ta biết tìm đâu ra tim để mà thay cho ông ấy đây với cả có tìm được cũng không có tiền....huhu.... Phải làm sao bây giờ...” Nói đến đây bà Hạ lại ứa nước mắt cảm thấy ông trời thật bất công với mình.

“Tiền nong mẹ không phải lo, điều bây giờ cần làm là nhanh chóng tìm được trái tim thích hợp cho bố.” Hạ Minh nắm tay mẹ an ủi và cũng là an ủi chính mình.

Sở Tâm Nhi tan học đi ra vẫn không thấy bóng dáng của Hạ Minh đâu đứng đợi một lúc cô liền gọi điện cho anh. Điện thoại tắt máy làm cô lo lắng không đợi được nữa Sở Tâm Nhi chạy đến kí túc xá nam tìm anh.

Người ra gặp cô lại là bạn cùng phòng với Hạ Minh-Vũ Khắc Tiệp. Anh ta nhìn thấy Sở Tâm Nhi liền hỏi.

“Sao em vẫn còn ở đây? Bố của Hạ Minh nhập viện cậu ấy đến bệnh viện rồi”.

Nghe vậy Sở Tâm Nhi cảm ơn anh rồi bắt taxi đến bệnh viện giữa đường cô dừng lại mua một giỏ hoa quả làm quà đem đến bệnh viện biếu ông Hạ. Hỏi thăm y tá một hồi mới biết được phòng bệnh của ông khi cô vào thì thấy Hạ Minh đang nói chuyện với bác sĩ tình hình có vẻ không được tốt lắm.

“Chào bác gái, nghe tin bác trai bệnh nên con tới thăm ạ”.

Sở Tâm Nhi lễ phép chào hỏi bà Hạ cô đặt giỏ hoa quả lên bàn ngồi xuống nói chuyện cùng bà. Đưa mắt thấy bác trai nằm trên giường thần sắc tiều tụy Sở Tâm Nhi cũng thấy đau lòng.

“Làm phiền cháu rồi” Bà cũng lịch sự nói.

Hạ Minh tiễn bác sĩ đi khỏi liền quay trở lại thấy cô đến anh quan tâm hỏi.

“Sao em biết mà đến đây?”

“Là anh Tiếp nói em biết tình trạng bác trai sao rồi anh?” Cô đặt tay mình lên tay anh vỗ nhẹ như là truyền cho anh thêm sức mạnh vậy.

Được cô nắm tay anh cảm thấy ấm áp từ tận đáy lòng Hạ Minh cố gắng ra vẻ vui vẻ để người yêu không lo lắng.

“Mọi chuyện ở đây đã có anh rồi em về trường đi.”

Sở Tâm Nhi lắc đầu dịu dàng nói “Em ở lại với anh và bác gái, trước khi vào đây em đã hỏi qua bác sĩ rồi. May là bác sĩ chính ở đây quen với bố em, em đã nói chuyện với ông ấy rồi. Bác sĩ nói đã chuyển tên của bác trai lên đầu danh sách rồi”.

“Thật không? Con nói đã được chuyển lên đầu rồi sao? Tiểu Minh, bố con có hi vọng rồi huhu...” Bà Hạ im lặng nãy giờ nghe được Sở Tâm Nhi nói liền vui mừng đến chảy cả nước mắt đôi tay chai sần của bà nắm chặt lấy tay cô như muốn một sự đảm bảo.

“Vâng, bác gái. Bác đừng lo lắng quá.” Sở Tâm Nhi cầm tay bà gạt đầu hiền dịu nói.

Hạ Minh nhìn Sở Tâm Nhi an ủi mẹ mình mà cảm động không nói lên lời. Anh ôm chầm lấy cô bây giờ anh thật cảm ơn ông trời vì đã cho anh được gặp và yêu một người con gái tuyệt vời như cô.

Dường như hiểu được lòng anh Sở Tâm Nhi cũng giang tay ôm lấy Hạ Minh. Cô ghé vào tai anh nói khẽ

“Đừng lo lắng, có em ở bên anh.”

24. Chương 24: Hãy Rời Xa Con Trai Tôi

Dù đã được chuyển tên lên đầu danh sách người nhận tim nhưng để có thể tìm được một trái tim thích hợp là một điều vô cùng khó khăn. Đã 3 tháng kể từ khi ông Hạ nhập viện nhưng vẫn chưa có tin tức gì về việc tìm được người quả tim cho ông.

“Uống ly cafe cho ấm bụng đi nào.”

Diệu Thiên đưa cho Hạ Minh một ly cafe còn mình thì ngồi xuống đối diện anh.

“Cảm ơn cậu.” Anh cầm ly cafe lên ủ ấm cho đôi tay lạnh giá của mình.

Diệu Thiên chống một tay lên má nhíu mày nhìn Hạ Minh đau lòng hỏi.

“Cậu gầy đi sao? Nhìn cậu thế này mình thấy buồn thay cho cậu, bệnh tình của bác trai vẫn không có chuyển biến gì sao?”

“Không có”. Anh buồn rầu trả lời.

3 tháng này đã tra tấn tinh thần của hai mẹ con anh rất nhiều. Toàn bộ tiền bạc mà 4 năm anh đi làm thêm tích cóp được đã dồn hết vào tiền viện phí của bố. Hạ Minh đón mẹ nên ở cùng mình trong căn nhà mà anh thuê gần trường.

Mà hiện giờ tình hình bệnh tật của ông ngày càng xấu đi. Mấy ngày nay bố anh luôn mê man nếu có tỉnh thì cũng không thể nói chuyện tỉnh táo được. Bác sĩ nói gia đình phải chuyển bị tâm lý trước khiến mẹ anh suốt ngày rửa mặt bằng nước mát làm anh và Tâm Nhi lo lắng không thôi.

Diệu Thiên thấy người trong lòng buồn bã thì cảm thấy vô cùng khó chịu cô chỉ muốn lao đến ôm chặt lấy Hạ Minh vào lòng an ủi cùng anh đối mặt với khó khăn nhưng... người anh cần lại không phải mình.

“Reng...reng...” Chuông điện thoại của Hạ Minh reo lên phá tan bầu không khí yên tĩnh.

“Alo...” Anh nhanh chóng bắt máy.

“Được rồi, anh tới liền...”

Vẻ mặt Hạ Minh hiện lên sự lo lắng hốt hoảng chưa bao giờ có ang đứng lên định chạy ra ngoài nhưng bị Diêu Thiên giữ lại.

“Có chuyện gì sao, Hạ Minh.”

Bàn tay nhỏ nhắn của Diêu Thiên giữ lấy cánh tay anh hỏi vội.

“Bệnh tình của bố mình chuyển nặng rồi. Bác sĩ nói....nói....không đến nhanh e rằng sẽ không còn cơ hội nữa...”

Nói xong vành mắt của Hạ Minh cũng đỏ lên, tin này đối với anh thật sự là quá sốc rồi.

“Mình đi với cậu.”

Khi hai người cùng tới bệnh viện ông Hạ đã trong tình trạng hấp hối rồi nhìn thấy anh ông liền giơ tay lên như muốn gọi anh lại gần.

Hạ Minh đi đến bên giường ông cố kiềm chế nước mắt anh ra vẻ tươi cười để ông vui lòng.

“Bố, con đây. Bố đừng nói gì cả hãy nghỉ ngơi đi.”

Ông Hạ lắc đầu yếu ớt nói.

“Ta biết sức khỏe của mình, Tiểu Minh hãy chăm sóc cho mẹ cả đời này bà ấy đã quá vất vả rồi.”

Bà Hạ đứng sau con trai nghe được những từ này liền khóc nức lên. Sở Tâm Nhi im lặng nãy giờ lên tiếng an ủi bà.

“Bác gái, đừng khóc. Bác trai thấy sẽ đau lòng.”

Sau khi dặn dò Hạ Minh ông Hạ nghiêng đầu nhìn thẳng vào mặt Sở Tâm Nhi mệt nhọc nói.

“Tâm Nhi, ta có chuyện muốn nói riêng với cháu. Khụ khụ...”

Ông vừa ho vừa nói, có lẽ nói một câu hoàn chỉnh bây giờ đối với ông cũng là điều vô cùng khó khăn.

Hạ Minh và mẹ vô cùng ngạc nhiên muốn hỏi nhưng thấy vẻ mặt kiên quyết của ông cũng đành ra ngoài. Diêu Thiên nãy giờ đứng ngoài cửa phòng nhìn thấy ông Hạ trần trối cũng vô cùng đau lòng.

Cô giúp Hạ Minh đỡ mẹ ngồi xuống ghế chờ ngoài hành lang nhẹ nhàng an ủi bà.

“Bác gái, bác trai sẽ khỏe thôi.”

Bà Hạ bây giờ cả gương mặt đều là nước mắt đôi vai gầy guộc của bà run lên cuối cùng không nhịn nổi nữa đã khóc thành tiếng.

“Tiểu Minh, phải làm sao đây.... Huhu...”

Hạ Minh ôm bà vào ngực để bà khóc cho vơi đi những đau khổ mà bà đang chịu đựng. Bây giờ anh không thể yếu đuối được nếu đến cả anh cũng gục ngã thì mẹ anh biết dựa vào ai đây.

Trong phòng bệnh là bầu không khí vô cùng bí bách ông Hạ nằm trên giường nhìn Sở Tâm Nhi đứng cạnh đưa ra yêu cầu.

“Tâm Nhi, cầu xin cháu rời xa Hạ Minh đi.”

Sở Tâm Nhi không ngờ câu đầu tiên ông nói với mình lại là lời yêu cầu hai người rời xa. Cô cố gắng cười nói với ông “Bác trai, cháu và anh ấy yêu nhau thật lòng. Cháu không biết lý do gì mà cháu với anh ấy phải chia xa?”

“Vì cô hủy hoại tương lai của nó. Cô nói cô yêu con trai ta vậy sao cô không thể hi sinh vì nó? Bố mẹ cô có biết đến sự hiện diện của Tiểu Minh không? Gia đình cô sẽ chấp nhận nó chứ? Khụ khụ...”

Ông Hạ cố lấy toàn bộ sức lực để nói.

Bị ông hỏi như vậy Sở Tâm Nhi không thể nói được câu nào. Cô cố gắng không khóc chỉ nghẹn ngào hỏi.

“Cháu đã làm gì hủy hoại tương lai của anh ấy?”

“Nó đã vì cô từ bỏ cơ hội du học. Cô Sở, cô có gia cảnh giàu có nhiều người ngưỡng mộ cô có thể làm mọi điều cô muốn nhưng Tiểu Minh nhà tôi không được may mắn như cô. Tôi nuôi nó 22 năm nay tôi không cho phép tương lai của con trai mình bị hủy hoại trong tay cô.”

Hai từ cô Sở làm Sở Tâm Nhi cảm thấy vô cùng xa lạ nước mắt cuối cùng cũng rơi xuống. Cô nói trong nước mắt.

“Nhưng cháu thực sự rất yêu anh ấy.”

“Có một loại tình yêu gọi là chia xa. Ta thật sự không còn nhiều thời gian nữa nếu cháu không đồng ý ta có chết cũng không an tâm.”

Ánh mắt ông nhìn cô đầy vẻ cầu xin. Sở Tâm Nhi làm sao có thể từ chối đây, cô không thể để ông ra đi không yên lòng được.

“Tít...tít...” Máy theo dõi báo hiệu tình trạng nguy hiểm vang lên khiến cô sợ hãi vô cùng. Sở Tâm Nhi muốn ra ngoài gọi mọi người nhưng bị ông giữ lại.

Cô biết ông đang chờ đáp án của mình. Sở Tâm Nhi nắm tay ông gật đầu rồi chạy ra ngoài gọi Hạ Minh.

Anh bật dậy phi thẳng vào phòng bệnh mà bỏ qua gương mặt đã trắng bệch của Sở Tâm Nhi. Cô ngã ngồi bên cửa bệnh khóc không thành tiếng Diệu Thiên bước qua cô liền đứng lại nhìn Sở Tâm Nhi lạnh lùng nói.

“Tôi đã nói rồi mà, tình yêu của Sở đại tiểu thư thật đáng xấu hổ.”

25. Chương 25: Nguy Cơ Phá Sản

Sở Tâm Nhi không biết làm cách nào mà về đến biệt thự vú Trần từ trong bếp đi ra thì thấy dáng vẻ thất thần của cô bà liền vội vàng chạy đến đỡ Sở Tâm Nhi ngồi xuống sofa đau lòng hỏi.

“Tiểu thư, con làm sao vậy?”

Vú Trần rót cho cô cốc trà hoa cúc nhìn Sở Tâm Nhi đầy tò mò.

Sở Tâm Nhi cầm lấy cốc trà đặt lên môi nhưng vì run tay nên đổ hết lên váy. Cô vội đặt cốc trà xuống bàn nhìn vú Trần lắc đầu.

“Con không sao. Con lên phòng trước con không ăn cơm đâu lát vú đừng gọi con.”

Sở Tâm Nhi để lại gương mặt đầy lo lắng của vú Trần bước nhanh lên lầu. Vừa đóng cửa phòng lại Sở Tâm Nhi không còn sức lực nữa ngã quỵ xuống bên cửa những giọt nước mắt thi nhau rơi xuống gương mặt vốn đã trắng bệch của mình.

“Tại sao?...Xoảng...”

Cô tức giận đi đến bên bàn phấn vung tay hất hết các đồ dùng trên mặt bàn. Dường như đây là cách duy nhất để Sở Tâm Nhi trút bỏ mọi ảm ức và đau lòng.

Vú Trần dưới lầu thấy tiếng đổ vỡ trên lầu vội vàng chạy lên đập cửa.

“Tiểu thư? Con đừng làm vú sợ...”

Đáp lại tiếng gọi đầy lo lắng của bà là những tiếng đồ vật bị ném xuống đất đầy chói tai kèm theo tiếng khóc nức nở của cô.

Sở Định vừa vào đến nhà thấy tất cả người làm đều tụ tập trước cửa phòng của con gái ông liền hỏi.

“Vú Trần, chuyện gì vậy?”

Nhìn thấy ông chủ về vú Trần liền nhanh chóng chạy đến trước mặt ông vừa khóc vừa kể.

“Tôi cũng không biết chỉ thấy tiểu thư sắc mặt rất kém trở về...tiểu thư nói không ăn cơm kêu tất cả mọi người không ai được gọi...”

“Aaa...choang...”

Một tiếng hét vang lên cắt ngang lời vú Trần, Sở Định thấy tình hình không ổn liền quát.

“Còn đứng đó làm gì, mau đi lấy chìa khóa dự phòng đến đây.”

“Vâng...” Bà vợ vờ trả lời rồi chạy đi lấy chìa khóa.

Sở Định lo sợ cầm chìa khóa mở cửa phòng ra cửa vừa mở ra ông liền hoảng hốt khi nhìn thấy con gái yêu của mình.

Sở Tâm Nhi ngồi giữa sàn nhà mái tóc dài dính bết vào hai má hai bàn tay toàn là máu cả căn phòng là một đồng lộn xộn lọ hoa, sách báo...tất cả đều nằm ngổn ngang trên mặt đất.

“Trời đất, Tâm Nhi con sao vậy?”.

Ông đi dép vào trong phòng đỡ con gái dậy.

Vú Trần kêu người làm vào quét dọn còn mình thì xuống bếp nấu cho cô một bát chè hạt sen.

“Con nhìn lại mình đi, sao lại thê thảm đến mức này?” Ông Sở nhìn con gái vừa đau lòng mắng.

Chuyện của công ty đã đủ làm ông mệt mỏi lắm rồi bây giờ nhìn thấy đứa con gái duy nhất của mình thế này làm ông cảm thấy vô cùng bế tắc.

“Con xin lỗi...”

Giọng nói nghẹn ngào của Sở Tâm Nhi vang lên làm ông không biết phải nói gì. Đúng lúc vú Trần đem chè hạt sen ra Sở Định nhìn cô nhắc nhở.

“Uống hết bát chè này rồi đi ngủ sớm đi. Mẹ con đi chùa hôm nay không về, không cần đợi mẹ con đâu.”

Nói xong ông cầm cặp đi lên lầu. Sở Tâm Nhi ăn chè xong cũng đứng lên về phòng.

Trong phòng làm việc Sở Định nhìn máy tính không rời lông mày của ông nhúu chặt lại vẻ mặt đầy căng thẳng.

“Reng...” Điện thoại vang lên ông nhanh chóng bắt máy.

“Chủ tịch, không xong rồi.” Đầu dây bên kia là giọng nói đầy lo lắng.

“Có chuyện gì?” Bàn tay ông vô thức run lên khi nói câu này.

“Mảnh đất ở trung tâm bị chính phủ tịch thu rồi còn...còn chủ đầu tư cũng bị bắt rồi. Hình như là ông ta đã làm giả giấy tờ rồi bán mảnh đất cho chúng ta...làm sao bây giờ...”

Sở Định đứng hình khi nghe được tin này ông tức giận đấm mạnh xuống bàn.

“Sở Định ta làm trong ngành này bao nhiêu năm vậy mà lại bị lừa? Mau bán đi 10% cổ phiếu của công ty còn 2 mảnh đất ở ngoại ô nữa. Mua bao nhiêu bán bấy nhiêu bây giờ chúng ta không còn thời gian nữa rồi...”

“Vâng, tôi sẽ đi làm ngay.” Trợ lý tắt máy.

Buông điện thoại xuống Sở Định hai tay xoa đầu vẻ mặt đầy lo lắng. Không biết ông có thể cứu được Lâm Thị hay không?

Ngày hôm sau là đám tang của ông Hạ tất cả những người quen biết đều đến chia buồn với gia đình. Hạ Minh đứng bên linh cữu ông cúi đầu cảm tạ mọi người.

“Bác gái, uống miếng nước đi.”

Diệu Thiên cầm cốc nước đưa cho bà Hạ. Cô ngồi xuống bên cạnh an ủi bà.

“Cảm ơn con đã tới giúp ta, nếu không thì bác và Hạ Minh cũng không biết xoay sở thế nào.”

Chỉ sau một đêm mà nhìn bà như già thêm chục tuổi khiến cô vô cùng đau lòng.

Đường Phong đi đến bên cạnh Hạ Minh hỏi “Tâm Nhi đâu? Sao không thấy em ấy?”

“Không biết, mình gọi điện cô ấy cũng không nghe máy”. Hạ Minh buồn bã lắc đầu. Còn Đường Phong thì nhú mày không nói.

Ở bên kia đường Sở Tâm Nhi ngồi trong xe nhìn vào bên trong cô thấy Hạ Minh đau buồn thấy anh yếu đuối ôm mẹ khóc thấy anh gắng gượng chào mọi người...Tất cả cô đều thấy nhưng giờ đây cô có thể làm được gì?

Sở Tâm Nhi đến đây từ rất sớm cô đều yên lặng ngồi trong xe nhìn theo Hạ Minh mà âm thầm khóc. Nhưng anh không hề hay biết rằng cô muốn đến bên anh ôm lấy anh mà an ủi đến nhường nào?

26. Chương 26: Kết Thúc Đi

Hạ Minh lo tang sự cho bố xong liền quay trở lại trường học, Diệu Thiên bước vào lớp ngồi xuống cạnh anh quan tâm hỏi.

“Bác gái sao rồi?”

“Không sao, chỉ là thỉnh thoảng ngồi một mình rồi lặng lẽ rơi nước mắt...”

Nói đến đây Hạ Minh liền im lặng, bố mất là nỗi mất mát lớn nhất đối với gia đình anh. Căn nhà nhỏ dưới quê đã được bà Hạ rao bán bởi bà nói không còn ông Hạ thì ở đâu cũng như nhau cả thôi...

Vũ Khắc Tiệp ngồi bàn trên bình thường nói nhiều như vậy nhưng hôm nay cũng biết trật tự thỉnh thoảng an ủi anh mấy câu.

“Hạ Minh, cậu còn bọn mình mà.”

Trần Đông đi đến vỗ vai anh nói “Lý Tịnh gọi điện bảo Sở Tâm Nhi đã đến lớp rồi...”

Chưa nói hết câu Hạ Minh đã đứng lên cầm điện thoại chạy về khoa thiết kế thời trang. Diệu Thiên đứng lên định đi theo nhưng bị Đường Phong kéo lại chau mày.

“Đó là chuyện của hai người họ cậu đi theo làm gì.”

Hạ Minh chạy đến trước giảng đường khoa thiết kế anh không nói gì liền đi thẳng vào trong đứng trước mặt Sở Tâm Nhi lạnh lùng nói.

“Chúng ta cần nói chuyện.”

Bàn tay Sở Tâm Nhi đặt dưới gầm bàn đã trở nên lạnh ngắt cô hít sâu tự nhủ với lòng mình sớm muộn gì cũng phải đối mặt. Sở Tâm Nhi thở hắt ra ngẩng đầu lên nhìn Hạ Minh.

“Chúng ta đến hoa viên của trường nói chuyện.”

Sở Tâm Nhi lướt qua anh đi thẳng đến hoa viên trường, đứng trước gương mặt tiêu tụy của Hạ Minh cô tàn nhẫn nói ra ba chữ.

“Kết thúc đi.”

Hạ Minh không hiểu chuyện gì đang xảy ra với mình anh ngạc nhiên hỏi lại.

“Kết thúc gì cơ? Tâm Nhi, em sao vậy?”

Lòng bàn tay của Sở Tâm Nhi bị móng tay cắm vào đau nhói nhưng không thể nào sánh được với nỗi đau trong lòng cô. Cô ép mình phải thật mạnh mẽ không được rơi nước mắt trước mặt anh.

Có lẽ vì vậy mà cô cao giọng nói lại lần hai.

“Em muốn nói...chúng ta nên dừng lại đi.”

Hạ Minh không thể tin vào tai mình anh bước thêm một bước nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Sở Tâm Nhi dỗ dành. “Tâm Nhi, đừng giận nữa. Thời gian qua là anh không quan tâm đến em, anh xin lỗi...”

Từng câu nói của anh như những mũi dao đâm thẳng vào tim cô khiến nó chảy máu đầm đìa. Nỗi đau của Sở Tâm Nhi so với anh chỉ có hơn chứ không hề kém. Cô nhìn thẳng vào mắt anh đầy lạnh lùng.

“Em không có giận dữ, tình cảm của em dành cho anh chỉ là cảm giác mới lạ chứ không phải tình yêu. Hạ Minh... chúng ta không thuộc về một thế giới...”

Trái tim của Hạ Minh như chết đi vì lời nói vô tâm của cô. Người con gái trước mặt đã từng nói không để tâm đến hoàn cảnh xuất thân của anh từng an ủi anh không nên tự ti về vấn đề vật chất nhưng...bây giờ cô nói tình cảm của cô đối với anh chỉ là cảm giác mới lạ...

Hóa ra trong cuộc tình này chỉ có anh là yêu thật lòng, chỉ có anh tin rằng họ thật sự yêu nhau...

“Anh không tin... Tâm Nhi, là lỗi của anh...”

Hạ Minh từng là một người vô cùng tự trọng anh không bao giờ hạ mình xin lỗi, nhưng...vì cô anh đã bỏ xuống lòng tự tôn của mình mà xin lỗi cô.

“Là lỗi của em. Hạ Minh, trong lòng em đã có người khác rồi...”

Có lẽ nói ra những lời này sẽ khiến anh hết hy vọng dù Sở Tâm Nhi biết anh sẽ hận cô...

“Em nói gì???”

“Cô ấy nói cô ấy đã có người khác rồi, anh nghe hiểu không?” Một giọng nói trầm thấp vang lên phía sau.

Hạ Minh quay người lại trước mặt anh là một người đàn ông điển trai khí chất cao ngạo hai tay đút túi quần rảo bước về phía Sở Tâm Nhi.

“Tề Hạo? Anh ra đây làm gì???” Sở Tâm Nhi ngạc nhiên nhìn anh.

“Tại vì thấy em đi lâu quá nên anh đi tìm.” Anh cầm tay Sở Tâm Nhi dịu dàng nói.

Sở Tâm Nhi định rút ra nhưng Tề Hạo cúi đầu xuống nói thầm vào tai cô. “Anh đang giúp em đấy, nếu em muốn tốt cho anh ta thì nên phối hợp cùng anh diễn xong vở kịch này.”

Một màn này vào mắt Hạ Minh thì như một đôi tình nhân đang trao cho nhau những lời mật ngọt. Bàn tay anh gắt gao nắm chặt lại cổ kim nén cảm giác muốn đánh người.

“Hạ Minh, anh ấy mới là người hợp với em. Tình cảm của chúng ta nên dừng lại đi.”

Có trời mới biết nói ra câu này cô đau lòng đến nhường nào cô rất muốn chạy đến ôm lấy anh nói rằng đây không phải điều cô muốn, nói rằng cô thật lòng yêu anh nhưng tất cả cô đều không thể làm.

“Em...”

Hạ Minh không thể nói được câu nào anh chỉ cảm thấy hận bản thân mình đã không giữ được cô, hận mình không có năng lực để đi bên cạnh cô. Ánh mắt anh nhìn vào bàn tay của cô và Tề Hạo đang siết chặt lấy nhau mà tim như bị ai khoét mất.

Hạ Minh xoay người bỏ đi. Sở Tâm Nhi nhìn theo bóng lưng cô độc của anh mà khóc nức lên. Khi nói ra những câu đó anh đâu biết đối với cô là một sự giày vò.

“Hãy hận em đi, như vậy còn hơn là lãng quên em.”

Sở Tâm Nhi nói trong nước mắt, Tề Hạo nhìn cô gái bên cạnh khóc thương tâm như vậy trái tim anh cũng như bị ai bóp chặt, đau đến không thở nổi.

27. Chương 27: Tình Yêu Không Đủ Lớn

Về đến phòng trọ Hạ Minh liền đóng chặt cửa ở lì trong phòng, anh ngồi trên mặt đất gương mặt đầy sự mệt mỏi và đau lòng. Cô nói câu dừng lại với vẻ mặt lạnh lùng, ánh mắt cô nhìn anh cũng không còn ấm áp như trước nữa.

Đúng vậy! Anh chỉ là một thằng nhà quê nghèo nàn sao có thể hợp với đại tiểu thư như cô được? Khi Sở Tâm Nhi ngồi trong xe hơi thì anh vẫn còn đang ra sức đạp xe, cô ăn sơn hào hải vị thì anh đang ăn cơm hộp...xuất thân của hai người khác nhau như vậy, sao cô có thể yêu anh được?

Từ trước đến nay Sở Tâm Nhi chỉ chơi đùa với anh mà thôi chỉ có anh là ngu ngốc tin rằng đó là sự thật. Nghĩ đến đây Hạ Minh cười lớn, anh cười đến đau quặn cả bụng, cười đến chảy cả nước mắt. Hạ Minh càng lau thì nước mắt càng nhiều chảy ướt hết cả gương mặt vốn đã tiều tụy.

Anh đứng lên đi đến bên bàn học nhìn những bức ảnh mà hai người chụp khi ở khu vui chơi đưa tay cầm lên không ngần ngại đập vỡ hết. Bức ảnh rơi xuống đất vỡ vụn cả khung ảnh còn tấm hình thì trở nên nhăn nhúm, có một mảnh kính vô tình cửa rách lên gương mặt đang nở nụ cười hạnh phúc của anh trong hình.

Hạ Minh nhìn bức ảnh bị cửa rách vô lực lẩm bẩm “Đến cả bức ảnh cũng không muốn cho chúng ta được bên nhau...”

Hạ Minh cúi xuống nhặt tấm ảnh lên vuốt phẳng rồi cất vào trong ngăn kéo bàn học.

Thời gian này Sở Tâm Nhi càng trở nên lạnh lùng và ngạo mạn, cô đã không còn gần gũi như khi trước.

“Chia tay rồi?” Lưu Hà cầm lon bia lên cụng nhẹ vào lon của Sở Tâm Nhi hỏi.

“Ừm...” Sở Tâm Nhi gật đầu rồi ngửa cổ uống một lúc hết nửa lon bia.

“Có muốn tâm sự với mình không? Mình sẽ làm thùng rác để cậu xả giận.” Lưu Hà huých nhẹ vào vai bạn thân.

“Cũng không có gì chỉ là...chỉ là mình không muốn làm lỡ tương lai của anh ấy...” Nói xong Sở Tâm Nhi lại ngửa cổ uống hết nửa lon bia còn lại.

Lưu Hà im lặng nhìn cô một lúc sau mới cười an ủi.

“Lỡ dở gì chứ? Cậu là ai cơ chứ, đừng có nói linh tinh nữa.”

Sở Tâm Nhi lắc đầu cười khổ, với tay cầm lên một lon bia nữa thì Lưu Hà giằng lại.

“Thôi đi, cậu đã uống hết 5 lon rồi đấy. Muốn chết sao?”

Sở Tâm Nhi buông lon bia ra không thể kìm chế được nữa khóc lớn lên. Lúc này hai người đang ngồi ở ghế đá ven đường cho nên thu hút rất nhiều người, Lưu Hà xấu hổ đưa tay bịt miệng Sở Tâm Nhi lại.

“Thôi đi, mọi người đang nhìn kìa.”

Sở Tâm Nhi gạt tay Lưu Hà ra tiếp tục gào khóc, cô nói trong nước mắt “bố anh ấy muốn mình rời khỏi Hạ Minh, mới có mấy ngày mình đã không sống nổi...những ngày sau biết phải làm thế nào đây....”

Nói rồi cô gục đầu lên vai Lưu Hà nghẹn ngào khóc, Lưu Hà nhìn Sở Tâm Nhi tựa đầu lên vai mình cũng âm thầm thở dài.

Hạ Minh trở về nhà trọ sau cả ngày thực tập đầy vất vả, anh mở cửa vào nhà thì thấy mẹ anh đang rót nước cho một người đàn bà xa lạ. Trên người bà là bộ đồ đắt tiền đáng vẻ sang trọng ngồi trên chiếc ghế đơn sơ ở phòng khách.

“Mẹ, đây là...”

“Tôi là mẹ của Tâm Nhi, cậu có thể gọi tôi là bà Sở”. Nhược Lan cầm lấy cốc trà trên mặt bàn rồi giới thiệu.

Hạ Minh không ngờ bà có thể tìm đến tận nhà trọ để nói chuyện với anh và càng không ngờ là đụng mặt mẹ anh. Hạ Minh cúi đầu chào.

“Bác gái, lần đầu gặp mặt...”

“Cậu nói sai rồi, cậu có thể gọi tôi là bà Sở không phải bác gái”. Nghe anh gọi là “bác gái” Nhược Lan nhũn mày lên tiếng nhắc nhở.

Bà Hạ nhìn người phụ nữ xinh đẹp ngồi đối diện nhẹ giọng hỏi

“Xin hỏi, bà Sở đến đây có chuyện gì?”

Nhược Lan nghe bà Hạ hỏi liền mỉm cười “Tôi đến muốn nói với Hạ Minh mấy câu. Có lời gì không phải xin chị đừng bận tâm.”

Hạ Minh cũng đã biết bà định nói gì anh nhìn thẳng vào Nhược Lan và nói.

“Bác không cần phải lo lắng chúng cháu đã chia tay rồi.”

Nhược Lan để tách trà xuống và nhìn anh nói. “Tôi đương nhiên biết điều đó, tôi đến để cho cậu một cơ hội.”

“Cơ hội? Cháu không hiểu bác đang nói gì”. Câu nói của bà khiến anh thật khó hiểu, Hạ Minh không hiểu trong lòng bà nghĩ gì.

Nhược Lan nhìn thấy sự nghi ngờ trong mắt anh bà cười nhẹ và nói “Cậu đừng lo lắng, tôi sẽ tạo điều kiện cho cậu sang nước ngoài nhưng cậu không được làm phiền con gái tôi. Cậu có biết tại sao cậu và nó dễ dàng chia tay như vậy không? Vì tình yêu của cậu không đủ lớn để giữ nó lại vì cậu mặc cảm tự ti cậu cảm thấy mình không xứng với nó. Còn Tâm Nhi, nó như một đứa trẻ con vậy nó thấy ở cậu sự mới lạ thú vị nó muốn có cậu bằng được nhưng khi đã có rồi Nó lại cảm thấy nhàm chán và rồi sẽ vứt bỏ cậu. Nhìn cậu bây giờ đã chứng minh điều tôi nói là đúng. Cậu còn trẻ hãy nghĩ về tương lai của mình đi và đừng làm phiền con gái tôi nữa. Tôi nghĩ đây có lẽ là sự lựa chọn tốt nhất cho cậu.”

Nhược Lan nhìn bà Hạ lên tiếng an ủi

“Tôi biết những lời nói đó của mình là không đúng nhưng tôi làm tất cả là vì con gái tôi xin chị hiểu cho. Tôi mong chị có thể khuyên cậu ấy suy nghĩ về những gì tôi nói.”

Nói xong Nhược Lan lấy trong túi xách ra một tấm chi phiếu đặt lên mặt bàn nhìn Hạ Minh.

“Cứ điền con số mà cậu muốn.”

Nhược Lan đứng dậy đi ra cửa thì bị bà Hà gọi giật lại, tấm chi phiếu đã bị bà xé ra làm đôi ném xuống đất. “Bà thật là quá đáng dù chúng tôi có nghèo nhưng cũng không thể để người khác sỉ nhục mình như vậy. Mời bà về cho đừng làm phiền con trai tôi nữa.”

Hạ Minh nhìn mẹ một hồi nói.

” Con xin lỗi nhưng bà ấy nói đúng là tình yêu của con không đủ lớn để giữ cô ấy lại.”

Anh cúi mặt mình vào lòng bàn tay, một giọt nước mắt rơi vào lòng bàn tay anh nóng hổi đau rát. Bà Hạ thấy con trai mình như vậy cũng đau lòng rơi nước mắt.

Vote cho mình nhé. Vote để mình có thêm động lực viết tiếp nhé.

28. Chương 28: Dứt Lòng

Buổi sáng đầu tuần Sở Tâm Nhi chuẩn bị đến trường thì Lưu Hà gọi điện đến, cô vừa chải tóc vừa bắt máy “Có chuyện gì sao, Lưu Hà?”

“Cậu biết tin gì chưa? Hạ Minh nộp đơn xin ra nước ngoài rồi!” Giọng nói vội vã của Lưu Hà truyền đến làm Sở Tâm Nhi ngạc nhiên nói không nói lên lời.

Lưu Hà thấy cô im lặng hồi lâu không trả lời lại gọi tên cô mấy lần ” Tâm Nhi, cậu nghe thấy mình nói không? Tâm Nhi??”

Lúc này sở Tâm Nhi mới hoàn hồn cô khép mi lại thì thầm qua điện thoại “Đi rồi? Đi là tốt rồi...”

Nói xong Sở Tâm Nhi cúp máy bàn tay cô túm chặt một góc váy đến nhăn nhúm móng tay sắc nhọn làm rách một góc váy mà cô vẫn không hề hay biết. Sở Tâm Nhi ngồi xuống bàn trang điểm cố lấy hết bình tĩnh bắt đầu trang điểm.

Không biết do tay run hay tâm tình không tốt Sở Tâm Nhi kẻ lệch một bên mắt, cô lấy giấy lau đi bàn tay nhỏ bé dùng hết sức lực để lau cô lau đến khi đỏ ửng một bên mắt lau đến nước mắt rơi đầy mặt mà vẫn không có ý định dừng lại.

“Xin lỗi...xin lỗi...” Nhìn dáng vẻ mình chật vật trong gương Sở Tâm Nhi yếu đuối nói ra hai từ “xin lỗi”.

Nhìn thấy anh đau khổ trong lòng cô khó chịu hơn bất kỳ ai, cô thật sự muốn bỏ qua lời nói của bố anh mà yêu anh nhưng cô không làm được. Sở Tâm Nhi không nỡ tương lai rộng mở của Hạ Minh vì mình mà lỡ dở.

Tập đoàn Sở Thị thời gian gần đây đang gặp vấn đề nhân viên suốt ngày xúm lại bàn tán với nhau về vấn đề Chủ tịch bị lừa. Một số nhân viên cũng đã nộp đơn xin việc ở chỗ khác để bảo toàn cho mình.

“Chủ tịch, không thể tiếp tục bán cổ phiếu nữa công ty đang thiếu vốn trầm trọng”. Thư kí đứng bên cạnh Sở Định báo cáo tình hình.

Sở Định không nói gì vẫy tay ý bảo ra ngoài, thư kí thấy sắc mặt ông không tốt cũng biết ông đang lo lắng chuyện công ty nên đành lặng lẽ ra ngoài còn cẩn thận đóng cửa phòng lại.

Sở Định đưa mắt nhìn mô hình ông cất công bao lâu mới làm xong cho khu đất đó bây giờ lại tan như bong bóng xà phòng trong lòng cảm thấy vô cùng thất bại.

Ông sống hơn 50 năm qua chưa bao giờ có cảm giác này, ông không biết Sở Thị có thể chống đỡ được bao lâu còn ông thì cũng đang dần kiệt sức rồi. Đột nhiên ông cảm thấy khó thở và chóng mặt dữ dội tất cả những vật trước mắt ông đều xoay vòng vòng.

Bàn tay run rẩy cố gắng kéo ngăn kéo dưới bàn làm việc, ông cầm hộp thuốc ở trong ngăn kéo ra lấy hai viên nuốt xuống rồi thở dốc. Tầm 5 phút sau cảm giác khó thở và chóng mặt mới bắt đầu biến mất Sở Định thở phào. Nghĩ đến bệnh tật của mình ông gọi thư kí vào và hỏi “Cậu đi theo tôi bao lâu rồi?”

“Hơn 10 năm rồi”. Thư kí thành thật trả lời.

“Tôi có thể nhờ cậu một việc không? Bây giờ người tôi có thể nhờ cũng chỉ có mình cậu thôi, cậu có thể giúp tôi chứ?” Sở Định lần đầu tiên mở miệng xin giúp đỡ từ người khác.

“Bao nhiêu năm qua Chủ tịch đối với tôi không tệ, chuyện ngài nhờ tôi nhất định sẽ dốc hết sức”. Thư kí cúi đầu nói.

“Cảm ơn cậu”.

Hôm nay Hạ Minh đến trường xin làm thủ tục đi du học, anh làm vậy không phải vì lời nói của bà Nhược Lan mà là anh không thể ở lại đây thêm được nữa, nơi này đối với anh chỉ có niềm đau.

“Hạ Minh, em phải nhớ chính em là người đã từ chối việc này”. Hiệu trưởng nhìn anh nhắc nhở.

“Em biết”. Đúng vậy, không phải là họ không cho anh cơ hội mà chính anh là người từ chối nhận cơ hội đó.

Thầy hiệu trưởng cũng vô cùng khó xử không phải ông không muốn mà là ông không thể. Đôi mắt phía sau cặp kính của ông nhìn hồ sơ của anh liền nảy ra một ý nghĩ.

“Em là thực tập sinh của tập đoàn Thịnh Vượng?”

“Vâng” Anh không hiểu sao hiệu trưởng lại hỏi điều này.

“Nghe nói tập đoàn đó đang có muốn tìm sinh viên giỏi khoa kiến trúc đưa sang Pháp bồi dưỡng, sau này về nước sẽ vào công ty làm Giám đốc thiết kế của họ. Để tôi thử gọi điện hỏi xem sao”. Ông cũng không muốn phí phạm một nhân tài như anh.

“Cảm ơn thầy”. Hạ Minh vô cùng cảm động trước thầy hiệu trưởng.

“Em cứ về trước đi, khi nào có tin tôi sẽ báo với em”.

“Vậy em xin phép về trước”.

Hạ Minh ra khỏi phòng hiệu trưởng liền nhanh chóng chạy về phòng học. Do không để ý nên va phải một sinh viên nữ khiến cô ngã xuống.

“Xin lỗi, bạn có sao không?”

“Không sao...” Sở Tâm Nhi ngẩng đầu lên thì thấy người va phải mình chính là Hạ Minh.

Cô rất muốn hỏi anh có khỏe không? Muốn hỏi anh về chuyện đi nước ngoài, muốn hỏi anh có nhớ cô không...nhưng tất cả các câu hỏi đó đều bị cô chôn xuống tận đáy lòng. Cố làm ra vẻ lạnh lùng nhất Sở Tâm Nhi lạnh nhạt hất tay anh ra đứng lên.

Nhưng vì trật chân nên vừa đứng lên lại ngã xuống, Hạ Minh muốn dìu cô nhưng lại bị cô lạnh nhạt hất tay ra.

“Anh làm như vậy Tề Hạo nhìn thấy sẽ không vui”.

Một câu nói của cô như một con dao đâm thẳng vào tim anh làm anh đau nhói. Hóa ra cô sợ Tề Hạo hiểu lầm nên mới không muốn anh lại gần. Hạ Minh không ngờ cô lại chán ghét mình đến thế.

“Em...” Anh thật sự muốn hỏi tại sao cô lại tàn nhẫn với mình như thế nhưng nhìn vẻ mặt cô nhận lại vì bị đau nên anh lại mềm lòng.

Anh nâng cô dậy mặc cho cô không muốn đang định cúi xuống xem chân cô thế nào thì Tề Hạo từ phía sau đi đến hẩy anh ra không vui nói “Cậu vẫn chưa chết tâm sao? Có ấy bây giờ là bạn gái của tôi!”

Hạ Minh thấy cô yếu đuối dựa vào lòng Tề Hạo mà trong lòng lại một lần đau khổ. Hạ Minh nắm chặt tay bước qua hai người tự nhắc nhở mình phải dứt lòng với người con gái tàn nhẫn này.

Nhưng tình yêu sao có thể nói dứt là dứt được chứ? Cô không hề biết lúc anh quay đi đã có một giọt nước mắt rơi xuống trên gương mặt của anh.

Hãy vote cho mình nhé!

29. Chương 29: Sở Thị Khốn Đốn

Việc kinh doanh của Sở Thị thời gian này như đi vào ngõ cụt, nguồn vốn ngày càng cạn kiệt nhân viên thi nhau nộp đơn xin nghỉ việc. Sở Định ngồi ở bàn làm việc nhìn cổ phiếu công ty giảm đi nhanh chóng ông bức bối hất đổ hết sổ sách trên bàn xuống đất.

“Xin ngài bớt giận...” Trợ lý đứng bên cạnh nhẹ giọng nhắc nhở.

“Tôi có thể không tức giận sao? Cả đời tôi làm ăn xây dựng công ty vững mạnh như vậy, bây giờ cậu nhìn xem... Thật đáng hận mà!”

Càng nói ông càng không kìm chế nổi nỗi hận này, truyện này truyền ra ngoài không phải Sở Định ông sẽ bị chê cười là kẻ ngu ngốc sao?

Trợ lý yên lặng cúi người nhặt giấy tờ dưới đất lên đặt ngay ngắn lên mặt bàn, thấy Sở Định đã bớt giận anh mới mở miệng “Chủ tịch, chuyện ngài nhờ tôi đã làm xong rồi”.

“Làm phiền cậu rồi”.

“Không có gì ạ”. Trợ lý cúi chào rồi ra ngoài.

Hạ Minh về nhà đợi hơn một tháng mới nhận được điện thoại của hiệu trưởng. Thịnh Vượng đã cho anh cơ hội ra nước ngoài học tập điều này đối với Hạ Minh mà nói là chuyện không thể ngờ tới.

“Tiền bán nhà mẹ dùng để lo trả nợ còn một phần con cầm lấy, ra nước ngoài việc gì cũng cần phải có tiền...” Bà Hạ vừa ăn cơm vừa nhắc nhở.

“Mẹ cất đi, công ty đã lo hết cho con rồi”. Hạ Minh đưa tiền lại cho bà, bây giờ điều anh lo nhất là khi anh đi bà sẽ thế nào đây?

Thấy anh không lấy bà cũng không còn cách nào khác. Bà gấp cho anh miếng thịt hỏi “Thế bao giờ đi?”

“Nửa tháng nữa ạ. Khi con đi mẹ sẽ thế nào đây?”

Nhà có hai mẹ con anh không nở xa bà. Dường như hiểu nỗi lòng của con trai bà chỉ cười và nói “Con không phải lo. Mẹ sẽ về nhà bà ngoại ở, tiện thể giúp bà trông nhà”.

“Vâng”.

Sở Tâm Nhi ngủ một mạch đến xế chiều mới dậy, cô cầm điện thoại lên xem thấy có hơn chục cuộc gọi, chủ yếu là của Lưu Hà với Lý Tịnh. Cô ấn vào gọi lại cho Lý Tịnh.

“Cậu làm gì mà giờ mới bắt máy?” Giọng nói gắt gao của Lý Tịnh truyền vào tai làm Sở Tâm Nhi tỉnh táo lại.

“Mình vừa mới ngủ dậy, sao thế?” Cô xuống giường xỏ dép đi vào nhà tắm.

“Cậu đã 3 ngày không đến trường rồi, bộ muốn bị học lại sao?”

“Ồ. Mai mình sẽ đến trường.” Không đợi Lý Tịnh nói hết cô đã tắt máy.

Truyện của cô Lý Tịnh không biết nhiều, không phải cô không muốn nói mà chỉ là nếu nói ra chỉ làm cho cậu ấy khó xử thêm mà thôi. Dù gì Trần Đông và Hạ Minh cũng là bạn bè thân thiết, Sở Tâm Nhi không muốn kéo Lý Tịnh vào chuyện này.

Tắm rửa xong Sở Tâm Nhi đi xuống lầu chuẩn bị ăn tối. Cô đi vào bếp thấy vú Trần đang dọn cơm Sở Tâm Nhi liền giúp một tay.

“Canh gì vậy vú?”

“Canh cá đóc con, bà chủ thích ăn canh này lắm”. Vú Trần nhìn dáng vẻ Sở Tâm Nhi loay hoay trong bếp cũng bật cười.

“Để con ngồi xem... Ờ...” Cảm giác buồn nôn dâng lên Sở Tâm Nhi phải bịt miệng chạy vào nhà vệ sinh.

“Tiểu thư, con có sao không?” Vú Trần lo lắng chạy theo hỏi han.

“Không sao, dạ dày con không tốt thôi...” Cô vịn nước xúc miệng an ủi vú Trần.

“Vậy có cần đi bệnh viện không? Để vú gọi...”

“Trên phòng con có thuốc rồi. Vú không phải lo đâu, vú dọn cơm đi con gọi điện cho bố về”. Sở Tâm Nhi đẩy bà ra phòng bếp còn mình thì đi gọi điện.

Năm phút sau Sở Tâm Nhi đi vào phòng bếp nhắc vú Trần “Vú để cơm cho bố con nhé. Lát nữa bố mới về”.

Nhược Lan từ trên phòng đi xuống nghe vậy liền thở dài “Công ty xảy ra chút chuyện, bố con lại phải vất vả rồi”.

Sở Tâm Nhi đến gần đất bà đi bàn ăn vừa đi vừa hỏi “Có quan trọng lắm không mẹ?”

“Bố con không nói rõ. Nhưng ta tin sẽ nhanh chóng khắc phục được thôi”. Bà ngồi vào bàn ăn cầm bát lên bắt đầu ăn cơm.

Nhìn bàn ăn toàn những món ưa thích nhưng Sở Tâm Nhi lại không muốn ăn. Chỉ cần nhìn thấy bát canh cá cô đã có cảm giác buồn nôn, Sở Tâm Nhi khó chịu lấy tay xoa bụng.

“Con sao thế?”

“Con không sao, chỉ là dạ dày không khỏe thôi”. Cô không muốn mọi người lo lắng, thầm nghĩ chỉ cần uống thuốc là sẽ khỏi thôi.

Ăn xong Sở Tâm Nhi lên phòng, đi qua phòng khách thấy vú Trần đang xếp mấy quả quýt vào đĩa cô đi tới cầm hai quả lên phòng.

“Ấy, tiểu thư. Quýt này chua lắm, không ăn được đâu.”

“Không sao, tự nhiên con muốn ăn chua một chút.” Cô trả lời rồi cầm lên phòng.

Vú Trần nhìn đĩa quýt trong tay rồi nhìn tiểu thư trong lòng đầy nghi hoặc. Bà lắc đầu rồi cất đĩa quýt vào tủ lạnh rồi đi làm việc khác.

30. Chương 30: Không Muốn Mất Anh

Còn ba ngày nữa là Hạ Minh ra nước ngoài anh dành mọi thời gian để ở bên mẹ nhiều hơn. Những bạn cùng phòng của Hạ Minh cũng đến giúp đỡ, hôm nay mẹ con anh làm bữa cơm chia tay với họ.

“Tất cả mọi việc đều xong rồi?” Đường Phong cụng ly rượu với Hạ Minh hỏi đầy quan tâm.

“Ừ. Chỉ có điều để mẹ ở lại mình có chút lo lắng”. Đây là điều mà Hạ Minh còn canh cánh trong lòng.

“Còn bọn mình đây. Cậu yên tâm, bác gái cứ để bọn mình chăm sóc”.

Vũ Khắc Tiệp vỗ ngực đầy tự tin cam đoan.

“Cảm ơn”. Anh là người không biết nói những lời hoa mỹ có lẽ đây là lời từ tận đáy lòng của Hạ Minh.

“Còn Sở Tâm Nhi thì sao? Cô ấy có biết không?” Trần Đông nhướn mày hỏi.

Bầu không khí bị câu hỏi này làm cho lúng túng, Hạ Minh nhắm mắt uống cạn ly rượu của mình về mặt đầy mệt mỏi.

“Cô ấy từ lâu đã không còn để tâm đến chuyện của mình nữa rồi”.

Sở Tâm Nhi ngồi trong quán cafe một tay ôm con mèo một tay vuốt ve cưng chiều nó. Trên gương mặt xinh đẹp của cô lại nhuốm đầy vẻ phiền muộn.

Lý Tịnh vội vàng chạy đến ngồi đối diện Sở Tâm Nhi, cái miệng nhỏ nhắn không ngừng lải nhải “Trời đất, cậu không biết đâu. Xe buýt giờ này đông người khủng khiếp, một cô gái nhỏ như mình phải chen lấn vô cùng vất vả mới tìm được chỗ ngồi đấy. Tâm Nhi, cậu nghe mình nói không?”

Đang nói chuyện Lý Tịnh phát hiện Sở Tâm Nhi đang vô hồn nhìn ra ngoài, làm cô gọi mấy lần mới được.

“Hả? Cậu nói gì cơ?”

Sở Tâm Nhi hỏi lại.

Vừa rồi Lý Tịnh nhắc đến cậu ấy chen lấn trên xe buýt làm cô nhớ lại ngày mình và Hạ Minh cùng nhau đi xe buýt đến khu vui chơi. Lúc ấy xe buýt cũng rất đông người nhưng có Hạ Minh bên cạnh che chở lại làm cho cô có cảm giác xe buýt này chỉ có hai người họ, không có thêm bất cứ một người nào khác cả.

“Cậu làm ơn nghe mình nói đi, ok?” Lý Tịnh tức đến thở hồng hộc. Cô gọi nhân viên đến gọi đồ vẫn không quên tặng cho Sở Tâm Nhi một cái lườm thật dài.

“Cậu với anh Trần tình cảm vẫn tốt chứ?”.

“Đương nhiên. Anh ấy đối xử với mình tốt lắm, còn nói...còn nói đợi mình tốt nghiệp sẽ kết hôn nữa...”

Hai má Lý Tịnh vì ngưỡng ngừng mà ửng hồng. Sở Tâm Nhi ngồi đối diện nhìn cô ấy cũng cảm thấy vui lây, về ngưỡng ngừng này đã lâu cô không còn nữa...

“Thật tốt...” Đúng vậy, chỉ cần có thể ở bên nhau là tốt rồi.

3 ngày sau.

Tại sân bay Hạ Minh đang hoàn thành nốt thủ tục để chuẩn bị cho chuyến bay, xong việc anh đi ra ghế ngồi chờ.

“Chuyến bay đi Pháp sẽ cất cánh sau 1 giờ nữa, mong các hành khách nhanh chóng hoàn thành thủ tục...” Loa phát thanh của sân bay vang lên nhắc nhở Hạ Minh thời gian khởi hành không còn nhiều.

Ánh mắt anh vẫn nhìn về phía cửa chờ đợi một bóng hình nhỏ nhắn chạy đến, dấu trong lòng Hạ Minh biết đây là điều không thể... Nhưng anh vẫn hi vọng được nhìn thấy cô.

Thời gian gần đây Sở Tâm Nhi vô cùng mệt mỏi, cô chỉ cần nhìn thấy hay ngửi thấy mùi tanh là sẽ nôn mửa không ngừng. Còn những đồ chua mà trước nay cô rất ghét thì ăn ngày càng nhiều.

“Đừng ăn nữa, bộ cậu bị ghen sao?” Lưu Hà từ phòng tắm ra thấy Sở Tâm Nhi đang gặm cắn một quả xoài chua ăn ngon lành.

Câu nói này làm Sở Tâm Nhi như bị đóng băng lại, một tháng nay cô hay nôn mửa và đặc biệt thêm chua. Còn một điều vô cùng quan trọng đến bây giờ cô mới nhớ ra....kinh nguyệt của mình đã hai tháng rồi chưa có đến.

“Lưu Hà... Cậu...có thể đi mua hộ mình que thử thai không?”

Câu nói này được Sở Tâm Nhi nói ra dọa cho Lưu Hà tái mặt.

“Mình chỉ đùa thôi...cậu...”

“Hộ mình đi...” Sở Tâm Nhi run rẩy nhắc lại.

Nhìn vẻ mặt Sở Tâm Nhi đầy lo lắng Lưu Hà cảm giác chuyện này không đơn giản, cô vội vàng mặc áo khoác chạy ra khỏi ký túc xá.

Một mình ở lại ký túc xá Sở Tâm Nhi cảm thấy sợ hãi hơn bao giờ hết, cô không ngờ chuyện lại xảy ra như vậy. Gọi điện thoại định gọi cho mẹ nhưng lại nghĩ chuyện này chưa chắc chắn nên Sở Tâm Nhi lại đặt điện thoại về chỗ cũ.

Lưu Hà từ bên ngoài chạy vào đặt một túi lên mặt bàn thờ hồng học nói.

“Còn đứng đó, mau đi thử đi...”

Sở Tâm Nhi vội vàng cầm túi chạy vào nhà vệ sinh. Bên ngoài Lưu Hà lo lắng không yên đi đi lại lại trước cửa.

“Sao rồi?” Cửa vừa mở ra Lưu Hà đã hỏi ngay lập tức.

Sở Tâm Nhi đưa cho cô ấy mấy cây que thử thai còn mình thì đi đến bên giường.

Lưu Hà cầm lên xem. Cây thứ nhất, thứ hai, thứ ba...tất cả đều là hai vạch!!!

“Cậu...cậu...” Lưu Hà lắp bắp nói không nên lời.

Sở Tâm Nhi đứng bật dậy cầm lấy điện thoại chạy ra khỏi phòng, Lưu Hà chạy theo gọi lại

“Tâm Nhi, cậu đi đâu vậy?”

“Đến sân bay...” Sở Tâm Nhi chạy ra khỏi ký túc xá trong đầu chỉ có một suy nghĩ duy nhất. Cô phải giữ anh lại, phải nói cho anh biết cô đã mang thai. Cô không muốn đánh mất anh, cô nhất định phải đi giữ anh lại.

31. Chương 31: Cứ Thế Mà Mất Đi

Sở Tâm Nhi chạy ra đến cổng trường thì tài xế của ông Sở cũng vừa đến. Tài xế nhìn thấy cô vội bước xuống chào hỏi

“Tiểu thư, ông chủ cho tôi đến đón cô về...”

Lúc này Sở Tâm Nhi hoàn toàn không nghe thấy gã tài xế nói gì, trong đầu cô bây giờ chỉ mong mình có thể mọc thêm đôi cánh để bay đến sân bay ngay lập tức. Ánh mắt nhìn đến chiếc xe Sở Tâm Nhi liền vội vàng ngồi vào ghế lái, cô đóng cửa xe lại rồi đạp mạnh chân ga.

“Ấy, Sở tiểu thư...”

Xe nhanh chóng đi khỏi trường học ra đến đường cao tốc Sở Tâm Nhi nhìn đồng hồ thấy chỉ còn 20 phút liền không suy nghĩ gì tăng tốc.

“Đợi em...”

Tâm trí Sở Tâm Nhi bây giờ chỉ mong gặp được Hạ Minh ngay lập tức để báo cho anh tin vui này. Đến khúc cua Sở Tâm Nhi đánh tay lái rẽ qua, một chiếc xe đi ngược chiều với cô mạnh mẽ lao tới. Cô vội vàng tránh đi chiếc xe mất phương hướng đâm sầm vào dải phân cách, chiếc xe vốn dĩ chạy với vận tốc nhanh nên khi đâm vào dải phân cách vẫn còn muốn chạy về phía trước. Sở Tâm Nhi ngồi trong xe cố phanh lại nhưng đã muộn chiếc xe lộn một vòng rồi mới dừng lại.

Ý thức của Sở Tâm Nhi dần trở nên mơ hồ, cô nằm trong xe ánh mắt nhìn lên bầu trời trong xanh, một dòng nước mắt từ khóe mắt chảy xuống. Cảm giác cả cơ thể đau đớn vô cùng rồi cô liền hôn mê bất tỉnh.

Người đi đường thấy vậy liền gọi xe cấp cứu, một lúc sau Sở Tâm Nhi được đưa đến bệnh viện gần nhất. Ông bà Sở nghe tin liền vội vã đến nơi, đến bệnh viện đúng lúc Sở Tâm Nhi được đẩy vào phòng cấp cứu.

“Sao có thể...con gái tôi...”

Nhược Lan nhìn con gái nằm trên giường sắc mặt trắng bệch đến dọa người.

Sở Định ôm vai vợ an ủi bà, ông hướng đến bác sĩ nói “Làm ơn, cứu con gái tôi...”

“Đó là trách nhiệm của chúng tôi. Chúng tôi sẽ cố gắng hết sức”. Bác sĩ gật đầu rồi bước vào phòng cấp cứu.

Hạ Minh ngồi trên ghế nhìn ra ngoài anh đã hi vọng rằng cô sẽ tới, nhưng không ngờ chỉ là hi vọng hão huyền. Anh đứng lên đi qua cửa soát vé vẫn không kim lòng được quay người lại nhìn một lượt.

“Anh sẽ không bao giờ cần tình yêu của em nữa...”. Hạ Minh xoay người đi qua cửa soát vé để lại sau lưng bao nhiêu hi vọng cùng tình yêu của mình. Hạ Minh không hề biết rằng trong bệnh viện người con gái anh yêu đang đối mặt với nguy hiểm như thế nào.

Trong bệnh viện, Sở Tâm Nhi vẫn đang trong phòng cấp cứu Sở Định và Nhược Lan ngồi bên ngoài chờ đợi. Nhược Lan đã khóc cạn nước mắt bà mệt mỏi tựa vào vai chồng

“Làm sao đây? Tâm Nhi...”

Sở Định vốn dĩ đã rất mệt mỏi chuyện công ty bây giờ lại thêm con gái xảy ra chuyện khiến ông khó mà chịu được.

“Sẽ không sao đâu...”

Lưu Hà từ kí túc xá chạy ra thì gặp Tề Hạo đi vào tìm Sở Tâm Nhi, Lưu Hà lo lắng nói “Tâm Nhi...xảy ra tai nạn rồi...”

“Cô ấy sao rồi?” Trên gương mặt điển trai của Tề Hạo hiện lên đầy lo lắng, anh túm lấy cánh tay Lưu Hà hỏi.

“Em không biết, em đang định đến bệnh viện. Anh làm đau em đấy...”

“Xin lỗi. Để anh đi cùng em.”

Lưu Hà và Tề Hạo đến bệnh viện Sở Tâm Nhi vẫn còn ở trong phòng cấp cứu, hai người chào hỏi Sở Định và Nhược Lan rồi đứng ngoài đợi.

Cửa phòng cấp cứu mở ra một bác sĩ đi ra nhìn mọi người hỏi “Ai là người nhà bệnh nhân?”

“Tôi là bố nó”. Sở Định đứng lên nói.

“Bệnh nhân mất nhiều máu quá chúng tôi đã cố gắng hết sức nhưng xin lỗi, đứa bé không giữ được. Rất có thể sau này...sẽ không còn cơ hội làm mẹ nữa.” Vị bác sĩ nhìn Sở Định nói

“Cái gì? Nó có thai sao?”

Nhược Lan nghe tin này như sét đánh giữa trời quang, bà vội hỏi lại.

“Mọi người không biết sao? Bệnh nhân đã mang thai được 7 tuần rồi?” Bác sĩ ngạc nhiên hỏi.

Tất cả mọi người đều im lặng ông bà Sở và Tề Hạo đều không nghĩ tới Sở Tâm Nhi sẽ mang thai, chỉ có một mình Lưu Hà là tỏ ra bình thường.

Hơn một tiếng sau Sở Tâm Nhi được đưa ra khỏi phòng cấp cứu, gương mặt vốn dĩ đã nhỏ nay lại càng nhỏ hơn, mái tóc đen buông xõa càng làm cô trở nên yếu ớt hơn. Nhược Lan đưa tay chạm vào mặt cô mà không nhận được bất khóc nức nở.

“Con gái tôi...sao có thể?”

“Bác gái, xin hãy giữ gìn sức khỏe...” Tề Hạo đi đến dìu bà dậy.

Lưu Hà thấy cả hai ông bà đều mệt mỏi nên cô đề nghị hai người trở về nhà nghỉ ngơi, còn cô sẽ ở lại chăm sóc Sở Tâm Nhi. Đến tối Sở Tâm Nhi mới tỉnh dậy, Lưu Hà rót cho cô cốc nước dấm dỏ

“Cậu cẩn thận một chút...”

“Con mình không sao chứ?” Giọng nói yếu ớt của Sở Tâm Nhi cất lên hỏi.

“Mình...”

“Trả lời mình đi, có phải...đã mất rồi không...” Để nói ra câu này Sở Tâm Nhi có biết bao nhiêu can đảm.

Lưu Hà nhìn bạn mình đang cố tỏ ra kiên cường càng làm cô trở nên đau lòng, Lưu Hà ôm Sở Tâm Nhi an ủi “Khóc đi, sẽ cảm thấy thoải mái hơn...”

Sở Tâm Nhi ôm lấy Lưu Hà khóc thật lâu, cô nói trong nước mắt

“Mình đã đánh mất rồi, đứa bé vừa đến đã lặng lẽ ra đi...Nó ra đi còn đem theo hi vọng cuối cùng của mình...nó cứ thế mà mất đi...”

Lưu Hà nghe những lời này cũng không cầm nổi nước mắt, hai người cứ thế ôm nhau khóc. Có lẽ đây là cách duy nhất để họ giải tỏa những uất ức khó chịu trong lòng.

32. Chương 32: Họa Đến Không Ngừng

Sở Tâm Nhi ở trong bệnh viện hai tuần cuối cùng cũng được xuất viện. Ra đến cổng viện đã có xe chờ sẵn Sở Tâm Nhi mở cửa ngồi vào ghế phụ, chiếc xe lăn bánh đi về biệt thự nhà họ Sở.

“Từ từ thôi...” Nhược Lan đỡ con gái lên phòng vừa đi vừa không ngừng nhắc nhở.

Vào phòng Sở Tâm Nhi mệt mỏi nằm xuống giường hai mắt nhắm chặt không muốn nói chuyện. Nhược Lan nhìn con gái ngày càng tiêu tụy thì không khỏi đau lòng, muốn an ủi nhưng không biết phải nói gì. Nỗi đau mà Sở Tâm Nhi phải chịu không phải ai cũng có can đảm tiếp nhận.

“Con ngủ một lúc đi, đến bữa mẹ sẽ cho người lên gọi”. Đắp chăn cẩn thận cho cô bà mới nhẹ nhàng ra ngoài.

Khi trong phòng đã yên tĩnh trở lại Sở Tâm Nhi mới mở mắt ra, đôi mắt thông minh lanh lợi giờ đây chỉ còn đầy sự mơ hồ và đau buồn. Cô ngồi dậy cầm lấy khung ảnh để ở trên bàn lên nhìn ngắm thật lâu.

Trong ảnh là là dáng vẻ Hạ Minh tập trung đọc sách được Sở Tâm Nhi vẽ lại không lâu trước đây. Ngón tay thon thả khẽ vuốt ve dọc theo gương mặt nam tính của anh, có một giọt nước mắt rơi xuống khung ảnh bị Sở Tâm Nhi mạnh mẽ lau đi.

“Hãy thật thành công nhé, tình yêu của em”.

Sở Tâm Nhi rất nhanh trở về với cuộc sống trước đây, mọi người đều nói Sở Tâm Nhi là kẻ phụ tình vì cô nên Hạ Minh mới phải rời đi. Cô bỏ ngoài tai tất cả những câu nói đó chỉ tập trung làm việc của mình.

“Tâm Nhi, đi mua đồ với mình đi”. Lý Tịnh buồn chán nằm trên giường nghịch điện thoại.

“...”

“Tâm Nhi, cậu có nghe thấy mình nói không?”

Hỏi mấy lần đều không thấy trả lời Lý Tịnh tức giận chống nạnh gào to.

Sở Tâm Nhi giật mình quay lại ngẩn ngơ hỏi “Nói cái gì cơ?”

Lý Tịnh bị cô hỏi lại tức đến đỏ bừng cả mặt chỉ tay vào Sở Tâm Nhi nói “Không cần cậu nữa, mình đi tìm Trần Đông...”

Nói rồi chạy ra khỏi ký túc xá để lại Sở Tâm Nhi không hiểu chuyện gì ở lại. Nhìn theo dáng vẻ của Lý Tịnh Sở Tâm Nhi âm thầm ghen tị, cô đã từng như cậu ấy... Tất cả chỉ là đã từng mà thôi...

Cuối tuần Sở Tâm Nhi nằm trong ký túc xá buồn chán lướt facebook riết thời gian. Lưu Hà không biết từ đâu chạy về thở không ra hơi hỏi Sở Tâm Nhi

“Biết tin gì chưa? Công ty nhà cậu...cậu...”

“Công ty nhà mình làm sao?” Sở Tâm Nhi không mấy bận tâm về chuyện kinh doanh nên chỉ hỏi lấy lệ.

Lưu Hà đứng dậy đi đến bàn học cầm laptop gõ một hồi rồi giơ ra trước mặt Sở Tâm Nhi “Xem đi!”

Lúc này Sở Tâm Nhi mới bỏ điện thoại xuống cầm laptop lên xem, đập vào mắt cô là những hình ảnh và dòng chữ to đùng “Tập đoàn Sở Thị bị lừa, có nguy cơ phá sản”, “Sở Định bị công an kinh tế dẫn đi...”

“Từ bao giờ?” Sở Tâm Nhi đóng laptop lại ngẩng đầu hỏi Lưu Hà.

“Không biết, mình thấy mọi người nói nhiều thì mới biết...”

Sở Tâm Nhi xuống giường cầm lấy áo khoác trên ghế vội xỏ giày chạy đi, cô vừa đi vừa nói

“Mình về nhà xem sao!”

Chạy một mạch đến cổng trường Sở Tâm Nhi bắt taxi ngồi vào vội vàng nói “Đến đường X”.

Ngồi trong xe Sở Tâm Nhi lo lắng đến phát khóc cô mở điện thoại ra xem, tin tức về Sở Thị tràn ngập trên các trang mạng, những lời bình luận ác ý ngày càng nhiều. Sở Tâm Nhi nghĩ một lúc liền gọi điện cho trợ lý của Sở Định.

“Xin chào, tôi là Sở Tâm Nhi”.

Trợ lý bên kia có vẻ rất vội vàng, anh ta nói nhanh “Sở tiểu thư, chắc cô đã xem tin tức rồi. Tôi đã liên lạc với luật sư rồi, nếu không có gì có lẽ đến tối Chủ tịch sẽ được thả ra thôi”.

Nghe vậy Sở Tâm Nhi vui mừng không thôi cô cảm ơn rồi rít “Thật may quá, cảm ơn anh”.

“Không có gì”.

Về đến nhà người làm đều biết ý tránh đi hết chỉ còn mỗi vú Trần đang an ủi Nhược Lan. Nhìn thấy cô bà vội nói “Tiểu thư, con mau vào dỗ phụ nhân đi. Bà ấy khóc từ sáng đến giờ...”

“Vú nấu cho con bát cháo đi”.

Sở Tâm Nhi đi đến bên cạnh mẹ nhẹ giọng an ủi “Mẹ, sao lại khóc thành như này?”

“Tâm Nhi, bố con bị người ta dẫn đi rồi. Con bảo ta biết làm cách nào đây?” Nhìn thấy con gái bà cầm tay cô hỏi.

“Bố sẽ sớm được thả ra thôi”. Điều duy nhất cô có thể làm bây giờ chỉ có thể là an ủi mẹ.

“Đám nịnh bợ kia, lúc trước ngày nào cũng gọi điện hỏi han xin xỏ bây giờ nhà mình gặp chuyện bọn họ lại tỏ vẻ không biết... Thật tức chết ta”.

Nhược Lan lau nước mắt tức giận nói.

“Mẹ, nghỉ ngơi chút đi”. Cô dắt mẹ lên phòng rồi dặn dò bà giữ gìn sức khỏe.

Rời khỏi phòng mẹ lúc này Sở Tâm Nhi mới dám thể hiện cảm xúc thật của mình. Vẻ hoang mang lo lắng trên gương mặt nhỏ nhắn không thể giấu được nữa, những giọt nước mắt bất lực cùng sợ hãi lăn dài trên má. Sở Tâm Nhi cố bình ổn lại cảm xúc rồi đi xuống nhà xe lấy xe lái đến đồn công an.

33. Chương 33: Tuyên Bố Phá Sản

Chỉ sau một đêm mà Nhược Lan như già thêm chục tuổi vậy, gương mặt tái nhợt đến dọa người nằm trên giường.

“Mẹ, ăn chút cháo đi”.

Sở Tâm Nhi lo lắng ngồi bên giường dỗ dành bà, từ hôm qua đến giờ trong bụng bà không có nổi một hạt gạo. Cứ như thế này sớm muộn gì cũng đổ bệnh mà thôi. Nhược Lan nhìn con gái lắc đầu, bây giờ bà như ngồi trên đồng lửa làm sao có thể nuốt trôi được gì cơ chứ.

Nhìn mẹ như vậy Sở Tâm Nhi đau lòng vô cùng cũng không biết bố ở trong đó ra sao rồi. Cô đặt bát cháo xuống bàn thờ dài đưa cho Nhược Lan cốc sữa nóng nói “Mẹ không ăn thì cũng phải uống hết cốc sữa này nếu không bố về nhìn thấy mẹ như vậy nhất định sẽ đau lòng”.

Nghe lời con gái Nhược Lan cố gắng ngồi dậy uống hết cốc sữa rồi lại mệt mỏi nằm xuống giường. Sở Tâm Nhi thấy vậy cuối cùng cũng bớt chút lo lắng, định đứng lên đi ra ngoài thì điện thoại bắt nghe reo.

“Alo, thật chứ? Cảm ơn anh...”

Tất máy Sở Tâm Nhi vui mừng quay lại nói với mẹ “Mẹ, bố được thả ra rồi. Bây giờ con đi đón bố, mẹ ở nhà đợi nhé?”

“Thật ư? Đúng là ông trời phù hộ, ông trời phù hộ. Con mau đi đi, đi đi”. Bà vui vẻ nói, giục cô mau đi đón bố.

Sở Tâm Nhi lấy áo khoác rồi lái xe đến đồn công an đón Sở Định. Đứng trước cửa đồn tầm nửa tiếng cuối cùng cũng nhìn thấy bố đi ra, Sở Tâm Nhi cầm áo khoác đi đến trước mặt Sở Định.

“Bố, mau mặc áo khoác vào ngoài trời lạnh lắm”.

Sở Định nhìn con gái vì đứng dưới trời lạnh đến cả mũi cũng đỏ ửng lên không khỏi đau lòng. Ông ôm Sở Tâm Nhi vào lòng nhỏ giọng nói “Xin lỗi”.

Hai tiếng “xin lỗi” làm Sở Tâm Nhi chảy nước mắt, cô cố kìm nén cảm xúc lắc đầu

“Không sao. Mình lên xe đi bố, mẹ đang đợi ở nhà”.

Sở Định gạt đầu cùng con gái ngồi vào xe, Sở Tâm Nhi ngồi vào ghế lái nhìn bố. Chỉ một đêm thôi mà râu của ông đã mọc dài ra, hai mắt đỏ quạch lên và dường như cũng đã có thêm nhiều tóc bạc. Cô cố gắng không cho mình bật khóc, thắt dây an toàn rồi nhanh chóng lái xe rời đi.

Về đến nhà Nhược Lan đã đợi sẵn ở cửa nhìn thấy chồng thì vội vàng chạy tới khóc “Ông già này, làm tôi lo chết đi được...”

Sở Định ôm vợ vào lòng dịu dàng vỗ vai an ủi bà “Không phải là tôi đã về rồi sao? Đừng khóc nữa...”

Nhược Lan gạt đầu khoác tay chồng dắt ông vào nhà “Ông đi tắm đi, tôi dọn cơm ra là xong”.

Sở Định gạt đầu, vào phòng ngủ ông đi đến tủ lấy ra một hộp thuốc lạng lẽ lấy ra hai viên uống. Bác sĩ đã rất nhiều lần nhắc ông phải mau chóng nhập viện điều trị nhưng với hoàn cảnh hiện tại sao ông có thể an tâm nằm một chỗ được chứ.

Ăn trưa xong Sở Định nghiêm túc nói với vợ và con gái “Công ty nhà mình...đã không giữ được nữa rồi”.

Nhược Lan nghe vậy thì vội nói “Không còn cách nào khác sao?”

Sở Định lắc đầu “Tôi đã bán 2 mảnh đất ở ngoại ô để bù vào chỗ thiếu hụt nhưng vẫn không đủ. Còn tiền lương của mấy trăm nhân viên nữa...có lẽ phải bán xe và khu biệt thự ở đường A đi rồi”

“Không sao, nhà mình nhiều xe như vậy cũng đâu có đi hết. Bố, cứ bán đi mình còn phải trả lương cho nhân viên nữa”. Sở Tâm Nhi cố gắng nói sập cho thoải mái nhất, cô không ngờ nhà họ Sở lại đi vào bước đường này.

Việc đi đến nước này nhà họ Sở khó có thể chấp nhận được. Nhưng chỉ cần bố mẹ không sao thì Sở Tâm Nhi đã vui mừng lắm rồi.

Sáng hôm sau tỉnh dậy vừa mở ti vi ra tất cả các kênh đều đưa tin nhà họ Sở tuyên bố phá sản, nhìn hình ảnh trên ti vi trong lòng Sở Tâm Nhi càng thêm khó chịu. Bầu không khí trong nhà vô cùng ngột ngạt mọi người đều cẩn thận không nói ra những lời làm ông bà chủ không vui.

Ngồi trên giường suy nghĩ vẩn vơ thì tin nhắn đến, cầm lên xem là của Tô Hạo gửi đến.

“Xin lỗi, không thể giúp gì cho em”.

Nhìn tin nhắn lúc lâu Sở Tâm Nhi mới nhắn lại “Không sao, em không trách anh”.

Tin nhắn gửi đi rồi thì cũng là lúc Lưu Hà gọi đến “Cậu...không sao chứ?”

Sở Tâm Nhi mỉm cười “Mình không có yếu đuối như cậu nghĩ đâu”.

“Cậu cố gắng giữ sức khỏe, phía nhà trường đã có mình và Lý Tịnh giúp cậu giải quyết. Yên tâm đi”. Lưu Hà động viên cô qua điện thoại.

Có những người bạn tốt như vậy, Sở Tâm Nhi đã mãn nguyện lắm rồi “Cảm ơn cậu”.

Cúp điện thoại Sở Tâm Nhi đi đến bàn học, bức tranh lần trước vẽ Hạ Minh vẫn còn đang dang dở. Cô ngồi vào bàn cầm bút lên tiếp tục vẽ, bức tranh này được vẽ bằng hồi ức của cô. Anh trong tâm trí cô chưa bao giờ nhạt phai mà ngày càng đậm sâu hơn, từng ngày nỗi nhớ anh trong Sở Tâm Nhi càng nhiều thêm tích tụ trong lòng cô.

Cô nhìn bức tranh đến thất thần nước mắt rơi xuống làm ướt một góc tranh. Sở Tâm Nhi nói trong nước mắt “Nếu bây giờ anh ở đây thì thật tốt”

Góc hồi hạn.

Mình định viết một tr nữa nhưng đang phân vân giữa tình yêu thầy trò hay tình yêu học trò với nhau. Các bạn cho mình ý kiến đi.

34. Chương 34: Lòng Người Bạc Bẽo

Tề Hạo vô cùng tức giận đi vào nhà, anh bước nhanh về phía thư phòng. Người giúp việc thấy vậy vội vàng ngăn lại “Không được, cậu chủ. Ông chủ đang có khách, ông dặn không ai được phép đi vào...”

“Tránh ra...” Lời nói lạnh lùng của anh làm cho bà ta sợ hãi.

Gương mặt đẹp trai nay tràn đầy sự tức giận, Tề Hạo không ngờ được bố mình là con người như vậy. Anh đẩy mạnh cửa phòng đánh “rầm” một tiếng cắt ngang cuộc trò chuyện của Tề Phương với hai người đàn ông trong phòng.

“Con muốn nói chuyện với bố”.

Tề Phương biết tính khí con trai mình, giờ này chắc nó đã kìm nén sự phẫn nộ đến nội thương rồi. Ông đóng máy tính lại nói với hai người đàn ông “Hôm nay đến đây thôi, mọi người về đi”.

Thấy bầu không khí trong phòng nặng nề họ cũng nhanh chân chạy mất. Khi trong phòng chỉ còn hai bố con Tề Hạo nên giận hờn

“Sao bố có thể làm vậy? Sở Định không phải bạn thân của bố sao?”

Tề Phương cầm tách trà lên nhấp một ngụm rồi cầm trong lòng bàn tay nhìn con trai cười “Đúng vậy. Nhưng Tề Thị quan trọng hơn tình bạn này”.

Nghe câu nói này anh cười đầy châm biếm, hiện nay Tề Thị đã đứng vững trên thị trường quốc tế nhận được sự bảo vệ của chính phủ sao có thể sụp đổ chỉ vì cấp vốn cho Sở Thị chứ? Chỉ là ông khoanh tay đứng nhìn không muốn cứu giúp mà thôi.

“Tâm Nhi đã rất nhiều lần đến công ty để gặp bố nhưng bố luôn bỏ mặc cô ấy? Bây giờ Sở Định đã ở bước đường cùng rồi, bố còn muốn thu mua Sở Thị nữa sao? Con không ngờ bố lại là con người thừa cơ ”nước đục thả câu” như thế?”

Bị anh nói trúng tim đen Tề Phương tức giận đập vỡ tách trà đang cầm trong tay giận dữ mắng

“Đau lòng? Ta nói cho con biết bây giờ Sở Thị chỉ là một đồng phế thải Tề Phương ta thu mua nó đã là một sự may mắn với Sở Định rồi!”.

“May mắn? Bố nói câu này mà không thấy xấu hổ sao?”. Tề Hạo cũng lớn tiếng cãi lại, giờ này anh đang vô cùng tức giận chỉ muốn đập nát tất cả.

Tề Phương chỉ tay vào mặt anh, gương vì nén giận trở nên méo mó “Ta nói cho con biết thương trường là chiến trường nếu con cứ mềm lòng như vậy thì sẽ bị người khác nuốt mất mà thôi. Hãy quên đứa con gái đó đi, ta không cho phép con trai mình vì một đứa con gái mà lớn tiếng với ta”.

Sở Định nhập viện, việc này đối với Sở Tâm Nhi như một đòn trí mạng vậy. Cô lúc nào cũng lo lắng sợ hãi, ông bị bệnh lâu như vậy mà vẫn giấu không cho mọi người biết.

“Bác sĩ Hoàng, tình hình của bố cháu bây giờ có thể tiếp nhận phẫu thuật không?”

Bác sĩ Hoàng tháo mắt kính xuống đưa tay xoa trán mệt mỏi lắc đầu “Tôi đã rất nhiều lần khuyên ông ấy, bây giờ không có tim thích hợp để phẫu thuật mà có đi chăng nữa thì với sức khỏe bây giờ của ông Sở e rằng...không thể phẫu thuật được...”

Sở Tâm Nhi thất thần đi ra khỏi phòng làm việc của bác sĩ Hoàng, Nhược Lan đứng ở hành lang chờ nhìn thấy con gái vội đi tới hỏi “Sao rồi, bác sĩ nói sao?”

Sở Tâm Nhi nhắm mắt lại, lắc đầu bất lực.

Nhược Lan khóc, gương mặt được trang điểm tỉ mỉ cũng không che hết được những vết nhăn trên mặt bà. Cả đời bà sống trong nhung lụa nào có bao giờ phải chịu cảnh khổ sở thế này?

“Mẹ...”

“Con để mẹ yên tĩnh một chút. Vào phòng chăm sóc bố đi, lát bố tỉnh không thấy ai sẽ lo lắng mất...” Bà ngồi xuống ghế chờ thì thào nói.

Sở Tâm Nhi nghĩ để bà một mình suy nghĩ cũng tốt, cô liền nhấc gót đi về phòng bệnh của bố. Sở Định nằm trên giường trên người là bộ quần áo bệnh nhân tay đang cầm mũi kim, một người từng hô mưa gọi gió trên thương trường bây giờ lại bất lực nằm đó.

Sở Tâm Nhi ngồi bên giường bệnh, cô cầm bàn tay của ông nước mắt không kiềm được tuôn ra.

“Bố, con sợ lắm. Bố mau khỏe lại đi... Hạ Minh đã đi rồi con không thể mất thêm bố nữa...con sợ lắm...”

Giọt nước mắt nóng hổi rơi xuống mu bàn tay Sở Định, Sở Tâm Nhi không hề biết rằng ông đã tỉnh từ lâu. Khóe mắt ông có nước mắt chảy ra thấm ướt một mảng ở gối. Con gái ông là một người kiêu ngạo như vậy mà bây giờ lại ngồi bên giường ông khóc và nói “sợ”. Ông đúng là một người bố không ra gì, cả đời ông chỉ có một đứa con mà bây giờ lại không thể làm được điều gì cho nó cả...

Tề Hạo định đến thăm ông nhưng vừa đi đến cửa phòng đã nghe thấy tiếng khóc nức nở của Sở Tâm Nhi. Qua cửa kính anh thấy cô gái anh yêu đang khóc, Tề Hạo để giỏ hoa quả bên phòng bệnh xoay người rời đi.

Trên tầng thượng không một bóng người Tề Hạo đang bực bội hút thuốc. Nhớ đến gương mặt đầy nước mắt của Sở Tâm Nhi anh vất điếu thuốc xuống đất hết lên

“Anh nhất định sẽ giúp em. Đợi anh tiếp quản Tề Thị anh nhất định sẽ giúp em khôi phục Sở Thị”.

Lưu Hà đứng ở bên đằng sau che miệng khóc, từ lần đầu tiên nhìn thấy anh cô đã yêu thầm anh rồi. Nghe tin bố Sở Tâm Nhi bị bệnh cô liền vội vã đến thăm, đến cửa phòng bệnh thấy Tề Hạo đứng ở ngoài. Cô nhìn rõ anh vì Tâm Nhi khóc mà đau lòng, mà tức giận. Cô chỉ có thể lặng lẽ mà đi sau anh, có lẽ cả đời này của cô đã định sẵn là không thể cùng anh vai kề vai... Đúng là ông trời trêu người mà.

35. Chương 35: Vì Cô Mà Đau Lòng

Sở Tâm Nhi trở lại trường sau thời gian xin nghỉ phép, vừa bước vào cổng trường đã có nhiều sinh viên nhìn cô chỉ trỏ thì thầm.

Đi về ký túc xá Lưu Hà đã đợi cô ở cửa phòng, nhìn thấy bóng dáng của Sở Tâm Nhi Lưu Hà liền đi về phía cô “Nhớ cậu chết mất!”

“Cậu không cần phải ra đây đợi mình đâu” Trên gương mặt đượm buồn của Sở Tâm Nhi cố nặn ra một nụ cười.

Lưu Hà biết thời gian này là thời gian khó khăn của Sở Tâm Nhi, cô chỉ muốn thể hiện cho Tâm Nhi biết dù có chuyện gì xảy ra đi nữa vẫn có mình bên cạnh cô ấy.

“Nào, vào phòng đi”. Đẩy cửa phòng ra Lưu Hà đi đến bàn rót cho Sở Tâm Nhi cốc nước.

“Về rồi à?” Lý Tịnh từ nhà vệ sinh đi ra thấy Sở Tâm Nhi nhẹ giọng hỏi.

“Ừ”.

Lý Tịnh đi đến trước gương chải tóc “Mạnh mẽ lên. Cậu còn bọn mình bên cạnh nữa”.

Một dòng nước ấm nhẹ nhàng chảy trong lòng Sở Tâm Nhi, đời này của cô có những người bạn như thế này là đủ.

Đến giờ học Sở Tâm Nhi cầm sách vở tiến vào giảng đường tất cả sinh viên trong lớp đều nhìn cô với ánh mắt đầy hâm mộ. Đi về chỗ của mình vừa ngồi xem cô đã nghe thấy những lời bàn tán sau lưng mình.

“Nhìn cậu ta kìa, không phải trước kia kiêu ngạo lắm sao?”

Một bạn nữ ngồi sau nói đầy khinh bỉ.

“Đúng vậy. Thật đáng đời”.

Cây bút trong tay Sở Tâm Nhi bị siết chặt đến gãy đôi, cô dặn lòng là phải thật bình tĩnh không được nóng vội, tức giận. Nhưng những con người phía sau càng nói càng say sưa dường như đã đạt đến giới hạn của Sở Tâm Nhi.

“Rầm”. Bàn tay nhỏ nhắn của cô đập mạnh xuống bàn ánh mắt đầy giận dữ nhìn về hai cô gái đằng sau.

Không nghĩ rằng Sở Tâm Nhi lại có hành động này hai cô gái nhìn cô lắp bắp nói

“Sao...sao nào? Bộ...bộ...chúng tôi nói gì sai sao?”

Đang định lên tiếng chất vấn thì giọng nói lạnh nhạt của Tề Hạo vang lên “Không bàn về chuyện đúng sai, nhưng nói xấu sau lưng người khác thì không nên đâu”.

“Tề Hạo?” Hai cô gái ngạc nhiên đồng thanh gọi tên anh đầy bất ngờ.

“Thấy tôi ngạc nhiên đến vậy sao? Tặng hai người một câu nói nhé?” Anh khẽ cúi xuống ánh mắt nhìn họ đầy bí ẩn.

Bị vẻ đẹp trai của anh hấp dẫn một trong hai người vô thức mở miệng hỏi “Câu gì?”

“Cười người hôm trước hôm sau người cười!”

Nói xong Tề Hạo đứng thẳng người ánh mắt rét lạnh nhìn hai người họ. Hai cô gái bị vẻ mặt lạnh lùng của anh dọa đến run rẩy không ngừng, vội cúi đầu xuống không dám cùng anh đối mặt.

Trong không gian yên tĩnh âm nhạc du dương của quán Cafe Tề Hạo và Sở Tâm Nhi ngồi đối diện nhau không ai chịu mở lời trước.

Khuấy nhẹ ly cafe sữa trong tay để hương thơm lan tỏa vào không khí, Sở Tâm Nhi cất giọng nói nhàn nhạt “Cảm ơn anh việc hôm nay”.

“Không có gì”.

Bầu không khí lại một lần nữa rơi vào im lặng Tề Hạo nhìn gương mặt không cảm xúc gì của cô khẽ hỏi

“Em...vẫn ổn chứ?”

“Nói ổn thì rõ ràng là em đang nói dối nhưng tỏ ra mềm yếu sẽ được gì đây? Sự thương hại của mọi người ư?”

Câu hỏi này như hỏi chính bản thân cô vậy, lúc này cô thật sự rất hoang mang không biết phải làm gì.

“Tâm Nhi...” Tề Hạo nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô trên mặt bàn muốn an ủi Sở Tâm Nhi.

Sở Tâm Nhi vội rút tay lại cô cầm ly cafe lên nhấp một ngụm rồi cười nói “Anh không phải lo cho em, em không có yếu đuối như vậy. Còn việc Sở Thị...mong sao bác trai sau khi thu mua sẽ giúp nó ”hồi sinh“!”

Nhắc đến Sở Thị trong lòng Tề Hạo tràn ngập áy náy với cô anh cúi đầu nhỏ giọng nói “Việc của Sở Thị...anh xin lỗi...”

“Đó không phải lỗi của anh, nếu bác trai không thu mua thì cũng sẽ có người khác làm việc đó mà thôi. Em còn phải đến bệnh viện, em đi trước đây”.

Sở Tâm Nhi đứng lên cầm lấy túi xách rồi đi.

“Anh đưa em đi”

“Không cần”.

Nhìn theo bóng lưng cô đơn của Sở Tâm Nhi lòng anh đau như dao cắt. Anh biết người con gái này sẽ không bao giờ thuộc về anh nhưng anh lại không tìm được lòng mình.

36. Chương 36: Đám Tang

Đã một thời gian dài trôi qua bệnh tình của Sở Định không những không thuyên giảm mà còn nặng thêm. Toàn bộ kinh tế trong nhà hầu như đã đem ra trả nợ hết rồi nên cũng không còn dư dả gì.

“Vú Trần, lát vú cầm số tiền này đưa cho toàn bộ người làm trong nhà, bảo họ....cuối tuần này hãy về hết đi...”

Sở Tâm Nhi đưa cho vú Trần số tiền cô vừa bán xe của mình, số còn lại cô giữ để lo tiền thuốc men cho bố.

“Còn vú....cũng nên về quê rồi...”

Nghe thấy câu nói này trên gương mặt đầy nếp nhăn của vú Trần đầy vẻ ngạc nhiên, mắt bà ươn ướt nói

“Tiểu thư, con định đuổi cả bà già này ư?”

Bàn tay nhỏ nhắn của Sở Tâm Nhi nâng lên lau đi giọt nước mắt ở khóe mắt bà nghẹn ngào “Không phải, chỉ là...nhà họ Sở đã không còn khả năng để giữ lại vú nữa...”

“Con nhỏ này, ta cả đời chăm sóc cho con bây giờ con bảo ta rời đi...Ta...ta sao có thể yên tâm đây?” Bà không có con cái, từ khi Sở Tâm Nhi sinh ra là một tay bà chăm sóc nuôi lớn. Bây giờ bảo bà đi thì khác nào đoạt mất niềm vui duy nhất của bà.

“Chuyện này để sau bàn đi ạ...” Chuông điện thoại vang lên Sở Tâm Nhi nhanh chóng bắt máy.

Nhược Lan ở bên kia đầu dây vừa nghe đến giọng con gái liền bật khóc

“Tâm Nhi, bố...bố con qua đời rồi...”

Trước mắt Sở Tâm Nhi mọi vật như mờ đi, cô chỉ để lại một câu rồi tắt điện thoại “Con đến liền...”

Khi Sở Tâm Nhi đến bệnh viện thì thấy mẹ đang khóc nức bên giường bệnh của bố còn bác sĩ thì bất lực lắc đầu nói xin lỗi. Cô cố lê bước chân đến nhìn Sở Định giọng nói nghẹn ngào nức nghẹn vang lên

“Bố! Con đến rồi, bố đừng ngủ nữa....Huhu...” Gương mặt nhỏ nhắn của cô toàn là nước mắt, không biết thời gian trôi qua bao lâu đến khi sắc trời chuyển tối Sở Tâm Nhi mới nén đau lòng đứng lên đi về phía mẹ.

“Mẹ, đứng lên đi. Dưới đất lạnh lắm...”

Nhược Lan bỏ ngoài tai lời nói của con gái bà cứ như cái xác không hồn ngồi trên sàn nhà lạnh băng âm thầm khóc. Tình cảm của bà và Sở Định tốt đẹp như vậy bây giờ ông ra đi hơn ai hết bà là người khó tiếp nhận nhất.

“Mẹ muốn được ở với bố con thêm lúc nữa...”.

Ngày hôm sau đám tang Sở Định được Sở Tâm Nhi đứng lên tổ chức. Nhược Lan mặc bộ đồ đen tóc búi cao đứng bên linh cữu ông.

Đám tang được tổ chức vô cùng long trọng, Lưu Hà và Lý Tịnh đã đến từ sớm để giúp cô tiếp khách. Tề Hạo cùng bố anh đến thấp cho Sở Định nén nhang, ông Tề đi đến trước mặt Nhược Lan nhẹ giọng an ủi

“Xin chị nén đau thương!”

Nghĩ đến việc Tề Phương thu mua Sở Thị bà Nhược Lan lại tức giận không ngừng. Bà ngẩng đầu nhìn ông nở nụ cười châm biếm “Cảm ơn ông!”

Câu cảm ơn được bà nói qua kẽ răng bàn tay nắm chặt một góc áo đến nhăn nhúm. Tề Hạo từ xa đã nhìn thấy một màn này hai đầu lông mày của anh nhíu chặt lại trong lòng khó chịu không thôi.

“Anh qua đó ngồi đi”.

Không biết từ bao giờ Lưu Hà đã đi đến cạnh anh dịu dàng chỉ vào chiếc ghế cách đó không xa nói.

Tề Hạo quay đầu nhìn cô gái đứng cạnh anh trong đầu có chút kí ức về cô, anh hỏi “Em là...?”

Lưu Hà có chút thất vọng khi anh không nhận ra mình cô cố vui vẻ nói “ Em tên là Lưu Hà, bạn của Tâm Nhi”.

“À. Anh nhớ rồi, em là cô gái cùng anh đến bệnh viện hôm đấy”.

“Đúng rồi”. Cô gật đầu.

“Tâm Nhi chắc đang rất đau lòng, em giúp anh an ủi cô ấy nhé”. Nhắc đến Sở Tâm Nhi ánh mắt Tề Hạo trở nên dịu dàng hơn bao giờ hết.

Lưu Hà gật đầu không nói gì thêm.

Lễ tang diễn ra gần xong thì trợ lý của Sở Định đến. Anh thấp cho ông nén nhang rồi đi đến chỗ Sở Tâm Nhi thấp giọng nói “Tiểu thư, tôi có chuyện muốn nói với cô”.

Hai người đi đến bàn trà ngồi xuống người trợ lý lấy trong cặp tài liệu ra một bản giấy tờ.

“Đây là...” Sở Tâm Nhi lật xem ngạc nhiên hỏi.

“Đây là giấy tờ của một căn hộ chung cư cao cấp ở đường X, Chủ tịch đã mua vào mấy tháng trước và do tôi đứng tên. Vì những tài sản cũng như tiền bạc của ngài đã bị đóng băng và thu hồi cho nên...” Người trợ lý nói đến đây thì dừng lại.

“Ý anh là bố tôi mua căn hộ này là chứa lại đường lui cho mẹ con tôi?” Sở Tâm Nhi khóc hỏi, đến tận cuối đời ông vẫn lo lắng cho cô và mẹ.

Người trợ lý gật đầu, uống ngụm trà rồi nói tiếp “Biệt thự mà hai người ở đã bắt đầu bán đấu giá rồi, cô và phu nhân nên nghĩ đến việc chuyển qua đây đi”.

Anh ta đứng lên trước khi rời đi còn nói một câu “Đây là điều cuối cùng chủ tịch có thể làm cho cô và phu nhân”.

Khi Sở Tâm Nhi ngẩng đầu nói cảm ơn thì anh ta đã đi mất chỉ để lại bóng lưng cao gầy đằng sau.

37. Chương 37: Không Thể Chịu Được Nữa

Đám tang kết thúc Sở Tâm Nhi dìu mẹ đã khóc đến kiệt sức lên xe, trước khi rời đi Lý Tịnh gọi cô lại “Mình biết cậu bây giờ khó khăn như thế nào nhưng cậu nhất định phải kiên cường lên, cậu vẫn còn bọn mình nữa”

Về mặt một mối của Sở Tâm Nhi đầy sự cảm động, cô gật đầu “Mình biết rồi. Hôm nay cảm ơn cậu và Lưu Hà”

Lưu Hà từ nhà tang lễ đi ra nghe vậy liền không vui nói “Nếu cậu còn nói những lời như vậy nữa thì đừng trách mình trở mặt không nhận bạn”. Sở Tâm Nhi nghe vậy liền bật cười cô vội gật đầu “Không nói nữa. Mình về trước đây”.

“Chăm sóc bác gái cẩn thận một chút, đi đường cẩn thận”. Lý Tịnh gật đầu dặn dò.

Sau khi xe của Sở Tâm Nhi rời đi Lý Tịnh mới buông một câu cảm thán “Sao lại đến nông nỗi này chứ...” Lưu Hà cũng lắc đầu buồn bã cô đưa tay lên xem đồng hồ rồi hỏi Lý Tịnh “Cũng muộn rồi, mình về thôi”.

Lý Tịnh lắc đầu “Trần Đông đang đợi mình ngoài kia, e rằng hôm nay cậu phải đi về một mình rồi”. Lưu Hà lườm cô một lúc lâu rồi buông một câu “Đúng là đồ đại trai”.

Lý Tịnh không tức giận mà còn cười trêu chọc cô “Vậy cậu cũng tìm một người để đại đi” Nói xong Lý Tịnh co giò chạy mất.

Trong đầu Lưu Hà hiện lên hình bóng của một chàng trai cao lớn gương mặt điển trai cùng nụ cười tỏa nắng. Đáng tiếc...nụ cười kia vốn không phải dành cho cô. Nghĩ đến đây trong lòng Lưu Hà dâng lên một cảm xúc khó tả cô thở dài nhắc chân rời khỏi nhà tang lễ ra ngoài. Đi ra đường lớn cô thấy Tề Hạo đang đứng dựa lưng vào ô tô buồn bực hút thuốc. Lưu Hà đi đến bên cạnh anh khẽ gọi “Tề Hạo? Sao anh còn ở đây?”

Tề Hạo ngẩng đầu lên thấy cô liền khẽ hỏi “Là em à. Bây giờ lễ tang mới kết thúc sao?”

Cô gật đầu, nhìn anh chỉ mặc mỗi chiếc áo sơ mi mỏng manh bắt giắc hai đầu lông mày của cô nhíu chặt lại. Dù bây giờ đã là tháng ba rồi nhưng tiết trời vẫn còn se lạnh anh mặc như vậy rất dễ bị cảm. “Anh mau vào trong xe đi, anh mặc ít như vậy rất dễ bị cảm lạnh”.

Một cơn gió thổi qua làm Tề Hạo tỉnh táo hơn anh nhìn thấy Lưu Hà vì cơn gió này rứt cả cổ lại liền hỏi “Về kí túc à, lên xe tôi đưa về”.

“Không...Không cần đâu. Em bắt xe buýt về là được rồi”. Cô vội vàng từ chối.

Anh không nói nhiều dứt khoát mở cửa xe ra nhìn cô ra vẻ ngồi vào, thấy Lưu Hà do dự anh liền khẽ cười “Tôi sẽ không bán em đâu”. Mặt cô đỏ ửng lên vội vàng giải thích “Em không có ý đó...”

Tề Hạo thấy bộ dáng của cô liền bật cười “Đùa em thôi. Dù gì tôi cũng tiện đường về trường”. Nghe anh nói vậy cô cũng không từ chối liền ngại ngần ngồi vào xe, Tề Hạo đóng cửa xe lại rồi ngồi vào ghế lái thắt dây an toàn rồi lái xe rời đi.

Bầu không khí trong xe im lặng vô cùng hai người không ai nói một câu nào, rất nhanh đã đến cổng trường Lưu Hà tháo dây an toàn chuẩn bị xuống xe thì bị Tề Hạo gọi lại hỏi

“Tâm Nhi, vẫn ổn chứ?”

Câu hỏi này vô tình làm cô cảm thấy bị tổn thương cố gắng không để nước mắt rơi xuống cô gật đầu “Vẫn ổn”.

“May quá...” Tề Hạo như trút được gánh nặng khẽ thở phào nhẹ nhõm. Lưu Hà thấy vậy không nói gì liền đóng cửa xe vào xoay người đi vào trường. Tề Hạo thấy vậy liền lẩm bầm “Cũng không thêm chào một câu, đúng là kì quặc...”.

Sở Tâm Nhi nghỉ học một tuần soạn những đồ dùng cần thiết chuyển qua căn hộ chung cư mà bố cô đã mua. Sau khi thu dọn hết đồ chuyển ra xe cô mới đi vào phòng gọi mẹ “Mẹ, đi thôi”

Nhược Lan chỉ một thời gian ngắn ngủi như đã già thêm chục tuổi trên gương mặt nhợt nhạt hiện rõ những vết nhăn, quầng mắt thâm lại cho thấy sự mất ngủ thường xuyên bà nhìn quanh phòng thì thào nói “Ta thật không muốn rời khỏi đây”

Sở Tâm Nhi biết những chuyện xảy ra gần đây quá sức chịu đựng với bà, hàng đêm cô vẫn nghe thấy tiếng khóc thầm của bà chứng kiến một ngày bà chỉ có thể ngủ hai, ba tiếng làm cô càng thêm đau lòng. Cô đi đến bên bà khẽ nói “Con biết, nhưng với tình hình hiện nay thì không đi không được...”

Sau một lúc lâu cuối cùng cũng khuyên được bà, cô xách vali lên xe đi đến nhà mới. Căn nhà mà bố cô để lại là một căn hộ chung cư cao cấp, hai phòng ngủ một phòng khách và một nhà bếp bên cạnh nhà bếp là nhà vệ sinh. Không gian này mà hai người ở đã là quá rộng rồi, sắp xếp đồ đạc xong đã là 7h tối cô liền gọi đồ ăn mang đến. Bữa tối trôi qua một cách im lặng lạ thường ăn xong Nhược Lan lại bỏ vào phòng ở lì trong đó không ra. Sở Tâm Nhi dọn dẹp qua loa rồi pha cho mẹ một cốc sữa đem vào phòng bà.

“Con thấy bố con về chưa? Ông già này, muộn như vậy rồi vẫn chưa về?”. Vừa vào phòng Sở Tâm Nhi liền thấy mẹ cô lo lắng hỏi.

Từ khi làm đám tang xong thần trí của bà luôn mơ mơ hồ hồ thỉnh thoảng còn hỏi những câu như vậy khiến cô rất lo lắng. Đặt cốc sữa lên bàn Sở Tâm Nhi cầm tay mẹ nói “Mẹ, tỉnh táo lại đi. Bố đã qua đời rồi”.

Nói xong nước mắt của cô không kiềm được rơi xuống bố đã không còn Hạ Minh cũng rời xa cô đến bây giờ mẹ còn như vậy nữa bảo sao cô có thể chịu được đây? Nhược Lan nghe cô nói vậy thì méo máo lắc đầu “Con nói bậy, bố con chỉ đi công tác thôi...”

“Mẹ...” Cô không thể chịu được nữa liền hét lên, hai tay nhỏ nhắn nắm lấy bờ vai run rẩy của bà nói trong nước mắt “Con xin mẹ, đừng như vậy nữa được không? Con thật sự không thể chịu nổi nữa rồi...”

Nhược Lan thấy con gái như vậy cũng dần tỉnh táo lại, bà ôm lấy cô khóc lớn “Phải làm sao đây, mẹ con mình phải làm sao đây”

38. Chương 38: Đùng Đòn Tôi Vào Đường Cùng

Sau khi dỗ mẹ ngủ Sở Tâm Nhi mệt mỏi đi tắm, cô mặc cho dòng nước xối vào mặt mình chỉ yên lặng đứng dưới dòng nước. Đi đến trước gương ngược mắt nhìn vào bóng dáng mình trong gương Sở Tâm Nhi bị chính bộ dạng của mình dọa sợ.

Gương mặt tái nhợt trắng bệch đến dọa người hai mắt thâm quầng vì thiếu ngủ trầm trọng. Đôi môi vốn hồng nhuận nay lại khô nứt khiến người khác nhìn mà đau lòng. Cô thở dài một hơi nhanh chóng mặc quần áo vào rồi đi ngủ. Do mất ngủ lâu ngày nên vừa đặt lưng xuống giường Sở Tâm Nhi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

“Hạ Minh...” Cô nằm mơ đến Hạ Minh, trong giấc mơ anh vẫn như xưa vẫn là bóng hình cao lớn mang lại cho cô cảm giác ấm áp như ngày nào.

Nhưng ánh mắt Hạ Minh nhìn cô chỉ có sự lạnh lùng xa lạ. Anh từng bước đi đến bên cạnh cô đưa tay bóp mạnh hai vai cô gần giọng nói “Tại sao? Không phải em nói yêu anh sao? Hả”

Sở Tâm Nhi bị anh bóp mạnh hai vai đau đớn nhắm mắt lắc đầu “Em yêu anh mà...”

“Tôi không tin. Từ nay trở đi tôi sẽ không cần thứ tình cảm giả dối của em nữa. Không cần nữa...”

“Không!!!!”. Sở Tâm Nhi từ trong giấc mộng tỉnh lại, rõ ràng chưa sang hè mà cô lại đổ đầy mồ hôi. Mái tóc đen dài dính bết vào hai bên má, nhớ về giấc mơ vừa rồi cô lại cảm thấy đau đến xé lòng.

Sở Tâm Nhi đứng lên đi ra tủ lạnh rót cho mình cốc nước khi đi qua phòng mẹ thấy đèn trong phòng vẫn còn sáng cô liền đi về phòng mẹ. Đến cửa phòng nhìn qua cánh cửa vẫn còn khép hờ Sở Tâm Nhi thấy Nhược Lan ngồi bên giường đang bận bịu gấp quần áo của bố miệng còn lẩm bẩm không thôi “Ông đó, suốt ngày bận bịu tiếp khách đến bữa cơm cũng không cùng mẹ con tôi ăn chung...”

Đáp lại câu nói của bà chỉ là sự im lặng kéo dài.

“Ông nhớ uống cốc sữa tôi vừa pha đó nếu không thì đừng trách tôi”. Nhược Lan vẫn tiếp tục dặn dò. Sau khi gấp quần áo xong bà nằm lên giường kéo chăn đắp miệng vẫn còn nói “Ông mau ngủ sớm đi”.

Sở Tâm Nhi đứng ngoài cửa chứng kiến toàn bộ sự việc cô có cảm giác sống lưng lạnh toát một sự sợ hãi lo lắng bao trùm cơ thể cô. Cốc nước lạnh cầm trong tay bị cô sơ ý làm đổ vào váy ngủ sự lạnh mát của nước

kéo lý trí Sở Tâm Nhi trở về hiện tại. Cô vội mở cửa phòng mẹ đi vào nhìn quanh phòng, căn phòng yên tĩnh đến đáng sợ chỉ có tiếng thở nhẹ của mẹ cô. ***

Sáng hôm sau Sở Tâm Nhi dậy sớm đi mua đồ ăn sáng cho mẹ rồi bắt taxi đến trường. Đi vào phòng kí túc xá lấy sách vở chuẩn bị lên lớp thì lại đụng mặt người bạn phòng đáng ghét của cô-Lộ Lộ.

“Ai đây nhỉ? Không phải là tiểu thư của tập đoàn Sở Thị lừng lẫy đây sao?”

Bỏ qua lời nói châm chọc đó Sở Tâm Nhi đi đến bình nước bình tĩnh rót nước uống. Thấy dáng vẻ này của cô Lộ Lộ lại cảm thấy vô cùng khó chịu “Sao? Vẫn tưởng mình là đại tiểu thư được mọi người nâng niu như trước sao?”

Lý Tịnh từ phòng tắm đi ra nghe vậy không vui lên tiếng nhắc nhở “Lộ Lộ. Cậu làm loạn vừa thôi”.

“Tôi không làm loạn. Cậu nhìn vẻ mặt đó xem, Sở Tâm Nhi cậu bây giờ chả khác gì một con chó mất nhà cả tôi muốn xem không có nhà họ Sở cậu có thể làm được gì?”. Lộ Lộ khoanh tay trước ngực khinh bỉ nói.

“A...”. Lộ Lộ bị Sở Tâm Nhi hắt nước vào mặt, gương mặt được cậu ta trang điểm tỉ mỉ bị nước làm cho nhòe hết.

“Tôi làm được gì không đến lượt cậu nói”. Sở Tâm Nhi lạnh lùng nhìn Lộ Lộ nói từng chữ.

“Cậu Dám...” Lộ Lộ thẹn quá hóa giận vung tay lên định tát Sở Tâm Nhi nhưng rất nhanh đã bị cô tóm được.

Bàn tay giữ chặt cổ tay Lộ Lộ tăng chút sức lực khiến cậu ta vì đau đớn mà nhúu mày, cô vung tay lên định đánh trả nhưng khi đến gần mặt của Lộ Lộ thì dừng lại. Sở Tâm Nhi lãnh đạm cười nhạt “Tránh? Cậu mà cũng sợ bị đánh sao? Để tôi nói cho cậu biết đến con chó khi bị dồn đến đường cùng còn biết cắn trả huống chi là con người. Cho nên...Đừng dồn tôi vào đường cùng!”

Dứt lời Sở Tâm Nhi không khách khí hất tay Lộ Lộ ra xoay người cầm cặp sách trên giường nói với Lý Tịnh “Muộn rồi. Mình đi trước”. rồi đi thẳng ra ngoài.

Lộ Lộ gật đầu đi về bàn học soạn sách vở khi đi qua Lộ Lộ không nhận được liếc mắt mai “Muốn làm người khác bề mặt nhưng không ngờ người bề mặt lại chính là mình. Thật buồn cười.”

Lộ Lộ một mình trong phòng tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, cô ta tức đến nổi vung tay làm rơi vỡ hết đồ vật trên bàn.

Tan học Sở Tâm Nhi về nhà, vừa bước vào thì bên trong là đồ vật rơi vãi khắp nơi còn Nhược Lan thì nước mắt nước mũi tèm nhem ngồi bệt dưới sàn.

“Mẹ, có chuyện gì vậy?” Sở Tâm Nhi lo lắng đỡ bà lên ghế ngồi hỏi han.

“Bố...bố con bỏ ta đi theo người đàn bà khác rồi...” Nhược Lan tóc tai rũ rượi ôm con gái khóc.

“Mẹ, con đã nói bao nhiêu lần rồi. Bố qua đời rồi...”

“Nói vậy. Bố con rõ ràng sáng nay vẫn còn ở nhà, mẹ phải đi tìm bố con...” Nói xong bà liền chạy thẳng ra ngoài.

Sở Tâm Nhi vội đuổi theo, đến khi đuổi kịp thì thấy bà đang ngồi ở bên đường. Cô chạy đến bên mẹ dẫn bà về nhà, đỡ bà ngủ xong xuôi liền lấy điện thoại gọi bác sĩ tới.

Vị bác sĩ khám cho bà một loạt rồi nghe Sở Tâm Nhi kể về tình trạng hiện nay của bà thì lắc đầu nói “Cô Sở, theo như tình trạng của bà nhà qua như những lời cô kể tôi nghĩ...rất có thể bà nhà đã mắc bệnh tâm thần phân liệt.”

“Cái gì? Không thể nào?” Sở Tâm Nhi không tin vào tai mình nữa. Cô như chết sững khi nghe những lời bác sĩ nói.

“Đây chỉ là suy đoán của tôi. Để chắc chắn tôi khuyên cô nhanh chóng đưa bà ấy đi bệnh viện khám để đưa ra kết quả chính xác nhất”. Bác sĩ đưa ra lời khuyên.

Tiến bác sĩ về Sở Tâm Nhi đi vào phòng nhìn mẹ ngủ say cô đưa tay lên che miệng giọt nước mắt rơi xuống bàn tay cô nóng hổi. Có giọt nước mắt đi qua kẽ tay vào miệng cô mặn chát. Sở Tâm Nhi khóc không ra hơi nhìn đáng vẻ yếu đuối này của cô thật khiến người khác đau lòng.

Vừa nãy đang viết thì nhớ tay ấn nút đăng mọi người vào đọc lại hộ mình nhé.

39. Chương 39: Đùng Lãng Phí Nước Mắt

Hôm sau Sở Tâm Nhi nghỉ học ở nhà chăm sóc mẹ, cô lên mạng học cách nấu cháo cho mẹ. Đến khi nấu được một nồi cháo có thể tạm thời ăn được thì không biết trên tay Sở Tâm Nhi đã có bao nhiêu vết bồng và vết cắt do dao tạo thành. Nhìn quanh bếp đồ đạc bị cô vắt mỗi nơi một thứ có nồi còn bị cháy xém một nửa khiến nó không còn hình dạng ban đầu. Dẹp tất cả vào một bên Sở Tâm Nhi múc một bát cháo cầm lên phòng cho mẹ

“Mẹ, dậy ăn cháo đi.”

Cô đỡ bà dựa lưng vào giường cầm bát cháo xúc một thìa đưa lên miệng khẽ thổi nguội rồi mới đút cho Nhược Lan “Khó ăn một chút, mẹ chịu khó nha”.

Ăn được một chút bà lắc đầu ra hiệu không ăn nữa nhìn con gái thì thảo nói “Sao bố con vẫn chưa về? Có phải đi theo người phụ nữ khác rồi không?”

Bàn tay cầm bát cháo của Sở tâm Nhi khẽ run, cô đưa cho bà cốc nước đỡ dành an ủi mẹ “Làm gì có, bố bận công việc chút nữa là về thôi mẹ”.

“Con ra ngoài đi, mẹ nghỉ một chút”. Bà nói xong liền nằm xuống giường nhắm mắt lại, Sở Tâm Nhi thấy vậy cũng nhẹ nhàng ra ngoài.

Đến chiều Sở tâm Nhi thấy mẹ không có biểu hiện nào khác lạ thì cũng yên tâm phần nào. Cô đi đến bên bà đang ngồi nghe nhạc trên sofa dặn dò “Mẹ trông nhà con ra siêu thị một lát”

Nhược lan gật đầu, Sở Tâm nhi thấy vậy cũng đứng lên xách ví ra ngoài. Nhược Lan thấy con gái rời đi cũng nhắc nhở hai tiếng “cẩn thận” rồi tiếp tục nghe nhạc.

Siêu thị cách chung cư khoảng 10 phút đi bộ, Sở Tâm Nhi cố bước nhanh để đến noidù sao để mẹ một mình ở nhà cô vẫn không thể yên lòng được.

Vào siêu thị Sở Tâm Nhi nhanh chóng mua chút rau củ và cân thịt bò cô ra quầy thanh toán rồi vội vã về nhà “Mẹ, con về rồi”

Nhược Lan không đáp lại tiếng gọi của cô Sở Tâm Nhi xách túi đồ để vào tủ lạnh rồi vào phòng ngủ của bà “Mẹ...AAA”

Trên mặt đất là con dao gọt hoa quả trên lưỡi dao vẫn còn dính máu Nhược Lan thì nằm trên giường đã rơi vào hôn mê trên cổ tay bà vết cắt hằn sâu từ vết cắt máu vẫn không ngừng chảy ra. Trong không khí là mùi máu tanh tràn ngập Sở Tâm Nhi hoảng sợ bàn tay run rẩy tìm điện thoại từ trong túi áo ra gọi điện.

Xe cứu thương đến đưa bà Nhược Lan đến bệnh viện theo sau là gương mặt trắng bệch ướt đẫm nước mắt của Sở Tâm Nhi. Bà Hạ được đẩy vào phòng cấp cứu bên ngoài chỉ có một mình Sở Tâm Nhi đang mòn mỏi đợi chờ.

Hôm nay Tề Hạo mới có thời gian rảnh rỗi đến bệnh viện thăm hỏi người bạn học cấp ba của mình mới phẫu thuật cắt ruột thừa gần đây. Khi đi qua phòng cấp cứu anh chợt nhìn thấy bóng hình quen thuộc mà anh ngày đêm mong nhớ.

“Tâm Nhi? Em làm gì ở đây?”

Sở Tâm Nhi ngẩng đầu thấy Tề hạo cũng ngạc nhiên hỏi “Anh làm gì ở đây?”

Tề Hạo trả lời qua loa rồi lại hỏi Sở tâm Nhi câu hỏi vừa nãy. Sở Tâm Nhi cúi đầu gương mặt giấu sau bàn tay nhỏ nhắn một mỗi nói “Mẹ em cấp cứu ở đây, bà ấy vừa...tự tử”

Tề Hạo cũng hocha toàn sức khi nghe thấy mẹ cô tự tử trong ấn tượng của anh Nhược Lan là một người phụ nữ kiêu ngạo và kiên cường, anh không ngờ bà ấy có thể làm việc này. Đang suy nghĩ thì cửa phòng phẫu thuật mở ra Nhược Lan đã được cấp cứu kịp thời bây giờ chỉ cần chờ bà tỉnh lại mà thôi.

Bác sĩ phẫu thuật tháo khẩu trang ra nhìn Sở tâm Nhi nói ” Cô Sở, chúng tôi đã liên hệ với bác sĩ khoa thần kinh lát nữa cô hãy đến gặp họ để có thể biết thêm tình hình về tâm lý của bà nhà”.

Sở tâm Nhi gật đầu bác sĩ thấy vậy liền thở dài xoay người rời đi. Tề Hạo nghe vậy nhìn cô nói “Để anh để ý bác gái cho em mau đi gặp bác sĩ đi”. Sở Tâm Nhi cảm ơn rồi đi khỏi phòng bệnh.

Tại phòng tư vấn của khoa thần kinh Sở Tâm Nhi ngồi đối diện với một vị bác sĩ nữ trẻ đẹp vô cùng, bác sĩ rót cho cô cốc trà rồi giới thiệu “Tôi là Lâm Tuyết, bác sĩ chính chịu trách nhiệm về bệnh tình của bà Sở”.

“Bác sĩ Lâm”. Sở Tâm Nhi lên tiếng chào hỏi.

“Theo như những gì tôi biết bà Sở đang có triệu chứng nói năng hoang tưởng, ảo thanh*, rối loạn khả năng suy nghĩ và điều tồi tệ nhất là hôm nay bà ấy đã có hành vi tự sát. Tôi sẽ kê cho bà một số thuốc chống loạn thần nhưng tôi nghĩ tốt nhất bây giờ là bà ấy cần nhập viện để tiếp nhận điều trị, cô cũng không muốn sự việc ngày hôm nay sẽ tái diễn một lần nữa có phải không?” Giọng nói nhẹ nhàng của bác sĩ vang lên bên tai Sở tâm Nhi càng khiến cô rơi vào lo lắng.

“Không còn cách nào khác sao, bác sĩ”. Sở Tâm Nhi hỏi, cô vẫn muốn có thêm lựa chọn khác.

“Cô có thể đưa bà ấy về nhà nhưng cô cũng phải đi học, làm việc, kiếm tiền. Cô không thể ở bên bà ấy cả ngày được, biết đâu chỉ một phút lơ là của cô sự việc hôm nay sẽ xảy ra. Tôi nghĩ cô nên trở về suy nghĩ thật kĩ rồi hãy quay lại đây”. Lâm Tuyết gấp hồ sơ bệnh án của Nhược lan lại cầm cốc trà lên nhấp một ngụm rồi tao nhã đặt chúng lại vị trí cũ.

“Tôi biết rồi, cảm ơn cô”.

“Không có gì”.

Trở về suy nghĩ một đêm Sở Tâm Nhi quyết định cho mẹ nhập viện điều trị, sau khi hoàn tất thủ tục cũng đã giữa trưa nhìn qua cánh cửa cô thấy mẹ ngồi bên giường với ánh mắt vô hồn thì cảm thấy vô cùng đau lòng, Sở Tâm Nhi đứng bên ngoài khóc đến thật đáng thương.

Một chiếc khăn tay đưa đến trước mặt Sở Tâm Nhi ngẩng đầu là Lâm Tuyết-vị bác sĩ xinh đẹp hôm qua “Đừng lãng phí nước mắt, cô gái nhỏ”.

Sở Tâm Nhi cầm khăn tay lau nước mắt, cô nhìn lâm Tuyết hỏi “Chị chưa từng khóc sao?”

“Cô đoán xem?” Lâm Tuyết nói xong liền nhấc giày cao gót rời khỏi.

Đến chiều Sở Tâm Nhi đến trường nộp đơn bảo lưu kết quả học tập rồi về nhà. Cô tắm rửa qua loa rồi lên mạng tìm kiếm việc làm không có công ty thiết kế nào chịu nhận một người không có bằng cấp như cô. Mãi đến khi cô cảm thấy tuyệt vọng rồi thì có công ty thiết kế Queen cần tuyển nhân viên thì cô chọn để mai đến nộp hồ sơ.

Đứng trước công ty thiết kế Queen Sở Tâm Nhi thở một hơi rồi bước vào, sau khi trả lời phỏng vấn qua loa thì cũng đồng ý tuyển cô nhưng mức lương đưa ra cho cô quá thấp chỉ 7 triệu đồng. Nếu là lúc trước Sở Tâm Nhi đã phần nộ đập bàn rồi đi nhưng bây giờ cô phải nhẫn nhịn. Tiền là thứ cô cần nhất bây giờ nên Sở Tâm Nhi vui vẻ gật đầu đồng ý.

*Ảo thanh: Là bệnh nhân nghe một hay nhiều giọng tưởng tượng vang lên trong đầu hay bên tai.

40. Chương 40: Một Mình Cô Gặm Nhấm Nỗi Đau

Cuộc sống của những người bình thường thật đơn giản nhưng đối với Sở Tâm Nhi lại không hề dễ dàng. Cô vừa phải chăm sóc mẹ trong bệnh viện vừa phải làm thêm kiếm tiền trang trải mọi việc sổ tiền mà công ty trả cho cô quả thực không thể đủ.

Sau giờ tan làm Sở Tâm Nhi đến bệnh viện chăm mẹ vừa mở cửa đã thấy Lưu Hà đang đút cơm cho Nhược Lan.

“Cậu đến bao giờ thế?” Sở Tâm Nhi để túi xách xuống chiếc tủ đầu giường nhìn Lưu Hà.

“Cũng một lúc rồi”. Sau khi đặt bát cơm xuống bàn thì Lưu Hà lại đút nước cho mẹ, cô chỉ tay về cặp lồng đối diện “Lý Tịnh nấu cho cậu bát chè hạt sen, mau ăn đi. Có tác dụng ngủ ngon giấc, nhìn quần thâm mắt cậu kìa...”

Quả thật từ trưa đến giờ Sở Tâm Nhi chưa ăn gì cô đổ chè từ cặp lồng vào bát ăn như hổ đói miệng vẫn không quên nói “Cảm ơn”.

Lưu Hà nhìn bạn như vậy sống mũi cay cay từ khi nào một người kiêu ngạo như Sở Tâm Nhi lại trở nên thảm hại thế này? Đợi đến khi cô ăn xong Lưu Hà mới khẽ hỏi “Cậu định thôi học thật sao?”

“Còn cách nào khác sao, mình không thể bỏ mặc mẹ không lo...” Nói đến đây trên mặt Sở Tâm Nhi đầy vẻ phiền muộn, cảm thấy tương lai là một thứ gì đó thật xa vời.

“Làm gì thì cũng phải chú ý sức khỏe, cậu gầy đi nhiều rồi!” Lưu Hà vỗ vai cô an ủi.

“Không sao, bận rộn một chút mới tốt. Mình sẽ không còn thời gian để mà đau buồn cũng không có thời gian để nhớ anh ấy”. Nhắc đến hai từ “anh ấy” ánh mắt Sở Tâm Nhi như tối lại cô không kìm được bật khóc.

Lưu Hà thấy vậy cũng chỉ biết ôm cô vào lòng để Sở Tâm Nhi ở trong lòng cô trút hết mọi tâm tư và đau lòng.

7 NĂM SAU.

Sở Tâm Nhi vừa tan làm cô mặc áo vào đi khỏi công ty, gió lạnh cứ thế thổi vào làm hai vai cô co rúm lại vì lạnh. Sở Tâm Nhi đưa tay kéo cao cổ áo khoác một mình bước đi trong gió lạnh, đến bến xe buýt cô đợi khoảng một lúc thì xe đến Sở Tâm Nhi nhanh chóng lên xe đi đến bệnh viện. Sau khi cho mẹ ăn tối xong cô lại vội vã rời đi.

Sở Tâm Nhi tan tầm là 5 giờ chiều cô chỉ có thể ghé thăm mẹ một lúc lại phải nhanh chóng đến chỗ làm thêm cho kịp giờ. công việc làm thêm của cô là phục vụ tại một nhà hàng Pháp 6 rưỡi bắt đầu làm và tan ca lúc 10 giờ tối.

“Sao hôm nay cô đến muộn vậy?” Người quản lý vừa thấy cô đến đã cất giọng mắng mỏ, sở Tâm Nhi chỉ biết cúi đầu xin lỗi.

“Mau thay đồng phục đi, còn đứng đó nữa”. Người quản lý không vui lên giọng nhắc nhở.

“Vâng”.

Trong nhà vệ sinh Sở Tâm Nhi đứng trước gương kẹp tóc lại gọn gàng, cô xả nước rửa mặt rồi nhìn mình trong gương. Mái tóc dài đã bị cô cắt ngắn đến ngang vai, nét vui vẻ ngây thơ năm nào nay đã không còn xuất hiện trên gương mặt Sở Tâm Nhi nữa mà thay vào đó là sự lãnh đạm dừng đứng tạo cho người khác sự xa cách lạnh lùng. Ai cũng nói Sở Tâm Nhi thay đổi rồi nhưng làm gì có ai xảy ra những chuyện như vậy mà vẫn còn vô tư cười đùa được chứ.

“Tâm Nhi, cô làm gì trong đó mà lâu vậy?” Giọng nói nhẹ nhàng của đồng nghiệp kéo Sở Tâm Nhi trở về hiện tại.

“Tôi ra ngay đây”. Cô nhìn lại mình rồi vội vã ra ngoài.

*** Tại sân bay

Máy bay vừa hạ cánh đoàn người nối tiếp nhau đi ra, Hạ Minh đặt chân xuống cửa ra vào của sân bay nhìn mọi vật đã thay đổi trong lòng có một cảm giác khác lạ. Hạ Minh trầm nghĩ trong lòng “Đến cả cảnh vật cũng thay đổi hướng chỉ là con người”

“Hạ Minh, anh đi nhanh như vậy làm gì chứ?” Giọng nói trách móc nũng nịu đằng sau làm Hạ Minh xoay người cười

“Không phải anh đi nhanh mà là em đi chậm thôi”.

“Anh đang trêu chọc em sao?” Người con gái không vui ra vẻ tức giận.

“Được rồi, mau lên xe đi. Diệu Thiên”. Hạ Minh đưa tay giúp cô kéo hành lý cho vào cốp xe taxi rồi giúp cô mở cửa. Diệu Thiên vui vẻ ngồi vào trong.

Ngay sau khi Hạ Minh đến Pháp thì Diệu Thiên cũng quyết định sang Pháp du học. Cô theo học trường của anh cùng anh học tập và làm việc. Công ty Thịnh Vượng bỏ ra một số tiền lớn để bồi dưỡng Hạ Minh trở thành một nhân tài hiếm có tại Pháp đã có không biết bao nhiêu công ty đưa ra một số tiền khổng lồ để mời Hạ Minh ở lại.

Mà người con gái bên cạnh giúp đỡ Hạ Minh không phải Sở Tâm Nhi mà là Diệu Thiên.

“Đến siêu thị mua chút đồ đi. Em sẽ nấu cơm cho anh”. Diệu Thiên cầm tay Hạ Minh khẽ cười.

Hạ Minh nhìn bàn tay ngọc ngà đang nắm lấy tay mình thì anh liền cầm lấy cổ tay cô đặt lên chỗ trống giữa hai người lắc đầu từ chối “Không cần. Để anh đưa em về nhà, ngồi máy bay lâu như vậy chắc em cũng mệt mỏi rồi”.

Diệu Thiên thấy hành động này của Hạ Minh thì bàn tay đặt bên đùi khẽ nắm lại trong lòng dâng trào một cảm giác mát mát. Cô ra về không có chuyện gì gật đầu đồng ý.

Mười giờ rưỡi Sở Tâm Nhi mới về đến nhà cô đưa tay bật đèn rồi mệt nhọc ngồi xuống sofa. Cảm giác cô đơn lại dâng lên trong cô Sở Tâm Nhi nằm lên sofa yên lặng nhìn kim đồng hồ chạy.

“Lại trôi qua một ngày nữa. Hạ Minh, chúng ta đã xa nhau bảy năm ba tháng rồi là 2645 ngày. Anh...còn nhớ đến em không? ”.

Đáp lại cô chỉ là sự im lặng kéo dài. Hơn bảy năm qua nỗi đau trong lòng cô càng trở nên sâu đậm cảm giác nhớ nhung đến phát điên không ngừng giày vò cô. Nỗi đau này như dằm trong tim cô vậy nó cứ đau một cách âm ỉ kéo dài, nó như hút cạn đi sức sống trong con người cô vậy. Nhưng Sở Tâm Nhi không thể chia sẻ cùng ai chỉ có cô một mình ở trong căn nhà yên tĩnh đến đáng sợ này, một mình gặm nhấm nỗi đau.

Vivi: không hiểu sao tôi thương nữ chính quá.

41. Chương 41: Gặp Lại

Chớp mắt đã đến thứ sáu Sở tâm Nhi hoàn thành nốt bản vẽ rồi nộp cho trưởng phòng thiết kế. Trưởng phòng là một phụ nữ đã ngoài 40 tuổi, gương mặt được trang điểm tỉ mỉ thoạt nhìn chỉ giống 30.

“Chị Lệ, em để bản vẽ ở đây nhé”. Sở tâm Nhi thấy chị Lệ đang mải mê đánh máy thì nhẹ nhàng đặt bản vẽ lên bàn chuẩn bị rời đi.

“Ừ”.

Vốn định chỉ đặt đồ lên bàn rồi rời đi nhưng đẩy mắt lại nhìn thấy một tập văn kiện để trên bàn, cô cầm lên lật xem thì gương mặt chợt trắng bệch ra “Chị Lệ...”

“Sao còn chưa đi?” Chị Lệ lúc này mới ngẩng đầu lên, trên mặt hiện rõ vẻ không vui.

Giọng nói của Sở Tâm Nhi trở nên run rẩy, bàn tay cầm tập văn kiện cũng run rẩy theo “Đây không phải là tác phẩm của em sao? Sao lại ghi tên người khác vậy?”

Chị Lệ đứng lên giật văn kiện lại lớn tiếng nói “Của cô thì sao chứ, đã đề tên Linh Vi thì là tác phẩm của Linh Vi. Cô ấy có nhà họ Doãn chống lưng, còn cô thì có ai chứ? Nhà họ Sở đã không còn, cô nên chấp nhận sự thật đi”

“Nhưng đây là tâm huyết của em, sao em có thể cam tâm để người khác cướp mất chứ?” Sở Tâm Nhi không cam lòng, tuyệt đối không cam lòng.

Chị Lệ thấy Sở Tâm Nhi như vậy cũng đành phải nói mấy lời ngon ngọt với cô “Không phải chị Lệ không muốn giúp em, mà là nhà họ Doãn quyền cao chức trọng cho nên đành phải để em chịu thiệt thòi này vậy. Bây giờ nếu như em làm to chuyện, nhà họ Doãn then quá hóa giận không biết sẽ làm ra chuyện gì đâu.”

Sở Tâm Nhi đưa tay lau nước mắt trên má không nói lời nào liền xoay người đi khỏi phòng. Chị Lệ thấy cô rời đi thì hừ nhẹ “Vẫn còn tưởng mình là đại tiểu thư à?”

Sở Tâm Nhi đến chỗ ngồi của mình tắt máy tính thu dọn đồ đạc xin nghỉ phép nửa ngày rồi cầm túi xách đi khỏi công ty. Ra khỏi công ty Sở Tâm Nhi lang thang một mình trên đường, cô không ngờ rằng ông trời lại bất công với mình như vậy.

Lang thang một hồi cuối cùng lại đi đến bệnh viện, đôi chân vì đi giày cao gót mà bây giờ đã mỏi như Sở Tâm Nhi ngồi xuống chiếc ghế ở hành lang bệnh viện nghỉ ngơi.

“Bắt cô ấy lại giúp tôi...” Lâm Tuyết hồn hồn đuổi theo một người phụ nữ trẻ.

Người phụ nữ tóc tai bù xù mặc bộ quần áo bệnh nhân chân trần chạy về phía Sở Tâm Nhi cách đó không xa. Lâm Tuyết tinh mắt nhìn thấy hét lên với Sở Tâm Nhi.

“Tâm Nhi, cẩn thận”.

Sở Tâm Nhi giật mình ngẩng đầu lên thì cô ta đã chạy về phía mình, không kịp tránh né Sở Tâm Nhi bị người phụ nữ xô ngã, cô ta còn nổi điên túm lấy tay Sở Tâm Nhi cắn xuống.

“A...”

Sở Tâm Nhi đau đến nhăn mặt.

Các y tá vội chạy lên chế ngự người phụ nữ lại, tiêm cho cô ta một liều thuốc an thần rồi dẫn đi.

“Không sao chứ?” Lâm Tuyết đi đến trước mặt nhìn vết cắn trên tay cô hỏi.

“Không sao”.

“Đến phòng làm việc của chị đi, chị sẽ giúp em xử lý vết thương”. Lâm Tuyết dứt hai tay vào túi áo rồi quay người rời đi. Sở Tâm Nhi quay lại lấy túi xách trên ghế theo sau Lâm Tuyết.

“Người phụ nữ đó sao vậy chị?” Sở Tâm Nhi nhìn vết thương được xử lý cẩn thận hỏi.

Lâm Tuyết cất dụng cụ, cầm cốc nước trên bàn lắc đầu nói “Con gái cô ấy hơn 2 tuổi mới mất, chồng thì bỏ đi theo người phụ nữ khác. Đúng là đáng thương...”

Sở Tâm Nhi cũng yên lặng không nói gì. Nếu không có vụ tai nạn 7 năm trước có lẽ con của cô cũng đang học lớp một rồi.

Ghé vào phòng bệnh chăm sóc mẹ cả buổi chiều Sở Tâm Nhi mới ra về. Trời mùa đông tối sớm, ra đến cổng bệnh viện thì đèn đường đã sáng rực. Nắm chặt túi xách Sở Tâm Nhi bước nhanh qua đường mà không chú ý phía xa đang có một chiếc xe đi về phía này.

“Két...” Bánh xe ma sát với mặt đường tạo nên một âm thanh inh tai nhức óc.

Sở Tâm Nhi giật mình ngã xuống đường, lòng bàn tay chống xuống mặt đường tạo ra cảm giác đau nhức không thôi. Khi ngã xuống trong lòng cô không nhận được nữa buồng câu chửi thề “Mẹ nhà nó, đúng là một ngày xui xẻo”.

Người ngồi trên xe thấy vậy cũng vội vàng đi xuống “Xin lỗi, tôi có đâm vào cô không?”

Giọng nói trầm thấp nam tính vang lên trên đỉnh đầu Sở Tâm Nhi nhìn đau đớn ngẩng đầu lên. Gương mặt cô vì bất ngờ mà trở nên cứng nhắc, người đàn ông trước mắt không phải ai xa lạ mà chính là người mà cô hàng đêm nhung nhớ, day dứt không quên - Hạ Minh.

Hạ Minh cũng không ngờ người mình đâm phải là Sở Tâm Nhi, trong nhất thời anh không biết phải làm gì cả. Cửa xe một lần nữa được đẩy ra, giọng nói ngọt ngào lo lắng của người phụ nữ vang lên

“Hạ Minh, có đâm trúng người không?”

Diệu Thiên nhắc gót đi đến bên cạnh anh, nhìn thấy Sở Tâm Nhi ngã trên đường cũng sững sờ giây lát “Sở Tâm Nhi?”

Ánh mắt Sở Tâm Nhi thấy bàn tay của Diệu Thiên khoác lên cánh tay Hạ Minh một cách tự nhiên mà anh cũng không hề từ chối thì ánh mắt liền tối lại, một cảm giác đau lòng dâng lên bủa vây trong cô, Sở Tâm Nhi nghĩ thầm “Hóa ra anh ấy sống rất tốt...”

“Không sao chứ, cô Sở?” Giọng nói lạnh nhạt của Hạ Minh làm cô không tin vào tai mình.

Cố gắng không để nước mắt trào ra Sở Tâm Nhi chống tay đứng lên “Không sao”

Diệu Thiên thấy như vậy không an tâm hỏi lại “Tâm Nhi, em có cần đến bệnh viện kiểm tra không?”

Cách nói chuyện thân mật của chị ta làm Sở Tâm Nhi không vui, cô cố ra vẻ bình tĩnh đáp lại “Tôi đã nói là không sao”.

Hạ Minh lấy trong ví tiền ra một tấm danh thiếp đưa cho cô “Đây là số điện thoại của tôi, tôi nghĩ cô vẫn nên đi kiểm tra thì hơn. Tôi sẽ chịu toàn bộ viện phí”

Sở Tâm Nhi nhìn danh thiếp thấy nơi anh làm việc thì mỉm cười “Hóa ra là CEO của Thịnh Vượng, tôi không sao. Cảm ơn anh”.

Cô không hề biết nhìn cô cười còn khó coi hơn khóc nữa, Hạ Minh nghe cô nói thì cất danh thiếp vào ví “Nếu đã không sao thì tôi xin phép đi trước”

Anh đi đến xe mở cửa ra gọi Diệu Thiên “Diệu Thiên, em còn đứng đó làm gì”.

“A, em đến ngay” Cô ta vội đi đến ngồi vào xe, Hạ Minh đóng cửa xe lại rồi đi về chỗ của mình phóng xe rời đi.

Miễn cưỡng chống đỡ đến lúc này, nhìn theo làn khói cuối cùng Sở Tâm Nhi không nhịn được nữa bật khóc. Anh ấy hận cô, từ trong ánh mắt Sở Tâm Nhi liền biết Hạ Minh hận mình. Cô không quan tâm đến ánh mắt của mọi người ngồi bệt xuống đường bật khóc.

42. Chương 42: Anh Cũng Chán Ghét Chính Mình

Sở Tâm Nhi không biết mình về đến nhà bằng cách nào, từ khi nhìn thấy Hạ Minh cô như người mất hồn lang thang một mình đi bộ về nhà.

Không bật đèn Sở Tâm Nhi dò dẫm trong bóng tối về phía sofa vắt túi xách sang một bên cô mệt mỏi gục xuống ghế. Nước mắt không biết ở đâu thì nhau rơi xuống gương mặt nhỏ nhắn, tiếng khóc nức nở nghẹn ngào làm người nghe cảm thấy vô cùng đau lòng.

Đến khi bụng cô sôi lên thành từng tiếng thì Sở Tâm Nhi mới ngồi dậy đi vào bếp bật nước nấu cho mình bát mì. Đang ăn thì chuông cửa vang lên không còn cách nào khác Sở Tâm Nhi đặt chiếc đũa trong tay xuống đi ra mở cửa.

“Ngạc nhiên không, Tâm Nhi?”

Lưu Hà một tay kéo vali một tay ôm lấy mặt cô không kiêng nể gì đặt một nụ hôn lên má Sở Tâm Nhi.

Sở Tâm Nhi giúp bạn kéo hành lí vào nhà không quên hỏi “Chuyện gì mà khiến tổng biên tập Lưu vừa xuống sân bay đã đến thẳng nhà tớ vậy?”

“Nhớ cậu đó”

Lưu Hà đi vào nhà bếp thấy bát mì bạn này cô ăn dở thì cầm lên không nói gì nhiều ăn nốt phần còn lại.

“Của tớ mà”. Sở Tâm Nhi vươn tay định lấy lại bát mì nhưng không kịp nữa rồi.

“Cậu làm bát khác đi”.

Cô bật cười lắc đầu đi vào bếp lấy hai gói mì ra nấu lên, đến khi nấu xong cả cô và Lưu Hà đều vất bỏ hình ảnh hiền dịu mọi ngày tranh nhau gấp mì.

Dọn dẹp xong xuôi thì Lưu Hà cũng đã tắm xong đang đứng đứng ngồi trên ghế đắp mặt nạ, thấy Sở Tâm Nhi đi đến Lưu Hà liền vất một hộp mặt nạ giấy lên bàn ngoắc ngoắc tay “Mua cho cậu đó, hàng Hàn chất lượng cao luôn đó. Chắc chắc, nhìn mặt cậu kìa. Hazz”

“Cho thì xin” Sở Tâm Nhi cúi xuống cầm lên.

“Mình định ở nhờ nhà cậu một thời gian, nhà mình cần sửa sang lại một chút. Có được không?”

Lưu Hà gác một chân lên thành ghế vừa hỏi.

“Hành lí cũng đã đem đến rồi, bây giờ mình đuổi thì cậu có đi không?” Sở Tâm Nhi khinh bỉ hỏi.

“Tất nhiên là...NO”

Sở Tâm Nhi ôm tập tài liệu vào phòng photo, làm trong công ty này lâu như vậy nhưng việc chính của cô chỉ là đánh máy và photo tài liệu cho mọi người. Lý do đơn giản chỉ là cô không có bằng cấp không có kinh nghiệm và đặc biệt là không có gia đình chống lưng.

Đến tập tài liệu cuối cùng Sở Tâm Nhi không ngờ lại là bản thiết kế của mình đứng tên người khác. Những lời chị Lệ nói hôm trước cô vẫn còn nhớ như in trong đầu. Cầm tập tài liệu trên tay ánh mắt Sở Tâm Nhi trở nên lạnh lẽo đến kinh người, cô đi đến máy cắt giấy bên cạnh không chút do dự thả tập tài liệu vào máy cắt giấy.

Nhìn công sức mình bỏ ra bị cắt thành từng miếng giấy vụn nói không đau lòng là giả nhưng cô thà hủy nó đi còn hơn nhìn nó bị người khác cướp mất. Tuy cô không còn nhà họ Sở ở phía sau hậu thuẫn nhưng Sở Tâm Nhi tuyệt đối không để người khác dễ dàng đè đầu cưỡi cổ mình như vậy.

Photo xong Sở Tâm Nhi thu dọn rồi rời khỏi, đến cửa phòng thì lại đụng mặt Linh Vi- người ăn cắp thiết kế của cô.

Sở Tâm Nhi không thèm quan tâm tới cô ta cầm tập tài liệu đi thẳng. Nhưng Linh Vi nào chịu để cô đi dễ dàng như vậy, cô ta ở đằng này nói

“Sao chị vào công ty lâu như vậy mà vẫn chỉ làm những công việc của tạp vụ vậy?”

Sở Tâm Nhi xoay người lại cười “Biết sao được, tôi không có tài năng như cô. Nghe nói bản thiết kế này của cô sẽ được trưng bày trong bộ sưu tập xuân hè này?”

“Đúng. Bản thiết kế này tôi vẽ vô cùng ”dễ dàng” đó”.

Trên gương mặt được cô ta trang điểm tỉ mỉ không giấu được nụ cười đắc thắng.

“Vậy thì chúc mừng” Sở Tâm Nhi nói xong thì rảo bước khỏi phòng photo trong cô là sự khinh bỉ vô cùng.

Hạ Minh ngồi trong phòng làm việc nhắm mắt dưỡng thần. Từ sáng đến giờ anh đã trải qua hai cuộc họp liên tiếp vì vậy cơ thể có chút mệt mỏi.

Nữ thư kí pha cho anh một cốc cafe đặt trên bàn “Giám đốc, mời anh”

Hạ Minh mở mắt ra nhìn cốc cafe đang bốc khói trước mặt khẽ gật đầu “Cảm ơn cô”.

Anh cầm ly cafe lên ánh mắt nhìn đến lọ hoa để trên bàn

“Hoa này của ai?”

“Là của tôi. Tôi nghĩ trong phòng có hương hoa sẽ làm tinh thần của anh dễ chịu hơn một chút”

Ánh mắt Hạ Minh vẫn không rời lọ hoa, hoa được cắm trong bình là loài hoa cẩm tú cầu. Loài hoa chứng kiến tình yêu của anh bắt đầu.

“Vất đi”

“Dạ?” Thư kí không ngờ anh lại nói thế.

“Cô bị điếc sao? Tôi nói là vất đi, từ nay không được phép cắm hoa cẩm tú cầu trong phòng này!” Giọng nói của anh cũng bất giác trở nên lạnh lùng hơn dọa cho thư kí sợ hãi.

“Vâng”.

Đến khi trong phòng không còn hình ảnh của loài hoa nữa thì Hạ Minh mới mệt mỏi tựa lưng vào ghế.

Từ khi gặp lại Sở Tâm Nhi từ tuần trước anh liên dao động. Gương mặt cô vẫn thế vẫn xinh đẹp dễ dàng làm con tim đã chết của anh bừng tỉnh. Lúc cô ngã xuống đường anh thiếu chút nữa liền chạy đến đỡ cô dậy.

Hạ Minh cảm thấy chán ghét chính bản thân mình người con gái vô tâm đó vào lúc anh đau lòng nhất, cần cô nhất thì cô lại vất bỏ anh như một món đồ hết hạn sử dụng vậy.

Thế nhưng anh vẫn còn yêu cô, yêu đến khắc cốt ghi tâm. Anh chỉ có thể ép buộc mình lạnh lùng với cô như vậy anh mới có thể bảo vệ được trái tim yếu đuối của mình.

43. Chương 43: Lặng Lẽ Ở Phía Sau

Sở Tâm Nhi bị ốm, cô đã xin nghỉ phép hai ngày ở nhà nhưng hôm nay cô bắt buộc phải đến công ty. Nếu còn nghỉ nữa chắc chắn cô sẽ bị đuổi việc mất.

“Photo bản tài liệu này thành 20 bản rồi đem vào phòng họp cho tôi”. Chị Lệ đi đến chỗ ngồi của Sở Tâm Nhi ném bản tài liệu xuống bàn.

“Vâng”. Sở Tâm Nhi đứng lên cầm bản tài liệu đi vào phòng photo.

Không phải cô không biết chị Lệ đang cố tình làm khó cô mà là Sở Tâm Nhi giả vờ như không quan tâm. Cô đã không phải là một cô gái non nớt hồn nhiên và sốc nổi như 7 năm trước nữa, đối với Sở Tâm Nhi điều cô quan tâm nhất bây giờ là có tiền chữa khỏi bệnh cho mẹ.

“Khụ khụ...” Một cơn ho làm Sở Tâm Nhi ho đến chảy cả nước mắt kèm theo đó cảm giác chóng mặt và đau đầu.

Uống chút nước ấm Sở Tâm Nhi đem tài liệu vào phòng họp phát cho mọi người. Khó khăn lắm mới chống đỡ được đến giờ tan Sở Tâm Nhi mặc áo khoác rồi ra về.

Xuống đến đại sảnh thì nhân viên tiếp tân nói có người đợi cô đã lâu Sở Tâm Nhi đi về phía cửa thì thấy Tề Hạo đang đứng dựa vào cửa xe đợi cô

“Sao anh không gọi điện cho em?”

“Em còn đang làm việc mà. Lại đây” Tề Hạo cất điện thoại đi đến chỗ Sở Tâm Nhi đặt tay lên trên trán cô thì nhúm mày lại.

“Sốt cao như vậy còn muốn đi làm, em không cần mạng nữa sao” Vừa nói anh vừa lấy chiếc khăn quàng màu xám trên cổ đeo vào cho cô.

“Mạng đương nhiên cần nhưng tiền cũng không thể không kiếm” Sở Tâm Nhi đưa tay chỉnh lại chiếc khăn cẩn thận rồi tự đi vào trong xe.

Tề Hạo ngồi vào ghế lái giúp cô thắt dây an toàn trước khi khởi động xe anh nhìn cô “Chuyện việc làm...anh có thể giúp em...”

“Không cần đâu, em làm ở đây rất tốt” Cô cắt ngang lời anh, Sở Tâm Nhi không muốn mang nợ Tề Hạo cô sợ mình...trả không nổi.

Tề Hạo biết tính cô nói một không nói hai chỉ đành thở dài rồi lái xe. Đến nhà Sở Tâm Nhi xuống xe đưa trả anh chiếc khăn hỏi “Anh có muốn lên nhà uống cốc trà không?”

“Được”. Tề Hạo vui vẻ đáp ứng.

Vừa mở cửa ra bên trong là giọng nói vui vẻ của Lưu Hà “Tâm Nhi, mình nấu canh chua cậu thích này. Mau đi rửa tay rồi ăn cơm”

Cất chìa khóa nhà vào túi xách Sở Tâm Nhi cười “Hôm nay nhà mình có khách”

“Ai vậy”

“Là anh”. Tề Hạo cởi giày đi dép vào nhà bếp.

Lưu Hà không ngờ là Tề Hạo đến cô ngạc nhiên rồi cười “Buổi ra mắt sản phẩm mới của anh đã tạo tiếng vang lớn đối với giới chuyên môn đấy”.

“Đó không phải là nhờ công của em sao, hôm nào rảnh anh sẽ mời em ăn bữa cơm”

Tề Hạo tự mình mở một phòng thiết kế rất nhanh đã phát triển thành một hãng thời trang độc lập tiến quân thần tốc vào thị trường thời trang trong nước và quốc tế. Còn Lưu Hà sau khi học xong thì hợp tác với anh cũng nhanh chóng có được tiếng tăm của mình, cô là một nhà báo nổi danh trong lĩnh vực thời trang đã giúp Tề Hạo một việc không hề nhỏ trong việc quảng cáo sản phẩm. Người trong giới kính trọng gọi cô một tiếng Chị Lưu.

“Vậy em phải chọn nhà hàng nào thật đắt mới được”. Lưu Hà rửa tay trả lời.

“Không việc gì”.

Hạ Minh ngồi trong xe dưới tòa nhà mà Sở Tâm Nhi ở, anh đã đi theo cô từ lúc cô tan làm tận mắt thấy cô và Tề Hạo thân mật cùng nhau về nhà. Trong xe mùi thuốc lá nồng nặc khiến người khác khó chịu nhưng Hạ Minh vẫn không có ý định ngừng hút.

Trong lúc làm việc Hạ Minh luôn mất tập trung trong đầu luôn là hình ảnh của cô. Anh tò mò về cuộc sống của cô, tò mò đến nỗi không thể làm việc được. Hạ Minh cho người điều tra nơi cô làm việc nhưng không ngờ anh đến lại chứng kiến cảnh tượng đôi tình nhân đang thân mật lo lắng cho nhau như vậy.

Tức giận, ghen tỵ, đau lòng là cảm giác của anh lúc này. Hạ Minh chỉ mong mọi phiền muộn của mình như khói thuốc lá kia tan biến trong không khí.

Hôm sau Diệu Thiên đến chỗ làm việc của Hạ Minh “Em làm bánh đó, anh ăn thử đi”.

Hạ Minh nhìn chiếc hộp trước mặt khó xử “Anh không thích ăn bánh ngọt”.

“Dù gì em cũng đã làm, anh ăn thử một miếng đi”. Diệu Thiên đặt túi xách lên bàn làm việc lấy trong hộp ra một miếng bánh đưa cho anh.

Hạ Minh vì muốn cô vui nên cũng ăn một miếng còn gật đầu khen “Tay nghề được đó”

Nuốt miếng bánh xuống trong miệng Hạ Minh toàn là vị ngọt anh cầm ly cafe lên uống một ngụm rồi đặt xuống. Lúc này Hạ Minh mới cảm thấy dễ chịu phần nào. Diệu Thiên nhìn thấy trong lòng liền có cảm giác bị ghét bỏ nên đóng chiếc hộp lại.

“Làm xong chúng mình đi siêu thị đi. Em muốn mua chút đồ”.

“Ừ”.

Sở Tâm Nhi tan làm ghé qua siêu thị mua chút đồ, đến cửa hàng túi xách nhìn thấy một chiếc túi Dior màu bạc liền cảm thấy yêu thích. Đáng tiếc, cô chỉ có thể đứng ngắm từ xa.

“Em muốn mua chút thịt bò”

Đang sau giọng nói con gái quen thuộc Sở Tâm Nhi quay người lại thì thấy Hạ Minh đang đẩy xe chở đồ còn Diệu Thiên thì bên cạnh anh ngọt ngào nói.

Nhìn thấy Sở Tâm Nhi cô ta không vui nhưng vẫn giả vờ tươi cười như thân quen lắm “Tâm Nhi, em cũng đến mua đồ sao?”

“Ừ” Cô xoay người muốn đi,

“Đi thôi, Diệu Thiên. Đừng làm mất hứng chọn đồ của cô Sở”. Hạ Minh đẩy xe lướt qua cô lạnh lùng nói.

Sở Tâm Nhi thấy trên mặt đất chỗ anh đứng rơi xuống ví tiền liền gọi anh lại “Tiểu Minh Minh, khoan đã”

Hạ Minh hoàn toàn chết sững khi nghe cô gọi như vậy anh xoay người đi đến chỗ cô túm lấy cổ tay cô gương mặt lạnh lùng hỏi “Ai cho phép cô gọi tôi như vậy, hả”

Sở Tâm Nhi chỉ là trong lúc nhất thời theo thói quen trước kia gọi như vậy, nhìn thấy anh lớn tiếng tức giận như vậy cũng là lần đầu tiên nên có chút hoảng sợ. Chỗ cổ tay bị anh túm đau đớn không thôi cô đưa tay gỡ xuống nhưng không được

“Tôi...Chỉ là vô tình nói ra...”

“Ăn có thể ăn bữa nhưng nói thì không thể nói bữa”. Giọng nói sắc lạnh của anh đâm vào tim cô đau đớn không thôi.

Mất Sở Tâm Nhi ửng đỏ cô nhỏ giọng “Xin lỗi, tôi chỉ muốn nhắc anh là anh làm rơi ví tiền...”

Diệu Thiên nhặt ví tiền lên đi tới chỗ Hạ Minh kéo anh ra nhỏ giọng “Anh buông ra, anh làm cô ấy đau đó”.

Nhìn tay Sở Tâm Nhi trắng bệch do máu khó lưu thông Hạ Minh liền hung hăng hất tay cô ra anh cầm lấy ví tiền của mình “Cảm ơn cô đã nhắc nhở, mong cô sau này nên cẩn thận lời nói của mình”.

Dứt lời Hạ Minh kéo Diệu Thiên đi khỏi chỗ này. Sở Tâm Nhi xoa cổ tay đỏ ửng của mình nước mắt rơi xuống mu bàn tay cô nóng hổi đau rát. Sở Tâm Nhi đưa tay lên mạnh mẽ lau nước mắt của mình rồi đi đến quầy tính tiền

44. Chương 44: Anh Không Xứng

Về đến nhà Sở Tâm Nhi cất đồ mua ở siêu thị vào tủ lạnh, bật nước nóng chuẩn bị quần áo đi tắm. Ngâm mình trong nước nóng tinh thần của cô cũng thoải mái không ít, đang nhắm mắt nghỉ ngơi thì chuông điện thoại reo.

“Alo?”

Đầu dây bên kia là giọng nói nhí nhảnh của cô bạn cùng phòng năm xưa “Tâm Nhi, nhớ mình không?”

“Lý Tịnh? Đúng là cậu rồi!” Sở Tâm Nhi vui mừng nói.

Kể từ khi bảo lưu kết quả tại trường đại học cô vẫn giữ liên lạc với Lưu Hà và Lý Tịnh. Sau khi học xong Lưu Hà theo Tề Hạo gây dựng sự nghiệp còn Lý Tịnh và Trần Đông thì sang thành phố khác làm việc, mấy người các cô lâu lắm rồi đã không có thời gian tụ tập nói chuyện.

“Mình gọi cho cậu muốn nói là sang tuần mình và Trần Đông sẽ về thành phố A làm việc và định cư. Bọn mình định vào mùa xuân sẽ kết hôn...” Nhắc đến chuyện kết hôn giọng nói của Lý Tịnh tràn ngập hạnh phúc.

“Thật tốt quá. Hôm nào cậu về, mình và Lưu Hà sẽ ra sân bay đón cậu.”

“Gần đến ngày đó mình sẽ gọi điện báo cho các cậu”.

“Ừ”

Tại khách sạn Hoàng Gia tổ chức một bữa tiệc long trọng nơi đây hội tụ rất nhiều các nhà thiết kế nổi tiếng trong và ngoài nước và các nhà báo có tiếng tăm trong ngành thời trang.

Ngoài cửa khách sạn một chiếc Audi màu đỏ dừng lại, các phóng viên vây quanh chiếc xe tranh nhau chụp hình. Tề Hạo đẩy cửa xe bước ra đi sang bên kia mở cửa xe đưa tay dìu cô gái ra.

Lưu Hà một thân váy dạ hội màu bạc bước ra dưới chân là đôi giày cao gót màu trắng 10cm mái tóc đen tuyền uốn nhẹ một chút ở đuôi gương mặt trang điểm tinh tế khẽ cười làm bao nhiêu người động lòng.

“Anh Tề và Chị Lưu chụp một tấm đi. Hôm nay hai người đẹp lắm!” Một phóng viên cao giọng nói đồng thời chĩa máy ảnh về phía anh.

“Được”. Tề Hạo dắt tay Lưu Hà đứng trước cửa khách sạn cho phóng viên chụp ảnh.

“Anh Tề, có phải chị Lưu là bạn gái anh không? Hai người định bao giờ kết hôn ạ?” Một phóng viên khác đưa micro về phía anh đặt câu hỏi.

Lưu Hà thấy vậy cười nói “Xin lỗi, chúng tôi không trả lời những câu hỏi riêng tư”.

Tề Hạo đợi cô trả lời xong thì dẫn cô vào đại sảnh khách sạn.

“Em muốn uống gì?” Nhân viên phục vụ bưng đến trước mặt hai người các loại đồ uống vô cùng phong phú.

“Rượu đi”. Cô chỉ vào ly rượu vang đỏ.

Tề Hạo lắc đầu đưa cho cô ly nước cam “Uống nước cam đi, rượu không tốt cho sức khỏe”.

“Thế mà anh còn bày đặt hỏi”. Lưu Hà vươn tay đón lấy ly nước cam trong tay anh bĩu môi.

Tề Hạo cười trước hành động trẻ con này của cô.

Trong đại sảnh đang ồn ào bỗng nhiên yên tĩnh lạ thường trước cửa mọi người đều tập trung ở đó bàn tán to nhỏ. Tề Hạo và Lưu Hà cũng bước tới xem.

“Là CEO của tập đoàn Thịnh Vượng mới từ nước ngoài về sao? Đẹp trai quá!”

Tề Hạo nhìn thấy Hạ Minh và Diệu Thiên tay trong tay cùng nhau bước vào khách sạn. Không gian yên tĩnh chỉ có những tiếng “Tách Tách” từ máy ảnh phát ra.

“Anh ta còn dám trở lại?”

Tề Hạo muốn tiến lên nhưng bị Lưu Hà nhanh hơn kéo lại

“Anh muốn làm gì? Ở đây nhiều phóng viên như vậy, đừng hành xử lỗ mãng”.

Nghe vậy Tề Hạo cố nén giận bàn tay trong túi quần âm thầm nắm lại.

Bắt đầu bữa tiệc tiếng nhạc du dương vang lên những người có chút tiếng tăm đều nhanh chóng đi chúc rượu.

Tề Hạo cầm ly rượu đi về phía Hạ Minh, Lưu Hà nhìn thấy liền đi theo phía sau.

“Lâu rồi không gặp, tôi lại tưởng anh Hạ không về nữa chứ?”

Hạ Minh cụng ly với Tề Hạo khẽ cười “Anh Tề nói đùa rồi, sao tôi lại không về được chứ?”

Diện Thiên đứng cạnh Hạ Minh thấy hai người trên mặt treo nụ cười giả tạo cũng không nói gì. Cô chỉ nhẹ nhàng bước đến khay rượu lấy một ly từ từ thưởng thức không thèm bận tâm đến chuyện của hai người.

Lưu Hà đi đến khẽ gật đầu với Hạ Minh xem như chào hỏi. Nhìn anh một thân đồ hiệu lại cùng Diêu Thiên đến đây trong lòng cảm thấy bất bình thay cho Sở Tâm Nhi.

“Anh Hạ bây giờ thật khác lúc xưa. Sự nghiệp vững chắc giai nhân bên cạnh, thật đáng ghen tị”.

Nghe thấy những lời châm chọc của cô Hạ Minh không những không tức giận mà còn cười.

“Ai cũng phải thay đổi. Tôi phải cảm ơn quá khứ đã cho tôi nghị lực để có được ngày hôm nay”.

“Anh...” Lưu Hà tức giận đến không nói nên lời.

“Bỏ đi, anh ta không xứng để biết”. Tề Hạo kéo Lưu Hà một thân lửa giận rời khỏi khách sạn.

—

Lưu Hà về đến nhà không thấy bóng dáng Sở Tâm Nhi đâu liền lấy điện thoại ra gọi.

Trong nhà tắm có tiếng chuông cô tắt điện thoại đi đến trước cửa nhà tắm gõ cửa

“Tâm Nhi, cậu đang tắm sao?”

Không nghe thấy tiếng trả lời Lưu Hà lại gõ cửa lần nữa. Cảm giác có chuyện xảy ra cô đập mạnh cửa nhà tắm vẫn không thấy Sở Tâm Nhi trả lời.

Lưu Hà lo lắng đi vào trong phòng lấy chìa khóa ra mở thì thấy Sở Tâm Nhi nằm trên mặt đất, gương mặt nhợt nhạt đến dọa người.

“Tâm Nhi, cậu đừng dọa mình...”

Lưu Hà đỡ Sở Tâm Nhi dậy lấy áo choàng tắm mặc vào cho cô rồi cầm lấy điện thoại gọi cho Tề Hạo

Đầu dây bên kia nhanh chóng bắt máy

“Lưu Hà, em quên gì trên xe sao?”

Giọng nói Lưu Hà lo lắng hoảng sợ truyền đến tai anh “Anh...anh mau quay xe lại. Tâm Nhi bị ngất rồi”.

Tề Hạo nghe vậy bất chấp đằng sau có xe liền đánh tay lái vòng ngược trở lại, đập mạnh chân nghe đến nhà của Sở Tâm Nhi.

Góc giới thiệu.

Mình đang viết một truyện nữa về lứa tuổi học trò. Một câu tr trái ngược với tr này, câu tr đó theo hướng hài hước đáng yêu.

Mong các bạn ủng hộ mình nha.

45. Chương 45: Sự Ấm Áp Trong Tầm Tay

Sở Tâm Nhi được Lưu Hà và Tề Hạo đưa đến bệnh viện ngay trong đêm, bác sĩ tiêm cho cô một liều thuốc hạ sốt và truyền dịch để cơ thể Sở Tâm Nhi bớt hư nhược. Xong việc bác sĩ tháo khẩu trang dặn dò hai người “Để cô ấy ngủ một lúc, sáng mai có thể xuất viện rồi”.

“Cảm ơn bác sĩ”. Lưu Hà tiễn bác sĩ ra khỏi phòng.

Tề Hạo đứng bên giường thấy thần sắc nhợt nhạt của Sở Tâm Nhi thì mi tâm nhíu chặt lại, người con gái này sao lại ép bản thân mệt mỏi đến như vậy chứ? Bàn tay to lớn của anh nắm lấy một bên tay không bị truyền dịch của cô áp lên má mình, trong lòng muôn vàn cảm xúc khó nói thành lời.

Lưu Hà tiễn bác sĩ đi liền trở lại phòng bệnh nhìn thấy một màn này cô không tiếp tục đi vào mà xoay người rời khỏi. Đến ghế chờ ngoài hành lang ngồi xuống, trên người Lưu Hà lúc này vẫn còn nguyên bộ váy dạ hội lúc tối rõ ràng trong bệnh viện bất điều hòa mà cô lại cảm thấy lạnh. Nắm chặt bàn tay lạnh buốt của mình cố gắng an ủi trái tim dường như chết lặng Lưu Hà mỉm cười tự nói với mình “Không sao, không sao đâu!”

Bất chợt trên đôi vai chợt ầm ập Lưu Hà ngẩng đầu lên trước mặt cô là người cô dành cả thanh xuân để yêu thầm. Giọng nói ầm ập của anh làm tan đi cái lạnh giá của không khí “Sao lại ngồi đây? Em có biết ngoài này lạnh lắm không?”

“Em...” Vừa mở miệng Lưu Hà chợt phát hiện cổ họng của mình nghẹn lại, một dòng nước ầm ập chảy vào trong tim cô âm thầm nuôi dưỡng tình yêu của cô dành cho anh.

“Đứng lên đi”. Tề Hạo cầm bàn tay của cô kéo dậy nhưng khi chạm vào tay cô anh liền không vui nói “Sao lại lạnh như vậy? Đến em cũng muốn bị bệnh sao?”

“Không phải...” Cô khẽ giọng giải thích.

Tề Hạo kéo chiếc áo vest khoác trên vai cô lại giúp cô mặc áo cẩn thận cài cúc áo cho cô lúc này anh mới dịu giọng “Hai người các em thật là...”

Ánh mắt Lưu Hà nhìn chiếc áo vest trên người dài qua hông nở một nụ cười ầm ập.

Sau khi đưa Diệu Thiên về nhà Hạ Minh không trở về ngay mà lái xe đến quán bar uống rượu. Đến quầy rượu Đường Phong đã ngồi đợi sẵn anh ta nhấp nháp cốc rượu nhìn thấy Hạ Minh đến gật tay chào.

“Đến lâu chưa?” Hạ Minh vỗ vai bạn hỏi.

“Vừa mới. Uống gì?” Đường Phong nhún vai hỏi.

“Whisky”. Hạ Minh nói tên rượu ra Bartender khẽ gật đầu rót rượu đưa cho anh.

Ánh mắt Đường Phong nhìn cốc rượu rồi lại nhìn người bạn của mình khẽ cười “Hạ Minh, cậu thay đổi thật nhiều. Tôi nghĩ cậu phải cảm ơn Sở Tâm Nhi đã giúp cậu có được ngày hôm nay”.

Nhắc đến ba chữ “Sở Tâm Nhi” Hạ Minh liền không vui ngửa cổ uống một hơi hết nửa non cốc rượu lạnh lùng nói “Nhắc đến cô ta làm gì? Thật mất hứng!”

Đường Phong nhìn thấy vẻ mặt này của Hạ Minh cũng thu lại vẻ đùa cợt của mình cụng ly với anh “Mấy năm cậu đi cô ấy sống cũng không tốt đẹp gì, hai người cứ coi như là có duyên nhưng không phận đi”.

“Không tốt đẹp? Tôi thấy chuyện tình yêu của cô ấy đang vô cùng đẹp đó thôi, thật khiến người khác ghen tị. Hừ...” Hạ Minh hừ lạnh.

“Hai người gặp nhau rồi?”

“Không nói chuyện này nữa, uống rượu đi”.

Sở Tâm Nhi bị Tề Hạo và Lưu Hà bắt phải nghỉ việc ở nhà một tuần để tĩnh dưỡng cơ thể giờ này cô đang gối đầu lên chân Lưu Hà xem phim lưới biếng nói “Nghỉ đến mai phải đi làm, thật mệt mỏi”.

“Ở nhà đi, mình nuôi cậu”. Lưu Hà dứt cho cô một miếng táo thản nhiên nói.

“Cậu nuôi nổi mình không?” Sở Tâm Nhi ngẩng đầu hỏi.

“Chị Lưu này lẩn lộn xã hội bao năm nay chả nhẽ lại không nuôi nổi con mèo cậu sao?” Lưu Hà vỗ ngực đảm bảo.

“Cậu nói ai là con mèo? Hả?” Sở Tâm Nhi ngồi dậy cù nách Lưu Hà.

“Nhột, haha...” Lưu Hà bị nhột bật cười khanh khách, cứ thế hai cô gái một trước một sau đuổi nhau chạy quanh nhà cùng với tiếng cười làm ngôi nhà lạnh lẽo chợt ấm áp lên.

Hôm sau Sở Tâm Nhi bắt đầu trở lại làm việc, vừa đến công ty chào đón cô là những tập tài liệu chất cao như núi. Sắp xếp đến giờ tan làm mới xong cô thở phào nhẹ nhõm mặc áo khoác vào bắt xe đến nhà hàng làm thêm.

Thay đồng phục đi ra quản lý nhìn thấy cô liền nói bóng nói gió “Nghỉ lâu như vậy tôi còn tưởng là nghỉ luôn rồi cơ”.

Sở Tâm Nhi không thèm để ý tới bà ta bắt đầu việc làm của mình.

Khách hàng bước vào Sở Tâm Nhi cầm menu đi đến lễ phép chào hỏi “Chào ngài, mời ngài chọn món”.

“Ai đây? Hóa ra là Sở Tâm Nhi cậu, tôi còn tưởng mình nhìn nhầm nữa cơ?” Giọng nói chua ngoa ở phía đối diện truyền đến Sở Tâm Nhi nhìn sang hóa ra là Lộ Lộ- người chuyên kiếm chuyện với cô thời đại học.

“Là tôi, cậu không có nhìn nhầm”. Sở Tâm Nhi không nóng không lạnh trả lời.

Lộ Lộ thấy cô như vậy trong lòng vô cùng hả hê, cô ta nhìn người đàn ông đối diện nũng nịu “Anh yêu, anh có biết cô ấy là ai không? Là thiên kim tiểu thư của Sở Thị đó, chỉ đáng tiếc bây giờ cũng chỉ là một người phục vụ thấp kém mà thôi”.

Những lời này mấy năm nay Sở Tâm Nhi đã nghe mòn cả tai rồi, cô khẽ cười không nói gì. Nhìn người đàn ông đi cùng với Lộ Lộ cũng đã ngoài 50 tuổi thân hình ục ịch mặt đầy nếp nhăn ấy vậy mà cô ta còn ngọt ngào gọi bằng “anh yêu” khiến cô buồn nôn.

Phía đối diện Hạ Minh nhìn thấy một màn này trong lòng bưng bưng lửa giận nếu có thể anh rất muốn đi về phía đó tát cho cô ta một tát. Người đi cùng anh khẽ gọi “Giám đốc Hạ, anh nhìn gì vậy? Mau gọi món đi”.

Lúc này Hạ Minh mới hoàn hồn anh cầm menu chọn bữa vài món rồi đưa cho phục vụ. Anh nhìn đối tác lịch sự nói “Anh cứ tự nhiên nhé”.

Lúc Sở Tâm Nhi trở vào bếp thì quản lý gọi lại “Cô mau đem mấy món này đến bàn số 12”

“Vâng”. Cầm thức ăn đến bàn số 12 nhìn thấy ngồi ở bàn là Hạ Minh tay cô khẽ run nước canh cũng vì vậy mà sánh lên tay cô.

Sở Tâm Nhi vội hồi phục lại tinh thần cố chịu đựng mu bàn tay bồng rặt đặt bát canh lên bàn khẽ nói “Mời dùng ạ”.

Dù cô đã che giấu nhưng Hạ Minh biết cô đã bị bỏng bàn tay cầm đĩa của anh nắm chặt lại nhưng trong lòng lại lo lắng không thôi. Người đối tác nói những gì Hạ Minh hoàn toàn nửa chữ cũng nghe không lọt, tâm hồn anh bây giờ đã ở chỗ khác mất rồi.

Anh nhìn thấy cô không ngừng bị Lộ Lộ gọi tới gọi lui sai vặt những lời nói châm chọc khó nghe phát ra nhưng điều Sở Tâm Nhi có thể làm là nhẫn nhịn. Một người con gái kiêu ngạo như cô cuối cùng cũng phải cúi đầu trước số phận.

Ăn xong Hạ Minh tiễn khách rồi đi khỏi cửa hàng lúc này Sở Tâm Nhi mới bình tĩnh trở lại, cô thu dọn rồi ra về. Đứng đợi mãi mà không có xe cô nhìn đồng hồ trên tay đã 11h đêm liền sốt ruột.

Một chiếc xe Lamborghini màu trắng đỗ bên cạnh cô Hạ Minh hạ cửa kính xuống nhìn cô lạnh nhạt nói “Lên xe đi”.

“Không cần...” Sở Tâm Nhi cự tuyệt.

Nhìn gió lạnh thổi tung mái tóc cô Hạ Minh nhíu mày không kiên nhẫn nói “Cô đã đợi xe nửa tiếng rồi, chẳng lẽ cô muốn đứng đây đợi cả đêm sao?”

Trong lòng Sở Tâm Nhi thắc mắc, không phải anh đã về từ lâu rồi sao? Hay là anh cố ý muốn đợi cô, suy nghĩ này bị Sở Tâm Nhi nhanh chóng bác bỏ cô nhìn con đường đến một chiếc taxi cũng không có dành lên xe.

Vừa đóng cửa lại Hạ Minh đã đạp chân ga, chiếc xe như một cơn gió lướt nhanh trên đường. Trong xe bầu không khí vô cùng nặng nề Sở Tâm Nhi nhìn Hạ Minh hỏi “Anh...sống có tốt không?”

Nghe thấy câu hỏi này của cô Hạ Minh tức giận vô cùng, dừng đèn đỏ anh quay sang lạnh lùng hỏi cô “Cô còn dám hỏi tôi sống có tốt không?”

Sở Tâm Nhi thấy anh tức giận liền ngậm miệng lại, ánh mắt nhìn ra ngoài trốn tránh. Hạ Minh không nói gì tiếp tục chuyển tâm lái xe. Đến nơi Hạ Minh dừng xe lại lạnh nhạt nói “Đến nơi rồi”.

Không có tiếng trả lời anh quay sang thì thấy Sở Tâm Nhi đã ngủ từ lúc nào ánh đèn yếu ớt chiếu lên gương mặt cô tạo cho người khác có cảm giác muốn yêu thương cô. Hạ Minh đưa tay khẽ vuốt tóc cô trong mắt là sự yêu thương xen lẫn đau khổ anh khẽ nói với cô cũng như với chính mình “Em muốn anh phải làm sao đây?”

Bàn tay của anh chạm đến gương mặt cô liền trở nên tham lam anh khẽ chạm vào mắt, mũi, môi cô như muốn khắc sâu gương mặt cô vào tim mình vậy. Lâu lắm rồi anh mới có cảm giác ấm áp đến vậy, anh sợ đây chỉ là một giấc mơ vừa mở mắt đã không còn cô ở bên cạnh nữa.

Các bạn có ai thích cặp phụ như tôi không?

46. Chương 46: Anh Mềm Lòng Rồi

Hôm sau Sở Tâm Nhi đến công ty thì nghe tin công ty mình sẽ được hợp tác với tập đoàn Thịnh Vượng lòng lấy, trên mặt giám đốc không giấu được nụ cười. Sở Tâm Nhi phụ trách pha trà bưng vào phòng giám đốc, cô gõ nhẹ cửa rồi chậm rãi đi vào

“Mời dùng ạ”

Ngồi đối diện với giám đốc là Hạ Minh, anh đang bàn về chuyện ký hợp đồng “Tôi muốn tất cả các nhân viên trong công ty sẽ tham gia tuyển chọn trong lần hợp tác này, tôi sẽ chọn ra người tài năng nhất phụ trách dự án này”.

“Tất cả sao?” Giám đốc hỏi lại, dù hơn Hạ Minh gần 20 tuổi nhưng trong giọng nói của ông ta vẫn đầy sự kính nể, có vẻ dự án này rất quan trọng.

“Đúng, tất cả”. Anh nhấn mạnh lại lần nữa.

Tập đoàn Thịnh Vượng mấy năm gần đây bắt đầu chuyển hướng sang ngành thời trang đồng thời ngành kiến trúc cũng không ngừng phát triển khiến mọi người phải cúi đầu thán phục. Hạ Minh là giám đốc điều hành của công ty nên tất cả các dự án đều do anh vạch ra và cho người tiến hành.

Giám đốc nghe vậy gật đầu như bầm tỏ nói theo “Vâng, tất cả sẽ được tham gia”.

“Hợp đồng đã ký xong, không còn chuyện gì tôi xin phép đi trước”. Anh đứng dậy lãnh đạm nói.

“Vâng. Để tôi tiễn anh”. Giám đốc cũng đứng lên theo.

“Không cần phiền anh”. Anh nói xong đi lướt qua người Sở Tâm Nhi như cô chưa từng tồn tại.

Đến đại sảnh công ty thì anh nghe thấy giọng Sở Tâm Nhi gọi lại “Khoan đã”.

“Có chuyện gì sao?” Về lạnh nhạt trên gương mặt anh vẫn không hề thay đổi, anh quay lại đối diện với Sở Tâm Nhi từ tốn nói.

“Anh vừa nói là tất cả mọi người đều được tham gia sao?” Sở Tâm Nhi hỏi. Cô chỉ mặc một chiếc áo len mỏng nên đứng đây không ngừng run rẩy.

“Đúng”.

“Tôi có thể tham gia sao?”

“Tôi có nói ngoại trừ cô à?” Hạ Minh hỏi lại cô.

Nghe anh nói vậy Sở Tâm Nhi mỉm cười, cô cúi đầu nhẹ giọng cảm ơn. Hạ Minh nhìn gương mặt nhợt nhạt của cô không vui nói “Cô nên nghĩ đến hôm đó mình có sức để tham gia không”. Dứt lời Hạ Minh cất bước rời đi.

Sở Tâm Nhi vẫn còn đang vui mừng, cô thầm nghĩ sẽ phải tận dụng cơ hội này thật tốt.

Hạ Minh từ phòng họp đi ra thư kí nhìn thấy anh nhẹ nhàng thông báo “Tôi đã danh sách tên của những người tham gia tuyển chọn của công ty Queen lên bàn làm việc của anh rồi. Với cả...”

“Có chuyện gì mau nói đi, tôi rất bận!” Hạ Minh dứt tay vào túi áo khoác dạ lạnh nhạt nói.

“Giám đốc, cô Trần đến rồi...” Giọng của nữ thư kí nhỏ như muỗi, giám đốc đã dặn không cho ai vào phòng làm việc của anh nhưng cô Trần nói là bạn gái của giám đốc. Cô dám can đảm sao?

“Tôi biết rồi. Pha ly cafe đem vào phòng cho tôi”. Hạ Minh dặn dò rồi đi về phòng làm việc của mình.

Mở cửa phòng làm việc ra Hạ Minh thấy Diệu Thiên đang ngồi trên ghế làm việc của mình tay đang cầm danh sách tên mà nữ thư kí vừa để vào. Hạ Minh đóng cửa phòng đi đến chỗ cô “Em đến lâu chưa?”

“Đây là gì?” Không trả lời câu hỏi của anh Diệu Thiên giơ tờ danh sách lên hỏi.

“Danh sách tên của công ty đối tác”. Hạ Minh không trốn tránh mà thẳng thắn trả lời.

Diệu Thiên đứng lên đi đến chỗ anh không vui nói “Em chưa từng thấy anh làm việc kiểu này, cả công ty cùng tham gia? Anh rảnh quá nên kiếm việc làm à, còn chưa nói công ty này không đáng để chúng ta hợp tác!”.

Nữ thư kí đưa cafe vào thấy bầu không khí căng thẳng khôn hồn chạy mất, đóng cửa phòng lại nữ thư kí thở phào nhẹ nhõm lắm lắm “Cô Trần thật đáng sợ”

Trong phòng làm việc Hạ Minh bưng cốc cafe lên khẽ thổi lạnh lùng nói “Diệu Thiên, có đáng hay không hợp thì phải hợp tác mới biết được. Mà đây là công việc của anh”.

Diệu Thiên nghe anh nói vậy tức đến run người cô ném tờ danh sách xuống ghế chỗ anh cất cao giọng “Phải hợp tác hay không mới biết được? Sao anh không nói công ty này có Sở Tâm Nhi chứ?”

“Diệu Thiên, em đừng có mà quá đáng!!!” Hạ Minh đặt cốc cafe xuống lạnh mặt nói.

“Quá đáng? Bao nhiêu năm nay anh tưởng em không nhìn thấu anh sao? Anh vẫn chưa từng quên cô ta, anh đã quên những năm khổ cực kia ai là người cùng anh vượt qua tất cả. Là em!!!! Là em chứ không phải cô ta. Nhưng khi về nước gặp lại cô ta thì anh đã bắt đầu thay đổi. Hạ Minh, anh mềm lòng rồi!!!!”

Hai mắt của cô đã đong đầy nước mắt, Diệu Thiên nắm chặt túi xách đi ra ngoài. Nữ thư kí nghe thấy tiếng đóng cửa mạnh bạo cũng thót tim lên, khi Diệu Thiên đi qua cô nhẹ nhàng cúi chào.

Hạ Minh không đuổi theo mà cầm tờ danh sách lên ánh mắt nhìn thấy ba chữ “Sở Tâm Nhi” thì trở nên dịu dàng hơn nhưng tim cũng nhói đau. Cảm giác thật không dễ chịu chút nào.

47. Chương 47: Cô Là Người Được Chọn

Chớp mắt đã đến cuối tuần, Sở Tâm Nhi dậy sớm nấu cháo đem đến bệnh viện. Trên đường đi cô còn ghé vào trung tâm thương mại mua cho mẹ bộ quần áo rồi ngồi taxi đến bệnh viện thăm mẹ.

“Mẹ, nhớ con không?” Sở Tâm Nhi đặt đồ đạc lên trên bàn địu dằng hỏi mẹ.

Nhược Lan nhìn thấy cô đến như một đứa trẻ đứng lên vỗ tay cười toe toét, bà từ trên giường đi đến chỗ cô nói “Nhớ...nhớ...Tâm Nhi...”

Sở Tâm Nhi hôn lên má mẹ cười ngọt ngào “Con có nấu cháo gà mẹ thích nè”.

Sở Tâm Nhi đổ cháo từ hộp giữ nhiệt vào bát thổi nhẹ rồi đút cho mẹ ăn, cô nghiêng đầu hỏi “Ngon không mẹ?”.

Nhược Lan gật đầu.

Ăn sáng xong Sở Tâm Nhi dẫn mẹ ra hoa viên của bệnh viện đi dạo, bà Nhược Lan đang đi thì dừng lại chỉ vào một người đàn ông đứng cách đó không xa thì thầm nói “Định...là ông ấy. Đúng là ông ấy rồi...”

Bà hất tay cô ra rồi chạy đến bên người đàn ông đó túm lấy cánh tay ông ta khóc lóc “Ông già này, cuối cùng ông cũng về. Ông không cần tôi với con gái nữa sao...”

Người đàn ông không hiểu gì nói với bà mấy câu giải thích nhưng bà hoàn toàn nghe không lọt, một mực túm lấy tay ông ta gào khóc. Sở Tâm Nhi chạy đến kéo mẹ ra vội vàng xin lỗi người đàn ông rồi đưa mẹ về phòng bệnh.

Đến phòng bệnh Nhược Lan vẫn khóc lóc không ngừng, bà nhìn con gái mắng “Tâm Nhi, con sao không giữ bố lại? Hai bố con các người muốn làm ta chết phải không?”

Sở Tâm Nhi thấy mẹ như vậy gấp đến phát khóc đang loay hoay không biết làm sao thì Lâm Tuyết đi qua “Có chuyện gì vậy?”

“Vừa em đưa mẹ đi dạo thì bà nhìn thấy một người đàn ông tưởng là bố em nên...” Sở Tâm Nhi nghẹn ngào giải thích.

Lâm Tuyết thở dài, cô đi đến xe thuốc lấy thuốc vào ống tiêm rồi tiêm cho Nhược Lan một liều thuốc an thần. Rất nhanh bà đã chìm vào giấc ngủ, Lâm Tuyết đứng dậy nhìn Sở Tâm Nhi thở dài “Mẹ em đã nhập viện bao năm như vậy nhưng vẫn không hết bệnh không phải chị không muốn chữa mà là mẹ em vốn không muốn chấp nhận sự thật là bố em đã qua đời. Chị...cũng hết cách”.

Sở Tâm Nhi không nói gì chỉ khẽ gật đầu.

Hôm nay là ngày Hạ Minh thông báo kết quả người được tuyển chọn để phụ trách dự án này. Anh ngồi trên bàn làm việc nhìn bản thiết kế của Sở Tâm Nhi, nét vẽ của cô mềm mại thanh thoát cách phối màu cũng độc đáo mới lạ. Anh thừa nhận dự án này anh đã phá lệ để cho mọi người cùng tham gia là để cho cô cơ hội. Nhưng nếu cô không có năng lực thì tất nhiên anh sẽ không chọn cô nhưng hôm nay nhìn bản vẽ của cô anh đã thấy rõ tài năng hơn người của Sở Tâm Nhi.

Đến giờ Hạ Minh gọi điện cho trợ lý thông báo người được tuyển chọn, người ấy không ai khác chính là Sở Tâm Nhi.

Sở Tâm Nhi nhận được tin cũng vô cùng bất ngờ, cô không nghĩ mình lại được chọn. Nhưng nghe đến người chọn cô là Hạ Minh thì cô lại có cảm giác vừa mừng vừa lo, suy nghĩ cả buổi cuối cùng Sở Tâm Nhi bắt xe đi đến Thịnh Vượng.

Đi đến tầng cao nhất Sở Tâm Nhi cứ thế đi vào phòng Giám đốc mà thư kí cũng không hề ngăn cản. Nữ thư kí nhìn thấy Sở Tâm Nhi liền chắc chắn đây chính là cô gái mà Giám đốc đã dặn là không được cản lại trong lòng lại đầy sự tò mò.

Sở Tâm Nhi không gõ cửa mà đi thẳng vào phòng, cô đóng cửa lại thấy Hạ Minh đang chăm chú làm việc đang định lên tiếng thì anh đã nói trước “Ngồi đợi tôi một lúc”.

Sở Tâm Nhi đành thu lại những lời đã đến bên môi ngồi xuống sofa yên lặng đợi.

Đã qua 1 tiếng nhưng Hạ Minh vẫn không có ý định dừng lại công việc trong tay. Sở Tâm Nhi nóng lòng ngồi đợi lấy hết dũng khí hỏi “Anh có thể nói chuyện với tôi không, chỉ 10 phút thôi”.

“Đợi”. Chỉ một chữ của anh đã làm bao dũng khí của cô tan thành mây khói. Sở Tâm Nhi đành phải tiếp tục đợi chờ.

Đến khi trời tối Hạ Minh mới dừng tay, anh nhìn đồng hồ rồi tắt máy tính đứng lên lấy áo khoác đi đến trước mặt Sở Tâm Nhi “Đi thôi”.

“Đi đâu?” Sở Tâm Nhi đứng lên hỏi nhưng Hạ Minh đã đi khỏi phòng cô liền cầm lấy túi xách vội vã đuổi theo.

Đến bãi đỗ xe anh dặn cô đứng đợi còn mình thì đi vào lấy xe. Hạ Minh lái xe đến chỗ cô thì dừng lại Sở Tâm Nhi mở cửa ngồi vào ghế đằng sau.

“Tôi là tài xế của cô đấy à? Lên đây ngồi!!!!” Hạ Minh không vui nói.

Sở Tâm Nhi mím môi, miễn cưỡng ngồi vào ghế lái phụ. Hạ Minh đợi cô thắt dây an toàn xong mới bắt đầu lái xe. Đến Thiên Cư anh dừng lại đưa chìa khóa cho phục vụ rồi đi vào. Sở Tâm Nhi biết đây là nhà hàng nổi tiếng của thành phố, chỉ tiếp đón những người có thể hội viên còn những người bình thường có mơ cũng không được.

Ngồi xuống bàn phục vụ đưa cho cô thực đơn Sở Tâm Nhi đặt thực đơn xuống bàn khẽ nói “Tôi không đói”.

Dứt lời chiếc bụng đã vang lên những tiếng kêu, Sở Tâm Nhi xấu hổ cúi gầm mặt xuống bàn. Hạ Minh nín cười cầm thực đơn bắt đầu chọn món.

Đợi đến khi phục vụ đi Sở Tâm Nhi mới hỏi “Sao lại chọn tôi?”

“Tôi chỉ nhìn vào tác phẩm mà chọn, tôi chọn không phải cô mà là tác phẩm của cô”. Hạ Minh rót rượu vào ly đưa cho Sở Tâm Nhi.

Sở Tâm Nhi không nói lại anh liền lựa chọn im lặng. Phục vụ dọn đồ ăn lên Hạ Minh nhìn cô lạnh nhạt nói “Mau ăn đi, bụng của cô bắt đầu biểu tình rồi đấy”.

Sở Tâm Nhi lại một lần nữa đỏ mặt xấu hổ.

Diệu Thiên ngồi trên sofa nhấm nháp ly rượu trong tay, cô vừa nhận được điện thoại trong đó nói người được Hạ Minh chọn là Sở Tâm Nhi.

Nhìn màu đỏ của rượu ánh mắt cô trở nên lạnh lẽo, Tiếp đó Diệu Thiên vung tay ném ly rượu xuống đất. Chiếc ly vỡ vụn thành từng mảnh, rượu chảy lênh láng dưới sàn nhà cô cũng không quan tâm.

Chỉ giúp việc từ trong bếp chạy ra Diệu Thiên nhìn chị ta lạnh nhạt nói “Dọn dẹp đi”.

Nói xong cô ta đứng dậy đi lên phòng.

Hôm nay tôi mệt rồi mà vẫn cố viết, viết xong thì trước mắt toàn sao là sao:((

48. Chương 48: Ở Bên Tôi Khó Vậ Sao?

Tại sân bay Lưu Hà và Sở Tâm Nhi chen lấn trong đám người đông đúc chờ đón Lý Tịnh. Lưu Hà đeo cặp kính râm che đi gần nửa gương mặt nóng ruột nói “Tâm Nhi, có khi nào cậu ấy đi nhầm chuyến bay không?”

Đã đợi lâu như vậy mà vẫn không thấy người đâu...”

“Đợi thêm chút nữa đi”. Sở Tâm Nhi dút hai tay vào túi áo khề nói.

Hai người đợi thêm tầm 10” cuối cùng cũng chờ được Lý Tịnh, Lưu Hà nhìn thấy bóng dáng cô bạn từ phía xa không nhịn được tháo kính xuống chống nạnh nói “Biết mấy giờ rồi không? Mình còn tưởng cậu đi nhầm chuyến bay đấy!!!”

Lý Tịnh cười tặng cho mỗi người một nụ hôn gió rồi nịnh nọt “Là lỗi của mình, được chưa!!! Cuối tuần chị đây sẽ đãi các cậu một bữa ra trò”.

“Thế còn được”. Lưu Hà nhún vai.

Sở Tâm Nhi đi đến giúp Lý Tịnh kéo hành lý, nhìn quanh một lượt ngạc nhiên hỏi “Trần Đông đâu, anh ấy không về với cậu à?”

Lý Tịnh xua tay lắc đầu “Cuối tuần anh ấy mới về được, ở thành phố kia có mấy việc chưa sắp xếp xong. Kệ đi, chúng ta đi trước”.

Lý Tịnh khoác tay Lưu Hà rồi đi ra khỏi sân bay, Sở Tâm Nhi nhìn Lý Tịnh trong lòng vô cùng ngưỡng mộ. Cả hai người đều yêu thời đại học nhưng bây giờ cũng sắp kết hôn rồi nhưng còn cô...

“Còn đứng ngẩn ra đó làm gì? Tâm Nhi, đi thôi!!!” Đi một đoạn không thấy Sở Tâm Nhi đâu quay đầu lại thì thấy cô vẫn đứng chỗ cũ Lý Tịnh lên tiếng nhắc nhở.

Nghe thấy Lý Tịnh gọi Sở Tâm Nhi mới hoàn hồn cô khề “Ừ” một tiếng chạy lên chỗ hai người. Trong lúc đợi Lưu Hà đi lấy xe hai người tranh thủ hàn huyên tâm sự

“Tâm Nhi, cậu sống vẫn ổn chứ?”

Sở Tâm Nhi đưa tay vén sợi tóc lòa xòa trước mắt vào tai cười “Vẫn ổn, cậu về đây sống mình với Lưu Hà rất vui”

“Rồi bọn mình sẽ lại như thời đại học, vui buồn có nhau”.

Lưu Hà lái xe đến nơi hạ kính xuống huyết sáo “Lên dê baby”. Sở Tâm Nhi phụ Lý Tịnh cho hành lý vào cốp xe rồi mới lên xe.

“Để hai người chờ lâu, mình mời hai cậu đi Spa. Ok???”. Lý Tịnh đập tay vào ghế lái nhí nhảnh nói.

“OK” Cả Sở Tâm Nhi và Lưu Hà cùng đồng thanh lên tiếng.

—

Hạ Minh ngồi trong bàn làm việc trầm tư suy nghĩ, đúng như Diệu Thiên nói anh mềm lòng, vì người con gái năm xưa vứt bỏ anh mà mềm lòng. Càng nghĩ anh càng cảm thấy nực cười, không ngờ sau bao nhiêu năm anh vẫn bị cô dễ dàng đánh gục. Anh rút thuốc lá ra định châm lửa cuối cùng lại đặt xuống cầm điện thoại lên nhấn một tin.

Sở Tâm Nhi đang mát xa da mặt thì điện thoại báo có tin nhắn, cảm đến không ngờ là của Hạ Minh gửi “Tối nay 8h, gặp ở Thiên Cư. Nhất định phải đến!”. Nhìn thấy dòng tin nhắn của anh Sở Tâm Nhi ngạc nhiên đến mức ngồi bật dậy, cô nhìn chằm chằm điện thoại đến muốn lòi cả con ngươi.

“Sao vậy?” Lưu Hà nhìn cô như vậy quan tâm hỏi han.

Nhận ra hành động của cô phần quá Sở Tâm Nhi nhanh chóng nằm xuống để nhân viên tiếp tục mát xa rồi xua tay cười trừ “Không có gì, không có gì”.

Sở Tâm Nhi nhìn điện thoại lúc lâu quyết định không trả lời, cô đặt điện thoại sang bên cạnh nhắm mắt hưởng thụ cảm giác thoải mái trên mặt.

Hạ Minh nhìn chằm chằm màn hình điện thoại anh biết cô không trả lời nhưng trong lòng vẫn mong chờ hồi âm từ cô. Màn hình điện thoại tối đen đã cho anh biết câu trả lời từ cô, Hạ Minh cười khẩy về lạnh lùng âm u trên mặt càng thêm đậm sâu khiến người khác không dám đến gần. Đến giờ tan làm Hạ Minh

tắt màn hình máy tính cầm chìa khóa rời khỏi công ty. Anh không lái xe đến Thiên Cư như đã định mà lái thẳng đến nhà Sở Tâm Nhi.

Sở Tâm Nhi đi taxi về nhà, Lưu Hà đã dặn tối nay cô ấy có việc không về nên Sở Tâm Nhi cũng không nấu cơm. Cô ghé vào siêu thị mua chút đồ ăn vặt và hoa quả xách về chỉ không ngờ Hạ Minh đang đứng trước cửa yên lặng hút thuốc.

Sở Tâm Nhi thấy anh không nhìn thấy mình liền nhanh chóng xoay người muốn đi lại vào thang máy nhưng giọng nói lạnh nhạt của Hạ Minh vang lên khiến cô phải dừng bước “Đã về sao lại đi?”

Sở Tâm Nhi hít thở mấy lần mới quay đầu lại ấp úng “Tôi...quên...mua chút đồ...”

“Không phải đang xách trên tay sao?” Anh dập thuốc đi đến trước mắt Sở Tâm Nhi nhìn túi đồ trên tay.

“Tôi quên mua mì...” giọng nói của Sở Tâm Nhi càng nói càng nhỏ.

“Mì? Thế thứ trong túi này là gì, đồ chơi à?” Hạ Minh chỉ vào mấy gói mì trong túi mà cô xách trên tay hỏi.

Sở Tâm Nhi biết mình càng nói càng sai nên lựa chọn im lặng. Cô đi qua anh đến trước cửa nhà tìm chìa khóa mở cửa. Cửa được mở ra cô xách đồ vào nhà rồi nhanh chóng đóng cửa nhưng Hạ Minh còn nhanh hơn cô, anh đưa tay giữ cửa lại rồi len vào còn tiện tay giúp cô đóng cửa.

“Anh vào đây làm gì?” Sở Tâm Nhi tức giận hỏi.

Hạ Minh làm như không nhìn thấy sự tức giận của cô, anh khoanh tay dựa vào tường nhàn nhã trả lời “Nấu cơm cho tôi ăn với”.

“Tôi không nấu cơm, mời anh về cho”. Sở Tâm Nhi cất đồ vào tủ lạnh nén giận nói. Cô lấy mì và trứng ra muốn làm mì xào thì Hạ Minh không biết xấu hổ yêu cầu “Tôi ăn mì cũng được, cho tôi 2 quả trứng nhé”.

Sở Tâm Nhi có ý nghĩ sẽ cầm quả trứng ném thẳng vào mặt anh nhưng cuối cùng cô lại không dám. Cô thỏa hiệp xào cho anh một đĩa mì với 2 quả trứng lúc đem ra bàn chỗ anh ngồi còn cố ý đặt mạnh tay, Hạ Minh bỏ qua sự cáu kỉnh của Sở Tâm Nhi cầm đũa bắt đầu ăn.

“Vẫn nấu tệ như xưa”. Sau khi ăn hết đĩa mì Hạ Minh liền buông một câu khiến Sở Tâm Nhi giận tím mặt. Cô cầm đĩa vào bồn rửa mặt nặng mày nhẹ rửa bát.

Không biết Hạ Minh đứng sau cô từ lúc nào anh đi đến ôm cô vào lòng thì thắm vào tai cô “Ồ bên anh được không? Anh nhớ em lắm!!!”

Sở Tâm Nhi hoàn toàn bất động, cảm giác bờ ngực rộng rãi đằng sau cô muốn nói nhưng cổ họng nghẹn lại không nói được gì. Hạ Minh ôm cô chặt hơn chân thành nói “Ồ bên anh khó vậy sao?”

Câu hỏi này của anh làm tim cô đau vô cùng, cô và anh có thể quay lại như trước không? Nước mắt Sở Tâm Nhi rơi đầy mặt, rơi xuống bàn tay đang ôm cô của anh, Hạ Minh xoay người cô lại, ân cần dịu dàng lau đi những giọt nước mắt trên mặt giúp cô.

49. Chương 49: Cô Là Người Phụ Nữ Không Có Trái Tim

Nhìn những giọt nước mắt của Sở Tâm Nhi trong tim anh như có hàng vạn mũi dao đâm vào vậy, đau đến tận tâm can. Bàn tay to lớn của anh dịu dàng lau đi những giọt nước mắt của cô nhưng càng lau nước mắt càng rơi nhiều hơn làm Hạ Minh trở nên lúng túng không biết làm gì.

“Đừng khóc, xin em...” Lời nói thì thầm dịu dàng của anh càng làm Sở Tâm Nhi đau lòng. Cô thật sự tham lam hơi ấm vòng tay anh lúc này, thật muốn bỏ mặc tất cả mọi thứ để cùng anh bắt đầu lại tất cả.

Có thể bắt đầu lại không? Không thể!!!

Cô không thể quên đi lời trần trối cuối cùng của bố anh, cũng không thể quên đi khoảng cách của hai người và càng không thể quên đi tai nạn năm đó và sự thật cô muốn chôn vùi kia...

Anh có đồng ý yêu và cưới một người phụ nữ không có khả năng sinh con không? E rằng khi biết được điều này tình yêu của anh dành cho cô sẽ biến thành sự thương hại, Sở Tâm Nhi trên đời này sợ nhất là người khác thương hại mình!!! Mà kể cả anh có chấp nhận đi chăng nữa thì người nhà anh có chấp nhận không? Cô không muốn thử và cũng không dám thử.

“Sở Tâm Nhi, đừng hi vọng hão huyền nữa” Cô âm thầm nhắc nhở mình.

Sở Tâm Nhi tự bầu vào da thịt mình để cho bản thân tỉnh táo, cô hất bàn tay đang lau nước mắt cho mình của Hạ Minh xuống lạnh nhạt nói “Quay lại? Nhưng xin lỗi, tôi không còn yêu anh”

Hạ Minh như không tin vào tai mình nữa, anh hỏi lại “Em nói gì?”

“Tôi nói, tôi không còn yêu anh. Anh đã nghe rõ chưa?” Sở Tâm Nhi nhìn thẳng vào mắt Hạ Minh nhấn mạnh.

Hạ Minh như người đang ngủ say bị tát một xô nước lạnh vậy, anh túm lấy bả vai cô “Thế vừa nãy tại sao em lại khóc, anh không tin. Có phải em có nỗi khổ không thể nói ra không?”

Anh không biết tại sao mình lại như vậy, hèn mọn cầu xin tình yêu của một người đã vất bỏ mình trong lúc khó khăn. Nhưng anh biết, anh đang cố tìm cho mình một lý do, một hi vọng cuối cùng.

“Tôi khóc vì cảm thấy có lỗi với Tề Hạo, còn với anh...xin lỗi, tôi không có bất kì một cảm xúc nào”. Sở Tâm Nhi dường như cũng tin vào lời nói của mình vậy, cảm giác của cô bây giờ đã bị tê liệt hết rồi.

Hạ Minh cảm thấy cô như cầm một con dao sắc nhọn không ngừng khoét lấy tim mình vậy, anh hít sâu hi vọng có thể bớt đi một chút đau đớn “Rất tốt, rất tốt. Sở Tâm Nhi, cô là người phụ nữ không có trái tim”.

Anh nghiêng răng nói, dứt lời anh liền buông tay ra đi về phía cửa. Tiếng đóng cửa mạnh bạo đã chấm dứt toàn bộ sự việc.

Sở Tâm Nhi ngồi sụp xuống, đưa tay ôm lấy mình lúc này cô mới dám khóc. Anh nói cô là người phụ nữ không có trái tim nhưng anh nào biết từ cái ngày anh rời đi vào 7 năm trước trái tim cô đã chết rồi. Nhiều lúc Sở Tâm Nhi tự hỏi tại sao mình có thể kiên cường sống đến tận bây giờ chứ, nếu không có mẹ là động lực không biết cô đã tự tử từ bao giờ rồi nữa...

Hạ Minh điên cuồng lái xe, không biết đã vượt qua bao nhiêu đèn đỏ dùng vận tốc nhanh nhất về đến nhà. Anh nhấn thang máy tầng thứ 10 rồi đứng đợi, gương mặt anh lúc này trắng bệch đến dọa người.

Vào đến nhà Hạ Minh chốt cửa lại, đi đến tủ rượu lấy một chai không cần cốc Hạ Minh ngửa cổ dốc thẳng chai rượu vào miệng. Do uống nhiều rượu cùng một lúc Hạ Minh bị sặc, anh cúi người ho thành tiếng, không biết có phải vì rượu hay không nhưng lúc này trên mặt anh toàn là nước mắt.

“Choang...” Anh vung tay ném mạnh chai rượu xuống đất, chai rượu vỡ tan thành trăm mảnh.

Anh ngồi bệt xuống đất, dựa lưng vào tường. Từ khóe mắt anh chảy xuống những giọt nước mắt. Anh thật sự không hiểu mình có gì không bằng Tề Hạo chứ? Bây giờ anh đã có sự nghiệp người khác đáng ngưỡng mộ có được sự kính trọng từ nhiều người nhưng tại sao anh vẫn thua anh ta chứ?

“Sở Tâm Nhi, em thật nhẫn tâm...” Hạ Minh lẩm bẩm nói với chính mình.

Sáng hôm sau.

Diệu Thiên gọi điện đến công ty thì thư kí nói anh chưa đi làm vì vậy cô lái xe đến nhà anh. Gọi mãi không thấy Hạ Minh ra mở cửa, cô tìm trong túi xách chìa khóa dự phòng đột trước cô lấy trộm chìa khóa của anh đi đánh ra mở cửa.

Bước vào nhà nồng nặc mùi rượu, cô đặt hộp thức ăn sang một bên đi vào thì nhìn thấy Hạ Minh đầu bù tóc rối, quần áo xộc xệch nằm ngủ trên sàn nhà. Diệu Thiên lo lắng đi đến chỗ anh gọi “Hạ Minh, anh sao vậy?”

Gọi mãi Hạ Minh mới tỉnh dậy, anh mơ hồ nhìn cô nói “Sao em lại đến đây?”

“Nếu em không đến thì anh định thế nào? Sống trong bộ dạng của một con ma men như vậy ư?” Diệu Thiên chỉ vào người anh tức giận nói.

Tối hôm qua lúc cô gọi điện cho anh thì chỉ nghe thấy anh nói ba chữ “Sở Tâm Nhi” lúc đó cô hận không thể cho Sở Tâm Nhi một cái bạt tai thật mạnh.

Bảy năm nay, những lúc say Hạ Minh luôn coi cô là Sở Tâm Nhi mỗi lần anh nhìn cô mà gọi tên cô ta nổi hận trong lòng Diệu Thiên một tầng lên. Cô hi vọng Sở Tâm Nhi vĩnh viễn biến mất trên cuộc đời này.

Hạ Minh nhìn lại bộ dạng của mình lúc này cũng cảm thấy không vui, anh mở tủ lấy quần áo đi vào phòng tắm bắt đầu tắm rửa. Lúc đi ra Diệu Thiên đã sắp sẵn đồ ăn ra bàn, hai người ngồi xuống yên lặng ăn sáng.

Đầu tháng đã viết một chương lâm li bi đát! Mong các bạn đừng gạch đá Vivi.

50. Chương 50: Không Có Nếu Như

Sáng hôm sau Lưu Hà trở về thấy Sở Tâm Nhi ngồi ôm gối trên sàn nhà đôi mắt đỏ ửng vẫn còn vương lại những giọt nước mắt.

“Cậu sao vậy? Hả?” Lưu Hà đỡ cô dậy lo lắng hỏi.

“Không...không có gì. Mình muốn yên tĩnh một lát...” Sở Tâm Nhi đưa tay lau giọt nước mắt còn vương trên má lác đác nói.

“Vậy mình đỡ cậu vào phòng nghỉ ngơi”. Lưu Hà thấy cô không muốn nói cũng không gặng hỏi, chỉ đỡ cô vào phòng đắp chăn giúp cô rồi ra ngoài.

Sở Tâm Nhi nằm trong phòng kéo chăn kín người âm thầm rơi nước mắt. Nếu như có một điều ước, vậy cô sẽ ước quay trở về khoảng thời gian hai người chưa quen nhau như vậy cô cũng sẽ không biết vị ngọt ngào của tình yêu và càng không trải qua...những đau khổ mà nó mang lại.

Đáng tiếc, trên đời này không có tồn tại hai chữ nếu như!

Lưu Hà nhìn vào căn phòng đóng cửa kín mít khe thở dài, trên đời này người làm Sở Tâm Nhi khóc lóc yếu đuối thế này e rằng chỉ có một mình Hạ Minh mà thôi. Cô lắc đầu, cầm quần áo vào nhà tắm bắt đầu tắm rửa.

Diệu Thiên ngồi trên bàn làm việc thưởng thức cốc cafe trong tay, cô ngẩng đầu hỏi thư kí “Em đã điều tra rồi, tối hôm qua anh Hạ đến chỗ của cô gái kia”.

Nữ thư kí nói đến đây âm thầm nhìn vị trưởng phòng trước mặt thấy không để lộ bất cứ một cảm xúc nào mới dám nói tiếp “Còn nữa, giám đốc Hạ đã ra chỉ thị dự án kia sẽ để Sở Tâm Nhi toàn quyền quyết định...”

Nói đến đây nữ thư kí liền im lặng. Diệu Thiên đặt cốc cafe trong tay xuống nói “Cô có biết khi cafe đã nguội rồi thì sẽ có hương vị như thế nào không?”

“Thế nào ạ?”

“Khiến người ta khi uống vào thì muốn nhổ ra ngay lập tức nhưng không uống lại cảm thấy quá lãng phí”. Cô ta nói xong khẽ phất tay ra hiệu cho thư kí ra ngoài.

Nữ thư kí ôm tập tài liệu trong tay nhưng lòng vẫn thắc mắc. Không phải đang nói về giám đốc Hạ sao tự nhiên lại nhắc đến cafe? Thật khó hiểu.

Diệu Thiên nhìn cốc cafe không chớp mắt, cô ta cầm lên uống một ngụm liền nhúu mày cười khẩy “Nguội rồi. Sở Tâm Nhi, cô cũng giống như ly cafe này vậy. Cô muốn tôi nhổ ra hay luyện tiếu đây?”

“Toàn quyền quyết định? Để xem cô có tư cách không đã!!!!”

Hôm nay là ngày Sở Tâm Nhi chính thức gia nhập đội ngũ thiết kế chính thức tham gia vào dự án hợp tác bộ sưu tập xuân hè với tập đoàn Thịnh Vượng.

“Giám đốc Hạ, đây là người đứng đầu cho đợt kiểm tra vừa rồi đồng thời cũng là thiết kế chính trong bộ sưu tập này. Cô ấy tên là Sở Tâm Nhi”

Vị giám đốc giới thiệu cô với Hạ Minh cùng với những người đi sau anh “Còn đây là giám đốc Hạ. Cô mau chào hỏi đi”.

Sở Tâm Nhi ngẩng đầu lên nhìn anh hôm nay anh mặc một chiếc áo len cao cổ màu vàng nhạt bên ngoài khoác chiếc áo dạ màu xanh rêu thoạt nhìn khiến cho cô có cảm giác dễ gần hơn những lần trước.

“Giám đốc Hạ, mong anh không chê cười”.

Hạ Minh nhìn người con gái trước mặt, mới hôm trước còn khóc lóc trong vòng tay anh tạo cho anh chút hi vọng rồi nhẩn tâm dập tắt nó. Vậy mà hôm nay cô còn đứng trước mặt anh tươi cười như không có chuyện gì.

Nghĩ đến đây sắc mặt anh lại trở nên âm u khó dò, Hạ Minh nhếch môi “Không dám, cô Sở”.

Sở Tâm Nhi nghe giọng điệu lạnh nhạt của anh trong lòng không khỏi run rẩy, cô cố xóa đi cảm giác này mỉm cười lịch sự đáp lại.

“Tôi muốn tổ chức một cuộc họp để bàn về bộ sưu tập này. Nếu không có gì ngoài ý muốn thì 10 giờ sáng mai chúng ta bắt đầu họp, được chứ?” Ngoài mặt thì như hỏi ý kiến của mọi người nhưng trên thực tế là ra lệnh, tất cả những người ở đây không ai dám nói hai lời.

Lưu Hà ngồi trong phòng làm việc hai tay đang lướt trên bàn phím máy tính thì có tiếng gõ cửa “Vào đi”.

“Em định viết bài thông trưa luôn à?” Tề Hạo đặt hai phần cơm hộp lên bàn làm việc của cô hỏi.

Nghe thấy giọng anh Lưu Hà ngẩng đầu lên cô ngạc nhiên hai mắt mở lớn “Sao anh lại đến đây?”

“Đến ăn cơm với em đó. Anh biết nếu anh không đến thì em sẽ bỏ bữa mà”. Anh chống tay lên bàn làm việc của cô lắc đầu.

Lưu Hà lưu lại công việc dang dở rồi tắt máy tính, cô đi đến trước mặt anh “Em đang giảm cân mà, anh đừng có nói linh tinh”.

Cô cầm hai hộp cơm đến bàn trà chỉ vào chỗ đối diện, Tề Hạo thấy vậy cũng ngồi xuống đối diện cô. Lưu Hà mở hộp cơm đưa đến trước mặt anh “Anh mau ăn đi”.

Cô cũng cầm đũa lên hai người yên lặng ăn cơm.

“Em phải ăn nhiều thức ăn vào đừng chỉ có ăn mỗi rau không, không tốt đâu”. Anh gấp cho cô miếng thịt miếng vẫn không ngừng lải nhải.

Lưu Hà nhìn miếng thịt trong bát rồi lại nhìn anh, trong lòng liền ấm áp hơn nhiều. Thật lòng cô không mong ước xa với gì chỉ mong cùng anh trải qua những khoảng thời gian yên tĩnh và ấm áp là đủ.

51. Chương 51: Cô Không Đến

Hôm nay Sở Tâm Nhi đặc biệt dậy sớm chuẩn bị tài liệu để cho buổi họp. Nhìn đồng hồ chỉ 8 rưỡi cô đi tắm thay quần áo chuẩn bị ra ngoài. Đến tủ giày định đi đôi giày thể thao nhưng ngẫm nghĩ một lúc cô quyết định đi đôi giày cao gót đến công ty.

Xuống dưới nhà thấy mấy chiếc taxi đỗ cách đó không xa Sở Tâm Nhi vẫy tay gọi một chiếc lại gần rồi mở cửa ngồi vào.

“Cô đi đâu vậy?” Người tài xế vừa khởi động xe vừa hỏi.

“Cho tôi đến tập đoàn Thịnh Vượng”. Cô nói địa chỉ rồi tựa đầu vào ghế nhắm mắt dưỡng thần.

Từ nhà đến Thịnh Vượng phải mất 1h đi đường Sở Tâm Nhi nghĩ trong 1 tiếng này cô có thể ngủ bù cho đêm qua thức khuya soạn bản thảo.

Tài xế khẽ “vâng” một tiếng bắt đầu lái xe.

Trong xe vô cùng yên tĩnh làm Sở Tâm Nhi dễ dàng đi vào giấc ngủ hơn cô không hề hay biết chiếc xe này vốn không hề chở cô đến công ty mà là chở đến một nơi hoàn toàn khác.

Diệu Thiên từ trong nhà tắm đi ra đang thoa kem dưỡng da thì chuông điện thoại kêu.

Cô đặt lọ kem xuống đến đầu giường nhận điện thoại “Sao rồi?”

“Cô yên tâm, chúng tôi đã tận mắt nhìn thấy cô ta lên chiếc taxi đó rồi”. Đầu dây bên kia là một giọng nam thô lỗ, anh ta đang báo cáo nhiệm vụ của mình.

“Thế thì tốt, canh chừng cô ta một chút. Tốt nhất là đến chiều mới thả cô ta ra, nếu làm hỏng việc của tôi các anh chết chắc”. Cô đứng trước gương nhìn gương mặt hoàn hảo của mình khẽ cười.

“Tôi biết rồi”. Đầu dây bên kia vâng dạ một lúc liền tắt máy.

Đặt điện thoại xuống bàn trang điểm cô quay đầu nhìn đồng hồ treo tường cười nhạt “Sở Tâm Nhi, tôi thấy cô luôn bận rộn như vậy chắc không có thời gian đi khám phá thành phố đâu nhỉ? Nể tình chúng ta quen biết, để tôi giúp cô vậy”

Hạ Minh ngồi trong phòng làm việc xem lại toàn bộ các tác phẩm, anh nhìn đồng ý nhú mào. Đã 9 rưỡi rồi mà cô còn chưa đến chẳng lẽ cô muốn ngay ngày đầu tiên đã khiến mọi người có cái nhìn tiêu cực về mình sao?

Nghĩ chắc là kẹt xe nên đến muộn, Hạ Minh che giấu cảm giác lo lắng của mình rất nhanh. A rút điều thuốc châm lửa để xua tan đi cảm xúc của mình.

“Giám đốc, 15” phút nữa là đến giờ rồi ạ”.

Nữ thư kí đi vào lễ phép thông báo.

“Sở Tâm Nhi đến chưa?”.

“Dạ chưa...”

“Ra ngoài”. Anh vung tay đuổi thư kí ra ngoài.

Nữ thư kí thấy sắc mặt anh không tốt biết anh đang tức giận cũng thức thời rút lui.

Trên xe taxi, Sở Tâm Nhi mơ hồ tỉnh dậy cô nhìn thấy xe đang đi trên con đường mòn không biết nơi nào liền cao giọng “Đây là đâu?”

Tài xế im lặng không đáp lại.

Sở Tâm Nhi mở túi xách tìm điện thoại nhưng không thấy, lúc này trong lòng cô sợ hãi không thôi. Cô đập tay vào ghế lái đầy hoảng hốt

“Anh muốn đưa tôi đi đâu? Mau dừng xe, tôi còn phải đến Thịnh Vượng gấp...”

“Cô vẫn còn muốn đến đó? Bây giờ đã là 12h trưa rồi, cô Sở...” Tài xế tăng tốc độ nhếch mép cười.

“Ai sai khiến anh hả? Mau dừng xe lại...” Cô cố gắng mở cửa xe nhưng không được, lúc này cô đã sợ hãi đến cực điểm rồi.

Gã tài xế tấp xe vào ven đường mở cửa xe ra, Sở Tâm Nhi vội nhảy khỏi xe. Tài xế không hề ngăn cản hay bắt cô lại, vốn dĩ công việc của anh ta chỉ là làm cô không thể đến kịp buổi họp lúc 10h mà thôi. Bây giờ đã là 12h rồi cộng với con đường mòn này không thể bắt xe tính ra phải đến chiều tối cô mới trở về được nên gã tài xế không hề sợ hãi hay lo lắng gì.

Anh ta thấy cô xuống xe mới hạ kính xe xuống ném điện thoại của cô trên đường rồi mới lái xe rời đi. Sở Tâm Nhi nhặt điện thoại lên, màn hình tối om cô biết với tình cảnh hiện nay của mình không thể gọi cứu binh được. Cất điện thoại vào túi Sở Tâm Nhi nhắc chân đi bộ ra khỏi con đường mòn.

Trong phòng họp sắc mặt của Hạ Minh âm u đến đáng sợ, tất cả mọi người đã giải tán hết chỉ còn lại một mình anh. Thư kí cẩn thận gõ cửa xong mới rón rén đi vào, giọng nói cô ta nhỏ như muỗi “Vẫn...vẫn không liên lạc được với cô Sở ạ...”

“Choang...” Tách trà trước mặt bị Hạ Minh tức giận đập vỡ.

Thư kí thấy vậy lại càng sợ hãi gấp bội, cô ta chưa từng thấy giám đốc lại có bộ dạng dọa người như vậy. Cô muốn đi lên dọn dẹp nhưng lại không dám

“Cô ra ngoài đi”.

Như được đặc xá thư kí khẽ “vâng” một tiếng rồi đi nhanh ra ngoài.

Vừa ra đến cửa thì thấy Diệu Thiên đến, thư kí vui mừng chào hỏi “Cô mới đến ạ”.

“Anh ấy đâu?” Không quan tâm đến thư kí cô lạnh nhạt hỏi.

“Trong phòng họp ạ, có điều...giám đốc đang tức giận ạ”.

Diệu Thiên cười thầm trong lòng. Buổi họp đầu tiên của bộ sưu tập mới mà nhà thiết kế chính không tới, anh không tức giận mới lạ đó. Cô cười khẩy trong lòng “Muốn đấu với tôi, cô còn non lắm!!!”

52. Chương 52: Cô Chui Ở Đâu Ra Vậy?

Diệu Thiên mở cửa phòng họp nhẹ nhàng đi đến bên cạnh Hạ Minh, cô đưa tay cầm tập tài liệu trên bàn nhìn xem liền thở dài “Cô ấy cứ vậy mà không đến, thật đáng tiếc”.

Hạ Minh nghe vậy hừ lạnh, anh đứng dậy đẩy ghế đi thẳng ra ngoài.

Diệu Thiên thấy thái độ lạnh nhạt thờ ơ của anh cũng không tức giận, cô ném tập tài liệu xuống bàn đi ra khỏi phòng họp gọi với theo

“Đi ăn trưa với em”. Nói xong cũng không thèm quan tâm anh có đồng ý không cô đeo túi xách đi khỏi công ty.

Hạ Minh không tiện từ chối cũng đi theo cô. Hai người chọn một nhà hàng Việt dùng cơm trưa, trái ngược với sự hào hứng nhiệt tình của cô Hạ Minh lãnh đạm lạnh lùng làm người khác không dám lại gần.

“Anh định thế nào đây? Nếu là em, em sẽ thay đổi thiết kế chính. Dù có là ”người quen cũ” đi chăng nữa cũng không thể vô pháp vô thiên như vậy được”.

Đợi người phục vụ rời đi Diệu Thiên chống tay lên bàn nhìn anh nói.

Anh nghe thấy Diệu Thiên nói ba chữ “người quen cũ” liền không vui, nhưng anh cũng không có lí do để nói lại. Hạ Minh lấy giấy ăn lau đĩa lạnh nhạt nói

“Em không cần phải nhắc nhở anh, anh tự biết mình đang làm gì”.

“Vậy ư?” Cô để lại một câu nói như có như không rồi bắt đầu ăn cơm.

Sở Tâm Nhi mất gần một tiếng mới đi ra khỏi con đường mòn đó, đôi chân cô giờ đây đã đau nhức đến muốn rụng ra luôn rồi.

Đứng ở đường lớn một lúc lâu mới bắt được taxi, lên xe nói địa chỉ lúc này cô mới thở phào. Nhưng gặp phải chuyện vừa rồi cô không dám lơ là dù chỉ là 1 phút, cô cố gắng mở to đôi mắt nhìn đường mặc dù nó đang dúm lại.

Đến Thịnh Vượng đã là 5 giờ chiều, Sở Tâm Nhi trả tiền taxi mở cửa xuống xe.

“A...” Chân vừa chạm đất cảm giác đau đớn liền truyền đến, cúi xuống nhìn phía gót chân đã trầy da đỏ ửng.

Cố nhịn đau Sở Tâm Nhi tập tễnh đi vào đại sảnh, cô chào hỏi nhân viên qua loa rồi bấm thang máy đến tầng phòng làm việc của giám đốc.

“Sao bây giờ cô mới đến, cuộc họp tan từ lâu rồi”. Thư kí nhìn cô lên tiếng.

“Cho tôi gặp giám đốc của cô một chút, được không?” Cô nói nhẹ nhàng mong nữ thư kí giúp đỡ. Sở Tâm Nhi biết bây giờ Hạ Minh mà gặp cô chắc chắn sẽ nổi giận lôi đình nhưng cô cũng không dám không đến.

“Cô đợi một chút”. Thư kí nói một tiếng rồi gọi điện thoại

“Cô vào đi, giám đốc đang giận lắm. Chúc cô may mắn” Cô thư kí chỉ tay về phía phòng làm việc nhún vai.

Trong phòng họp.

Sở Tâm Nhi đứng trước bàn làm việc của Hạ Minh đầu cúi gằm, quần áo lấm lem nhìn qua thật thảm hại. Ngẩng đầu thấy gương mặt lạnh lùng của anh lại khiến bao can đảm của cô chạy đâu hết.

Sở Tâm Nhi cử động khe cổ chân liền đau đến nhúu mày, trong lòng thầm nghĩ “Đúng là tự mình hại mình mà”

Hạ Minh không ngẩng đầu nhìn cô lấy một lần, anh đánh máy tính nhưng trong lòng đã rối như tơ vò. Trong lòng có hàng nghìn câu hỏi nhưng anh vẫn cố dẫn xuống “Cô còn dám vác mặt đến đây?”

“Tôi...xin lỗi” Ngoài hai từ này cô không còn gì để nói, dù biết mình là bị người khác tính kế hãm hại nhưng bây giờ nói ra anh sẽ tin ư?

Đương nhiên anh sẽ không tin, anh chỉ nghĩ là cô đang cố biện minh cho lỗi lầm của mình mà thôi!

Lúc này Hạ Minh mới chịu ngẩng đầu lên nhìn cô. Anh nhìn cô từ trên xuống dưới trước sau một lượt liền nhúu mày “Cô chui ở đâu ra vậy?”

“Hả??”

“Một bộ dạng thảm hại như vậy đến đây là muốn cho tôi xem sao?” Rõ ràng câu anh muốn hỏi không phải như vậy, anh muốn hỏi cô những câu hỏi quan tâm nhưng khi nói ra lại thành như vậy.

“Không phải. Tôi chỉ muốn nói với anh câu xin lỗi, nói xong rồi...tôi xin phép. AA...”

Sở Tâm Nhi hoàn toàn bị câu hỏi của anh làm cho tức giận, cô xoay người muốn bỏ đi nhưng khi vừa cất bước liền không tự chủ được ngã về phía trước. May mắn trước cô là bàn làm việc của anh Sở Tâm Nhi nhanh tay bám lấy mặt bàn để mình không bị ngã.

“Sao vậy?” Hạ Minh đứng lên đỡ lấy cô quan tâm hỏi.

“Chân...đau quá. Muốn rụng ra luôn rồi...”

Hạ Minh đỡ cô về sofa ngồi xuống còn mình thì cúi người xem xét đôi chân bị thương của cô. Gương mặt điển trai của anh khi nhìn thấy vết thương của cô liền căng thẳng nhưng khi nghe câu nói như nũng nịu của cô liền bật cười.

Trên đời này chỉ nghe thấy có người gãy chân chứ làm gì có người rụng chân, đúng là cái gì cũng có thể nói mà!

“Anh cười cái gì, không cho cười”. Sở Tâm Nhi thấy anh cười liền xấu hổ, cô đưa tay muốn bịt miệng anh lại thì bị Hạ Minh giữ lại

“Đau không? Để tôi thổi cho, một lúc là hết thôi”. Nói rồi anh cúi người khe khẽ thổi lên chân cô, nhìn gương mặt dịu dàng của anh lúc này cô liền cảm thấy ấm áp.

Trong lòng cô như có cơn gió xuân dịu nhẹ lướt qua Sở Tâm Nhi cúi đầu nhìn anh bất giác mỉm cười.

53. Chương 53: Anh Dọa Cô Bỏ Chạy

Hạ Minh để cô ngồi trên sofa nghỉ ngơi còn mình thì dọn đồ thư kí đi “Cầm thẻ của tôi đi mua đôi giày đế bằng về đây, nhớ kĩ phải mua loại nào mà đi vào có cảm giác thoải mái một chút”.

“Vâng ạ”. Thư kí nhìn Sở Tâm Nhi với ánh mắt tò mò rồi cầm thẻ đi mất.

Nhận thấy ánh mắt của thư kí Sở Tâm Nhi xấu hổ cúi đầu xuống, đợi đến khi trong phòng chỉ còn cô và Hạ Minh mới chịu ngẩng đầu lên “Anh không cần thiết phải làm như vậy, ở nhà tôi cũng có giày”.

Hạ Minh bỏ ngoài tai lời nói của cô đứng thẳng người ánh mắt nhìn chằm chằm vào bàn chân cô, trong mắt anh là đau lòng, tức giận không nguôi. Đau lòng vì khi cô không biết chăm sóc mình để cho bản thân trở nên thảm hại như vậy trước mặt anh. Tức giận vì cô cứng đầu, vì cô đã bỏ rơi anh.

“Cô nói ít một chút”. Giọng nói lạnh lùng của anh làm Sở Tâm Nhi run rẩy.

Sở Tâm Nhi im lặng không hề rằng nói một lời trong lòng thầm cầu nguyện sao cho thời gian trôi thật nhanh thì “ọc ọc” bụng Sở Tâm Nhi không biết xấu hổ đánh trống kêu vang.

“Đừng nghe thấy, làm ơn đừng nghe thấy” Sở Tâm Nhi âm thầm cầu nguyện trong lòng. Nếu Hạ Minh mà nghe thấy chắc có lẽ cả quãng đời còn lại của cô không dám nhìn mặt anh mất.

Nhưng ông trời lại làm như không nghe thấy lời cầu nguyện của cô mà lại cho Hạ Minh nghe thấy âm thanh “thô thiển” vừa rồi “Cô chưa ăn cơm?”

“Ừ”. Cả gương mặt nhỏ nhắn của sở Tâm Nhi lập tức đỏ như tôm luộc.

Sở Tâm Nhi nhìn Hạ Minh đang cố đè nén không cho mình cười ra tiếng liền tức giận “Cười cái gì mà cười, bộ anh chưa đói bụng bao giờ à?”

May là Hạ Minh còn chút lương tâm anh ho nhẹ một cái bình ổn lại tâm trạng “Đợi một chút, đợi thư kí về rồi tôi dẫn cô đi ăn”.

Lưu Hà ngồi ở Starbucks nhìn bản thiết kế trong tay không chớp mắt mi tâm thì nhú lại đủ để kẹp chết một con muỗi.

“Đợi mình lâu chưa, kẹt xe quá đi”.

Lý Tịnh vội vàng đi về chỗ cô xun xoe nịnh nọt. Lưu Hà nhìn đồng hồ trên tay lắc đầu “Cậu làm mình đợi 20”, tự phạt đi”.

“Vây lát nữa mình đi shopping nha, chị đây trả tiền”. Lý Tịnh vỗ ngực đảm bảo, mái tóc xoăn dài lòa xòa trước mặt tăng lên vài phần xinh đẹp.

Lưu Hà bưng cốc nước lên nhấp nhẹ một ngụm rồi cười “Vây còn được. Vừa nãy mình thấy có người lái xe đưa cậu đến. Ai vậy? Trần Đông à?”

Khi phụ nữ ngồi xuống trò chuyện với nhau thì có một chuyện không bao giờ thay đổi đó là “tám” chuyện.

Đừng nhìn Lưu Hà bề ngoài lạnh nhạt không mấy bận tâm đến chuyện gì ngoài công việc nhưng chỉ có những người bạn thân mới biết được “bộ mặt thật” của cô ấy.

“Không phải anh ấy thì là ai được chứ?”

Lý Tịnh chỉnh lại tóc thả dài nói nhưng trong giọng nói lại đọng đầy hạnh phúc.

Sở Tâm Nhi ngồi đối diện với Hạ Minh tại nhà hàng ở gần Thịnh Vượng trong lòng nơm nớp lo sợ.

Nếu để người ngoài nhìn thấy hai người ngồi ăn chung như vậy không biết sẽ nói ra những lời như thế nào nữa.

“10h sáng ngày kia tôi sẽ mở cuộc họp lại lần nữa, đây là cơ hội cuối cùng của cô”.

Hạ Minh cắt miếng sườn nướng để vào bát cơm của Sở Tâm Nhi lạnh nhạt nói.

Sở Tâm Nhi không ngờ rằng anh sẽ cho cô cơ hội nữa, trong lòng liền cảm động không thôi

“Cảm ơn anh. Tôi nhất định sẽ đến sớm”.

Bên ngoài nhà hàng Diệu Thiên nhìn thấy một màn này liền tức đến nghiêng răng nghiêng lợi. Ánh mắt lạnh lùng nhìn Sở Tâm Nhi như muốn băm vằm cô thành trăm mảnh

“Sở Tâm Nhi, cô nhất định muốn đấu với tôi sao?”

Chiếc túi xách được cô cầm trong tay đã bị Diệu Thiên bóp đến méo mó. Cô cố tình tan làm sớm để đến công ty gặp anh, trên đường đi lại sợ anh mãi làm việc mà bỏ bữa tối nên ghé vào nhà hàng này mua cơm cho Hạ Minh.

Thật không ngờ cô lại được chứng kiến tình cảnh này. Cố gắng đè nén cảm xúc muốn xông đến cho Sở Tâm Nhi một bạt tai cô liền xoay người trở lại trong xe.

Ăn cơm xong Hạ Minh lái xe đưa Sở Tâm Nhi về, không khí trong xe lúc này trở nên ngưng ngững. Hai tay nắm chặt lấy dây an toàn Sở Tâm Nhi nhẹ giọng nói

“Cảm ơn anh. Tôi sẽ gửi trả anh tiền mua đôi giày này”

Hạ Minh đưa mắt nhìn đôi giày búp bê dưới chân cô nhủ mày không vui “Em nghĩ tôi cho em mượn tiền đấy à?”

“Không...tôi không có ý đó...”

Sợ anh hiểu lầm Sở Tâm Nhi vội vàng lắc đầu muốn giải thích.

“Tôi chỉ...ừm...”

Lời nói chưa phát ra thì đã bị môi Hạ Minh chặn lại. Cô muốn quay đầu chạy trốn nhưng anh đã nhanh hơn cô một bước.

Bàn tay Hạ Minh đặt sau gáy Sở Tâm Nhi không cho cô lấy một cơ hội rút lui. Nụ hôn của anh ban đầu nhẹ nhàng lướt nhẹ trên môi cô nhưng lúc sau lại trở nên mạnh mẽ thô bạo hơn.

Dễ dàng tách môi cô ra đưa lưỡi vào khuấy đảo dần dần Hạ Minh liền lưu luyến không rời lúc này trong đầu anh có suy nghĩ là phải giữ chặt cô không bao giờ buông tay nữa.

Sở Tâm Nhi khó khăn lắm mới tránh được nụ hôn của anh cô vội vàng mở cửa xe chạy mất.

Hạ Minh nhìn bóng lưng cô khuất dần liền thở dài, trên môi anh vẫn còn vương vấn hương vị ngọt ngào của cô. Anh tựa vào ghế xe yên lặng nhìn lên căn hộ của cô cả đêm không rời đi.

54. Chương 54: Mong Chúng Ta Điều Hạnh Phúc

Ngày hôm sau, Sở Tâm Nhi ở nhà để chuẩn bị bản thiết kế của mình sao cho thật hoàn hảo. Cả buổi sáng cô đều ở trong phòng tẩy tẩy vẽ vẽ cho đến khi bụng đói cồn cào mới chịu dừng tay.

Dừng lại công việc đang làm Sở Tâm Nhi đi vào bếp muốn kiếm gì đó lót dạ. Nhìn một lượt cũng chỉ có mấy quả trứng và nửa cái bắp cải, cô vo gạo cắm cơm nhanh chóng bắt tay vào nấu nướng.

“Đói chết mình rồi” Nửa tiếng sau cô bưng ra một bát canh rau cải và một đĩa trứng sốt cà chua.

Sở Tâm Nhi lấy một bát cơm rồi yên lặng ăn. Đang ăn thì thấy tiếng người mở cửa ngẩng đầu lên thì thấy Lưu Hà đi vào trên tay cầm túi lớn túi nhỏ

“Sao lại về giờ này?” Sở Tâm Nhi gấp thức ăn vào bát hỏi Lưu Hà.

“Mình mệt nên muốn về nghỉ một lát, còn cơm không lấy cho mình một bát”. Lưu Hà cất đồ đi ra ngồi xuống đối diện Sở Tâm Nhi.

Sở Tâm Nhi lấy cơm cho cô rồi nhìn Lưu Hà chân thành nói “Cậu định bao giờ mới nói với anh ấy?”.

Lưu Hà không ngờ Sở Tâm Nhi lại hỏi vậy nhất thời lúng túng cô cầm đũa gấp thức ăn vào bát lấp bắp “Nói...nói gì chứ? Cậu mau ăn cơm đi...”

Nhìn Lưu Hà vội vàng đổi chủ đề Sở Tâm Nhi đặt bát cơm xuống bàn thở dài một hơi, cô cầm lấy bàn tay Lưu Hà để trên bàn dịu dàng nói

“Mình biết cậu yêu Tề Hạo, bao nhiêu năm nay vẫn luôn yêu anh ấy. Sao cậu không thử đánh cược một lần, nói ra tình cảm của cậu biết đâu...biết đâu anh ấy cũng có tình cảm với cậu thì sao?”

Lưu Hà rút tay ra lắc đầu “Mình...mình không dám đánh cược. Mình sợ nếu nói ra đến cả làm bạn với anh ấy cũng không được...”

Bao nhiêu năm qua cô ở bên cạnh Tề Hạo, âm thầm quan sát anh ấy đôi khi chỉ một hành động, một câu nói quan tâm của anh đã làm Lưu Hà hạnh phúc cả ngày. Cô cứ nghĩ mình đã thật cẩn thận không để cho người thứ ba biết được tình cảm của cô dành cho anh ấy.

Nào ngờ, Sở Tâm Nhi biết. Bao nhiêu năm qua cậu ấy vẫn luôn âm thầm quan sát hai người.

“Lưu Hà, mình thật lòng mong cậu hạnh phúc. Mình không muốn cậu bỏ lỡ giống mình...” Giọng nói Sở Tâm Nhi nhẹ như nước, ánh mắt đượm buồn nhìn Lưu Hà nói ra những lời tự thật đáy lòng.

“Mình cũng mong cậu hạnh phúc, mong chúng ta và cả Lý Tịnh nữa đều có được hạnh phúc”. Lưu Hà vỗ vào mu bàn tay Sở Tâm Nhi chân thành nói.

Sáng hôm sau.

Sở Tâm Nhi được Lưu Hà lái xe đưa đến Thịnh Vượng từ sớm, lúc này cô đang ngồi ở phòng khách tập trung xem lại tài liệu chuẩn bị cho buổi họp.

“Lại gặp nhau rồi, cô khỏe không?” Diệu Thiên từ phòng giám đốc đi ra nhìn thấy Sở Tâm Nhi liền chào hỏi.

Mặc dù không thích cô ta nhưng Sở Tâm Nhi vẫn lịch sự gật đầu khách sáo nói “Tôi khỏe. Cảm ơn chị”.

“Nghe nói đây là lần đầu được làm nhà thiết kế chính của cô, nhưng đừng lo lắng ai rồi cũng có lần đầu tiên. Làm nhiều rồi sẽ thành quen thôi”. Diệu Thiên vuốt mái tóc xoăn dài tươi cười nói với Sở Tâm Nhi.

Chỉ là một câu nói xã giao bình thường nhưng không hiểu sao Sở Tâm Nhi lại có cảm giác trong câu nói đó có ẩn ý khác, cô nở nụ cười lịch sự đáp lại “Cảm ơn chị, tôi xin phép đi trước”.

“Ừ” Diệu Thiên gật đầu.

Nhìn Sở Tâm Nhi đi vào phòng họp vẻ tươi cười trên mặt Diệu Thiên cũng tắt thay vào đó là vẻ mặt lạnh lẽo cô nhếch môi cười thâm nghĩ “Vẫn y như 7 năm trước, luôn thích làm ra vẻ cao ngạo. Nhưng bây giờ cô cũng chỉ là một cái vỏ rỗng thôi”.

Hạ Minh ngồi ở ghế chính của phòng họp nghe các nhân viên trình bày về ý tưởng của mình nhưng ánh mắt vẫn luôn nhìn về Sở Tâm Nhi ngồi cách anh một khoảng xa kia.

Cô đang mãi mê ghi chép những lời nói của từng nhân viên lúc cô cúi đầu mái tóc dài đến ngang vai xòa xuống che đi nửa gương mặt. Cô mặc một chiếc áo len cao cổ màu vàng thoạt nhìn như một sinh viên đại học vậy đôi môi hồng đang nhắm đọc gì đó khiến anh có ý nghĩ đi về chỗ cô hôn lên đôi môi đó.

“Sở Tâm Nhi, đến lượt cô”.

“Vâng”.

Sở Tâm Nhi đứng lên cắm USB vào máy tính ngay lập tức những bản vẽ về trang phục xuân hè hiện lên trên màn hình máy chiếu “Đây là những thiết kế của tôi”

“Đẹp quá”

“Rất sáng tạo...” Những người ngồi trong phòng họp nhìn thiết kế của cô liền gật đầu tấm tắc khen ngợi.

Sở Tâm Nhi nhìn về phía Hạ Minh thấy vẻ mặt nghiêm túc của anh đáy lòng liền bắt đầu lo lắng “Anh ấy không thích sao?”

Hạ Minh nhìn những thiết kế của cô trong lòng liền kinh ngạc không thôi, thật không ngờ cô lại có những bản vẽ độc đáo đến vậy. Anh nhìn một lượt rồi thốt ra lời vàng ngọc “Không tồi”.

Nghe Hạ Minh nói vậy Sở Tâm Nhi liền thở phào nhẹ nhõm, trong lòng đang không ngừng nhảy nhót. Sự lo lắng trên mặt cũng biến mất thay vào đó là nụ cười tươi, Hạ Minh nhìn cô đến gần gần người “Cô ấy vẫn vậy, cười lên thật xinh đẹp”

Vivi: tôi nghĩ tôi là một tác giả lười biếng nhất luôn mọi người à. Đã hơn một năm rồi mà vẫn chưa thể hoàn truyện này, cảm thấy thật buồn nha. Nhưng sao tôi cảm thấy tr này càng ngày càng ít người đọc vậy, hãy nói cho tôi biết là tôi đã sai đi. Làm ơn huhu:((((

55. Chương 55: Bữa Này Cô Trả

Tan họp mọi người thu dọn đồ đạc rồi nhanh chóng rời khỏi phòng họp lúc này trong phòng chỉ còn mỗi cô và Hạ Minh.

Sở Tâm Nhi ôm lấy máy tính muốn rời khỏi phòng thật nhanh thì bị anh gọi lại “Cô khoan đi đã”.

“Có chuyện gì sao?” Sở Tâm Nhi quay lại nhìn anh hỏi.

Hạ Minh nhìn đồng hồ đeo tay rồi ngắc đầu nói với Sở Tâm Nhi “Đã 12 giờ rồi, đi ăn trưa với tôi”.

“Không cần... Tôi sẽ về công ty ăn...”

Cô vội vàng lên tiếng từ chối, trong lòng thầm nghĩ dù có chết đói cô cũng không dám ngồi chung bàn ăn cơm với anh.

Nghe cô từ chối anh nhúu mày tỏ vẻ không vui quay lại lạnh lùng nói với Sở Tâm Nhi “Đây cũng là một phần của công việc”.

Nói xong Hạ Minh đẩy cửa đi khỏi phòng để lại một mình Sở Tâm Nhi.

Sở Tâm Nhi âm thầm thở dài, cô chắc chắn hôm nay không có làm gì phật ý anh mà, tại sao lại muốn ăn cơm chứ?

Nhưng lại nghĩ bữa cơm này không phải mình trả tiền cảm giác lo sợ cũng vơi bớt đi, Sở Tâm Nhi đẩy cửa phòng hóp đi ra ngoài.

Ra khỏi công ty đã thấy xe của Hạ Minh đậu trước cửa cô liền mở cửa xe ngồi vào.

Đợi cô thắt dây an toàn Hạ Minh mới khởi động xe. Diệu Thiên vừa ra đến cửa thì thấy Sở Tâm Nhi lên xe của Hạ Minh kích động muốn đuổi theo nhưng bất ngờ gặp lại Đường Phong.

“Diệu Thiên, đúng là em rồi. Bao năm không gặp em vẫn xinh đẹp như trước”.

Anh nhìn cô nói lời khen ngợi. Đây không phải là lời nói hoa mỹ khách sáo mà là thật lòng của Đường Phong, anh vẫn không thể quên được người con gái trước mặt - người anh yêu đơn phương suốt những năm qua.

“Đúng là lâu rồi không gặp, anh khỏe không?” Dù không muốn nhưng cô vẫn tươi cười chào hỏi.

“Anh vẫn khỏe. Nếu em rảnh thì đi ăn trưa với anh được không?”

“Được ạ”.

Lưu Hà lúc này đang ở sân bay đợi Tề Hạo, vì sợ phóng viên để ý cô cố tình chọn cho mình một bộ đồ hết sức bình thường.

Trên đầu đội mũ lưỡi trai, đeo kính râm che đi gần nửa khuôn mặt, bỏ đi giày cao gót hàng ngày hay đi dưới chân cô bây giờ là đôi giày thể thao năng động.

Nhìn thấy Tề Hạo kéo vali đi ra nụ cười tươi xuất hiện trên gương mặt nhỏ nhắn. Cô đi về phía anh dịu dàng hỏi

“Anh đi đường có mệt không?”

“Anh đã bảo em không phải đón anh mà, công việc của em bận như vậy”.

Nhìn thấy Lưu Hà đi tới anh dịu dàng nói cười mặc dù đã nói cô không cần tới đón mình nhưng khi vừa ra khỏi sân bay nhìn thấy bóng hình nhỏ nhắn của cô anh liền cảm thấy vui vẻ, bao nhiêu mệt nhọc cũng tan biến.

“Không sao. Là tự em muốn đến mà”.

Thực lòng anh đi nước ngoài có mấy hôm mà cô đã nhớ anh đến phát điên, biết hôm nay anh về cô không nghĩ ngợi dẹp mọi công việc đến sân bay đón anh.

Không vì điều gì cả, Lưu Hà muốn khi về nước người đầu tiên Tề Hạo nhìn thấy là cô.

“Thật là, em lúc nào cũng không nghe lời như vậy. Đi thôi”. Tề Hạo đưa tay xoa đầu cô, hai người cùng nhau sánh vai đi khỏi sân bay.

Sở Tâm Nhi ngồi trước một bàn đầy thức ăn mà không dám động đũa vì một điều đơn giản.

Cô sợ đây là một bữa Hồng Môn Yến nha.

“Ăn đi, tôi không bắt cô trả tiền đâu mà lo”. Hạ Minh nhìn cô rõ ràng thêm đến mức liên tục nuốt nước bọt nhưng không dám ăn liền tốt bụng nói.

Cô tưởng anh muốn độc chết cô sao? Tức chết anh mất thôi!

“Tôi không có ý đó” Sở Tâm Nhi xấu hổ trả lời, cô cầm đũa lên bắt đầu ăn cơm.

Hạ Minh chỉ nhìn cô rồi không nói gì nữa, anh nhìn bàn ăn thấy đĩa tôm trong lòng liền nảy sinh một ý nghĩ xấu xa.

Anh nhìn cô đang cầm cúi ăn không hề liếc mắt nhìn mình lấy một cái liền chỉ vào đĩa tôm lạnh nhạt nói “Bóc cho tôi”.

Sở Tâm Nhi ngẩn người khi nghe anh nói, một lúc sau cô mới tiêu hóa được câu nói đó không chút suy nghĩ đáp “Anh có tay mà, tự bóc đi”

“Nhưng tôi muốn cô bóc, không được à?” Anh chống tay lên cầm nhìn cô cười đầy xấu xa.

Được cái mẹ nhà anh!!!

Sở Tâm Nhi rất không tình nguyện cầm con tôm lên bắt đầu bóc, trong lòng không ngừng hỏi thăm mười tám đời nhà anh.

Bóc xong tôm Sở Tâm Nhi đặt vào bát Hạ Minh rồi lau tay tiếp tục ăn cơm.

Hạ Minh nhìn con tôm trong bát mỉm cười, lần đầu tiên sau 7 năm cô mới lại bóc tôm cho anh bảo sao anh không vui cơ chứ?

Lại ngẩng lên nhìn cô, cô đang bày ra vẻ mặt bị ép buộc cho anh xem khiến Hạ Minh bật cười. Thói quen này, vẫn luôn không thay đổi.

“Buổi họp hôm nay cô làm rất tốt”.

“Thật không?” Lúc này cô mới chịu nhìn anh, đôi mắt lấp lánh nhìn Hạ Minh cười hỏi.

“Tôi Không lừa ai bao giờ”. Hạ Minh ăn hết con tôm nói.

Sở Tâm Nhi được khen ngợi liền vui mừng cười không ngớt, do vậy cũng tốt bụng bóc thêm cho anh con tôm nữa đặt vào bát nhìn Hạ Minh nịnh nọt nói “Anh ăn nhiều vào”.

Thấy cô vui vẻ anh cũng vui theo, nhìn gương mặt tươi cười của Sở Tâm Nhi anh liền không nhịn nổi chọc ghẹo cô

“Đã vậy bữa cơm này cô trả đi!!!”

“Cái gì?” Tiếng nói vang vọng đến tận trời xanh khiến mọi người trong cửa hàng đều quay lại nhìn hai người.

Sở Tâm Nhi xấu hổ nhìn anh thì thầm “Anh đừng đùa, rõ ràng anh nói bữa cơm này anh trả tiền mà?”

“Nhưng tôi đổi ý rồi, bữa này cô trả”

Vivi Máy chương vừa rồi ngược quá hôm nay tôi rắc cho mấy thím chút hài hước đây. Ở đây có ai thích cặp phụ giống tui không nè?

56. Chương 56: Cô Thật Dễ Dãi

Vì Hạ Minh nói bữa cơm này cô sẽ là người trả tiền nên Sở Tâm Nhi cũng chẳng buồn ăn nữa, cô gảy gảy mấy hạt cơm trong bát còn trong lòng thì đang thầm tính xem bữa cơm này bao nhiêu tiền.

“Tên lưu manh này, biết trước là mình trả tiền thì có đánh chết mình cũng không thêm đi ăn với anh ta”

Ngoài mặt thì cô tươi cười nhưng trong bụng đã không ngừng chửi rủa Hạ Minh.

Hạ Minh ngồi đối diện thấy biểu cảm này của cô liền bật cười, anh gấp miếng sườn nướng vào bát cô nhẹ nhàng nói

“Dù gì cũng phải trả tiền, nếu ăn không hết thì phí lắm”

Đang buồn bực thương xót cho ví tiền của mình lại nghe thấy lời châm chọc của anh Sở Tâm Nhi càng thêm tức giận nhưng cô phải kiềm chế không được bạo phát tính khí của mình tại đây.

Cổ nờ nự cười tiêu chuẩn Sở Tâm Nhi nhìn Hạ Minh nghiêng răng nghiêng lợi “Anh cũng ăn nhiều vào”

Đến lúc thanh toán Sở Tâm Nhi nói muốn đi nhà vệ sinh rửa tay, lúc này cô đang ngồi trên bồn cầu âm thầm đếm tiền trong ví mặt buồn rười rượi.

Bữa cơm hôm nay đã ngốn hết tiền thưởng tháng này của cô rồi.

Lúc đi ra không thấy Hạ Minh đâu, Sở Tâm Nhi mở ví muốn thanh toán nhưng nhân viên lịch sự lắc đầu nói “Người đi cùng cô đã thanh toán rồi”.

Sở Tâm Nhi ngạc nhiên cất ví tiền đi rồi chạy ra ngoài. Hóa ra, anh chỉ là trêu chọc cô mà thôi vậy mà cô còn nhỏ mọn thăm mắng anh nghĩ vậy Sở Tâm Nhi càng cảm thấy áy náy.

Hạ Minh đi lấy xe lúc quay trở lại đã thấy Sở Tâm Nhi đứng ngoài cửa, anh hạ cửa kính xuống nhìn cô nói “Lên xe đi, tôi đưa cô về”.

Sở Tâm Nhi khẽ “vâng” một tiếng rồi mở cửa xe ngồi vào.

Tề Hạo với Lưu Hà ăn trưa xong vô cùng rảnh rỗi liền cùng nhau đi shopping, Lưu Hà nghe vậy liền cao hứng không ngừng.

Đến trung tâm thương mại Lưu Hà cố tình đi vào cửa hàng đồng hồ nam muốn chọn cho anh một chiếc đồng hồ. Tề Hạo đi sau cô thấy vậy liền muốn ngăn cản

“Anh có nhiều đồng hồ lắm, em đừng lãng phí”.

“Nhưng đây là đồng hồ em tặng anh, đương nhiên không giống những chiếc đồng hồ kia được”

Ánh mắt Lưu Hà nhìn những chiếc đồng hồ trong tủ kính một lượt cuối cùng chỉ vào một chiếc đồng hồ kim cương trong góc “Lấy cho tôi xem cái này”.

“Cô thật có mắt thẩm mỹ, mẫu này chỉ có duy nhất một chiếc ở cửa hàng chúng tôi thôi vừa mới được bày ra đó”. Nhân viên mỉm cười khen ngợi ánh mắt của cô.

Lưu Hà mỉm cười không đáp lại. Cô là ai cơ chứ, cuộc đời này cô phải dùng đôi mắt này mới có thể kiếm ăn được đó.

“Anh đeo thử xem”

Tề Hạo rất nghe lời đưa tay ra để cô đeo đồng hồ vào, chiếc đồng hồ này như được làm riêng cho anh vậy đeo lên làm người khác không nhìn được nhìn nhiều thêm một chút.

“Tôi lấy cái này” Lưu Hà nhìn nhân viên nói.

“Đừng, lãng phí lắm” Tề Hạo lên tiếng ngăn cô lại.

“Lãng phí gì chứ, hay là anh không thích...” Lưu Hà cúi đầu nói, cô rất sợ anh không thích món quà mà cô tặng.

“Không, anh thích chứ!!!” Tề Hạo sợ nhất là vẻ mặt buồn rầu như đứa trẻ phạm lỗi của cô nên anh không chút suy nghĩ gạt đầu.

“Thế là tốt rồi” Lưu Hà nghe vậy cười tươi rồi sáng khoái lấy thẻ ra thanh toán

Hạ Minh lái xe đưa Sở Tâm Nhi về nhà, lúc dừng đèn đỏ liền hỏi “Cô bạn không?”

“Không, tôi không” Sở Tâm Nhi lắc đầu nhìn anh vẻ mặt đầy nghi hoặc.

Đèn xanh vừa chuyển Hạ Minh đánh tay lái đi về đường XX không nhanh không chậm giải đáp sự tò mò của cô.

“Tôi cần lấy một số tài liệu, vừa hay tiện đường nên về nhà một chuyến”.

Sở Tâm Nhi “Ồ” một tiếng, ánh mắt lại nhìn ngắm vẻ đẹp hai bên đường. Hạ Minh lái xe về đến biệt thự của mình anh tắt máy rồi xuống xe.

Sở Tâm Nhi nhanh chóng đi theo anh vào nhà, biệt thự này không lớn nhưng đối với một người ở lại quá là rộng rãi.

Biệt thự lấy hai màu trắng xanh làm màu chủ đạo, tường nhà được sơn màu trắng kết hợp với nội thất màu xanh đậm càng làm cho trong nhà thêm đậm nét nam tính và mạnh mẽ.

“Meoo...” Bỗng nhiên một vật mềm mại như bông cọ vào chân cô làm Sở Tâm Nhi giật mình, cúi xuống nhìn là một con mèo Anh lông ngắn màu xám đang dụi đầu vào chân cô làm nũng.

Sở Tâm Nhi không ngờ trong nhà của một người đàn ông lại đi nuôi mèo, một thú cưng hầu như chỉ có phụ nữ mới hay nuôi.

Nhìn con mèo dễ thương dưới chân hai mắt cô liền đầy ý cười, Sở Tâm Nhi ngồi xổm xuống bế con mèo lên tay cười

“Thật đáng yêu, mày tên là gì?”

Hạ Minh đứng bên cạnh nhìn dáng vẻ tươi cười của cô tâm tình liền trở lên vô cùng thoải mái. Anh nhìn cô bế con mèo trong tay nhẹ nhàng nói “Nó tên là Mon”.

“Mon Mon, mày thật là béo nha” Sở Tâm Nhi đưa tay sờ vào bụng con mèo liền bật cười.

Một con mèo khác thấy Mon được bế trên tay cũng lúc lắc thân hình tròn vo của mình đi đến bên Hạ Minh kêu lên “Meoo...”

“Mày ghen tị gì chứ, mau đi ngủ đi. Min Min ngoan”

Hạ Minh không bế nó mà còn gạt nó sang một bên.

Con mèo không chịu rời đi mà còn chuyển mục tiêu sang Sở Tâm Nhi, nó chỉ khế đưa tay cào nhẹ vào chân cô một cái là cô liền cúi xuống bế cả nó lên.

Con mèo này có bộ lông màu trắng tinh khi được bế lên cũng không chịu lép vế rúc vào cổ Sở Tâm Nhi cọ cọ vài cái.

“Haha, thật nhột”. Sở Tâm Nhi bị lông của hai con mèo cọ vào liền bật cười khanh khách.

Hạ Minh đứng bên cạnh nhìn cô cười thật vui vẻ lại có cảm giác ganh tị. Hai con mèo chết tiệt kia, vậy mà lại thừa cơ ăn đậu hũ của cô, thật đáng ghét.

Còn cô nữa, thật dễ dãi. Chỉ với hai con mèo béo liền dễ dàng vui vẻ cười đùa, thật không có tiền đồ mà.

Có ai có thuốc chữa bệnh lười không ạ. Bán em với.

57. Chương 57: Sở Tâm Nhi Của Bảy Năm Trước

Hạ Minh bảo cô đứng dưới nhà chờ còn mình thì lên gác lấy tài liệu, lúc đi xuống thì thấy Sở Tâm Nhi ngồi trên sofa đùa nghịch với Mon Mon và Min Min. Đường như hai con mèo này rất thích cô cứ không ngừng thi nhau lại gần nũng nịu đòi bế.

“Mon Mon, ra đây tao cho pate nào”. Hạ Minh đứng trước mặt cô nhìn hai con mèo gọi.

Nhưng có vẻ Mon không nghe thấy lời nói của anh cứ sấn vào lòng Sở Tâm Nhi đòi cô bế. Hạ Minh không nghĩ rằng hai con mèo mà mình nuôi bấy lâu nay lại bội bạc như vậy, vừa thấy cô liền quên luôn người chủ là anh đây.

Anh bực bội đưa tay gạt hai con mèo xấu xa kia xuống đất rồi kéo cô dậy. Sở Tâm Nhi thấy anh khó chịu cũng thông minh đứng lên theo anh.

“Meoo...” Min Min và Mon Mon thấy cô định rời đi đều kêu lên hai tiếng đầy dễ thương rồi quẩn lấy chân Sở Tâm Nhi như muốn giữ cô lại.

“Hôm khác sẽ đến chơi với tụi mày”. Sở Tâm Nhi luyến tiếc xoa đầu hai chú mèo ngọt ngào nói.

Hạ Minh càng nhìn càng không thuận mắt anh dơ chân đá con mèo sang một bên làm nó kêu “Méo...” một tiếng rồi lôi cô ra khỏi nhà.

Lúc khởi động xe vẫn không quên nghĩ rằng lần sau sẽ không để hai con mèo đáng ghét kia lại gần cô nữa.

Gần đến Tết Nguyên Đán mọi người càng trở nên bận rộn hơn bao giờ hết và đương nhiên không thể ngoại trừ Hạ Minh và Sở Tâm Nhi.

Nhưng so với công việc cón con của cô thì Hạ Minh bận rộn hơn nhiều, anh hầu như cả ngày đều ngập đầu trong đám giấy tờ đến thời gian ngủ còn không có.

Trong phòng làm việc yên tĩnh tiếng chuông điện thoại vang lên cắt ngang sự tập trung của anh. Dừng lại công việc trong tay Hạ Minh nhìn qua điện thoại rồi bắt máy.

“Mẹ, con bận lắm”

Đầu dây bên kia là giọng nói hiền hòa của bà Hạ “Mẹ đương nhiên biết là con bận. Nhưng không phải vì bận mà không thể hẹn hò kết hôn, đúng không?”

Lại là chuyện hẹn hò với kết hôn, không biết trong vòng một năm anh phải nghĩ ra bao nhiêu lí do để từ chối sự nhiệt tình của mẹ nữa.

Hạ Minh tựa lưng vào ghế đưa một tay lên xoa trán giọng nói đầy sự bất đắc dĩ “Chuyện đó để tính sau đi mẹ. Mẹ chuẩn bị đón Tết đến đâu rồi, cần con giúp gì không?”

Từ khi về nước Hạ Minh đã muốn đón mẹ lên ở với mình nhưng bà Hạ là người ở quê đã lâu, quen thuộc với mọi thứ ở quê hơn nên bà từ chối.

“Mẹ chuẩn bị cũng gần xong rồi. Mà con đừng có đổ chủ đề với mẹ, sao con lớn như vậy rồi mà vẫn không khiến mẹ bớt lo được vậy? Bên cạnh đã có người con gái tốt như Diệu Thiên mà con cứ không chịu, Tết năm nay con bé đi từ thành phố về quê để cùng mẹ đi chợ đấy. Con lo mà cảm ơn nó đi”

Bà Hạ càng nói càng hăng, lải nhải bên tai anh không ngừng nghỉ khiến Hạ Minh nghe mà muốn đau đầu luôn rồi.

“Con biết rồi, mẹ không cần lo đâu”.

“Nếu con mà cảm ơn con bé bằng một màn cầu hôn lãng mạn thì càng tốt”. Bà Hạ đưa ra chủ ý đã vậy lại còn muốn anh làm theo.

“Mẹ, con bận lắm. Con cúp máy nha”.

Hạ Minh cúp điện thoại xong liền thở dài. Chỉ có mấy buổi đi sắm Tết cùng mà bà đã muốn anh “lấy thân báo đáp” rồi, Hạ Minh anh lại rẻ vậy sao?

Chỉ còn nửa tháng nữa là đến Tết, mọi người ai nấy đều đua nhau đi sắm sửa. Nhà của Lưu Hà đã sửa sang hoàn tất nên dọn về.

“Mình nói cậu ở nhà mình có mấy tháng mà sao nhiều đồ quá vậy?”

Sở Tâm Nhi giúp cô dọn dẹp cũng không chịu nổi liền phàn nàn. Lý Tịnh ngồi trên sofa gấp quần áo cười “Hôm nay dọn về nhà mới bọn mình mua cái gì về nấu ăn đi?”

“Được. Ăn lẩu đi, lâu lắm rồi mình chưa ăn lẩu”. Lưu Hà nhét đồ vào vali lăm bằm.

Đến nhà Lưu Hà, Sở Tâm Nhi và Lý Tịnh có nhiệm vụ đi chợ mua đồ. Lý Tịnh lái xe nhắm theo lời bài hát trên xe lú lo hát không ngừng

“Thôi đi cô, chú ý lái xe kia”. Sở Tâm Nhi đập vào vai cô cười nhắc nhở.

“Hôm nay tâm trạng mình tốt mà”. Lý Tịnh bấu môi tặng cho cô một cái lườm thật dài.

Vào siêu thị, Sở Tâm Nhi đẩy xe đựng đồ lon ton đi theo Lý Tịnh. Dừng lại quầy hải sản Lý Tịnh dẫn đo một hồi liền chọn một con cá thật to cho vào xe, Sở Tâm Nhi nhìn vào hàng tôm liền dơ tay chỉ chỗ

“Mua cả tôm nữa, cả ngao nữa...”

Lý Tịnh sáng khoái nhặt hết những món cô chỉ đặt vào xe.

Khi hai người trở về Lưu Hà đã dọn dẹp xong nhà cửa liền bắt tay vào nấu nướng. Vì tay nghề nấu của mình quá là kém cỏi so với hai bạn nên Sở Tâm Nhi nhận công việc rửa rau.

Lưu Hà và Lý Tịnh lúi húi trong bếp hồi lâu cuối cùng cũng xong. Ba người ngồi quây quần dưới đất vui vẻ ăn uống.

Sở Tâm Nhi đã uống đến 5 lon bia nên đã ngà ngà say, hai má đỏ ửng khoác vai Lý Tịnh và Lưu Hà nói to “Hôm nay mình rất vui, như quay lại thời đại học vậy”.

“Đúng vậy, lâu lắm rồi chúng ta mới vui vẻ như vậy” Lý Tịnh ngửa cổ uống một hơi hết nửa lon bia cười híp mắt lại.

“Thật muốn quay lại thời đại học, hồn nhiên vô tư. Mình muốn là Sở Tâm Nhi của 7 năm trước...”

Sở Tâm Nhi vừa cười vừa khóc hồi tưởng lại những buồn vui của thời đại học. Cô cười lớn nhìn hai người bạn

“Sở Tâm Nhi của 7 năm trước...không sợ trời không sợ đất, hô to gọi nhỏ với người khác...không như hiện tại lúc nào cũng phải lo lắng sợ hãi nhìn sắc mặt của người khác mà sống...”

Sở Tâm Nhi nói xong liền khóc lớn, Lý Tịnh và Lưu Hà không nói gì yên lặng uống bia để mặc Sở Tâm Nhi trút bỏ mọi ầm ức khó chịu trong lòng.

Đến khi khóc mệt Sở Tâm Nhi liền gục đầu lên vai Lý Tịnh ngủ say, Lý Tịnh nhìn gương mặt tèm lem nước mắt của cô thở dài “Hazzz”

Các bác thấy em có chăm chỉ k? Ra chương mới phục vụ m.n luôn nè, hãy cho tôi thấy những bình luận của các bạn, m.n trò chuyện sôi nổi lên nào:))

58. Chương 58: Cô Chính Là Như Thế

Sáng hôm sau Sở Tâm Nhi tỉnh dậy liền cảm thấy đau đầu kinh khủng, cố gắng ngồi dậy nhìn xung quanh phòng mới nhớ ra hôm qua cô uống rượu say nên ngủ ở đây một đêm. Sở Tâm Nhi đứng lên đi vào nhà tắm bắt đầu tắm rửa, cả người cô bây giờ toàn là mùi bia rượu khó ngửi.

Nửa tiếng sau Sở Tâm Nhi từ phòng tắm đi ra sau khi tắm rửa sạch sẽ tinh thần liền cảm thấy thoải mái. Cô đi ra khỏi phòng thấy không có bóng dáng Lưu Hà liền nhú mào, muốn quay lại phòng tìm điện thoại thì thấy một tờ giấy nhớ để trên bàn

“Mình có việc đi trước, bữa sáng để trong bếp nhớ hâm lại”

Đọc xong Sở Tâm Nhi đi vào bếp thấy một bát cháo thịt để trên bàn liền mở lò vi sóng hâm lại rồi bưng bát về bàn ăn cách đó không xa nhanh chóng ăn hết bát cháo. Rửa bát xong Sở Tâm Nhi khóa cửa lại rồi bắt taxi về nhà.

Cô thay một bộ quần công áo mới rồi lại đi taxi đến công ty. Đến công ty đã là 11h trưa Sở Tâm Nhi ngồi vào chỗ bật máy tính lên bắt đầu làm việc.

“Có người ý vào được công ty lớn nhìn trúng, một bước lên làm nhà thiết kế chính liền không coi công ty nhỏ này ra gì nữa. Lại có thể đến trưa mới đi làm”

Giọng nói mỉa mai châm chọc vang lên sau lưng Sở Tâm Nhi quay đầu lại nhìn chính là Linh Vi. Trên tay cô ta cầm cốc cafe nhìn Sở Tâm Nhi đầy ghen ghét.

“Liên quan tới cô à?”

Sở Tâm Nhi không nhanh không chậm hỏi.

“Cô...” Linh Vi không ngờ cô ta không những không tức giận mà còn hỏi ngược lại mình nên nhất thời nghẹn họng không biết nói gì.

“Nếu không có gì thì mời đi chỗ khác, tôi còn phải làm việc”.

Cô trực tiếp lên tiếng đuổi người, Sở Tâm Nhi không muốn vì cô ta mà mất thời gian.

“Không biết cho Giám đốc Hạ uống bữa mê thuốc lú gì mà anh ta lại chọn cô hay là... cô chơi trò quy tắc ngầm với anh ta?” Linh Vi không những không đi mà còn buông lời mỉa mai, ánh mắt nhìn cô đầy sự khinh bỉ.

Sở Tâm Nhi thấy cô ta thật đúng là bị bệnh thần kinh muốn bỏ qua nhưng lại nuốt không trôi cục tức này. Ánh mắt nhìn thấy chiếc áo len cô ta mặc hôm nay màu trắng liền mỉm cười trong lòng, cô đứng lên đi đến trước mặt Linh Vi cười tươi

“Tôi muốn đi pha cafe, cô tránh đường chút đi”

“Hứ”. Linh Vi ngó lơ Sở Tâm Nhi đưa cốc cafe lên mũi thưởng thức hương thơm của nó.

Sở Tâm Nhi cũng không nói gì thêm đi qua người cô ta nhưng lúc đi đến chỗ cô ta cố tình nghiêng người huých vào tay cầm cốc cafe của cô ta, lập tức cafe đổ lên mặt Linh Vi rồi nhanh chóng chảy xuống cằm, xuống cổ rồi dần dần ngấm vào chiếc áo len màu trắng của cô ta.

“Á...” Tiếng hét thất thanh của Linh Vi truyền đến khắp phòng làm việc thu hút sự chú ý của biết bao người.

“Thật xin lỗi, tôi bị trượt chân”. Sở Tâm Nhi làm như không biết gì nói xin lỗi nhưng trong lòng thì vô cùng hả hê.

Linh Vi trừng mắt nhìn Sở Tâm Nhi, trong lòng khẳng định là cô ta cố ý nhưng chỉ có thể cắn răng chịu đựng cô. Trước mặt bao người như vậy cô ta không thể mở to miệng mắng chửi người khác được.

“Haha, cô mau đi rửa mặt đi. Cafe đầy mặt nhìn thật xấu xí...” Sở Tâm Nhi không bỏ qua mà còn che miệng khẽ cười, đã vậy lại còn chê cô ta xấu xí.

Gương mặt Linh Vi hết xanh lại trắng, ánh mắt hận không thể cho cô ta mấy cái tát nhanh chóng che mặt chạy vào nhà vệ sinh.

Sở Tâm Nhi đuổi được cô ta đi trong lòng cảm thấy vô cùng vui vẻ, cô chính là như vậy bụng dạ hẹp hòi, có thù tất báo. Tính cách này vẫn không hề thay đổi.

28 Tết mọi người đã bắt đầu chuẩn bị đón Tết, Sở Tâm Nhi nhìn căn nhà rộng lớn lại cảm thấy cô đơn. Bảy năm nay cô luôn cùng mẹ đón giao thừa trong bệnh viện, cô thở dài múc cháo vào bình giữ nhiệt bắt xe đến bệnh viện.

Khi vào phòng thấy Lâm Tuyết đang đo huyết áp cho mẹ cô khẽ gật đầu chào. Đo huyết áp xong Lâm Tuyết quay lại hỏi cô “Em chuẩn bị đón Tết đến đâu rồi?”

“Cũng không có gì để chuẩn bị, năm nào cũng ở trong bệnh viện với mẹ...” Sở Tâm Nhi đổ cháo ra bát lạnh nhạt nói.

Lâm Tuyết nhìn cô thở dài. Rõ ràng còn trẻ như vậy sao lúc nào cũng cất giấu nhiều tâm tư như thế không cảm thấy mệt mỏi sao? Cô dặn dò Sở Tâm Nhi mấy câu rồi rời khỏi phòng bệnh.

Hạ Minh đứng dưới sân bệnh viện do dự không biết có nên đi vào hay không? Gặp cô rồi anh sẽ nói gì đây, nói rằng cô một mình ở trong bệnh viện đón Tết anh lo lắng nên đến sao? Hạ Minh mãi vẫn không nghĩ ra được lý do.

Anh đã định sáng nay về quê nhưng lại không nỡ để cô đón giao thừa trong sự cô độc, cuối cùng không hiểu sao lại lái xe đến bệnh viện. Nhưng đứng ở đây anh lại chần chừ, do dự.

Cứ thế Hạ Minh đứng dưới sân nhìn phòng bệnh mẹ cô nằm đó cả một buổi chiều cuối cùng bin điện thoại của bà Hạ gọi điện, giục anh trở về.

Hạ Minh ngẩng đầu nhìn phòng bệnh lần nữa thở dài rồi quay lại xe, lái thẳng trở về quê với bà Hạ.

Tôi đi quân sự được một tuần các bác ạ, cuối tuần được thả về là lại lao vào viết lách với đôi mắt díp chặt lại. M.n đọc tr nhớ cmt nhé, còn bây giờ tôi phải đi ngủ rồi

59. Chương 59: Nghe Theo Tiếng Lòng Mình

Hạ Minh về đến nhà đã thấy bà Hạ dọn sẵn cơm lên bàn ngồi chờ anh, thấy con trai về bà vui vẻ đứng lên đón

“Đi đường mệt không con?”

“Không mệt ạ”. Anh cởi áo khoác ra cùng mẹ đi vào nhà.

Nhìn mâm cơm bày biện đẹp mắt Hạ Minh ngẩng đầu hỏi “Nhà mình có khách hả mẹ?”

Bà Hạ cười híp mắt lắc đầu

“Làm gì có ai, bữa cơm này là Diệu Thiên nấu đấy. Con bé này, vừa xinh đẹp lại còn đảm đang nữa con mà không biết trân trọng sớm muộn cũng có ngày bị người đàn khác cướp mất cho xem”.

Bà Hạ nói về Diệu Thiên đầy vẻ hài lòng, lại nhìn đến đứa con trai yêu quý của mình liền chán nản. Bà thật không hiểu nổi đầu óc con trai mình làm sao nữa, sống chết cũng không chịu nói chuyện yêu đương với con bé.

Nghe mẹ cảm ràm Hạ Minh liền âm thầm thở dài, lại còn nhắc anh là không trân trọng sẽ bị người khác cướp mất. Buồn cười, Diệu Thiên có phải là người của anh đâu cơ chứ?

Nghe thấy tiếng lục cục trong bếp anh liền đi vào xem sao thì thấy Diệu Thiên đang mài mê gọt hoa quả, thấy vậy anh liền nói

“Đừng làm nữa, em rửa tay rồi ra ăn cơm thôi”.

Diệu Thiên thấy anh về liền vui vẻ tươi cười, cô khê gặt đầu rồi rửa tay. Trên bàn cơm bày toàn những món anh thích, cô cầm bát lấy cơm cho bà Hạ và anh dịu dàng nói “Con rất thích không khí ở đây, vô cùng trong lành và yên tĩnh không như ở thành thị ồn ào muốn chết”

“Đúng vậy. Bác cũng thích yên tĩnh, nếu con thích cứ thường xuyên về chơi với bác”. Bà Hạ gặt đầu gấp thức ăn vào bát cho cô.

“Em nấu củ cải xào trứng đó, anh thích ăn món này nhất mà. Ăn nhiều vào”. Diệu Thiên gấp thức ăn cho anh vui vẻ nói.

“Ừ, em cũng ăn nhiều vào”.

Hạ Minh khê đáp lại.

Anh nhìn miếng củ cải trong bát mình trong lòng liền nghĩ, đây vốn dĩ là món mà anh ghét nhất nhưng vì Sở Tâm Nhi thích cho nên anh cũng thích. Đến đây lại lo lắng cô bây giờ đã ăn cơm chưa, một mình đón Tết có thấy cô đơn không? Tưởng tượng đến cảnh mọi người bận rộn về nhà đón Tết cùng gia đình còn một mình cô cô độc một mình trong bệnh viện lòng anh thất lại, tâm trạng cũng lo lắng buồn bã theo.

“Diệu Thiên, ăn cơm xong anh đưa em về”.

Bàn tay gấp thức ăn của Diệu Thiên chợt ngừng lại, trong mắt là sự hụt hẫng nhưng rất nhanh đã bị cô giấu đi. Cô ngẩng đầu nhìn anh cười “Được”.

Sở Tâm Nhi buồn chán ở trong bệnh viện chăm sóc mẹ, Nhược Lan đã ngủ từ lâu nhưng không hiểu sao cô một chút buồn ngủ cũng không có. Đứng bên cửa sổ nhìn xuống dưới mọi người đều tấp nập vội vã trên tay là những gói quà lớn nhỏ lòng cô liền cảm thấy vô cùng tủi thân.

Nhắm mắt lại nhớ về những năm trước khi bố còn sống khi gia đình cô còn sung túc đủ đầy mới cảm thấy mình thật không biết trân trọng đến bây giờ nhớ lại chỉ còn lại sự tiếc nuối.

“Cộc cộc”.

Tiếng gõ cửa vang lên khiến Sở Tâm Nhi vô cùng ngạc nhiên nhìn đồng hồ đã 11h đêm rồi không biết ai lại đến thăm vào giờ này. Cô đi đến mở cửa ra là Hạ Minh, không phải giờ này anh nên ở nhà sao?

“Sao...sao anh lại ở đây?”

“Đi dạo một chút đi”. Anh không trả lời chỉ nói một câu rồi quay lưng đi trước.

Hai người sóng vai đi bộ trong khuôn viên bệnh viện, vì bây giờ đã muộn nên ở đây rất ít người Sở Tâm Nhi đi bên cạnh anh tò mò hỏi “Anh...không về nhà sao?”

“Vẫn sớm”. Anh dứt hai tay vào túi quần không nhìn cô nói.

Ánh mắt anh nhìn bóng của cô trên đường liền trở nên dịu dàng hơn anh khê nói “Những năm ở nước ngoài mọi thứ đều rất lạ lẫm đối với anh lúc đó anh chỉ mong mua vé máy bay trở về đây để gặp em nhưng anh sợ...”

“Anh sợ ánh mắt lạnh nhạt của em sợ những câu nói mà em nói với anh nên anh đã chịu đựng...cứ thể chịu đựng hết 7 năm...” Giọng nói anh nhàn nhạt không nghe ra bất kì một cảm xúc nào như thể câu truyện này không liên quan đến mình vậy.

Sở Tâm Nhi cụp mắt xuống cô không dám nhìn thẳng vào mắt anh thì thầm “Em xin lỗi...”

Suốt 7 năm qua người chịu đựng sự đau khổ nỗi nhớ nhưng dần vật chìm ngày đầu chỉ có mình anh. Anh đau một thì cô đau mười nhưng Sở Tâm Nhi lại chẳng hề nói ra.

Hạ Minh xoay người kéo cô vào lòng mình siết chặt cánh tay như sợ cô chạy mất vậy anh cúi đầu hôn lên môi cô. Sở Tâm Nhi cố gắng tránh né nụ hôn của anh nhưng không được dần dần cũng mặc kệ.

Có lẽ hai người xa nhau quá lâu bây giờ mới có cử chỉ thân mật này nên ai cũng không muốn bỏ lỡ. Sở Tâm Nhi vòng tay qua cổ anh kiễng chân lên hôn đáp lại anh, ngọn lửa tình yêu giữa hai người họ lại một lần nữa cháy bùng lên.

Tưởng chừng như thế kỉ trôi qua hai người mới chịu tách ra Hạ Minh đặt cằm lên trán cô thở dốc nói

“Anh mặc kệ quá khứ chúng ta thế nào, anh chỉ biết rằng giờ này phút này trong tim anh có em và em cũng vậy. Tâm Nhi, đừng đẩy anh ra nữa, được không em?”

Sở Tâm Nhi nhìn người đàn ông trước mặt khẽ gật đầu, vòng tay cô ôm anh cũng chặt hơn. Cô mặc kệ giữa họ có bao nhiêu khó khăn thử thách, bao nhiêu chông gai cô muốn một lần nghe theo tiếng lòng mình, yêu anh...

Hạ Minh thấy cô gật đầu liền nở nụ cười anh khẽ hôn lên trán cô thì thầm “Tâm Nhi, Tâm Nhi của anh...”

Bé đã trở lại rồi đây, học quân sự khổ lắm các bác ạ. Thế mà chả hiểu sao em lại béo tròn ra mới nguy hiểm chứ:((((

60. Chương 60: Có Nhớ Chị Xinh Đẹp Không?

Lúc này Hạ Minh dắt tay Sở Tâm Nhi đi dạo quanh khuôn viên bệnh viện, trời càng về đêm càng trở lạnh bàn tay cô được anh nắm nãy giờ đã trở nên lạnh giá. Hạ Minh cầm hai tay cô đưa lên miệng khẽ thổi rồi xoa bóp giúp cho tay cô trở nên ấm hơn

“Không cần đâu, trước giờ em vẫn vậy mà. Đó là lý do em ghét mùa đông”. Cô rút tay lại đưa ra sau lưng khẽ nói.

Hạ Minh nghe vậy liền cau mày không vui, anh cầm tay cô đút vào túi áo khoác mình dịu dàng nói “Từ nay anh sẽ sưởi ấm cho em”

Sở Tâm Nhi mỉm cười hạnh phúc. Cô và anh được yêu nhau một lần nữa, được nếm mùi vị hạnh phúc một lần nữa là đã mãn nguyện lắm rồi.

Trở về phòng bệnh hai người quyến luyến tạm biệt nhau, trước khi rời đi Hạ Minh chỉ vào điện thoại nói “Anh sẽ gọi điện cho em”

Sau khi Hạ Minh rời đi cô liền cảm thấy chuyện vừa xảy ra như một giấc mơ vậy, vội vã đưa tay捏 mình một cái thật mạnh khiến mình đau đến chảy nước mắt thì lúc này Sở Tâm Nhi mới tin đó là sự thật.

Hạ Minh không lái xe về nhà mẹ nữa mà đi thẳng về biệt thự nhà mình, anh mở cửa bật đèn ném bừa áo khoác lên sofa còn mình thì ngồi xuống suy nghĩ lung tung.

“Meoo...” Mon và Min từ đệm nằm thấy anh về liền lúc lắc thân mình béo tròn của mình đi đến chỗ Hạ Minh dụi dụi lấy lòng.

Hạ Minh bế Min lên vuốt ve bộ lông trắng tinh của nó vui vẻ nói “Có nhớ chị xinh đẹp lần trước bế mày không? Chị ấy là người yêu anh đấy...”

Min không hiểu anh nói gì nhưng được chủ ôm ấp cũng im lặng không kêu nữa, giẫy dụa một lúc rồi đi về đệm ngủ của mình. Hạ Minh nhìn hai con mèo ngủ lảm quay liền đỡ khóc đỡ cười, anh thế mà lại khoe người yêu của mình với hai con mèo...

Hạ Minh đứng dậy đi về phòng lấy quần áo rồi tiến vào nhà tắm, sau khi tắm rửa sạch sẽ liền lên giường chuẩn bị đi ngủ. Không gian yên tĩnh chỉ có tiếng kim đồng hồ khe khẽ kêu nhưng không hiểu sao anh lại cảm thấy thật vui tai, mỉm cười nhắm mắt đi vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau.

Hạ Minh tỉnh dậy thoải mái vươn vai liếc nhìn đồng hồ, đã 8 giờ rồi. Có thể nói đây là giấc ngủ ngon và sâu nhất của anh suốt bao năm qua, Hạ Minh vệ sinh xong liền thay quần áo đi xuống dưới lầu. Lấy thức ăn cho hai con mèo béo ú xong anh liền xoa đầu bọn nó “Ồ nhà nhớ trông nhà đấy, anh đi gặp chị xinh đẹp đây”.

Mon và Min ngơ ngác nhìn Hạ Minh một lúc có vẻ như không hiểu gì lại cúi xuống bát cơm của mình chậm rãi ăn.

Trên đường đến bệnh viện ảnh rẽ vào cửa hàng bán đồ ăn sáng mua ba phần cháo sườn và quẩy gói thật cẩn thận rồi nhanh chóng đến bệnh viện. Khi anh bước vào phòng bệnh Sở Tâm Nhi đang giúp mẹ rửa mặt nhìn thấy anh liền cười “Sao anh đến sớm vậy?”

“Anh mua đồ ăn sáng cho bác gái và em”,

Hạ Minh đặt hộp cháo lên bàn khẽ nói. Anh tìm bát đồ cháo ra nhẹ nhàng thổi rồi đưa cho Sở Tâm Nhi “Em dứt cho bác gái đi, chắc bác cũng đói rồi”.

Sở Tâm Nhi cất khăn mặt đi cầm lấy bát cháo vừa dứt vừa dịu dàng nói chuyện với mẹ. Rất nhanh bà Hạ ngoan ngoan ăn xong, nằm nghỉ ngơi một lúc được nhân viên y tế đưa xuống sân cùng với những người bệnh khác nghe Lâm Tuyết kể chuyện.

“Em cũng ăn đi”. Hạ Minh đưa bát cháo vào tay Sở Tâm Nhi khẽ nói.

“Anh cũng chưa ăn sáng sao?” Sở Tâm Nhi nhìn bát cháo trong tay anh hỏi.

“Ừ, anh muốn ăn cùng em”.

Hai người yên lặng giải quyết xong bữa sáng, nhìn đồng hồ còn sớm Hạ Minh nhìn cô hỏi “Em muốn đi đâu không?”

Sở Tâm Nhi gật đầu “Em muốn về dọn nhà, dù gì cũng phải đón Tết chứ?”

“Anh đi cùng em”. Hạ Minh cầm chìa khóa xe nhìn Sở Tâm Nhi chờ đợi.

“Được”.

Lưu Hà tay xách nách mang những gói quà lớn nhỏ đi khỏi căn hộ của mình, xuống xe cô mở cửa xe để hết đồ đạc vào ghế trống phía sau rồi thắt dây an toàn khởi động xe. Bất ngờ tiếng chuông điện thoại vang lên “Alo?”

“Em đang ở đâu vậy?” Giọng nói dịu dàng của Tề Hạo ở bên kia khiến cô cảm thấy thoải mái.

“Em đang chuẩn bị về quê, có chuyện gì sao?”

“Em có thể đến nhà anh một lát không, cô giúp việc về quê ăn Tết rồi anh lại không biết nấu cơm...cho nên...nhà bếp bị anh sắp thiếu rùi rồi...Khụ khụ...” Giọng nói ngập ngừng của anh truyền đến tai cô cùng tiếng ho vừa rồi làm Lưu Hà lo lắng.

“Anh tắt bếp đi, khóa ga lại. Em đến ngay, thật là...” Lưu Hà vừa nghe máy vừa lái xe chạy về hướng nhà của anh.

Khi cô bước vào cô còn tưởng mình đi nhầm nhà nữa, Lưu Hà đi ra khỏi cửa ngẩng đầu nhìn số nhà xác định lại một lần nữa mới nhắc gót đi vào.

“Tề Hạo? Anh đâu rồi?”

“Anh ở đây!!” Tề Hạo ngồi ở góc phòng khách ngượng ngùng dơ tay lên.

Thấy anh không bị thương lúc này cô mới thở phào nhẹ nhõm, đến trước mặt anh cô cầm túi xách đập “Bụp Bụp” mấy phát vào người anh lớn tiếng “Anh điên sao? Không biết nấu thì gọi đồ đến việc gì phải tự nấu chứ? Nào anh bị úng nước à, nhờ bị thương thì làm sao đây?”

“Đau... đau anh mà...” Tề Hạo vòng tay ôm lấy mình né tránh “liên hoàn trường” của Lưu Hà miệng thì kêu la không ngớt.

Mặc dù tức giận nhưng thấy anh kêu đau Lưu Hà cũng dừng tay, cô ném túi xách xuống sofa lườm anh một cái sắc lẹm “Cho anh đau chết luôn”.

Nói xong cô xắn tay áo đi vào bếp bắt đầu giúp anh dọn dẹp, nhìn căn hộ cao cấp bị anh suýt chút nữa thiêu rụi cô liền lắc đầu thở dài. Thấy Tề Hạo vẫn đứng ngoài phòng khách liên quát “Còn không mau mở hết cửa ra, anh lại muốn ăn đòn à?”

Tề Hạo bị bộ dạng hung dữ của Lưu Hà dọa sợ, anh nhìn cô cười nịnh nọt “Anh mở đây...đừng nóng...”

Anh nhanh chóng mở hết cửa sổ và cửa thông gió ra lập tức khói bếp tan hết trả lại không khí trong lành cho ngôi nhà. Lại quay lại nhìn cô gái đang giúp mình dọn dẹp kia liền bất giác mỉm cười.

“Anh mau lại đây giúp em dọn dẹp, còn đứng đó”.

“Được, được”. Tề Hạo đi đến cạnh cô cũng xắn tay áo lên giúp cô dọn dẹp.

Câu hỏi lần thứ n. Có ai thích cặp Lưu Hà- Tề hạo giống tôi không?

61. Chương 61: Không Phải Giấc Mơ

Lưu Hà giúp Tề Hạo dọn dẹp sạch sẽ xong cũng đã là đầu giờ chiều, cô ngồi “Phịch” một tiếng xuống sofa thở hắt hắt “Một quá, anh rót cho em cốc nước”.

“Đến ngay, đến ngay”. Tề Hạo nhanh như một cơn gió chạy vào bếp mở tủ lạnh rót nước rồi đưa đến trước mặt cô.

“Ừc ừc”. Vừa đặt mông ngồi xuống bụng của Tề Hạo đã đánh trống kêu vang. Anh xấu hổ ôm bụng nhìn cô cười trừ

“Anh chưa ăn gì sao?” Lưu Hà đặt cốc nước xuống bàn nghiêng đầu hỏi.

“Chưa, từ sáng đến giờ anh đã có gì bỏ bụng đâu?” Vừa ôm bụng anh vừa cúi đầu nhăn nhó ra vẻ đáng thương rồi sán đến bên người Lưu Hà nhỏ giọng hỏi

“Em có thấy anh đáng thương không? Hả”

Lưu Hà nhìn anh chỉ còn cách mình một gang tay thôi liền đỏ bừng mặt, lại âm thầm tưởng tượng anh Tề Hạo sẽ hôn mình khiến cô càng trở nên bối rối. Cô hắng giọng lắp bắp nói không lên lời

“Em...em đi xem trong tủ lạnh có gì để ăn không?”

“À...Được”.

Tề Hạo thấy cô trốn tránh như vậy liền có chút hụt hẫng, anh vậy mà vừa rồi lại có ý nghĩ sẽ hôn cô.

Tề hạo, rốt cuộc mày đang nghĩ gì trong đầu vậy? Không phải người con gái mày yêu sâu sắc là Sở Tâm Nhi sao, sao bây giờ lại rung động với bạn thân của cô ấy vậy???

Hạ Minh đưa Sở Tâm Nhi về nhà, anh không rời đi ngay mà ở lại cùng cô dọn dẹp nhà cửa.

Căn nhà này nếu như hai người ở đã là rộng rồi vậy mà suốt bao nhiêu năm qua chỉ có một mình cô ở, rốt cuộc cô đã phải chịu đựng bao nhiêu sự cô đơn trống vắng đây? Nghĩ đến việc cô phải chịu đựng sự lạnh lẽo đơn độc trong chính ngôi nhà của mình là tim anh lại đau như dao cắt.

“A...” Tiếng kêu đau đớn của Sở Tâm Nhi vang lên cắt đứt sự suy tư của anh.

Hạ Minh nhanh chân đi đến chỗ cô thấy Sở Tâm Nhi đang ôm chân mặt đầy đau đớn liền lo lắng

“Có đau không? Để anh xem nào...”

“Không sao. Là em không cẩn thận, cái ngăn kéo này đã cũ rồi nên vừa động vào là rơi xuống...” Sở Tâm Nhi nén đau nói.

“Không sao cái gì chứ? Chân em đã sưng đến vậy rồi, đứng lên anh đưa đi bệnh viện”.

Hạ Minh vừa đau lòng vừa tức giận to tiếng, anh đỡ cô đi lên ghế ngồi còn mình thì chạy đi tìm chìa khóa.

“Em đã bảo là không sao, nghỉ ngơi một chút là được”. Sở Tâm Nhi muốn túm lấy tay anh ngăn cản nhưng không thành, cô đã bị anh bế bổng lên đi xuống xe.

Đến bệnh viện sau khi nghe bác sĩ nói cô chỉ bị bong gân lúc này về mặt anh mới thoải mái một chút, Hạ Minh và Sở Tâm Nhi cảm ơn bác sĩ rồi về nhà.

“Anh để em ngồi xuống”. Sở Tâm Nhi đập vào vai Hạ Minh khê nói.

Anh thế mà công cô từ nhà xe lên đến nhà, Hạ Minh để cô ngồi vào sofa còn mình thì đi vào bếp lấy túi chườm và đá ra giúp cô chườm.

“Sao em vẫn không bỏ được cái tính hậu đậu của mình thế, thật khiến người khác lo lắng mà”.

Anh vừa chườm đá cho cô vừa nói, thật không hiểu nổi bao năm qua cô sống một mình kiêu gì nữa?

Sở Tâm Nhi nghe anh phàn nàn nhất thời tính xấu bộc phát, cô rút bàn chân đặt trên đùi anh lại ngang ngạch nói “Vậy anh đi tìm người nào khéo léo, đảm đang mà yêu đi. Còn ở đây với em làm gì?”.

Thấy cô dở tính trẻ con ra Hạ Minh liền bật cười, anh đưa tay kéo chân cô đặt lên đùi mình khê nói “Nhưng anh chỉ thích cô gái hậu đậu, vụng về này thôi. Làm sao bây giờ?”

Sở Tâm Nhi thấy anh trêu chọc mình liền đỏ bừng mặt cô đập vào tay anh khê nói “Đáng ghét”.

Chườm đá xong Hạ Minh nghe thấy bụng ai đó kêu không ngừng liền đứng dậy cất túi chườm mở tủ lạnh “Em ngồi yên đó, anh nấu gì đó cho em ăn”.

Vì đã là buổi chiều nên Hạ Minh chỉ nấu một chút đồ ăn nhẹ để cô lót dạ, anh lấy rau cải và thịt bò trong tủ lạnh ra vừa rửa vừa nói “Anh làm mì xào thịt bò cho em nhé?”

“Ừm”.

Hạ Minh đang yên lặng rửa rau thì bất chợt có một vòng tay nhỏ nhắn ôm lấy anh từ đằng sau khiến anh sững sờ. Một lúc sau anh mới bình tĩnh trở lại liền dịu giọng nói “Em ra ghế ngồi đi, anh nấu nhanh lắm”.

“Không muốn”.

Sở Tâm Nhi lắc đầu nguây nguẩy. Bàn tay ôm eo anh càng siết chặt hơn cô nũng nịu “Anh cứ nấu đi, em chỉ ôm anh thôi. Em không phá đâu”.

Hạ Minh thở dài, không nói được anh liền mặc kệ cô muốn làm gì thì làm.

Vì vậy, trong phòng bếp là một cảnh tượng vừa thú vị vừa ảm áp. Chàng trai đi một bước, cô gái theo một bước nhưng vòng tay ôm siết vẫn kiên quyết không buông ra.

Sở Tâm Nhi áp mặt lên tấm lưng rộng lớn của anh khê nói “Anh không biết đâu, em đã tưởng tượng cảnh này biết bao nhiêu lần trong đầu nhưng không ngờ hôm nay lại thành hiện thực...”

Giọng nói của cô pha chút ghen ngào, Hạ Minh đưa bàn tay to lớn của mình đặt lên bàn tay ôm lấy mình nhẹ nhàng vỗ về như nhắc nhở cô đây không phải giấc mơ đây là sự thật.

62. Chương 62: Lý Tịnh Mắng Chửi Nghe Rất Hay

Hạ Minh nấu xong mì xào thịt bò liền cho ra đĩa bày biện đẹp mắt đặt trên bàn, lúc này Sở Tâm Nhi vẫn như con chuột túi vậy bám lấy anh một bước cũng không rời.

Hạ Minh ấn cô ngồi xuống ghế dịu dàng nói “Ăn xong đi rồi anh lại cho em bám trên lưng, được không?”

Nhận thấy ý châm chọc trong câu nói của anh Sở Tâm Nhi liền đỏ mặt xấu hổ đánh vào tay anh lí nhí nói “Đáng ghét, em mới không thèm ấy”.

“Được, không thèm thì không thèm. Mau ăn mì đi, nguội là hết ngon đấy”.

Anh gật đầu hùa theo cô, bây giờ cô chỉ con mèo nói là con chuột thì anh vẫn sẽ gật đầu nói đúng ai bảo cô là người anh yêu chứ?

Sở Tâm Nhi lườm anh một cái rồi cầm đũa gấp mì bỏ vào miệng, rồi lại gấp miếng thịt bò dứt cho Hạ Minh cứ thế hai người nhanh chóng quét sạch đĩa mì. Ăn xong Sở Tâm Nhi ngồi trên ghế tay chống cằm nhìn Hạ Minh đang bận bịu rửa bát, lau bếp liền mỉm cười.

Hạ Minh dọn dẹp xong bỏ quả cam cho ra đĩa bưng đến trước mặt cô lại làm ra vẻ cung kính “Thưa hoàng hậu, mời dùng hoa quả ạ”.

Sở Tâm Nhi thấy dáng vẻ này của anh muốn cười nhưng cố nhịn, cô làm ra vẻ nghiêm nghị cầm lấy miếng cam cắn một miếng liền phát tay “Đúng là hoa quả ngon, thưởng!!!”

“Đa tạ hoàng hậu trọng thưởng ạ” Anh cúi đầu ra vẻ vô cùng biết ơn.

“Haha...Thật đáng yêu...” Sở Tâm Nhi cuối cùng không nhịn được nữa phì cười, cô ôm bụng cười bò trên ghế.

Hạ Minh đặt đĩa cam lên bàn đi tới ôm cô để cô ngồi lên đùi mình, anh cúi đầu hôn lên tóc cô hỏi “Vui không?”.

“Vui, đương nhiên là vui rồi. Anh lúc này thật là đáng yêu đó”. Sở Tâm Nhi ôm hông anh áp mặt lên ngực anh ngọt ngào nói.

“Vậy thì từ nay anh sẽ thường xuyên khiến em vui, được chứ?” Anh nhìn cô nép người vào lòng mình liền cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

“Chỉ cần anh ở bên là em vui rồi”.

Lý Tịnh ngồi trong quán cafe nhân nhả đọc sách, cô nhìn đồng hồ lắc bả “Lại đến muộn nữa. Trần Đông, lát đến biết tay em”.

Đang đọc sách thì ánh sáng trước mặt liền trở nên tối đi, cô không vui ngẩng đầu lên thì thấy một người vô cùng đáng ghét đứng trước mặt - Lộ Lộ.

“Tránh ra, cậu đang che mắt ánh sáng của tôi đấy”. Giọng nói không mấy thiện cảm của Lý Tịnh vang lên ý tứ rất rõ ràng là tôi không muốn thấy cậu, mời biến cho.

“Sao lại không vui thế? Chúng ta dù gì cũng ở chung với nhau suốt 5 năm đấy”. Lộ Lộ thề mà không biến đi ngược lại cô ta còn ngồi xuống trò chuyện với Lý Tịnh.

Lý Tịnh gấp quyển sách lại đặt lên bàn thẳng lưng nói lại “Tôi thề mà không nhớ là mình từng ở chung với loại người tiểu nhân bỉ ổi, chuyện đi đặt điều nói xấu sau lưng người khác là cậu đấy”.

Lộ Lộ đen mặt lại, cô ta không ngờ Lý Tịnh mồm miệng lại lợi hại đến vậy. Nhưng cô ta lại nở nụ cười nói

“Lần trước tôi có gặp lại Sở Tâm Nhi, cậu ta sống hình như rất khó khăn. Thật không ngờ tôi lại có thể thấy được cảnh cô ta khúm núm lễ phép phục vụ chúng tôi tại nhà hàng, cậu có biết không người cô ta phục vụ hôm đó lại là tôi đấy. Haha, thật là một chuyện hiếm gặp”

“Làm phục vụ thì sao? Cậu ấy cũng không như cậu đi làm tiểu tam cho người đàn ông đáng tuổi bố mình. Tôi cảm thấy vô cùng tò mò lúc ở trên giường cậu nhìn ông ta một thân bụng mỡ, da thịt nhăn nhoe xấu xí liệu cậu có thể ”lên đỉnh” nổi không? Hay là càng những người lớn tuổi cậu càng nhanh đạt tới khoái cảm?”

Lý Tịnh khoanh tay trước ngực cười khẩy, loại người như cậu ta lại có thể chê cười Tâm Nhi sao. Cô nhổ vào!!!!

“Cậu biết gì mà nói?” Lộ Lộ tức đến run cả người cô ta cảm thấy tất cả những người có mặt ở đây đều đang nhìn chằm chằm vào mình.

“Sao tôi không biết? Không phải cậu nói chúng ta ở chung với nhau suốt 5 năm sao? Tôi biết thừa cậu ghen tị với Sở Tâm Nhi, cậu yêu thầm Hạ Minh nhưng không dám nói ra cho nên khi Sở Tâm Nhi có tất cả cậu liền cảm thấy đố kị, ghen ghét cậu lúc nào cũng tỏ vẻ yếu đuối coi mình như kẻ bị hại để mọi người chửi mắng Sở Tâm Nhi. Lộ Lộ, cậu có cảm thấy mình sống thất bại lắm sao?”

Lý Tịnh càng nói càng cảm thấy hả dạ. Hôm nay cô phải thay Sở Tâm Nhi đòi lại tất cả những nỗi ám ức mà cậu ấy phải chịu suốt bao nhiêu năm qua.

“Cậu câm miệng. Sao cậu không nghĩ Sở Tâm Nhi cũng như tôi, cậu ta có thể chịu nổi vất vả sao? Biết đâu cũng có một người đàn ông lớn tuổi nào đó bao nuôi cậu ta...A...”

Lý Tịnh nghe cô ta sỉ nhục Sở Tâm Nhi liền không hề nghĩ ngợi hất cốc cafe vào mặt cô ta tức giận lớn tiếng mắng

“Cậu cũng nghĩ ai thấp hèn như mình sao? Nực cười, không ăn được nho chê nho chua sao? Tôi thật mong cốc cafe này tấy não cậu luôn đi, cậu làm ơn nghĩ trước khi nói được không. Tốt nhất sau này gặp tôi cậu liền tránh đi, nếu không gặp lần nào tôi liền đánh lần đó. Đánh đến khi nào ông bố già của cậu không nhận ra cậu thì thôi, hừ!!!”

Trần Đông vừa vào đến cửa đã nghe thấy tiếng chửi mắng của ai kia, anh nhanh chân bước vào thì thấy Lộ Lộ đáng thương bị Lý Tịnh lớn tiếng dạy dỗ.

“Tịnh, chuyện gì vậy em?”

“Không có gì, em chỉ đang mắng một con chó sủa bậy mà thôi. Anh đợi chút đi”. Lý Tịnh đặt cốc xuống bàn chỉ tay vào Lộ Lộ nói

“Tôi nhắc lại lần cuối, lần sau tôi gặp cậu lần nào liền đánh lần đó. Nhớ đấy!!!”

Trút xong lửa giận cô đi đến chỗ Trần Đông khoát lấy tay anh “Chúng ta đi, kệ cậu ta”.

Trần Đông gạt đầu cùng cô rời khỏi quán, lần này anh lại cảm thấy bà xã tương lai của mình mắng chửi nghe rất hay nhưng anh cũng vô cùng lo lắng cho tương lai sau này của mình cho nên anh phải thật ngoan ngoãn nghe lời cô.

Kiếp này e rằng anh phải sống dưới sự chèn ép của cô rồi, thật đáng thương nha.

63. Chương 63: Lưu Luyến Không Rời

Trần Đông dắt bạn gái ra khỏi quán cafe kính cẩn mở cửa xe dụ dàng đỡ cô lên xe rồi lại vô cùng cẩn thận thắt dây an toàn cho cô. Khi Lý Tịnh đã an vị ngồi bên cạnh anh mới hỏi nhẹ

“Tức giận sao?”

“Cậu ta lại dám nói Tâm Nhi như vậy, thật tức chết em mà. Đúng là loại người ghen ăn tức ở...”

Không nhắc đến thì thôi chứ cứ nghĩ đến những lời nói của Lộ Lộ lại khiến cô tức đến nghiến răng nghiến lợi, thật hận không thể xé nát cái miệng thối của cậu ta!!!

“Hạ hỏa đi, nếu không chiếc xe nhỏ này của anh sắp bị lửa giận của em thiêu rụi rồi”.

Trần Đông khẽ cười buông lời đùa cợt.

Lý Tịnh nhận ra mình bị anh trêu chọc liên đồ mặt, cô véo một cái thật mạnh ào cạnh sườn anh cố làm ra vẻ dữ dằn lớn tiếng “Anh dám trêu chọc em sao? Gan anh hôm nay lớn nhỉ...”

“A ui, bà xã...anh sai rồi. Tha cho anh đi mà...”

Trần Đông cũng vô cùng phối hợp với cô kêu la như đau lắm còn miệng vẫn không quên nịnh nọt. Lý Tịnh nghe hai tiếng “bà xã” liền thu “móng vuốt” của mình lại ngượng ngùng nói

“Em mới không thèm lấy anh ấy...”

Sở Tâm Nhi lạch bạch đi từ phòng ngủ ra phòng khách lại mở cửa ban công nhìn một vòng không thấy bóng dáng Hạ Minh đâu trong lòng liền hụt hẫng.

Anh rời đi rồi ư?

Nếu biết khi ngủ dậy sẽ không nhìn thấy anh thì có đánh chết cô cũng sẽ thức tới cùng.

Căn hộ rộng lớn không có bóng dáng của anh càng thêm lạnh lẽo hiu quạnh, Sở Tâm Nhi buồn bã ngồi xuống sofa ánh mắt nhìn chăm chăm cánh cửa. Đến khi cô nghĩ anh sẽ không trở lại nữa thì cánh cửa từ từ mở ra.

Hạ Minh đi vào trên tay cầm đầy những túi nilon đựng hoa quả thịt cá khác nhau. Sở Tâm Nhi như một cơn gió vọt từ sofa đến trước cửa nhà nhảy một phát bám chặt lên người anh nũng nịu

“Em tưởng anh về rồi?”

“Anh chỉ ra siêu thị mua đồ thôi, trong tủ lạnh của em trống không mà”

Hạ Minh mặc cô “đu” trên người mình đi dép trong nhà vào rồi chậm rãi đi vào bếp. Đặt mọi thứ lên bàn rồi lúc này mới đưa tay ôm lấy cô dịu dàng nói “Nào, xuống đi. Anh vẫn ở đây mà, không chạy mất được đâu”

Sở Tâm Nhi từ từ tụt xuống nhưng hai tay lại ôm chặt lấy cổ anh làm nũng như một đứa trẻ

“Tỉnh dậy không thấy anh làm em sợ gần chết... Anh nhớ lúc nào ra về phải nói với em đấy không được lẳng lặng mà về đâu. Nếu không...”

Nếu không em sẽ cảm thấy mình như bị bỏ rơi!

Nửa câu sau Sở Tâm Nhi giữ trong lòng không nói ra. Hạ Minh nhìn cô gái cúi đầu trước mặt liền thở dài, rốt cuộc những năm qua cô đã phải chịu những gì mà từ một người con gái tự tin kiêu ngạo trở thành một người lúc nào cũng thiếu cảm giác an toàn, lo được lo mất như vậy?

“Anh biết rồi” Hạ Minh ôm cô để gương mặt nhỏ nhắn của cô áp vào ngực mình, ánh mắt đau xót nhìn cô rồi nhẹ nhàng hôn lên tóc cô.

“Reng...reng...” Tiếng chuông điện thoại phá tan sự yên tĩnh của ngôi nhà.

Hạ Minh cau mày khó chịu buông cô ra đưa tay vào túi áo lấy điện thoại. Sở Tâm Nhi nhìn màn hình hiện chữ “Mẹ” thì nhỏ giọng nhắc nhở “Anh nghe đi”.

Hạ Minh bắt máy, bên kia truyền đến lời trách móc của bà Hạ

“Cái thằng này. Tối nay giao thừa rồi mà con còn không thềm về, nếu từ giờ đến 7h tối mà không về nữa thì con đừng bao giờ vác mặt về nữa. Thật là...”

“Mẹ, có khi năm nay con sẽ đón Tết ở đây...”

“Mày quên là mẹ mày còn sống à. Làm gì thì cũng phải nhớ đến về nhà ăn bữa cơm tất niên chứ, mày định làm mẹ tức chết đúng không?”

Bà Hạ nghe con trai nói vậy tức đến run người, lớn tiếng mắng mỏ.

“Không phải, con...”

“Có giỏi thì đừng vác mặt về nữa, đi luôn đi!!!”

Hạ Minh đang định lựa lời giải thích thì bên kia mẹ anh đã tắt máy, gọi lại cũng không thèm nghe. Xem ra bà đã bị anh chọc giận rồi!!!

“Anh về đi, đừng lo cho em”. Sở Tâm Nhi thấy anh khó xử cũng không muốn giữ anh lại, cô buông anh ra dịu dàng nói.

“Nhưng...”

“Em tự lo được, anh về ăn cơm với bác gái cho bác vui. Rồi lên sớm với em cũng được”. Cô tươi cười nói, bà mẹ nào mà không mong ngóng con cái về ăn bữa cơm tất niên đoàn tụ gia đình chứ?

Hạ Minh nhìn đồng hồ bất đắc dĩ nói “Còn 3 tiếng nữa, anh nấu cơm cho em. Tối đói thì hâm lại, à...anh nấu cháo để em đem vào bệnh viện cho mẹ nữa...”

“Vâng”. Sở Tâm Nhi lèo đèo đi theo sau anh, anh vo gạo thì cô nhặt rau hai người lúi húi trong bếp cả buổi chiều.

Đến 6h Hạ Minh chuẩn bị về nhà, nhưng anh vẫn không yên tâm về cô cứ nhắc nhở không ngừng

“Em nhớ phải ăn cơm đúng giờ đấy...”

“Em không được thức khuya đâu, mắt sẽ bị thâm đấy...”

“Có gì phải gọi điện cho anh ngay đấy...”

Anh cứ lải nhải bên tai không ngừng lúc đầu Sở Tâm Nhi còn nhiệt tình trả lời, về sau đành ậm ừ cho anh yên tâm nhưng anh lại sợ chưa đủ cứ nhắc đi nhắc lại mãi cho đến khi cô nổi cáu

“Anh có thôi đi không, có mấy câu mà nói cả buổi nói đến mức em cũng thuộc luôn rồi. Anh mau mau về đi không bác gái lại mong”

Hạ Minh nghe cô nói cũng khôn hồn ngậm miệng lại, hai người ôm ấp hôn tạm biệt thì anh mới lưu luyến rời khỏi.

64. Chương 64: Nụ Hôn Dưới Pháo Hoa

Trong bệnh viện.

Sở Tâm Nhi ngồi bên giường nhìn mẹ an tĩnh ngủ, bất giác trong lòng dâng lên cảm giác tủi thân.

Nhớ lại năm xưa, thời đỉnh cao của nhà họ Sở đêm giao thừa người đến nhà tặng quà chúc Tết đếm không xuể, cô luôn là nàng công chúa được mọi người tung hô chào đón. Ngày hôm nay hai mẹ con cô cô cút ở trong phòng bệnh lạnh lẽo này không một ai biết, không một ai hỏi han...

“Bùm...bùm...”

Tiếng pháo hoa báo hiệu thời khắc giao thừa đã đến.

Sở Tâm Nhi đi đến bên cửa sổ ngẩng đầu ngắm pháo hoa, những chùm pháo hoa sáng rực cả bầu trời cũng không làm cảm giác phiền muộn trong lòng cô vơi bớt.

“Hạ Minh, anh có đang ngắm pháo hoa như em không?”

Cô lẩm bẩm trong miệng. Điện thoại trong túi rung lên Sở Tâm Nhi thò tay lấy điện thoại nhìn thấy tên người gọi liền mỉm cười “Alo”.

“Em đang ở bệnh viện à?”

Ở đầu dây bên kia giọng nói trầm ấm dịu dàng của Hạ Minh như đường mật vậy khiến cô cảm thấy vô cùng ngọt ngào.

“Vâng”.

“Em nhìn xuống dưới đi”.

Như lời anh nói Sở Tâm Nhi cúi đầu nhìn thì vẻ ngạc nhiên và hạnh phúc hiện rõ trên mặt.

Cô tắt điện thoại chạy ra khỏi phòng bệnh. Đến trước thang máy vì bên trong có người liền nhất thời không thể mở ngay Sở Tâm Nhi sốt ruột đi đến cầu thang bộ không hề do dự chạy nhanh xuống.

Hạ Minh đứng dưới sân đợi cô, thấy cô chạy xuống liền tươi cười dang rộng hai tay.

Sở Tâm Nhi thấy anh liền phấn khích không thôi từ xa lấy đà nhảy một phát hai tay ôm chặt lấy cổ anh còn hai chân thì quặp chặt lấy bắp đùi anh không tách rời

“A...Em tưởng anh về rồi cơ mà? Sao anh lại ở đây? Có phải anh nhớ em không, hay anh sợ em buồn?...”

Sở Tâm Nhi hỏi như súng liên thanh vậy, giọng nói ngọt ngào như chim hót líu lo bên tai anh khiến Hạ Minh bật cười “Em hỏi nhiều như vậy, sao anh tiêu hóa hết được?”

“Ừ ha. Không cần hỏi em cũng biết chắc chắn là anh nhớ em rồi. Đúng không?”

Sở Tâm Nhi vénh mặt dương dương tự đắc trả lời, bàn tay nhỏ nhắn không kiêng nể gì bóp hai má anh.

“Đúng. Nhưng em xuống trước đã được không?”

Sở Tâm Nhi lúc này mới nhớ ra mình như con gấu bám chặt lấy người anh nhất thời hai má đỏ ửng ngượng ngùng từ từ tụt xuống khỏi anh. Nhưng chỉ được một lúc cô lại bám lấy cánh tay anh lắc tới lắc lui

“Anh không biết em vui thế nào đâu”.

“Ừ. Lại đây, anh muốn ôm em”. Hạ Minh vòng tay ôm trọn cô vào lòng.

Anh về đến nhà sau khi đỡ dành bà Hạ liền ngoan ngoãn giúp bà dọn cơm, đi quanh xóm chúc Tết mọi người rồi nói dối là cùng bạn bè gặp mặt thì mới thoát khỏi. Lại sợ cô tủi thân khi phải đón Tết một mình liền không quản đêm tối đường xá đông đúc lái đến đây để gặp cô, được ôm cô vào lòng.

“Cảm ơn anh vì đã ở đây với em”

Sở Tâm Nhi hưởng thụ vòng tay ấm áp của anh kiễng chân hôn lên môi anh khẽ nói. Hạ Minh siết chặt tay cùng cô trao nụ hôn dưới bầu trời pháo hoa rực rỡ.

Qua Tết mọi người lại quay trở về với cuộc sống thường ngày, Sở Tâm Nhi đã bắt tay vào chuẩn bị cho đợt ra mắt sản phẩm mới xuân hè của năm 2018.

“Chị Tâm Nhi, chị xem em chọn đoạn nhạc này cho buổi ra mắt chị nghe xem có được không?”

Trợ lý Tiểu Đại được Thịnh Vượng điều sang để giúp cô trong buổi ra mắt sản phẩm cho cô nghe một đoạn nhạc rồi hỏi thăm ý kiến.

“Hơi nhanh, em tìm nhạc chậm hơn một chút cho chị. Cảm ơn trước nha”.

Sở Tâm Nhi bỏ tai nghe nghiêng đầu nói.

“Việc của em mà, chị cảm ơn gì chứ?” Tiểu Đại gật đầu nhoẻn miệng cười, bàn tay nhỏ nhắn gõ máy tính tìm nhạc.

“Chị đi trước, cố lên”. Sở Tâm Nhi vỗ vai cô rồi nhanh chân rời đi.

Về chỗ ngồi lại bận rộn liên hệ với các nhà báo và lên danh sách khách mời, cô bận đến nỗi quên cả ăn cơm. Lúc cảm giác đói bụng thì đã là 2h chiều, dù mệt mỏi nhưng cô lại cảm thấy vô cùng xứng đáng.

“Xin hỏi, ai là Sở Tâm Nhi ạ?”

“Là tôi”. Thấy có người hỏi mình cô ngơ ngác dơ tay lên.

“Cơm trưa của cô”. Nhân viên giao hàng đưa cho cô một suất cơm hộp nóng hổi lịch sự nói.

“Nhưng tôi không gọi...”

“Tôi nhận được điện thoại là giao cơm đến và tiền cơm đã được thanh toán. Chúc cô ngon miệng”. Nhân viên cúi đầu chào rồi nhanh chóng rời đi.

Sở Tâm Nhi ngồi xuống tò mò nhìn hộp cơm, điện thoại rung cô nhanh chóng bắt máy

“Em nhận được cơm chưa?” Giọng nói dịu dàng của Hạ Minh bên kia truyền tới hỏi.

“Là anh gọi sao? Sao anh biết em chưa ăn cơm”.

“Anh còn lạ gì còn lạ gì cái tính ăn uống thất thường của em nữa. Mau ăn cơm đi, nhớ là dù bận cũng không được bỏ ăn đâu đấy”.

Hạ Minh nghiêm giọng dạy dỗ cô.

“Biết rồi, thưa sếp”. Sở Tâm Nhi cười khúc khích tinh nghịch trả lời.

Tắt máy, Sở Tâm Nhi cầm đũa mở hộp cơm ra có sườn xào chua ngọt mà cô thích liền cười tít mắt. Nhanh chóng đánh chén no nê cô vỗ bụng liếm môi thầm nghĩ “Có người quan tâm mình thật là tốt”

Các bác ơi em bận lắm luôn ấy, các bác cmt để em có tí động lực nào:(:(

65. Chương 65: Chúng Ta Đều Là Kẻ Ngốc

Giờ tan làm Sở Tâm Nhi bắt taxi về nhà, nhìn đồng hồ đã 8 giờ rồi cô ghé vào siêu thị gần nhà mua một túi mì hộp nhanh tay đi lên tầng.

Mở cửa ra mùi thức ăn thơm lừng bay vào mũi càng khiến cho cái bụng của cô sôi to, cúi xuống đổi giày cao gót thành dép bông thì một vật thể mềm mại từ trên ghế nhảy xuống cọt cọt lui vào chân Sở Tâm Nhi khiến cô cười khúc khích

“Min Min, ngoan nào”.

Bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn khẽ vuốt ve bộ lông trắng mượt của nó dễ dàng.

Đi vào bếp Sở Tâm Nhi bắt gặp một hình ảnh vô cùng đáng yêu, Hạ Minh quần tây áo sơ mi tối màu đang đeo tạp dề hình hello kitty màu hồng của cô, trên tay là đôi đũa dính đầy dầu mỡ dưới chân đi dép thỏ bông bên cạnh anh là một con mèo xám béo tròn đang lười biếng nằm phơi bụng.

Khung cảnh này nhìn kiểu gì cũng cảm thấy thập phần hài hòa!!!!

“Anh đến bao giờ vậy?”

Sở Tâm Nhi cúi xuống bế Mon lên khẽ nựng nó hỏi.

“Được nửa tiếng. Em mau ra ngoài đi, trong này nhiều dầu mỡ lắm”

Hạ Minh vừa đánh trứng vừa quay lại nhẹ giọng nói với cô “Thuận tiện đưa con mèo vô dụng này ra ngoài hộ anh”

Sở Tâm Nhi bật cười bế mèo ra ngoài. Ngồi xuống sofa để Mon nằm trên đùi cô mở ti vi lên vừa xem vừa đợi Hạ Minh.

Hạ Minh lúi húi trong bếp thêm một lúc lâu mới nấu xong bữa tối. Bày biện đẹp mắt lên bàn anh tháo tạp dề gọi Sở Tâm Nhi vào ăn cơm.

Sở Tâm Nhi tắt ti vi chạy vào bếp liền bị một bàn đầy thức ăn hấp dẫn. Cô đưa tay định lấy một miếng trứng cuộn thì bị Hạ Minh phát hiện không hề khách khí đập “Bốp” một phát vào mu bàn tay cô.

“Đau em...”

Cô ôm tay mặt mũi nhăn nhó ra vẻ tội nghiệp với anh.

“Em có 3 phút để đi rửa tay”

Dùng mũi nhân kế không được cô bĩu môi dậm chân đi vào nhà tắm rửa tay.

Trở lại bàn ăn Hạ Minh đã ngồi ở ghế đối diện đợi cô, hôm nay anh nấu gà tần lá ngải để tắm bổ cho cô.

Anh gấp miếng đùi gà vào bát Sở Tâm Nhi không vui nói

“Anh thấy em mua mì hộp, em lại định ăn mấy cái thứ vớ vẩn đó sao?”

“Em không ăn nữa là được mà. Anh mau ăn cơm đi không nguội”. Sở Tâm Nhi gấp miếng trứng cuộn vào bát anh dục.

Nhìn Sở Tâm Nhi như vậy anh cũng chỉ biết lắc đầu thở dài, cô thật là luôn như vậy làm anh muốn trách mắng cũng không được.

Hai người yên lặng ăn cơm thì có hai con mèo béo ở dưới không chút khách khí hướng về phía mình kêu từng tiếng đòi ăn.

Hạ Minh đứng lên đi vào bếp cầm ra một bát đầy thịt gà xé nhỏ đặt trước mặt chúng vỗ vào cái mông tròn lẳn của Min chiều chuộng “Đây, mời mày”.

Sở Tâm Nhi thấy anh yêu chiều hai con mèo nhất thời ghen tị, cô đưa chân đá vào mông Min một cái cho bõ ghét nói “”Sao anh không nuôi chó mà lại nuôi mèo?”

“Chó rất ồn ào, anh không thích”.

“Vậy sao lại là mèo?” Sở Tâm Nhi tay chống cằm nghiêng đầu tò mò hỏi.

“Bởi vì nó rất giống một người, rất lười biếng mà còn hay làm nũng nữa”. Hạ Minh nói xong nhìn về phía cô cười.

Một lúc sau Sở Tâm Nhi mới hiểu được ý trong câu nói của anh, cô ngượng ngùng cúi đầu xấu hổ nói “Tiểu Minh Minh đáng ghét”.

Diệu Thiên lái xe đến Thịnh Vượng bấm thang máy đến tầng Hạ Minh làm việc đi đến chỗ thư kí hỏi. Ánh mắt cô liếc thấy một bàn làm việc đầy đồ ăn vặt liền nhú mào

“Anh ấy ở trong sao?”

“Vâng. Để tôi thông báo cho giám đốc Hạ một tiếng ạ”. Nữ thư kí vội trả lời hai tay nhanh chóng dấu diêm đồ ăn vặt xuống dưới.

“Cả tôi cũng phải thông báo sao?”

Diệu Thiên hỏi lại giọng nói rất nhẹ nhàng nhưng đang ẩn chứa sự tức giận to lớn.

“Nhưng...”

Trực tiếp bỏ qua thư kí cô đi đến phòng anh không thềm gõ cửa mà đi thẳng vào. Diệu Thiên đến sofa ngồi xuống nói với Hạ Minh “Em muốn nói chuyện với anh”.

Hạ Minh thấy người vào là cô cũng không tức giận anh đóng máy tính đi đến chỗ cô hỏi

“Ồ Trần Thị rảnh lắm sao mà lại có thời gian đến chỗ anh vậy?”

Diệu Thiên không trả lời câu hỏi của anh trực tiếp đi vào vấn đề “Anh và Sở Tâm Nhi quay lại rồi?”

“Đúng vậy”.

“Anh vì cô ta mà đêm giao thừa cất công đi từ quê lên đây chỉ để an ủi cô ta, sợ cô ta đau lòng sao?”

Hạ Minh nghe cô nói vậy liền nghiêm giọng nói “Diệu Thiên, đây là việc riêng của anh?”

“Rất cuộc anh muốn vì cô ta mà làm gì nữa? Còn em, có giây phút nào anh nghĩ để em không? Em có thể khẳng định với trời rằng tình yêu của em dành cho anh chỉ có hơn chứ không hề kém cô ta nhưng còn anh...Anh coi em là gì? Một con ngốc ư? Một con ngốc hèn nhát chờ đợi để anh ban phát tình yêu ư?”

Diệu Thiên càng nói càng ầm ức. Cô thật không thể hiểu Sở Tâm Nhi có gì tốt mà anh lại yêu cô ta đến vậy?

“Diệu Thiên, anh chưa bao giờ coi em là con ngốc cả. Tình cảm của anh dành cho em là tình bạn, là tri kỷ nhưng anh xin lỗi. Tình yêu của anh chỉ dành cho duy nhất một người là cô ấy...”

“Em không cần. Thứ em cần là tình yêu của anh, là trái tim của anh. Anh có hiểu không? Điều đáng buồn là anh không hiểu...”

Diệu Thiên đưa tay gạt nước mắt, cô cầm túi xách chạy ra khỏi phòng làm việc của anh. Hạ Minh không thể đuổi theo cô anh chỉ lặng lẽ gọi điện cho Đường Phong nhờ cậu ấy giúp đỡ.

Anh nhắm mắt tựa đầu vào thành ghế khẽ nói “Trong tình yêu, tất cả chúng ta đều là kẻ ngốc”.

Các bác vào lại nha, vừa nãy em lưu bị mất bài.

Cho hỏi các bác thấy nhân vật quần chúng là hai con mèo béo vô dụng thế nào? Xin tiết lộ hai con mèo vô dụng đó là có thật nha và nó đang ngáy khò khò trên giường của em đây này:(:(

66. Chương 66: Cái Mụn Đáng Ghét

Trong quán bar.

Diệu Thiên một mình ngồi một bàn tự rót rượu uống. Hòa mình vào tiếng nhạc ồn ào cố gắng chuốc say chính mình để quên đi những chuyện không vui ban ngày.

Một người đàn ông không biết từ đâu đến ngồi đối diện cô buông lời mời mọc “Mỹ nữ, có muốn nhảy một chút với anh không?”

“Không có hứng” Diệu Thiên uống hết cốc rượu còn lại trong cốc bực bội đáp.

“Nếu không thì chúng ta tìm chỗ nào đó yên tĩnh tâm sự đi?”

Người đàn ông thấy cô có vẻ say càng thêm lớn mật, anh ta nắm tay cô rồi đưa lên môi khẽ hôn một cái.

Cô rút tay lại trừng mắt lườm “Bị bệnh à? Tôi đã bảo không có hứng, cút”.

Bị cô không nể mặt chửi bới hấn thẹn quá hóa giận đứng lên chỉ tay vào mặt cô gằn giọng

“Mẹ mày. Ông đây coi trọng mày nên mới cho mày chút thể diện mày lại còn tưởng mình thanh cao lắm sao? Hôm nay để ông xem ai dám đến giúp mày!!!”

Nghe người đàn ông chửi bới cô không những không sợ hãi mà còn cười mỉa mai

“Tôi lại muốn xem anh muốn làm gì tôi. Nhìn lại mình đi một thân toàn đồ nhái mà còn ở đây ra vẻ mình là quý tộc sao? Một đôi giày của tôi có khi bằng ba tháng lương của anh đó, cóc ghẻ mà muốn ăn thịt thiên nga sao? Buồn cười!!!”

Tên đàn ông này muốn lừa cô, đâu có dễ dàng gì. Thật nực cười, hẳn nghĩ cô say rồi nên không làm được gì sao? Người đàn ông bị cô nói trúng tim đen liền xấu hổ đỏ bừng mặt hẳn tức giận vung tay lên chửi

“Con ranh này....AAA...”

Bàn tay của hắn gần đến mặt Diệu Thiên liền bị một cánh tay khác giữ lại, hắn cố vùng thoát ra nhưng không được mà còn bị chủ nhân của cánh tay đó dùng sức bẻ quặt ra đằng sau khiến hắn kêu la như bị chọc tiết

“Mau bỏ ra....Đau....Mày là ai..AAa”

Đường Phong thấy vậy càng tăng thêm sức lực nhìn hắn cười đầy nguy hiểm “Mày là ai mà dám nói cô ấy như vậy? Tên khốn này!!!”

Anh vung tay đâm thẳng vào gương mặt đều giả của gã đàn ông để xả nỗi tức giận trong lòng. Diệu Thiên là một người tốt như vậy sao hắn ta lại dám ở chốn đông người này mắng chửi cô ấy chứ?

“Đường Phong, bỏ đi”. Diệu Thiên thấy anh tức giận đứng lên ngăn cản nhưng vì uống nhiều nên bước đi loạng choạng chực ngã.

Nghe thấy cô gọi Đường Phong buông tên đàn ông ra chạy lại đỡ cô dịu dàng hỏi “Em có sao không? Nào, anh đưa em về”.

Anh đỡ cô đứng dậy thanh toán tiền trước khi rời đi còn nhìn tên đàn ông kia nghiêng răng nói “Cút”

Thời tiết dần dần trở nên ấm áp hơn, cây cối mọc những chồi non xanh biếc nhìn cảnh vật tươi đẹp như vậy con người cũng cảm thấy vui vẻ hơn.

Sở Tâm Nhi xách một hộp giữ nhiệt đến nhà Lưu Hà, thấy bạn thân nằm trên ghế hai mũi nhét đầy giấy cô liền bật cười “Sao lại có bộ dạng này?”

“Tâm Nhi, mình bệnh rồi cậu còn trêu mình”

Lưu Hà vừa nói vừa sụt sịt mũi vì đau họng nên giọng nói cũng trở nên khàn đi, nghe kiểu gì cũng cảm thấy buồn cười.

“Nào, ngồi dậy. Mình có mua cháo cho cậu này. Ăn đi cho nóng”. Sở Tâm Nhi ngồi xuống vỗ vào mông cô nói.

“Đau” Lưu Hà ôm mông kêu la oai oái.

“Sao thế? Mình có mạnh tay đâu...”

sở Tâm Nhi ngơ ngác hỏi, chỉ là vỗ mấy cái thôi mà có cần làm quá lên thế không?

“Mông mình đang mọc mụn đấy, to như thế này này”. Lưu Hà nhăn nhó nói còn đưa tay ra về cái mụn ở mông to và kinh khủng lắm vậy.

“Haha....Để mình xem nào...” Sở Tâm Nhi tinh nghịch nháy mắt đưa tay xuống muốn xem cái mụn của Lưu Hà.

“Biến thái, cậu thật biến thái”

Hai người nô đùa một lúc mới thôi. Lưu Hà ngồi khoanh chân trên ghế yên lặng ăn cháo, thỉnh thoảng lại ngó vào trong bếp xem Tâm Nhi đang làm gì. Có tiếng chuông cửa, cô đặt hộp cháo xuống đi ra mở cửa.

“Lưu Hà, anh nghe nói em...bị ốm”.

Tề Hạo tay xách một giỏ cam tươi cười nói nhưng nhìn thấy cô lại ngẩn người không biết nói gì.

“Anh sao thế?” Thấy Tề Hạo cứ nhìn mình từ chân đến đầu rồi lại từ đầu đến chân cô hỏi lại.

Tề Hạo đưa tay lên sờ mũi cười gượng hai tiếng “Haha...Lưu Hà, style này của em mới học được ở tuần lễ thời trang Pari vừa qua sao? Không tệ...Haha...Không tệ...”

Lúc này Lưu Hà mới nhìn lại bộ dạng ở nhà của mình, bộ ngủ mè doremon màu xanh ngô nghĩnh quần dài được cô xắn tới trên đầu gối. Dưới chân đi một chiếc dép thỏ bông chân còn lại thì đi chân đất, tóc tai được cô búi lòa xòa trên đầu và còn một điều kinh khủng hơn là....hai lỗ mũi cô vẫn còn nhét đầy giấy để ngăn chảy nước mũi.

“Anh đợi em một chút....Rằm”

Cô nói chưa hết câu liền đóng mạnh cửa lại chạy vào phòng thay quần áo, lúc chạy qua bếp không quên trách mắng Sở Tâm Nhi “Tâm Nhi, sao cậu không nhắc mình thay đồ”.

Sở Tâm Nhi bưng đĩa hoa quả vừa gọt xong ra phòng khách đáp cụt lủn “Ai biết. Mình tưởng đây là phong cách mới của cậu”

67. Chương 67: Em Phải Chịu Trách Nhiệm Với Anh

Lưu Hà vào phòng chọn tới chọn lui lật tung cả tủ quần áo hơn trăm bộ đồ của mình cuối cùng mới chọn được một chiếc váy dài tay màu vàng mặc vào. Thời tiết đã bắt đầu trở nên ấm áp hơn nên cô không phải khoác thêm áo khoác nữa cứ thế đi ra mở cửa cho Tề Hạo

“Anh vào đi. Sorry vì đã để anh chờ”

Tề Hạo khẽ cười xách giỏ cam tự nhiên đi vào nhà, đặt mông ngồi xuống sofa thấy Sở Tâm Nhi liền vui vẻ chào hỏi

“Em cũng ở đây à?”

Sở Tâm Nhi nhìn bản mặt muốn đấm của anh không khách khí trả lời “Em không được ở đây à? Em mới nhớ ra tuần trước anh đi Pháp phải không?”

“Đúng rồi. Có gì sao?” Tề Hạo gật đầu hỏi lại,

“Đưa đây!!!” Sở Tâm Nhi chìa tay ra trước mặt anh nói cụt lủn.

“Đưa gì? Anh có mượn em cái gì đâu?”

Sở Tâm Nhi gật đầu liếc xéo anh rất không vui nói “Đúng là anh không mượn em cái gì nhưng anh đã hứa với em là lúc nào đi Pháp sẽ mua tặng em nước hoa. Thế quà của em đâu, đưa đây!!!”

Được cô nhắc nhở Tề Hạo mới nhớ lại câu nói bông đùa của mình bị Sở Tâm Nhi ghim chặt trong lòng, liền cầm lấy tay Sở Tâm Nhi cười gượng nịnh nọt

“Tâm Nhi xinh đẹp à, lần sau anh đi mua cho em được không? Anh thề, anh hứa”.

Sở Tâm Nhi lờm ngớt không nể mặt rút tay lại đi đến sofa ngồi cạnh anh cầm miếng táo trên đĩa cắn một miếng. Tề Hạo bị cô giận dữ liền nhìn Lưu Hà cầu cứu.

Lưu Hà đi đến ngồi xuống bên tay phải anh chỉ vào đĩa táo nói “Anh ăn táo đi”.

Tề Hạo cười gật đầu cầm táo lên nhưng nói một câu lại chọc vào ngòai thuốc súng của Sở Tâm Nhi

“Lưu Hà, anh nghĩ em nên lên mạng xem người ta hướng dẫn cách gọt táo cho đẹp mắt. Em nhìn này, gọt hết vào trong rồi”.

Lưu Hà nghe anh nói vậy chỉ biết ôm trán thở dài hận không thể nhét hết quả táo vào miệng cho anh im luôn nhìn sang Sở Tâm Nhi ánh mắt cậu ấy có thể đốt cháy Tề Hạo luôn rồi.

Tề Hạo thấy Lưu Hà bắt lực ôm trán liền khẽ hỏi “Sao vậy?”

“Tề Hạo, táo là Tâm Nhi gọt. Em nghĩ anh nên cầu nguyện đi”. Lưu Hà bộ mặt thông cảm vỗ vai anh an ủi.

Tề Hạo nhìn sang bên trái thì thấy vẻ mặt lạnh lùng của Sở Tâm Nhi liền cảm thấy rét run anh đứng lên nói “Lưu Hà, anh chợt nhớ có việc bận lần sau anh lại đến thăm em”

Nói xong liền chạy đến cái bóng cũng không còn!!!

Từ nhà Lưu Hà về đến nhà cũng đã sắp tối Sở Tâm Nhi định bụng sẽ nấu mì ăn nhưng chợt nhớ mì trong nhà toàn bộ đã bị Hạ Minh tịch thu hết liền đau khổ thở dài. Cô lấy xúc xích và trứng trong tủ lạnh ra làm một bát cơm rang rồi bê ra phòng khách vừa ăn vừa xem phim.

Hết phim cô vào nhà tắm bật nước chuẩn bị tắm. Hạ Minh đi công tác về việc đầu tiên là đến nhà cô, anh gọi cửa mấy lần cũng không thấy cô ra liền lấy chìa khóa ra mở. Nghe thấy tiếng nước chảy trong nhà tắm anh liền đi đến gần.

Qua cửa kính nhà tắm thân ảnh của Sở Tâm Nhi lúc ẩn lúc hiện làm anh nhìn không chớp mắt, dục vọng kìm nén suốt 7 năm qua liền dâng lên khó lòng mà dập tắt được.

Sở Tâm Nhi tắm xong liền quần khăn tắm đi ra ngoài, thấy Hạ Minh đứng ở cửa liền hét hồn một phen

“Anh làm em sợ gần chết, mà anh về sao không báo em?”

Sở Tâm Nhi vừa ôm ngực vừa hỏi. Hạ Minh nhìn những giọt nước còn đọng trên bờ vai và tóc cô liền bước lại gần ôm cô vào lòng khàn giọng nói “Anh nhớ em nên về sớm một chút”.

Mùi hương từ sữa tắm càng kích thích dục vọng của anh hơn, Hạ Minh khẽ hôn lên vai cô nụ hôn từ nhẹ nhàng đến mạnh bạo anh đưa tay gỡ bỏ khăn tắm xuống cơ thể cô liền không chút che đậy hiện rõ trước mặt anh.

“Anh...Đừng nhìn nữa...”

Sở Tâm Nhi ngượng ngùng đưa tay muốn nhặt khăn tắm lên nhưng bị anh ngăn lại, anh nhìn cô cười nói

“Tâm Nhi, anh vì em mà cấm dục suốt 7 năm trời. Em phải chịu trách nhiệm với anh...”

Sở Tâm Nhi đỏ mặt lấp bắp “Trách...trách nhiệm gì chứ?”

Hạ Minh đưa tay ôm cầm lấy tay cô đặt giữa hai chân mình mặt đỏ ửng nói “Chịu trách nhiệm với ”anh em” của anh, em không thấy nó đang...”

Hai chữ cuối cùng Hạ Minh nói thắm vào tai cô làm Sở Tâm Nhi hận không thể chui xuống lỗ cho đỡ xấu hổ. Cô liền cắn vào tai anh nũng nịu “Đồ lưu manh”

Hạ Minh cười thành tiếng khi nghe cô nói anh đưa tay cầm lấy một bên ngực của cô khàn giọng

“Để anh lưu manh cho em xem”.

“AA...Anh thật đáng ghét...”

Tiếng trách móc của cô bị nụ hôn của anh chặn lại Hạ Minh cúi người bế cô vào phòng ngủ một lúc sau bên trong truyền ra những âm thanh khiến người ta mặt đỏ tim đập, cứ thế kéo dài đến gần sáng ngôi nhà mới khôi phục lại sự yên tĩnh vốn có của nó.

Hạ Minh nhìn cô gái trong lòng một hồi chìm vào giấc ngủ liền hôn lên bờ vai trần của cô, anh cứ im lặng ngắm nhìn cô ngủ say trong lòng mình ngắm đến khi chìm cơn buồn ngủ kéo tới Hạ Minh liền đem nụ cười chìm vào giấc ngủ. Có lẽ đây là giấc ngủ ngon nhất của anh suốt 7 năm qua!

Có chút cảnh nóng nha mọi người. Các chế có thấy Tề Hạo đáng yêu không nhỉ, có ai thích nam phụ hơn nam chính không nhỉ?

68. Chương 68: Con Của Chúng Ta Sẽ Như Thế Nào?

Khi Sở Tâm Nhi tỉnh dậy đã là 2h chiều, nhìn đồng hồ cô vội vàng bật dậy chạy vào nhà tắm đánh răng rửa mặt sạch sẽ tắm qua một chút rồi thay đồ vội vàng đến công ty. Lúc đi qua nhà bếp thấy một tờ giấy nhớ được dán trên tủ lạnh cô lại gần nhìn xem, là Hạ Minh để lại cho cô anh dặn dò

“Đồ ăn anh để trên bàn, nhớ cho vào lò vi sóng xong mới được ăn. Anh đã giúp em xin nghỉ ngày hôm nay rồi không phải lo lắng đâu. Tối gặp lại”

Sở Tâm Nhi đọc xong khẽ cười cô ném tờ giấy vào sọt rác đi đến bàn ăn nhìn một lượt anh nấu cho cô súp cua và củ cải xào trứng đều là những món cô thích nhất. Sở Tâm Nhi cho thức ăn vào lò vi sóng hâm lại rồi ngoan ngoãn ăn hết.

Khó có ngày rảnh rồi Sở Tâm Nhi bắt xe tới bệnh viện thăm mẹ. Cô xách một túi quần áo mới và hai túi hoa quả đi vào phòng bệnh thấy Lâm Tuyết đang tiêm thuốc cho mẹ cô khẽ gật đầu chào “Nhìn sắc mặt chị không tốt lắm, đêm qua ngủ không ngon sao?”

Lâm Tuyết rút kim tiêm ra phân loại rác một nói “Gần đây có một thằng nhóc kém tôi 5 tuổi cứ bám lấy tôi không chịu nhả ra, thật khiến tôi nhọc lòng”

“Em nghĩ tình yêu chị em có vẻ thú vị đấy”. Sở Tâm Nhi đặt túi đồ xuống giường bật cười.

Lâm Tuyết nhận thấy mình bị cô trêu chọc liền liếc xéo “Vây em thử đi. Nếu thấy thú vị thì bảo tôi lúc ấy tôi gia nhập cũng chưa muộn”.

“Không dám, không dám” Sở Tâm Nhi vội lắc đầu.

Thấy Lâm Tuyết định rời đi thì cô liền kéo lại nói “Khoan đã. Em có mua mấy quả bơ, chị đem về ăn đi. Mùa này ăn bơ là ngon nhất đấy, ăn xong thì sẽ ”bơ đẹp” anh ta luôn”.

Lâm Tuyết nhìn túi bơ Sở Tâm Nhi không chút khách khí nhận lấy gật đầu “Cảm ơn. Không biết ăn xong có ”bơ” được anh ta không, haiz. Chị đi trước, còn nhiều bệnh nhân nữa”.

“Được. Có thời gian thì cùng đi cafe nhé” Sở Tâm Nhi tiễn cô đến cửa phòng nói.

Lâm Tuyết gật đầu rồi đẩy xe thuốc sang phòng bên cạnh. Sở Tâm Nhi đóng cửa phòng lại kéo ghế đến bên giường nói chuyện với mẹ “Mẹ, mấy ngày con không đến mẹ có ngon không? Mẹ phải nghe lời chị Lâm Tuyết uống thuốc đều đặn như vậy mới có thể nhanh chóng về nhà được”

Nhược Lan nghe thấy hai chữ “về nhà” liền vui mừng gật đầu nói “Ta mỗi ngày đều rất ngoan”.

“Vây sao? Vây mẹ nói xem trưa nay mẹ ăn gì cho con nghe nào”.

“Trưa nay ăn cá và...và canh rau cải nữa. Ta ăn 2 bát đó”. Vừa nói vừa giơ hai ngón tay đến trước mặt cô khoe.

“Mẹ giỏi thật đó, nếu mẹ đã ngoan như vậy thì con sẽ thưởng cho mẹ. Mẹ xem con đem gì đến này, là quần áo mới đó”. Sở Tâm Nhi bật cười thành tiếng, cô cầm túi quần áo đến giường đưa cho bà.

Nhược Lan thích thú ôm quần áo mới đến trước gương ngắm nghía một hồi cứ cười tủm tỉm mãi không ngừng. Sở Tâm Nhi nhìn bà lắc đầu cười, sao cái tính làm đom này vẫn không chịu thay đổi vậy?

Hạ Minh tan làm lái xe đến bệnh viện đón Sở Tâm Nhi thấy cô mặc mỗi chiếc váy thun mỏng liền nhắc nhở “Mặc dù thời tiết đã ấm áp hơn nhưng em không thể ăn mặc phong phanh được, lỡ ốm rồi thì sao?”

“Em vẫn khỏe mà, anh đừng lo lắng”. Sở Tâm Nhi ngồi vào ghế phụ nhìn anh nói.

“Thật là”. Hạ Minh khởi động xe rời khỏi bệnh viện một tay anh cầm tay lái một tay nắm tay cô trò chuyện

“Hôm nay mấy giờ thức?”

“2h chiều”. Sở Tâm Nhi xấu hổ cúi đầu nói, không phải tại anh đêm qua cứ quấn lấy cô đòi “làm” sao, bây giờ thì hay rồi lại còn hỏi như không biết gì nữa chứ.

“Ây da, thật là một con mèo lười biếng mà”. Hạ Minh đưa tay lên bẹo má cô than thở.

“Còn không phải tại anh sao, cứ quẩn lấy người ta...” Sở Tâm Nhi đập vào tay anh lâu lâu.

“Haha, còn đỏ mặt nữa. Thật đáng yêu”.

Sở Tâm Nhi lườm anh một cái nhưng trong lòng lại vui mừng không thôi. Cô thật không biết rằng từ khi nào mà anh học được những lời nói này, thật khiến người ta thích đó.

“Tâm Nhi, em nói xem nếu như chúng ta có con thì sẽ như thế nào? Nó sẽ giống anh hay là giống em” Hạ Minh bất ngờ hỏi, anh thật mong có thể cùng cô sinh con để cái sống một cuộc sống hạnh phúc.

Sở Tâm Nhi bị anh hỏi vậy sắc mặt lập tức trắng bệch, cô lại quên mất rằng mình khó có thể được làm mẹ vì vụ tai nạn năm đó. Cô nắm chặt tay lắp bắp nói “Không...không thể nào...”

“Sao lại không thể. Có khi trong bụng em bây giờ đang hình thành một đứa trẻ thì sao?” Hạ Minh đặt tay lên bụng cô khẽ nói.

Anh đã biết bao lần tưởng tượng trong đầu ra dáng vẻ của đứa trẻ đó. Nó chắc chắn sẽ là một đứa bé đáng yêu, ngoan ngoãn không biết rằng nó sẽ giống anh hay là cô đây? Càng suy nghĩ anh càng mong mỏi có được đứa bé của chính mình.

“Không thể nào. Anh đừng suy nghĩ lung tung”. Sở Tâm Nhi không kiềm nén được cảm xúc lớn tiếng nói, sắc mặt cô trắng đến dọa người hai mắt đỏ ửng tràn đầy nước mắt vẻ mặt hốt hoảng sợ hãi nói với anh.

Hạ Minh thấy Sở Tâm Nhi thay đổi liền vô cùng ngạc nhiên nhưng thấy sắc mặt cô không tốt liền dừng xe lại lo lắng hỏi “Em có sao không?”

“Em không sao. Chỉ là hơi mệt thôi”.

Sở Tâm Nhi tựa đầu vào kính xe khẽ nói.. Cô nhắm mắt lại che giấu cảm xúc sợ hãi của mình. Bàn tay cô run rẩy lạnh ngắt cầm lấy dây an toàn thật chặt nói “Em muốn ngủ một lát. Anh cứ lái xe đi, đến nơi thì gọi em”.

“Được” Hạ Minh lo lắng nhìn cô một lúc mới lái xe, anh thật không hiểu nổi tâm trạng thất thường của cô.

Đến nhà Sở Tâm Nhi không như mọi ngày bảo anh vào mà lại đuổi anh đi còn mình thì chạy vào phòng ngủ chầm chần kín mít run rẩy sợ hãi. Cứ nhắm mắt lại cô lại nhớ đến cái ngày kinh hoàng đó - ngày anh rời đi, ngày cô mất đi đứa con của hai người và cũng chính là ngày cô mất đi khả năng làm mẹ.

Nước mắt chảy làm tóc dính bết vào mặt trong nhà im lặng đến đáng sợ cô nằm trong chăn nghe tiếng kim đồng hồ tích tắc, tích tắc kêu mà lòng càng thêm bất an. Cuối cùng Sở Tâm Nhi đứng dậy mở ngăn kéo bàn trang điểm lấy ra một viên thuốc an thần uống vào một lúc sau mới có thể chìm vào trong giấc ngủ.

Tôi thương chị Nhi quá cơ!!!

69. Chương 69: Diệt Thiên Biết Được Sự Thật

Hạ Minh ngồi trong xe nhìn lên nhà Sở Tâm Nhi phiền muộn hút thuốc, anh thật không thể hiểu nổi hôm nay cô bị làm sao nữa. Cô không có một phút một giây nào suy nghĩ mà đã mạnh mẽ bác bỏ suy nghĩ của anh, tàn thuốc cháy đến tay Hạ Minh mới giật mình vội vàng vứt bỏ điếu thuốc trên tay.

Ngẩng đầu nhìn lên căn hộ của cô nó sớm đã chìm vào trong màn đêm tối tĩnh mịch hàng lông mày anh nhíu chặt rất muốn đi lên gọi cô nói chuyện nhưng anh lại không dám. Anh sợ sẽ nghe được câu trả lời mà anh không muốn...

Sở Tâm Nhi mơ thấy ác mộng cô giết mình tỉnh dậy phát hiện toàn thân ướt đẫm mồ hôi, mái tóc dài qua vai ướt đẫm dính bết vào hai bên má. Cô bật đèn điều chỉnh lại điều hòa mới nằm xuống tiếp tục chìm vào giấc ngủ.

“Đừng mà...”

Cô lại mơ thấy giấc mơ đáng sợ ấy, trong mơ cô nhìn thấy một đứa trẻ toàn thân đầy máu hơi thở yếu dần, yếu dần và cuối cùng là tắt hẳn. Toàn thân đứa trẻ lạnh ngắt không một chút hơi ấm khiến Sở Tâm Nhi hoảng sợ kêu lên thành tiếng.

Trong một khung cảnh khác Sở Tâm Nhi lại mơ thấy gương mặt lạnh lùng hai mắt đầy những tia máu của Hạ Minh trước mặt mình, anh đưa tay bóp chặt lấy cổ cô đau khổ tức giận nói

“Tại cô, cô đã giết con tôi....Tại cô...”

“A....Không phải”.

Sở Tâm Nhi choàng tỉnh sắc mặt cô nhạt đến dọa người, bàn tay lạnh lẽo cầm chặt lấy chăn không ngừng run rẩy.

Suốt 7 năm qua hàng đêm cô đều bị cơn ác mộng này giày vò làm cô sợ hãi không dám ngủ những ngày mệt mỏi quá cô phải dùng đến thuốc an thần...

Nhìn đồng hồ mới có 5h sáng Sở Tâm Nhi đi vào nhà vệ sinh bắt đầu tắm rửa. Vì ngủ không ngon giấc nên tinh thần của cô có chút mệt mỏi, định xuống dưới nhà mua đồ ăn sáng thì chuông cửa vang.

Hạ Minh cầm trên tay hai suất cháo đứng trước cửa, Sở Tâm Nhi không nghĩ là anh sớm thế này đã đến nên có chút ngạc nhiên.

Hạ Minh lách người đi vào trong nhà đặt cháo vào bát nói “Em còn ngủ ra đó làm gì? Mau vào ăn sáng đi”.

Sở Tâm Nhi “Ồ” một tiếng đóng cửa nhà đi theo anh vào bếp, ngồi xuống bàn ăn trước mặt là một bát cháo sườn thơm nức khiến bụng cô kêu réo không ngừng.

Hạ Minh cắt quấy cho vào đĩa để trước mặt cô khẽ nói “Nóng đấy, em ăn từ từ thôi”.

Sở Tâm Nhi tuy bụng đói nhưng thấy anh ôn tồn chăm sóc cũng không quên làm nũng, cô khoanh tay trước ngực nũng nịu “Em mệt, anh mau dứt cho em đi”.

Hạ Minh nhìn cô muốn mở miệng trách mắng nhưng không nỡ, anh đi đến ngồi xuống cạnh cô cầm thìa lên nhẹ nhàng múc cháo khê thổi mới dịu dàng dứt cho cô. Sở Tâm Nhi được anh yêu chiều bộ mặt đắc ý vừa ăn vừa khúc khích cười.

Diệu Thiên lái xe đến bệnh viện lấy sổ rồi ra ghế ngồi đợi, mấy hôm nay cô cứ đau bụng mãi đến sáng nay mới có thời gian đi bệnh viện khám.

Cô đeo kính râm mặc chiếc váy tay lửng màu đen yên lặng ngồi đợi đến lượt, thấy mình còn lâu mới được khám cô đứng lên đi dạo một vòng. Khoa tiêu hóa và sản phụ khoa ở gần nhau lúc đi qua sản phụ khoa Diệu Thiên thấy một bóng người vô cùng quen thuộc.

Cô đi gần nhìn kĩ một lượt xác định mình không hề nhìn nhầm người đang làm thủ tục ở quầy đăng kí kia chính là Sở Tâm Nhi. Diệu Thiên thật không hiểu một người con gái bình thường khi không có chuyện gì lại chạy đến đây khám bệnh.

Cô ta mang thai sao?

Diệu Thiên bị suy nghĩ của mình dọa sợ, nếu Sở Tâm Nhi thật sự mang thai vậy đồng nghĩa với việc cô hoàn toàn hết hi vọng sao?

Không được!!! Cô ta không xứng đáng được làm mẹ những đứa con của Hạ Minh Chỉ có cô, một mình cô mới xứng đáng mà thôi!!!

Cô bám theo thấy Sở Tâm Nhi đi vào phòng khám lúc này Diệu Thiên mới lại gần ghế chờ, thấy người bên cạnh đang chờ tới lượt liền hỏi “Chị đợi lâu chưa?”

Người phụ nữ bên cạnh thấy cô một thân đồ hiệu nhan sắc xinh đẹp cũng nhiệt tình bắt chuyện “Cũng được một lúc rồi. Cô cũng đến khám sao, nhìn cô xinh đẹp vậy mà không ngờ cũng bị như chúng tôi. Hazzz”

Diệu Thiên không hiểu tại sao người phụ nữ lại nói vậy liền hỏi lại “Ý chị là sao?”

“Không phải cô đến khám hiếm muộn sao? Cô nhìn một lượt đi, những người này không vô sinh thì bị hiếm muộn như người con gái vừa vào khám đó. Xinh đẹp như vậy mà...Thôi bỏ đi, cô nói đi nếu cô không bị thì đến đây làm gì?”

Người phụ nữ chợt nhận ra mình nhiều lời liền hắng giọng không nói thêm gì nữa. Diệu Thiên đứng lên cầm túi xách đi khỏi ghế chờ, trên đường trở về bên tai vẫn vang vẳng lời nói của người phụ nữ ban nãy “Những người này không vô sinh thì cũng hiếm muộn”

Diệu Thiên lấy điện thoại bấm một dãy số, đợi cho đầu dây bên kia bắt máy liền nói “Điều tra cho tôi vụ tai nạn của Sở Tâm Nhi vào 7 năm trước. Càng chi tiết càng tốt”.

Cúp máy diệu Thiên liền nở nụ cười, tâm trạng lúc này của cô vô cùng tốt. Đi xuống nhà xe cô mở cửa ngồi vào ghế lái liền nhếch môi cười, lạnh nhạt nói

”Sở Tâm Nhi, đến ông trời cũng cảm thấy bất công với tôi lên mới cho tôi biết được sự thật này. Cô nói xem, tôi nên phải làm gì bây giờ?

Chương mới nóng hổi vừa thổi vừa đọc đây. Các bác cho em tham khảo muốn nv Diệu Thiên tốt hay xấu đây?

70. Chương 70: Coi Như Tiền Mừng Đám Cưới Cậu

Sở Tâm Nhi như một cái xác không hồn đi ra khỏi bệnh viện, mấy lần cô đụng phải người đi đường cũng không thèm xin lỗi một câu. Giờ phút này trong đầu cô chỉ nhớ tới lời nói của vị bác sĩ kia

“Cô Sở, nhìn tình trạng này của cô thì rất khó. Sau đợt tai nạn năm đó tử cung của cô đã bị tổn thương nặng nề nếu cô cứ cố chấp mang thai bằng được thì...đến cả tính mạng của mình cũng bị nguy hiểm”

Cô bắt taxi trở về công ty, ngồi trong xe ánh mắt vô định nhìn cảnh vật bên ngoài trong lòng càng thêm dần vật đau khổ.

Cô chỉ có một mong muốn duy nhất đó là được làm mẹ việc này đối với người khác vô cùng dễ dàng nhưng tại sao đến lượt cô lại khó khăn đến thế?

Cánh tay nhỏ nhắn mạnh mẽ đưa lên lau nước mắt rơi trên mặt cố gắng không để cảm xúc chi phối Sở Tâm Nhi mở túi xách lấy hộp phấn ra nhanh chóng trang điểm lại. Đến công ty Sở Tâm Nhi lại tắt bật cho việc chuẩn bị ra mắt sản phẩm bận đến không có thời gian mà nghỉ ngơi

“Chị, uống cafe đi cho tỉnh táo”

Tiểu Đại pha cho cô cốc cafe đặt trước mặt nhẹ nhàng nói. Thấy hai mắt Sở Tâm Nhi đỏ quạch sắc mặt không tốt liền nói

“Hay là chị ngủ một lát đi. Khoảng nửa tiếng sau em sẽ gọi chị chứ nhìn chị thế này rất không có tinh thần”.

Sở Tâm Nhi suy nghĩ một lát liền gật đầu. Quả thực cô rất cần nghỉ ngơi để tinh thần tốt lên, có tinh thần sẽ làm việc năng suất hơn.

“Nhớ nửa tiếng gọi chị dậy”.

“Vâng”.

Diệu Thiên ngồi trong phòng làm việc trầm tư suy nghĩ, nếu Sở Tâm Nhi thật sự không có khả năng mang thai vậy thì không phải quá tốt cho cô sao?

Cô đã bỏ ra bao nhiêu tâm tư và lòng kiên nhẫn để ở bên Hạ Minh nếu bây giờ để Sở Tâm Nhi trở về bên cạnh anh sống một cuộc sống hạnh phúc thì làm sao cô có thể cam tâm chứ?

Cô đã cho người điều tra vụ tai nạn năm xưa của Sở Tâm Nhi, từ tận đáy lòng cô cảm thấy vô cùng biết ơn người đã gây ra vụ tai nạn đó để Sở Tâm Nhi không thể đến sân bay ngăn cản Hạ Minh. Nếu năm đó không có vụ tai nạn đó thử hỏi bây giờ cô đang ở đâu? Có phải cô đang ở đằng sau nhìn bọn họ một nhà ba người hạnh phúc?

“Trưởng phòng, phó giám đốc đến ạ”. Nữ thư kí gõ cửa vào căn thận thông báo.

Nhắc đến Phó giám đốc cô lại cảm thấy đau đầu, thật không hiểu nổi ông anh cùng cha khác mẹ này khi không đến tìm cô làm gì chứ?

“Bảo anh ta vào”.

Người đàn ông một thân vest dáng người cao ráo cùng với gương mặt điển trai đi vào trực tiếp ngồi xuống bàn rót nước nhìn cô cười “Em gái, không chào hỏi một câu sao?”

Diệu Thiên từ ghế làm việc của mình đứng dậy đi đến trước mặt anh ta không kiên nhẫn nói

“Có nhất thiết phải chào nhau không? Tử Dương, không có chuyện gì chắc anh không đến tìm tôi đâu nhỉ?”

“Haha, em thật không thú vị chút nào. Anh chỉ đến chuyển lời của bố, ông nói tối nay em nhất định phải về nhà dùng bữa” Người đàn ông tên Tử Dương bật cười thành tiếng, giọng nói pha chút giễu cợt.

“Nhà? Đó không phải nhà tôi, tôi không về”.

“Tùy em, nhưng em không về anh sẽ rất buồn đấy”. Tử Dương đứng lên cầm bàn tay cô khẽ hôn lên đó rồi xoay người rời đi.

Diệu Thiên thấy anh ta rời đi liền nhanh chóng đi vào nhà vệ sinh rửa tay sạch sẽ mới đi ra, nhìn thấy cốc nước anh ta vừa uống liền bực bội gọi thư kí vào

“Đem chiếc cốc này đập vỡ đi”

“Vâng”. Nữ thư kí thấy sắc mặt cô không tốt liền nhanh chóng cầm chiếc cốc ra ngoài.

Hạ Minh tan họp đã là 6 giờ tối, anh lái xe đến công ty đón Sở Tâm Nhi cùng nhau đi ăn tối. Sở Tâm Nhi ngồi ở ghế phụ nhìn gương mặt nghiêng của anh khẽ hỏi “Hôm nay có nhớ em không?”

“Nhớ. Nhớ nhất là lúc em ở trên giường...”

Hạ Minh cầm tay cô đặt lên môi nói lời mờ ám, anh nhìn gương mặt đỏ ửng xấu hổ của cô liền bật cười “Nhìn em kìa, lại thích đỏ mặt như vậy?”

“Còn không phải anh đáng ghét sao?”

Sở Tâm Nhi dẩu môi cãi lại. Anh học gì không học lại đi học những câu nói khiến người khác xấu hổ như vậy, cô đâm nhẹ vào ngực anh cười.

“Anh đáng ghét thế nào? Nói nghe xem...”

“Anh...” Cô thật không nói lại anh mà, cô ra về bực bội không thềm để ý đến anh.

Đến nhà hàng Hạ Minh xuống xe mở cửa cho cô còn ra về cung kính cúi người “Xin hoàng hậu thứ tội, để nô tài đưa người đi ăn món ngon được không?”

Sở Tâm Nhi phì cười, cô nắm tay anh xuống xe đi vào nhà hàng trùng hợp lại đúng lúc Lý Tịnh và Trần Đông đang chọn món hai người liền vui vẻ ngồi xuống nhập hội.

Lý Tịnh thấy cô đi cùng Hạ Minh lại một loạt cử chỉ tình cảm thân mật liền ghé vào tai cô thì thầm “Hai người thế này là sao? Đừng nói là các cậu gương vỡ lại lành nhé...”

Sở Tâm Nhi nhìn Lý Tịnh tò mò không biết bắt đầu từ đâu chỉ đáp lại “Ăn trước đi, chuyện này nói sau”.

Trần Đông chọn món xong nhìn Hạ Minh cười khê “Đến cũng tốt, lát nữa giúp mình thanh toán”.

Hạ Minh lau đĩa đưa cho cô không nóng không lạnh đáp lại “Cũng được. Bữa cơm này coi như là tiền mừng đám cưới của hai người”.

Trần Đông nhất thời cứng họng, sao tên này ở nước ngoài bao năm mà vẫn không bỏ được cái tính khí quái gở này vậy? Anh ngẩng đầu nhìn Lý Tịnh thấy gương mặt âm trầm của cô liền hắng giọng “Tiền mừng này cứ để đến đám cưới rồi đưa đi, bữa này tôi mời”

71. Chương 71: Giống Như Mèo

Đồ ăn nhanh chóng được đưa lên Hạ Minh gấp miếng cá hấp vào bát sau khi loại bỏ hết xương mới gấp vào bát cho cô, anh nhìn Sở Tâm Nhi đầy yêu thương “Ăn từ từ thôi”.

Sở Tâm Nhi gật đầu. Trần Đông bên cạnh thấy vậy không muốn mình bị yếu thế bóc tôm thả vào bát Lý Tịnh về mặt nịnh nọt “Bà xã, em ăn đi”.

Lý Tịnh cắn miếng tôm hài lòng với sự phục vụ của Trần Đông “Ngoan lắm, ông xã”.

Cứ thế trên bàn ăn diễn ra một tình huống vô cùng gây cười, hai người đàn ông lịch lãm lại cứ như hai đứa trẻ thi nhau gấp đồ ăn phục vụ hai người phụ nữ như sợ mình chậm một chút sẽ thua cuộc vậy. Còn hai người phụ nữ trên mặt đầy mãn nguyện không chút phản nản tận hưởng cảm giác được phục vụ.

Cơm tối xong Trần Đông và Lý Tịnh chào tạm biệt hai người ra về. Trên xe gương mặt Lý Tịnh đắm chiêu suy nghĩ cuối cùng không nhịn nổi liền quay sang Trần Đông hỏi “Ông xã, hai người đó là sao vậy? Có khi nào Hạ Minh yêu lại Tâm Nhi để trả thù không?”

“Em đừng suy nghĩ lung tung. Hạ Minh không phải người như vậy”

Trần Đông chăm chú lái xe nhíu mày nói.

Lý Tịnh thấy anh nói vậy cũng không hỏi thêm cô dựa người vào ghế phụ lẩm bẩm “Ai mà biết được anh ta nghĩ gì...”

Sở Tâm Nhi được Hạ Minh đưa về nhà, cô ngồi xuống sofa mở máy tính rồi đưa cho anh xem “Anh xem em chuẩn bị vậy được chưa?”

Hạ Minh cúi người chăm chú xem hết một lượt gật đầu tán thưởng khê vỗ đầu cô khen ngợi “Tốt lắm. Anh đúng là không nhìn nhầm em mà”.

Cô thích chí cười tí mắt. Chỉ còn hơn tuần nữa là ra mắt buổi sản phẩm mới hơn ai hết cô là người lo lắng nhất chỉ sợ xảy ra sai sót, bây giờ được anh khen ngợi cảm thấy vô cùng tự hào về bản thân.

“Có thể mà em đã vui như vậy rồi. Đúng là dễ thỏa mãn”. Hạ Minh thấy cô như vậy liền bật cười búng mũi cô trêu chọc.

“Tại vì anh khen nên em mới vui như vậy”.

Sở Tâm Nhi lười biếng nằm xuống đầu gối lên đùi anh làm nũng. Cô áp mặt vào bụng anh khê ngửi mùi hương nước hoa nhàn nhạt trên người anh, không hiểu sao cô lại cứ muốn ôm anh như vậy một bước cũng không rời.

“Nhìn em kìa. Thật giống hai con mèo béo ở nhà anh”

Hạ Minh vuốt tóc cô cười khẽ.

Vốn dĩ anh cũng không phải đặc biệt yêu thích mèo một hôm anh được một người khách hàng nữ mời ra quán cafe làm việc cô ấy có đem theo một con mèo nhìn nó nũng nịu lấy lòng chủ anh liền nghĩ ngay đến dáng vẻ này của cô. Ban đầu anh chỉ nuôi một con nhưng lại nghĩ một con thì thật cô đơn anh không muốn chúng giống như anh và cô lên anh mua thêm một con mèo đực để chúng thành một đôi. Cứ vậy hàng ngày anh chăm sóc yêu thương chúng như con người đến nay đã được hơn 3 năm rồi và hai con mèo béo vô dụng đó đã là một phần không thể thiếu đối với anh.

“Đáng ghét. Chúng dễ thương mà”.

“Ừ. Giống em”.

Lưu Hà mệt mỏi ngồi tựa vào ghế làm việc nhắm mắt nghỉ ngơi, trợ lý pha cho cô một cốc cafe thấy sắc mặt cô không tốt liền quan tâm “Chị Lưu, buổi phỏng vấn không ổn sao?”

”Ổn cái con khỉ!! Mẹ nó, lão già đầu hói đó thế mà lại dám sàm sỡ chị đã vậy ông ta lại còn không biết xấu hổ nói muốn bao nuôi chị. Chị đây cần lão già hói đó bao nuôi sao? Thật tức chết chị mà!!!

Lưu Hà không kìm chế được rống lên. Nghĩ lại đến dáng vẻ bụng đầy mỡ đầu hói đó của ông ta làm cô thấy buồn nôn.

Trợ lý thấy vậy còn cười trêu chọc “Nhưng ông ta lại cứ chung tình với chị mới chết chứ. Đó, hôm nay lại là hoa hồng xanh nữa cơ”.

Lưu Hà theo tay của trợ lý thấy bó hoa hồng xanh được cắm trong lọ lửa giận lại càng tăng lên cô trừng mắt mắng trợ lý “Còn cười. Em mau ném bó hoa đó đi ngay cho chị”.

“Em làm ngay đây”. Trợ lý thấy cô thật sự tức giận cũng không tiếp tục trêu chọc cô nữa nhanh chóng ném bó hoa vào thùng rác. Lúc đi ra nhìn thấy Tề Hạo liền tươi cười chào hỏi “Anh mau vào giúp chị hạ hỏa đi, nếu không thì tòa soạn này sắp bị lửa giận của chị thiêu rụi rồi”

Tề Hạo gật đầu đi vào phòng làm việc của Lưu Hà làm ra vẻ ngạc nhiên “Ôi trời, sao phòng này toàn mùi thuốc súng không vậy?”

Lưu Hà thấy anh còn có tâm tư đùa cợt liền lườm anh bực dọc nói “Còn làm trò nữa. Anh không thấy em đang không được vui à?”

“Thấy chứ. Anh mua trà sữa cho em để giúp em hạ hỏa đây”. Tề Hạo đứng đưa cốc trà sữa trước mặt cô cười lấy lòng.

Cô cầm cốc trà sữa nhìn một lát mới nói “Coi như anh biết điều”.

Anh đi đến đằng sau giúp cô bóp vai làm ra vẻ tổn thương “Anh lúc nào mà chả biết điều. Tối nay em đi gặp khách hàng với anh được chứ?”

“Được”.

Ở bên cạnh anh dù đi đến chân trời góc bể em cũng đi...Câu sau đã bị cô chôn chặt dưới đáy lòng. Anh lúc nào cũng vậy, luôn dịu dàng quan tâm anh như thiên sứ của trời làm cô...không dám với tới.

72. Chương 72: Ai Mà Không Mong Muốn Mình Được Hạnh Phúc Chứ?

Sở Tâm Nhi nằm trong bồn tắm hưởng thụ cảm giác sảng khoái khi được Hạ Minh mát xa đầu, anh ngồi sau lưng cô nhẹ nhàng vuốt ve những lọn tóc mềm mại khẽ hỏi “Thoải mái không?”

“Thoải mái”. Sở Tâm Nhi gật đầu.

Anh vẩy nước xả lên tóc cô rồi cho một ít dầu gội đầu ra lòng bàn tay gội đầu cho cô. Mùi thơm của dầu gội đầu thoang thoảng quanh mũi làm anh cảm giác thật thoải mái. Cô nằm trong bồn tắm như nàng tiên cá vẩy làn da trắng mịn hòa vào dòng nước anh muốn thời gian dừng lại để khoảnh khắc tươi đẹp này còn mãi.

“Tiểu Minh Minh, Lý Tịnh sắp lấy chồng rồi. Anh nghĩ xem em nên tặng gì cho cậu ấy bây giờ?” Sở Tâm Nhi lên tiếng hỏi.

“Anh nghĩ chỉ cần có lòng là được rồi. Lý Tịnh không phải là người ham tiền bạc”.

Anh xả nước rồi lau khô tóc cho cô. Vì sợ cô ngâm mình lâu trong nước bị cảm lạnh anh nhanh chóng thêm nước ấm rồi lấy quần áo cho cô, nhìn thân hình xinh đẹp không mảnh vải trước mặt anh cảm giác cả người khô nóng, cảm giác ham muốn như nhấn chìm anh.

“Biết là thế. Nhưng em muốn chuẩn bị cho cậu ấy một món quà tâm hồn thật ý nghĩa”. Cô quay lại nhìn anh nói.

Giờ này anh còn tâm trí đâu mà đi quan tâm đến mấy món quà cáp vợ vẫn kia nữa chứ. Anh chỉ biết là anh muốn cô, muốn đến phát điên.

Sở Tâm Nhi nhìn thấy ánh mắt anh nhìn mình khác thường liếc mắt xuống lại thấy người anh em của anh đang trong tình trạng ngẩng cao đầu liền đỏ mặt lấp bắp nói “Anh...anh biến thái”.

“Anh chỉ biến thái với mình em thôi”.

Hạ Minh ôm cô vào lòng bàn tay chu du khắp cơ thể cô cuối cùng dừng lại ở cặp mông tròn trĩnh trầm giọng nói “Hình như mông em lại to hơn rồi”.

“Đáng ghét”. Cô giấu gương mặt đỏ ửng vào ngực anh thấp giọng mắng.

Anh hôn lên môi cô nụ hôn dần dần di chuyển xuống dưới đến ngực cô thì anh dừng lại. Nhìn bầu ngực tròn mịn trước mắt ánh mắt anh liền tối lại anh há miệng ngậm lấy khiến Sở Tâm Nhi bật ra tiếng rên rỉ kiều mị “A...”

Bàn tay nhỏ nhắn của cô ôm lấy cổ anh chống cằm lên vai anh cố gắng kìm nén tiếng kêu của mình phát ra. Cả gương mặt cô đỏ bừng cắn chặt môi cảm giác mà anh mang lại cho cô khó nói thành lời.

“Ngoan, để anh yêu em”.

Hạ Minh hôn lên môi cô lần nữa giọng nói đầy chân thành. Sở Tâm Nhi gật đầu kiễng chân đáp lại nụ hôn của anh. Hai người triền miên dầy dụa từ nhà tắm đến phòng khách, lại từ phòng khách đến phòng ngủ cả căn nhà tràn ngập trong không khí ái muội.

Diệu Thiên lái xe về quê thăm mẹ của Hạ Minh. Bà Hạ nhận được điện thoại của cô liền tắt bật đi chợ nấu một bữa cơm thịnh soạn cho Diệu Thiên.

“Nào, ngồi xuống đây với bác. Đi đường xa có mệt không con” Bà Hạ giúp cô rót nước ân cần hỏi han.

“Không mệt ạ, bác đừng đứng nữa ngồi xuống đây với con”. Diệu Thiên cầm lấy cốc nước kéo tay bà Hạ ngồi xuống cạnh mình.

“Uống nước xong thì vào ăn cơm, hôm nay bác nấu toàn món con thích không đó”.

“Con đã nói bác rồi, không cần phải quan trọng quá đâu ạ” Cô cười đáp lại.

Cả một bàn bao nhiêu món lại chỉ có hai người ăn bà Hạ gấp miếng cá vào bát cho cô thử dài “Cái thằng nhóc xấu xa kia, lâu lâu mới chịu về nhà một lần. Đúng là vô lương tâm”.

“Không phải con về thăm bác rồi sao, anh ấy bận lắm đến cháu còn không gặp được anh ấy nữa mà”. Cô cười an ủi bà.

“Đúng vậy. Chỉ có con mới tốt với bác”.

“Nhưng...có lẽ thời gian tới...cháu sẽ không được tới thăm bác nữa rồi...” Cô đặt đĩa xuống ra vẻ tiếc nuối.

“Sao vậy con? Con bận sao” Bà Hạ cũng buông đĩa lo lắng hỏi.

“Không phải...tại vì...vì...anh ấy đã yêu người khác rồi. Cháu...cháu không muốn anh ấy khó xử”. Nước mắt cô rơi xuống, cô đưa tay lên nhẹ nhàng lau đi như không muốn bà Hạ nhìn thấy.

Bà Hạ thấy cô khóc cũng cảm thấy đau lòng tức giận mắng “Cái thằng chết tiệt kia, con nói cho bác biết người con gái đang qua lại với nó là ai?”

“Bác cũng quen đó ạ. Là...là Sở Tâm Nhi...” Nói đến đây nước mắt cô lại tuôn rơi bộ dạng vô cùng đáng thương.

“Lại là con bé đó. Thật không hiểu nổi nó đã cho con trai bác ăn phải bùa mê thuốc lú gì mà Tiểu Minh cứ phải sống chết bên nó. Nó thật sự quên bài học 7 năm trước rồi sao?”

Bà Hạ nghe đến Sở Tâm Nhi liền tức giận, gương mặt nghiêm nghị nói.

“Bác gái, đừng tức giận. Có khi...là con với anh ấy không có duyên với nhau...” Diệu Thiên nhỏ giọng an ủi, khẽ thở dài than trách mình không có duyên phận với Hạ Minh.

“Con nói năng linh tinh gì đó, trên đời này bác chỉ nhận mình con là con dâu thôi” Bà Hạ khế mắng Diệu Thiên, bà là thật lòng yêu thích đứa trẻ này.

Nghe bà nói vậy cô khẽ mỉm cười

“Bác gái, dù không được làm con dâu bác nhưng bác luôn là người con kính trọng nhất nhưng con chỉ lo lắng cho anh ấy...Sở Tâm Nhi kia không biết à ở bên anh ấy với mục đích gì nữa...Con chỉ sợ cô ta thấy Hạ Minh bây giờ thành đạt được nhiều người kính nể nên cố ý tiếp cận...Dù gì bây giờ cô ta đã không còn là đại tiểu thư nữa...”

“Con nói vậy bác cũng cảm thấy lo lắng. Con yên tâm, mấy hôm nữa bác sẽ lên trên đó nói chuyện với cô ta”. Bà Hạ gật đầu lo lắng nói.

“Con...con còn biết được là cô ta không thể mang thai. Nếu như Hạ Minh chấp nhất ở bên cạnh cô ấy thì...thì...” Nói đến đây cô liền im lặng, khẽ đưa tay lên che miệng làm như mình vừa lỡ lời.

“Cái gì? Không được rồi, bác phải ngăn cản ngay chuyện này”

Bà Hạ đứng dậy khỏi ghế lớn tiếng nói. Gia đình này chỉ có một mình Hạ Minh là con trai duy nhất nếu như nó nhất quyết yêu và cưới cô ta không phải là nhà này sẽ tuyệt tử tuyệt tôn sao? Bà không cho phép chuyện này xảy ra.

Diệu Thiên thấy thái độ phản đối gay gắt của bà Hạ liền cười thầm. Cô tự nói với bản thân mình

“Sở Tâm Nhi, để tôi xem cô có thể cùng anh ấy đi được bao xa. Đừng trách tôi, trong tình yêu có ai mà không mong muốn mình được hạnh phúc chứ?”

”Bỏ bê tr hơi lâu, các chế cho em xin lỗi nha. Mn cảm thấy Diệu Thiên là một nhân vật ntn?”

73. Chương 73: Lưu Hà Say Rượu

Lưu Hà theo Tề Hạo đến gặp khách hàng, cô ngồi bên cạnh anh rót rượu cười nói “Ông Trần, mong chúng ta hợp tác vui vẻ”.

“Vui vẻ, vui vẻ”. Ông Trần uống cạn cốc rượu, ông ta cầm lấy tay cô khẽ nói “Cô Lưu, tay cô đẹp quá”.

“Cảm ơn ông”. Cô âm thầm rút tay ra.

Tề Hạo thấy vậy liền nhanh trí nói “Ông Trần, tôi kính ông cốc nữa. Chúc ông ”trẻ mãi không già” nha”.

Bốn chữ cuối được anh nhấn mạnh trong lòng thì đang cảm thấy vô cùng tức giận. Ông Trần cười ha ha gật đầu có vẻ câu chúc của anh làm ông ta rất vui lớn tiếng nói “Hay lắm, cạn ly nào”

Đến khi từ quán rượu đi ra Lưu Hà đã say đến bất tỉnh nhân sự. Hôm nay cô bị mấy tên đàn ông kia chuốc không biết bao nhiêu đến bây giờ còn phải làm Tề Hạo công cô ra. Anh công cô tên lưng cảm thấy cô vô cùng nhẹ liền thầm nghĩ

“Sao lại gầy như vậy, có khi gió thổi là bay mất thôi”

Đến xe, anh đặt cô vào ghế sau còn mình thì ngồi vào ghế lái nhanh chóng lái xe đưa cô về. Đến nhà cô tìm trong túi xách một hồi cũng không thấy chìa khóa nhà đâu liền khẽ vỗ vào mặt cô hỏi “Chìa khóa nhà em để đâu”

“Chìa khóa nhà...chìa khóa nhà của em đâu?” Cô thế mà lại hỏi lại câu hỏi của anh. Nhìn cô như vậy cũng không hỏi được gì thêm Tề Hạo âm thầm thở dài công cô trở lại xe lái xe đưa cô về nhà mình.

Đến nhà anh đặt cô lên giường đắp chăn cẩn thận giúp cô mới lấy quần áo đi vào nhà tắm. Nước xối thẳng vào đầu anh từng giọt từng giọt chảy xuống bờ vai, xuống ngực anh Tề Hạo ngẫm nghĩ. Anh thật không thể hiểu nổi tại sao khi thấy cô bị người khác sàm sỡ, bị người khác chuốc rượu anh lại cảm thấy bức bối, thấy đau lòng vì cô.

Đang miên man suy nghĩ thì cửa nhà tắm bị đẩy ra một thân ảnh nhỏ nhắn chạy vào cúi gập người nôn hết những gì trong bụng ra. Tề Hạo vội tắt nước muốn đi lấy khăn tắm thì cô liền quát lên “Anh là ai? Ai cho phép vào nhà tôi, đã vậy lại còn không biết xấu hổ không mặc quần áo”.

Tề Hạo ngẩn người, cô đang nói anh sao?

Lưu Hà lảo đảo đi về chỗ anh nhìn vào mặt anh cười khúc khích “Haha, da anh thật đẹp. Thật mịn, giống y móng của trẻ em vậy”.

Tề Hạo đen mặt lại. Cô thế mà dám nói da mặt anh giống đứa trẻ em, thật tức chết anh mà. Anh lấy áo choàng tắm mặc vào thì bị cô giữ chặt lại gào lên “Ăn cướp, có ăn cướp”.

“Em im lặng”. Anh nhanh tay bịt miệng cô lại. Cô rõ ràng ở trong nhà anh lại dám nói anh là ăn cướp, thật tức điên người mà.

Tề Hạo không hề biết khi say cô lại là như một đứa trẻ vậy. Nhưng lại cảm thấy cô như vậy rất đáng yêu khiến anh bật cười.

Sở Tâm Nhi đang làm việc thì nhận được điện thoại của Hạ Minh, anh nói tan làm sẽ đến đón cô về nhà anh ăn tối. Cúp máy, cô cứ tùm tùm cười mãi

“Chị Tâm Nhi, chị đang viết cái gì vậy?” Tiểu Đại đi qua thấy trên máy tính cô toàn những chữ cái linh tinh liền tò mò hỏi.

“Đi làm việc của em đi” Sở Tâm Nhi cất điện thoại đuổi khéo Tiểu Đại.

Tiểu Đại nhún vai rời đi. Sở Tâm Nhi đánh xong bản kế hoạch liền cho người in ra rồi phát cho mỗi người một bản. Cuối tuần buổi ra mắt sản phẩm bắt đầu, cô không muốn xảy ra bất kì sai sót nào.

Tan làm cô ngồi trong quán cafe đợi Hạ Minh đến đón. Hai người đi siêu thị mua đồ mới về nhà. Hạ Minh xách túi lớn túi bé nhìn cô nói “Mật mã là sinh nhật em”.

Cô đưa tay ấn quả đúng mật mã nhà anh là sinh nhật cô. Nghĩ anh lấy sinh nhật cô làm mật mã Sở Tâm Nhi liền cảm thấy vui mừng, vừa mở cửa ra là hai cục bông mềm chạy tới “Mon Min ngoan, nhớ chúng mày quá”.

“Meo...” Hai con mèo cọ cọ trước ngực cô kêu lên một tiếng.

Hạ Minh nhìn thấy cảnh này liền buông túi đồ xuống đi đến cầm hai con mèo béo nhốt vào chuồng. Sở Tâm Nhi ngơ ngác hỏi anh “Sao vậy? Sao lại nhốt chúng?”

“Vì em để chúng nó cọ vào ngực. Nó chỉ là của một mình anh thôi”. Hạ Minh lấy rau trong túi nhặt sạch rồi đem đi rửa.

“Đúng là, ai lại đi ghen với hai con mèo chứ?” Sở Tâm Nhi lẩm bẩm.

“Từ lần sau ngày nào em đến anh cũng sẽ nhốt chúng lại. Hai con mèo xấu xa”. Hạ Minh vừa thái rau vừa nói, ai bảo hai con mèo đó rúc vào ngực cô chứ. Làm anh tức chết mà.

Sở Tâm Nhi nhìn hai con mèo tội nghiệp trong chuồng liền thở dài. Cô mở tủ lạnh lấy hộp bánh gối ngồi xuống bàn ăn vừa nói chuyện với anh vừa ăn “Em thấy anh thật ấu trĩ”,

“Em nói gì?”

“Ấu trĩ, ấu trĩ ấu trĩ” Sở Tâm Nhi nhắc lại ba lần liền.

Hạ Minh ra vẻ như mình không nghe thấy gì, tiếp tục nấu cơm

Hôm nay viết liền lúc hai chương. các bạn có thấy Hạ Minh là kiếp thê nô không?

74. Chương 74: Nếu Yêu Thì Hãy Buông Tay

Sở Tâm Nhi ngồi một mình cảm thấy nhàm chán liền chạy lại chỗ anh hỏi tới hỏi lui “Anh muốn nấu gì vậy?”

“Canh khoai tây thịt bò”. Hạ Minh tẩm ướp thịt bò ngẩng đầu lên nhìn cô dịu dàng trả lời.

Sở Tâm Nhi gật gù yên lặng được một lúc lại bắt đầu nói năng liên thiên “Tại sao lại là thịt bò? Nếu là thịt trâu thì không được à?”

“Không ngon đâu”.

“Vậy còn rau cải thì sao?”

“Anh nấu thịt kho tàu à?”

Cứ thế Sở Tâm Nhi không thể yên lặng cả buổi tối ban đầu anh còn kiên nhẫn nhẹ nhàng giải thích cho cô nhưng cuối cùng sự kiên nhẫn của anh cũng bị cô làm biến mất.

Anh dừng tay kéo cô ra bàn ăn ngồi dạn dò “Em ngồi đây đợi anh, chỉ nửa tiếng là xong rồi? Được chứ?”

Cô bĩu môi gật đầu đáp ứng. Hạ Minh rút cuộc cũng cảm nhận được không gian yên lặng liền vui vẻ xoa đầu cô “Ngoan lắm”.

Sở Tâm Nhi lấy điện thoại trong túi ra chơi game trong lúc đợi anh nấu nướng, mùi thơm thức ăn tràn ngập phòng bếp cô dừng tay hít hà cười “Thơm quá. Nhanh lên, em đói bụng rồi”.

“Sắp xong rồi đây” Hạ Minh cho rau thơm vào nồi canh rồi cẩn thận múc ra bát.

Cô cất điện thoại đứng dậy phụ anh lấy bát đũa, cô ngồi xuống bàn anh thích thú nói “Nếu cứ đà này, em sẽ rất nhanh sẽ trở thành heo”.

Hạ Minh lấy canh vào bát cho cô mặt không đổi sắc trêu ghẹo “Béo lên mới tốt, béo lên ôm càng thích hơn”.

Sở Tâm Nhi xấu hổ trừng anh một cái cô đỏ mặt lẩm bẩm “Da mặt anh dày thật đó”.

Sáng sớm hôm sau bà Hạ bắt xe lên thành phố khi đến nơi cũng đã là 10h sáng bà đi taxi đến nhà Hạ Minh rồi lấy chìa khóa trong túi xách mở cửa. Mục đích của chuyến đi lần này là bà muốn nhìn cho rõ xem rốt cuộc đứa con trai duy nhất của mình đang bị con hồ ly tinh kia quyến rũ đến mức nào.

Cửa mở ra bà xách hành lí đi vào trong nhà, nhiệt độ trong nhà mát mẻ hơn bên ngoài làm bà cảm thấy tinh thần thoải mái hơn sau chuyến đi vừa rồi. Bà cúi người lấy đôi dép trong nhà đi vào chân thì thấy bên cạnh tủ giày là một đôi giày cao gót màu đen, nghĩ thầm chắc là Diệu Thiên đang ở bên trên bà càng cười tươi hơn.

Bà đóng cửa tủ lại đi lên phòng ngủ của Hạ Minh đến trước cửa phòng bà nhẹ nhàng hé mở cánh tủ thì ánh mắt liền tràn ngập sự tức giận

“Rầm”.

Sở Tâm Nhi giật mình bởi tiếng động lớn, cô ngồi dậy dụi dụi mắt thấy trước cửa là bà Hạ liền cảm thấy sợ hãi cùng lúng túng. Muốn đứng lên nhưng nhận thấy ngoài chiếc chăn mỏng đang quấn quanh người thì bên trong cô không có bất kì một thứ gì hết.

Bà Hạ thấy quần áo cô vắt lên chiếc ghế cạnh mình liền kim chế lửa giận cầm lấy ném mạnh về phía giường nghiêm giọng nói

“Cho cô 10 phút mặc quần áo, nhớ là phải ăn mặc chỉnh chu rồi mới được xuống gặp tôi”.

“Vâng”.

Sở Tâm Nhi ôm lấy quần áo cúi đầu khẽ đáp lại. Bà Hạ rời đi cô nhanh chóng đứng lên mặc quần áo nhìn thấy tờ giấy nhớ dán ở đầu giường cô cầm lên đọc

“Bữa sáng anh mua rồi, ngủ dậy nhớ ăn đó. Ăn xong nhớ gọi điện cho anh”

Không có thời gian để gọi điện thoại cô buộc tóc cẩn thận rồi đi xuống phòng khách gặp bà Hạ. Lần gặp mặt này hoàn toàn khác xa với 7 năm trước, bà bây giờ với gương mặt nghiêm nghị bất giác tạo cho cô một áp lực không hề nhỏ.

“Bác...bác gái”

“Ngồi đi”. Bà chỉ vào phía đối diện lạnh nhạt nói.

Sở Tâm Nhi gật đầu ngồi xuống. Cô không biết phải mở lời thế nào và cũng không biết phải nói gì cô chỉ sợ mình nói sai sẽ khiến bà cảm thấy giận dữ.

“Cô Sở, tôi biết nói ra những lời này sẽ làm cô tổn thương nhưng tôi mong cô hãy hiểu cho tôi. Tôi không biết giữa cô và con trai tôi xảy ra chuyện gì nhưng tôi mong là cô hãy chấm dứt chuyện này sớm nhất có thể”.

Bà nhìn thẳng vào mắt cô nói từng câu từng chữ. Bà nhất định không thể để sự việc của 7 năm trước tái diễn một lần nữa trên người con trai mình

“Bác gái, bác hãy nghe con nói. Con thật lòng yêu và muốn ở bên Hạ Minh, bác có thể thành toàn cho chúng con được không ạ”.

Sở Tâm Nhi vội vàng lên tiếng giải thích, cả gương mặt bị lời nói của bà Hạ làm cho trắng bệch.

Bà Hạ nhìn rõ vẻ sốt sắng cùng sợ hãi của cô có lẽ là 7 năm trước bà sẽ cảm thấy đau lòng nhưng bây giờ thì không. Nhớ đến dáng vẻ tuyệt vọng suy sụp của con trai mình ngày trước làm bà càng cứng rắn hơn với quyết định của mình

“Thành toàn? Vậy tại sao 7 năm trước cô lại bỏ rơi con trai tôi, tại sao cô không ở bên cạnh an ủi cùng động viên nó? Nó đã vì cô mà muốn từ bỏ cơ hội xây dựng sự nghiệp của mình còn cô thì làm gì? Cô vào thời khắc nó cần cô nhất thì cô lại nhẫn tâm vất bỏ nó còn người mẹ cao quý của cô nữa, bà ta lại có thể đến và sỉ nhục hai mẹ con tôi. Các người có phải cảm thấy tiền bạc là vạn năng hay không có tiền là có thể sai ma khiến quý?”

Sở Tâm Nhi hoàn toàn không biết rằng mẹ mình đã đến tìm họ, cô vội vàng đưa tay lên lau nước mắt giải thích “Con không biết mẹ con đã đến tìm hai người. Con là có nỗi khổ...”

“Cô thôi đi. Mau chóng đi khỏi nơi đây, tôi không muốn nhìn thấy cô ở trong ngôi nhà này”.

Bà hất tay cô ra chỉ vào cửa nói lớn. Sở Tâm Nhi lắc đầu cố gắng giải thích nhưng một chữ bà cũng không nghe lọt, bà kéo cánh tay cô ra khỏi nhà không khách sáo nói

“Cô Sở, nếu cô thật lòng yêu con trai tôi thì cô nên rời khỏi nó. Cô đã không thể làm mẹ rồi chả nhẽ cô cũng muốn để nó cùng nếm trải cảm giác đau khổ khi không được làm bố sao?”

Dứt lời bà đóng cửa lại.

Sở Tâm Nhi đứng bên ngoài như chết lặng, lời nói ban nãy của bà như một mũi tên đâm xuyên qua tim cô đau đến tê dại. Cô ngồi sụp xuống mặt chôn chặt vào lòng bàn tay thời tiết ngày càng trở nên nóng bức nhưng không hiểu sao cô lại cảm giác lạnh đến run người.

Sở Tâm Nhi ngồi dưới đất không biết bao lâu mới từ từ đứng dậy cô lau sạch nước mắt còn vương bên má lê từng bước chậm rãi rời đi.

75. Chương 75: Có Cảm Thấy Một Mối Không?

Sở Tâm Nhi không bắt xe mà tự mình đi bộ về nhà, nhìn dòng người vội vã trong lòng cô lại cảm thấy hoảng loạn. Mọi người đều có nhà để về còn cô thì sao? Trở về ngôi nhà lạnh lẽo không một bóng người đó sao hay là đến bệnh viện nơi mà toàn mùi của thuốc khử trùng đáng sợ đó?

Cô chợt nhận ra rằng một nơi mà cô muốn đến vào những lúc cảm thấy yếu đuối hụt hẫng nhất trong đời cũng không có!!!

Điện thoại trong túi xách vang lên Sở Tâm Nhi dừng chân tìm điện thoại, nhìn thấy tên của anh trên màn hình làm cô muốn khóc òa lên, muốn chạy đến bên anh làm nũng muốn được nghe anh dỗ dành.

Tắt máy, cô bắt xe buýt đi đến công ty. Sở Tâm Nhi nhìn mình trong gương thật lâu mới cố nở nụ cười đi ra ngoài.

“Tâm Nhi, cô thử liên lạc với khách sạn xem họ chuẩn bị tiệc rượu thế nào rồi”.

Trưởng phòng cầm tập tài liệu đi đến chỗ cô nhẹ giọng nhắc nhở.

“Vâng, em làm ngay đây”.

Xong xuôi mọi việc cũng đã đến giờ tan tầm, Lưu Hà gọi điện muốn cùng cô ăn tối. Sở Tâm Nhi thu dọn đồ đạc chạy xuống đã thấy Lưu Hà đứng đợi ở cửa vừa thấy cô cậu ấy liền lái nhai

“Cậu muộn 10” rồi đấy, tình yêu à”.

“Vừa tan làm mình đã xuống ngay rồi đó. Đừng giận mà” Sở Tâm Nhi vỗ vào má cô nịnh nọt.

Lưu Hà khởi động xe rời đi, muốn hỏi Tâm Nhi muốn dùng bữa ở đâu thì cậu ấy liền lắc đầu nói “Đừng ăn nữa, đi bar đi. Hôm nay mình muốn uống rượu”

Lưu Hà nhìn cô như người ngoài hành tinh vậy, thấy cô không đổi ý mới bẻ tay lái đến quán bar. Xuống xe, giao chìa khóa cho bảo vệ Lưu Hà liền tò mò hỏi

“Hôm nay cậu gặp chuyện gì không vui sao? Bình thường có nói thế nào cũng không chịu đi vậy mà hôm nay lại...”

Sở Tâm Nhi không trả lời những câu hỏi của cô mà xoay người đi thẳng vào trong, hòa mình vào bầu không khí náo nhiệt nơi đây cô mới thỏa sức mà phát tiết “Cho chai mạnh nhất đi”

Nhân viên phục vụ nhìn cô một lúc cũng đưa rượu lên thấy cô không nói gì liền nhắc nhở “Cô gái à, loại rượu này mạnh lắm. Hay là tôi đổi cho cô một ly cocktail nào đó nhé?”

“Không cần”. Cô dứt khoát trả lời.

Lưu Hà cầm lấy chai rượu rót vào hai cốc, đưa cho Sở Tâm Nhi một cốc khẽ nói “Uống đi, uống cho say đi. Say rồi sẽ không thấy buồn nữa”.

Sở Tâm Nhi ngẩng đầu nhìn cô bằng đôi mắt đong đầy nước gập đầu cầm lấy cốc rượu một hơi uống cạn “Khụ khụ...”

“Không sao chứ?” Lưu Hà vỗ lưng cô quan tâm hỏi han.

Sở Tâm Nhi mạnh mẽ lắc đầu. Không biết là do rượu hay nguyên nhân gì mà khóe mắt cô cay xè những giọt nước mắt cứ từng giọt từng giọt rơi xuống.

Cô vùi mặt vào hai tay bật khóc “Tại sao? Mình chỉ muốn có một gia đình bình thường như bao người...nhưng tại sao ông trời lại đối xử với mình như vậy?”

Lưu Hà cũng không biết nói gì để an ủi cô. Cô biết mỗi ngày Sở Tâm Nhi phải đeo lên mình một lớp mặt nạ kiên cường, vui vẻ cho người khác xem nhưng mà có ai có thể thấu hiểu sự cô đơn, lo lắng cùng sợ hãi của cậu ấy?

“Tâm Nhi, cậu đừng chịu đựng nữa. Nếu muốn khóc thì hãy thỏa sức mà khóc đi cứ trút bỏ ra hết đi...Cậu cứ như vậy có cảm thấy mệt mỏi không?”

Lưu Hà cầm hai tay cô ép cô phải đối mặt với mình. Cô thật sự rất sợ dáng vẻ này của cậu ấy, rõ ràng muốn khóc nhưng lại cắn môi đến bật máu cũng không chịu phát ra một tiếng nào, nếu như có một ngày Sở Tâm Nhi không thể chịu đựng được nữa thì cậu ấy sẽ như thế nào?

Cô thật sự không dám nghĩ đến ngày đó. Sở Tâm Nhi nhìn Lưu Hà liền gục đầu vào vai cô ấy bật khóc thành tiếng.

Hạ Minh ngồi trong phòng họp mà lòng nóng như lửa đốt. Cô không nghe máy đến tin nhắn cũng không thèm trả lời thật khiến anh lo lắng mà.

“Giám đốc Hạ, tôi báo cáo xong rồi”.

“Hà? À...còn ai muốn báo cáo nữa không?” Hạ Minh nhìn mọi người trong phòng hỏi lại một câu. Thấy mọi người không ai có ý kiến gì liền phát tay kêu giải tán.

Trở về phòng làm việc lấy chìa khóa xe vừa ra khỏi công ty thì Diệu Thiên từ ngoài đi vào. Nhìn thấy anh cô cười tươi hỏi han “Anh xong việc rồi à?”

“Ừ”. Anh làm gì còn tâm trí mà đứng nói chuyện với cô chỉ trả lời qua loa vài câu rồi khéo léo nói “Anh còn có việc, anh đi trước nhé”

Thấy anh muốn đi cô liền nhanh tay giữ lấy cánh tay anh dịu dàng nói cười “Em cũng có việc mà việc này đảm bảo sẽ làm anh bất ngờ”

“Việc gì?” Hạ Minh nhìn đồng hồ mắt kiên nhẫn hỏi.

“Bác gái vừa lên buổi sáng. Sao? Anh có cảm thấy bất ngờ không?” Diệu Thiên nghiêng đầu làm ra vẻ bất ngờ nói.

Hạ Minh quả thật bị câu nói của cô làm cho bất ngờ. Anh khẽ cầm vào khuỷu tay cô hỏi “Mẹ anh lên làm gì?”

“Em đâu có biết. Mình mau về đi, bác gái đang đợi cơm ở nhà đó!!!” Diệu Thiên kéo tay anh đi lên phía trước.

Hạ Minh bị cô kéo đi một đoạn liền đứng lại rút tay ra khỏi tay cô lãnh đạm nói “Em về trước đi, anh đi có việc một lát nữa mới về được”

Dứt lời không để cô nói thêm câu nào liền nhanh chân rời đi. Diệu Thiên đứng tại cửa nhìn bóng lưng anh bàn tay nắm chặt quai túi xách ánh mắt tràn đầy sự ghen tị ngấm ngấm

“Anh lại một lần nữa bỏ lại em vì cô ta. Nhưng em là một người bao dung em sẽ cho hai người thời gian để từ biệt”

76. Chương 76: Nói Được Phải Làm Được

Hạ Minh liên tục gọi vào máy cô nhưng không ai bắt máy, lòng anh lúc này đã rối như tơ vò. Lái xe đến nhà cô cũng không thấy ai làm anh lo lắng muốn chết, đang định đi đến công ty tìm cô thì điện thoại kêu.

Nhìn tên người gọi anh cảm thấy vô cùng phiền phức muốn bỏ qua nhưng cuối cùng lại nhận máy “Em với mẹ ăn trước đi, có khi muộn anh mới về...”

“Nhưng mà bác gái cứ hỏi em suốt, em nói bác ăn cơm trước nhưng bác nhất định không nghe. Bác nói bao giờ anh về bác mới ăn...”

Hạ Minh vò đầu bứt tai, một bên là mẹ một bên là cô anh bị kẹt ở giữa sắp bị hai người này bức đến phát điên luôn rồi. Anh không kiên nhẫn trả lời “Em cố dỗ mẹ hộ anh, tầm nửa tiếng nữa là anh về rồi”.

Dứt lời anh vội vàng tắt máy. Hạ Minh ngửa mặt nhìn lên trời thật mong có thể mau chóng tìm thấy cô nếu không anh chắc chắn sẽ bị sự sốt ruột này ép đến điên luôn.

Lưu Hà thở dốc khó khăn diu Sở Tâm Nhi say bất tỉnh nhân sự ra ngoài, vừa đặt cô nằm ra ghế sau liền vội tựa người vào thành xe thở hổn hển

“Chết tiệt, uống nhiều như vậy làm gì chứ? Cậu muốn đi đâu thai luôn sao?”

Ném túi xách của cả hai sang ghế bên cạnh cô ngồi vào ghế lái thắt dây an toàn đang định khởi động xe thì chuông điện thoại kêu. Là điện thoại của Sở Tâm Nhi cô vội nghe máy

“Chuyện gì?”

Hạ Minh nghe thấy giọng Lưu Hà liền thở phào nhẹ nhõm, anh vội vàng hỏi “Tâm Nhi có bên cạnh em không? Em đưa máy cho cô ấy đi...”

Lưu Hà nhìn ra phía sau thấy dáng vẻ say khướt của Sở Tâm Nhi liền thở dài đáp “Rất tiếc, cậu ấy hiện tại không nghe máy được”.

Hạ Minh nghe cô nói vậy liền vội vàng hỏi giọng đầy lo lắng “Có chuyện gì sao? Hai người đang ở đâu?”

Lưu Hà bật loa ngoài còn mình nhẹ nhàng đánh tay lái không nhanh không chậm trả lời “Không có chuyện gì cả, chỉ là uống quá nhiều thôi. Bây giờ tôi đang đưa cậu ấy về”

“Được rồi. Anh ở nhà đợi hai người”.

Tắt máy Hạ Minh xoay người đi vào thang máy lên căn hộ của cô lấy chìa khóa mở cửa vào nhà, anh đun nước nóng pha sẵn trà giải rượu đợi cô về. Trong lòng thầm nghĩ ngày mai cô tỉnh rượu anh nhất định phải nghiêm khắc dạy dỗ cô mới được.

Khi trà giải rượu pha xong cũng là lúc Lưu Hà đưa Sở Tâm Nhi về đến nơi, anh phụ Lưu Hà công Tâm Nhi lên phòng đặt cô lên giường đắp chăn cẩn thận mới quay sang nói với Lưu Hà

“Cảm ơn em”.

Lưu Hà từ 7 năm trước liền có ác cảm với anh, cô khễ gặt đầu cầm lấy túi xách liếc nhìn anh

“Hạ Minh, tôi mặc kệ anh trở về với mục đích gì nhưng anh dám một lần nữa khiến cậu ấy tổn thương tôi chắc chắn sẽ là người đầu tiên không bỏ qua cho anh. Tôi sẽ dùng toàn bộ sức lực cùng mối quan hệ của mình để cho anh một lần nữa nếm trải cảm giác nghèo túng bị người khác khinh thường và anh sẽ càng nếm trải cảm giác bất lực khi không bảo vệ được người phụ nữ của mình”

Hạ Minh không hiểu tại sao Lưu Hà lại nói những lời này với anh nhưng anh cũng không phải là một thanh niên mới vào đời như trước, anh tỏ vẻ bật cười đáp lại

“Lưu Hà, với miệng lưỡi sắc nhọn này thật khiến người khác sợ hãi. Anh không biết tại sao em lại nói những lời này nhưng anh có thể thề rằng anh là thật lòng trở về bên cô ấy”

“Anh tốt nhất nói được làm được”. Lưu Hà không bị sự chân thành trong đáy mắt làm cho cảm động lạnh nhạt nói.

—

Hạ Minh tiễn Lưu Hà về liền nhanh chóng trở lại phòng ngủ. Thấy cô lại đập chần ra liền thở dài cúi người xuống giúp cô đắp chăn cẩn thận mới đứng dậy đi ra phòng bếp cầm cốc trà giải rượu đi vào.

Nhẹ nhàng nâng người cô dậy để cô uống hết trà mới đặt cô nằm xuống, Hạ Minh thấy cả người cô toàn là mùi rượu nồng nặc liền nhíu chặt mày. Lấy quần áo sạch trong tủ giúp cô thay ra nhưng Sở Tâm Nhi lại không chịu phối hợp vùng tay làu bàu nói

“Để yên nào”

Anh nghe cô lẩm bẩm liền bật cười, khẽ xoay cô lại mặc áo ngủ cho cô vừa mặc vừa dịu dàng nói “Em xem, thật giống con sâu rượu”

Sở Tâm Nhi mắt nhắm mắt mở liền có cảm giác có người đang cởi quần áo của cô liền ngồi bật dậy không kiêng nể gì tặng cho “người kia” một cái tát

“Biến thái! Muốn làm gì hả?”

Hạ Minh cảm giác da đầu tê rần, cái tát kia của cô thật đúng là dồn hết sức lực mà đánh. Anh dờ khóc dờ cười đưa tay để mặt cô đối diện với mình “Tâm Nhi, anh là Hạ Minh. Làm gì có kẻ biến thái nào?”

Sở Tâm Nhi nhìn thấy anh trước mắt liền ôm lấy anh tủi thân nói “Hạ Minh, họ nói em không xứng với anh...”

“Là ai nói?” Hạ Minh thấy cô chực khóc liền cảm thấy đau lòng hỏi.

“Em yêu anh thật mà...Em không phải muốn bỏ rơi anh đâu, là em có nỗi khổ riêng mà. Anh không biết ngày anh đi em đã...em đã...”

Nói đến đây cô lại chìm vào giấc ngủ mặc cho Hạ Minh gọi như thế nào cũng không tỉnh. Anh cũng không mấy bận tâm đến lời nói lúc say rượu của cô chỉ nhẹ nhàng đưa tay lau sạch nước mắt cho cô rồi yên lặng ngắm nhìn cô ngủ say.

—

Có ai thấy chị Hà rất ngầu không?

77. Chương 77: Đã Chết Tâm Chưa???

Sáng hôm sau Sở Tâm Nhi vì đói bụng mà tỉnh dậy, cô chống tay ngồi lên liền cảm giác đầu đau kinh khủng cô chau mày đưa tay lên xoa đầu nhìn sang bên cạnh thấy Hạ Minh đang ngủ gục trên bàn trang điểm của cô.

Anh gối đầu lên tay ngủ, bàn trang điểm của cô nhỏ bé không làm anh thoải mái khiến anh ngủ không được ngon giấc hai đầu lông mày cứ nhíu chặt lại. Sở Tâm Nhi vén chăn đi đến chỗ anh ngủ cô không vội đánh thức anh dậy mà yên lặng ngắm nhìn anh.

Gương mặt tuấn tú, đôi mắt, mũi cùng môi nữa Sở Tâm Nhi muốn khắc ghi thật kỹ khuôn mặt này cô sợ thời gian ở bên cạnh anh không được nhiều nữa rồi. Cô không thể là hòn đá chắn đường của anh được càng không có đủ nhẫn tâm nhìn anh đau khổ khi biết mình không có cơ hội làm bố.

Nỗi đau này một mình cô hứng chịu là được rồi!!!!

Hạ Minh tỉnh dậy thấy Sở Tâm Nhi đứng bên cạnh nhìn anh với ánh mắt đầy đau lòng, anh vội đứng lên nhìn cô lo lắng hỏi

“Sao vậy? Em khó chịu ở đâu sao?”

“Không có. Thấy anh ngủ trên bàn em cảm thấy áy náy thôi”. Sở Tâm Nhi vội lắc đầu, cô cố gắng kìm nén không cho nước mắt chảy xuống.

“Nếu anh cứ như vậy làm sao em có thể rời bỏ anh được đây?” Sở Tâm Nhi tự nói với lòng mình. Cô sợ sẽ bị sự dụ dỗ của anh làm cho mềm lòng, không nỡ rời xa.

Nghe cô nói vậy Hạ Minh mới yên tâm phần nào. Anh ôm eo cô hôn lên má dịu dàng nói “Em đánh răng rửa mặt đi. Anh nấu bữa sáng cho em”

“Được”

Tại khách sạn.

“Anh Hạ, chúc mừng. Buổi ra mắt sản phẩm mới rất thành công”. Một người đàn ông đứng bên cạnh giọng điệu vui vẻ tụng tụng với anh.

“Cảm ơn anh, cạu nhé” Hạ Minh lễ độ gật đầu.

Buổi ra mắt sản phẩm mới diễn ra vô cùng tốt đẹp nhận được nhiều lời chúc mừng của mọi người. Hạ Minh vui vẻ đi đến chỗ Sở Tâm Nhi nhìn cô một lượt khen ngợi

“Hôm nay em đẹp lắm”

“Thật sao?” Sở Tâm Nhi nhìn bộ váy dạ hội màu đỏ trên người hỏi lại.

Hạ Minh đi đến ôm cô vào lòng thì thầm bên tai “Nhưng lúc trên giường em còn đẹp hơn”

“Đáng ghét” Hai má Sở Tâm Nhi đỏ ửng cô đẩy anh ra chạy tới chỗ khác.

Tại sảnh khách sạn Tề Hạo và Lưu Hà đang chậm rãi tiến vào hôm nay anh mặc bộ vest màu đen còn Lưu Hà khoác trên mình váy dạ hội màu bạc hai người nhìn qua thật là giống một cặp vợ chồng đang dắt tay nhau đi vào lễ đường vậy.

“Nhìn kìa, hai người họ lúc nào cũng đi cùng nhau. Không phải người yêu thì là gì?”

“Anh Tề và chị Lưu thật đẹp. Tôi ngưỡng mộ chết mất thôi”

Một vài âm thanh bàn tán to nhỏ về sự xuất hiện của hai người, Hạ Minh thấy hai người tiến vào liền đi đến chỗ hai người mỉm cười “Thật vinh hạnh cho tôi khi có sự xuất hiện của hai người”

“Anh quá lời rồi” Tề Hạo khẽ gật đầu đáp lại.

“Hai người nói chuyện đi, em đi tìm Tâm Nhi” Lưu Hà quay sang nói với Tề Hạo và Hạ Minh rồi nhắc gót rời đi.

Hạ Minh đưa cho anh một ly rượu “Tề Hạo, tôi thấy Lưu Hà là một người phụ nữ tốt”

Tề Hạo đưa tay cầm ly rượu nhìn bóng lưng cô gật đầu “đúng vậy, là người tốt nhất mà tôi gặp trên đời này”

Tan tiệc Hạ Minh đi tìm Sở Tâm Nhi ở khắp nơi nhưng không thấy cô ra khỏi khách sạn lại bắt gặp một cảnh làm anh vô cùng phẫn nộ. Sở Tâm Nhi kiễng chân ôm lấy cổ Tề Hạo thì thầm vào tai anh ta lời gì đó còn Tề Hạo ôm lấy eo cô gật đầu anh ta đặt cằm lên đỉnh đầu cô đầy dịu dàng và yêu thương.

Hạ Minh như chết lặng khi nhìn thấy cảnh này. Anh hoàn toàn không nghĩ được lí do gì mà hai người họ lại có những hành động thân mật đến vậy.

Anh muốn đi đến và hỏi hai người đó tại sao nhưng chân anh như đeo chì vậy không hề di chuyển một bước nào hết, cuối cùng Hạ Minh đành quay người đi vào trong sảnh khách sạn.

“Được rồi, cảm ơn anh”. Sở Tâm Nhi đẩy Tề Hạo ra khẽ nói.

“tại sao vậy? Em nói cho anh biết được không?” Tề Hạo thấy Sở Tâm Nhi buồn bã cúi đầu liền lo lắng hỏi.

“Không có gì, anh về đi”. Sở Tâm Nhi ghen ngào lắc đầu.

“Anh đưa em về?”

“Em muốn ở một mình”. Sở Tâm Nhi đưa tay lau nước mắt nhìn anh.

“Được rồi, vậy anh đi trước. Có gì nhớ gọi điện cho anh đấy!!!” Tề Hạo thấy cô như vậy cũng không cố hỏi vấn đề, anh chỉ nhẹ nhàng nhắc nhở cô.

Sở Tâm Nhi gật đầu, quay người rời đi.

Tề Hạo nhìn theo bóng cô thở dài. Anh lấy điện thoại trong túi quần ra gọi điện cho Lưu Hà “Em đang ở đâu vậy?”

“Em mệt nên về trước rồi, anh tự bắt taxi về đi”. Giọng nói dịu dàng của Lưu Hà từ đầu dây bên kia truyền đến.

“Được rồi, em mệt thì nghỉ ngơi sớm đi”.

Lưu Hà ở phía cuối con đường nhìn chiếc điện thoại trong tay cười tự giễu. Cô vì anh mà cố gắng nhiều năm như vậy, tận tâm như vậy nhưng anh không hề hay biết lòng anh chỉ một mực hướng về phía Sở Tâm Nhi.

“Tại sao? Tại sao chứ? Em có điểm gì không bằng cậu ấy?” Cô điên cuồng dấm vào tay lái khiến tiếng còi xe phát ra inh tai nhức óc.

Cô từ khách sạn đi ra tìm anh ai ngờ lại bắt gặp một cảnh tượng khiến cô hối hận, ánh mắt dịu dàng đó cái ôm ấm áp đó chưa bao giờ thuộc về cô.

Cô ghen tị, phẫn nộ, đau lòng. Những cảm giác này cứ không ngừng dày vò làm cô phát điên. Cảm giác đổ kị bị cô giấu đi lại một lần nữa bùng cháy lên không ngừng thiêu đốt tâm trí cô.

Lưu Hà nhìn gương mặt mình qua tấm kính xe vừa khóc vừa cười

“Haha, nhìn kìa. Tình yêu của cả một thời thanh xuân của cô được đền đáp những gì? Là tự mình chính mắt nhìn thấy người mình yêu ôm ấp người khác đầy dịu dàng tình cảm. Cô đã chết tâm chưa? Đã chết chưa? Hả???”

Cô tự nói chuyện với chính mình cả gương mặt được trang điểm tỉ mỉ bây giờ đều bị nước mắt làm ướt hết. Cô đưa tay chạm lấy nước mắt bên má đưa vào miệng thì thầm

”Đều nói mỗi người đều có một tình yêu khác nhau vì vậy mùi vị của tình yêu cũng khác. Đây chính là vị tình yêu của tôi, mặn chát!!!!

Sao chương này thương chế Hà của tui thế???

78. Chương 78: Vĩnh Viễn Không Thể Ghép Lại Được

Ngày hôm sau Sở Tâm Nhi không đến công ty, cô ngồi trong phòng ngắm nhìn bức ảnh trong điện thoại. Là ảnh của Hạ Minh, bức ảnh này là cô chụp trộm khi anh đang nấu cơm cho cô. Về mặt anh dịu dàng chìm trong ánh đèn làm cô ngắm nhìn đến ngẩn ngơ.

Cô biết lúc này anh đang đau lòng, đang tức giận. Sự việc tối hôm qua là cô cố tình diễn cho anh xem, khi thấy anh bước ra khỏi khách sạn cô đã không suy nghĩ gì ôm lấy Tề Hạo cô kiễng chân khẽ nói vào tai anh ấy “Xin anh, hãy giúp em”

Tề Hạo vốn định đẩy cô ra nhưng thấy ánh mắt buồn bã gương mặt tái nhợt đầy đau khổ của cô cũng gạt đầu đồng ý.

Tề Hạo đưa tay lên xoa đầu cô thở dài “Sao em phải khổ như vậy chứ?”

Đúng vậy, sao cô phải khổ sở như vậy?

Vì cô yêu anh.

Chỉ cần bốn chữ này đã là câu trả lời cho tất cả những việc mình làm rồi, cô đã sống trong nỗi bất lực đau đớn này suốt 7 năm cô không muốn những ngày tháng sau này của anh cũng đau khổ như mình.

“Tách...”

Một giọt nước mắt rơi xuống màn hình điện thoại che khuất tầm nhìn của cô, Sở Tâm Nhi đưa tay lau đi nhưng những giọt nước mắt khác lại rơi xuống cuối cùng cô bật khóc nức nở.

Ông trời luôn công bằng như vậy, cho cô một gia đình hạnh phúc cùng cuộc sống đủ đầy suốt 20 năm đến bây giờ lại lấy đi những thứ mà cô đã nghĩ rằng nó thuộc về mình, mình xứng đáng có nó.

Cô đã từng nghĩ mình xinh đẹp, gia đình giàu có lại có tài năng về thiết kế thì một người con trai tốt và hoàn hảo như Hạ Minh thuộc về cô là lẽ dĩ nhiên. Nhưng cô đã lầm, anh vốn không thuộc về cô 7 năm trước là vậy 7 năm sau cũng không hề thay đổi.

Tiếng chuông cửa vang lên, cô mặc kệ không muốn đi ra mở cửa nhưng người đứng ngoài cửa hình như rất có kiên nhẫn. Tiếng chuông vang lên liên hồi không chịu dừng lại cuối cùng là Sở Tâm Nhi thỏa hiệp, cô lau nước mắt đứng lên đi ra mở cửa.

Cửa mở ra, Hạ Minh đứng bên ngoài ánh mắt lạnh lùng nhìn cô. Anh đi vào trong “Sao lâu như vậy em mới mở cửa?”

“Anh uống rượu?” Cô không trả lời anh mà hỏi.

Hạ Minh gạt đầu. Anh đứng đối diện cô nhìn gương mặt mệt mỏi của cô khẽ nói “Tối qua anh thấy em ôm Tề Hạo”.

“Thì sao?” Sở Tâm Nhi hỏi lại anh.

Hạ Minh như không tin vào tai mình, cô thế mà không chịu giải thích mà còn lạnh lùng hỏi anh

“Thì sao? Em còn dám nói là vì sao?”

“Tại sao không dám, em ôm anh ấy là phạm pháp sao? Em không chỉ muốn ôm anh ấy, em còn muốn hôn anh ấy muốn...”

“Em câm miệng. Vậy anh thì sao, anh được tính là gì của em? Hả???” Anh quát lên giận dữ. Bàn tay anh nắm chặt lại cố kiềm nén lửa giận của mình. Ánh mắt tràn đầy tức giận nhìn thẳng vào cô hỏi.

Sở Tâm Nhi tự cấu vào cánh tay mình để cho đau đớn đánh thức lí trí của mình, cô nhất định không được mềm lòng, nhất định!!!

“Anh là gì ư? Anh vốn chẳng là gì của em cả, em đến bên anh chỉ vì muốn được làm nhà thiết kế chính mà thôi, em muốn được người khác biết đến cho nên mới lợi dụng anh bây giờ em được như ý muốn rồi tất nhiên sẽ không cần anh nữa. Hạ Minh, anh hết giá trị lợi dụng với em rồi”

Hạ Minh thấy cô như vậy liền cười dịu dàng, anh đi đến bàn rót cốc nước cho cô yêu chiều nói

“Tâm Nhi, em đừng như vậy nữa. Em có chỗ nào không hài lòng anh sẽ sửa chứ em đừng nói vậy, anh không tin. Em không phải là người ham mê vinh hoa phú quý như vậy”

Sở Tâm Nhi thấy anh cười còn khó coi hơn khóc, cô biết anh đang cố bỏ qua những lời của cô chịu xuống nước dỗ dành cô. Anh như vậy càng làm cô cảm thấy đau lòng hơn, anh vốn là một người kiêu ngạo như vậy nhưng nay lại vì cô mà thay đổi.

Sở Tâm Nhi nhìn cốc nước trước mặt khẽ cười

“Con người ai mà chả thay đổi. Nếu là trước kia đương nhiên tôi sẽ không ham mê những thứ này nhưng anh nhìn cho rõ đi, nhà họ Sở đã đi vào lãng quên rồi còn ai nhớ đến không? Mẹ tôi đang điên dại nằm trong bệnh viện kia có cần đến tiền không? Còn tôi, bây giờ chỉ có thể cúi đầu cắn răng nghe người khác chửi mắng cùng coi thường tôi còn không thay đổi thì phải chờ đến bao giờ? Nếu tôi mà không đáp người khác xuống thì người khác cũng sẽ đáp tôi xuống mà thôi”

“Hạ Minh, anh làm ơn nhìn cho rõ đi. Người đang đứng trước mặt anh đã không còn là Sở Tâm Nhi của ngày trước nữa, anh bây giờ chỉ là một món đồ hết giá trị lợi dụng của tôi thôi. Mà đã hết giá trị thì vất bỏ nó là lẽ dĩ nhiên”

Hạ Minh lắc đầu không tin. Anh khẽ nói “Người mà em đâm đập lên không phải người khác mà là anh, là trái tim của anh, là tình yêu của anh dành cho em đó em biết không? Hả???”

“Choang...”

Anh ném chiếc cốc vào tường khiến nó vỡ tan thành trăm mảnh, anh rút ví trong túi ra lấy toàn bộ thẻ và tiền mặt ném vào người cô lạnh lùng nói

“Cô cần tiền đến vậy sao? Tôi cho cô, tiền của tôi toàn bộ đều cho cô đã được chưa? Từng này đã đủ chưa, nếu chưa đủ thì trong ngân hàng bên Pháp tôi vẫn còn tôi sẽ lập tức kêu người rút toàn bộ về cho cô có được không? Có được không?”

Sở Tâm Nhi khẽ lắc đầu nhàn nhạt nói “Không cần, thứ tôi cần anh đã cho tôi rồi. Hiện nay tôi chỉ mong anh hãy mau chóng biến khỏi cuộc sống của tôi”

Hạ Minh nhìn cô với ánh mắt lạnh lẽo một lúc rồi nhấc chân rời đi. Ra đến cửa anh dừng lại nhìn những mảnh vỡ của chiếc cốc khẽ nói

“Tình yêu của tôi dành cho cô như chiếc cốc này vậy. Vỡ rồi, vĩnh viễn không thể ghép lại được”

Vivi: Một chương ngược tâm, lâm li bi đát. Mị cứ vừa viết vừa khóc thôi, huhu

79. Chương 79: Sự Thay Đổi Thâm Lặng

Sở Tâm Nhi ngồi bệt dưới đất lặng yên ghép những mảnh vỡ của chiếc cốc bị Hạ Minh vừa đập ra, những mảnh kính vỡ cửa vào tay cô đến chảy máu nhưng cô cũng chẳng bận tâm. Cứ ghép được mảnh này thì mảnh khác lại rơi xuống, Sở Tâm Nhi vô cùng kiên nhẫn ghép lại từ đầu.

“Vỡ rồi, vĩnh viễn không ghép lại được...vĩnh viễn...”

Miệng cô lẩm bẩm lại câu nói của anh, đầu ngón tay truyền đến cảm giác đau nhói nhưng cô cũng không rơi một giọt nước mắt nào. Có lẽ, nước mắt của cô đã cạn khô rồi.

Trời đã bắt đầu đổ mưa cô ngồi trong nhà nghe tiếng sấm chớp hòa cùng với tiếng mưa mà khẽ mỉm cười. Sở Tâm Nhi tự nói với chính mình “Đến ông trời cũng khóc cho tình yêu của chúng ta”.

Ngày hôm sau Sở Tâm Nhi vẫn đi làm bình thường, cô trở về với cuộc sống trước đây nhưng lại có một sự thay đổi thầm lặng. Cô thường ngồi nhìn điện thoại hàng tiếng đồng hồ, mỗi lúc tan làm cô lại theo thói quen đứng trước cửa công ty đợi anh đến đón nhưng rồi chợt nhớ ra rằng anh sẽ không bao giờ đến nữa cô lại nhếch mép cười tự mình đi bộ về nhà.

Trong quán cafe Tề Hạo ngồi đối diện Sở Tâm Nhi nhẹ khuấy cốc cafe của mình yên lặng nhìn cô rồi buông một câu “Em gầy đi rồi”.

“Vậy sao? Em đang giảm cân” Sở Tâm Nhi nhìn mình rồi khẽ cười.

“Em biết không? Em cười còn khó coi hơn khóc nữa”. Chỉ một câu nói của cô đã hoàn toàn lột bỏ lớp mặt nạ mà cô đã cố gắng đeo suốt bao nhiêu ngày qua.

Sở Tâm Nhi biết không giấu nổi anh liền thu lại nụ cười, cô nhìn cốc sinh tố trước mặt nhẹ buông một câu “Sẽ quen nhanh thôi mà”

“Tâm Nhi, anh thật sự lo lắng cho em. Em đừng cố gắng gượng nữa hãy cho phép mình được yếu đuối một lần có phải sẽ dễ chịu hơn không? Em cứ như thế này anh sợ sẽ có một ngày em sẽ suy sụp mất”.

Anh cuối cùng cũng không thể chịu nổi cái dáng vẻ này của cô mà nói nhiều hơn một chút. Anh thật sự không thể hiểu nổi trong đầu cô nghĩ cái gì chứ?

“Anh không hiểu đâu”

Lưu Hà ngồi trên bàn làm việc nhưng đầu óc không thể tập trung được, cô cứ nhìn thấy Tề Hạo là lại nhớ đến ngày hôm đó. Tắt máy tính cô cầm chìa khóa xe rời khỏi tòa soạn đến Studio

“Em đi đâu vậy?” Tề Hạo từ ngoài đi vào thấy cô liền hỏi.

Lưu Hà không đáp lại câu hỏi của anh, cô ngồi lên xe liền nhanh chóng khởi động xe rời đi. Tề Hạo đi đến bên cạnh nhân viên bảo vệ hỏi “Anh có nhìn thấy tôi không?”

“Có ạ” Người bảo vệ lễ phép gật đầu đáp lại.

“Ừ, anh làm việc đi”. Anh khẽ vỗ vai người bảo vệ nói một câu rồi đi đến xe mình đuổi theo cô.

Đến Studio anh thấy Lưu Hà đang đứng nhìn người mẫu chụp ảnh vẽ mặt cô nghiêm túc nói với nhiếp ảnh gia “Mọi người nghỉ 10” đi, tôi muốn nói chuyện với người mẫu một chút”

“Vâng ạ”

Đợi mọi người giải tán hết cô đi đến bên người mẫu nhìn cô ta nhún mày nói “Cô ra nghề bao nhiêu năm rồi?”

Người mẫu ảnh không hiểu sao cô lại hỏi vậy nhưng vẫn khẽ trả lời “8 năm”

“Cô đã ra nghề 8 năm rồi mà vẫn không biết tạo dáng sao cho hợp với trang phục của tôi à? Nếu cô chưa hiểu thì tôi nhắc lại cho cô nhớ trang phục tôi đưa cho cô là trang phục công sở sang trọng và thanh lịch chứ không phải bikini, cô biết chưa? Làm ơn nhìn rõ hộ tôi, cô tạo dáng như mấy người mẫu nghiệp dư vậy!!!”

Lưu Hà tức giận nói, cô cầm bộ quần áo trên tay ném vào người cô ta lớn tiếng mắng. Thấy mọi người đứng xem thì lửa giận liền tăng cao cô nhìn nhân viên trang điểm không khách khí nói

“Cô có biết trang điểm không vậy? Cô tưởng Studio của tôi là quán bar à? Lập tức tẩy trang và trang điểm lại cho tôi”

Mọi người chưa bao giờ thấy cô nổi giận như vậy nên ai nấy cũng đều nơm nớp lo sợ. Đúng lúc này Tề Hạo đi vào “Mọi người làm theo lời cô ấy đi”

“Anh đến đây làm gì?” Lưu Hà thấy anh liền cảm thấy tức giận nên quay sang lớn tiếng hỏi.

Anh không hiểu sao hôm nay cô lại nổi nóng như vậy nhưng vẫn nhẹ nhàng đi đến cạnh cô khẽ nói “Em sao vậy? Tự nhiên lại nổi nóng?”

“Sao hả? Em không được phép mắng khi nhân viên làm sai à? Anh đây là muốn lên mặt dạy đời em đúng không?”

Không hiểu sao càng nói cô lại càng thấy tủi thân nước mắt cứ thế mà chảy xuống gương mặt xinh đẹp. Tề Hạo thấy cô khóc nhất thời luống cuống tay chân, anh liền đưa tay lên lau nước mắt cho cô lúng túng nói

“Anh xin lỗi, sao tự nhiên em lại khóc chứ?”

“Anh đây là đang cảm thấy em gây sự vô cớ chứ gì? Hay anh cảm thấy em không được dịu dàng như Tâm Nhi? Phải, em luôn kém cỏi hơn cậu ấy nhưng em vẫn luôn cố gắng để mình được tốt hơn, luôn cố gắng để mình xứng với anh nhưng anh coi em là cái gì chứ? Anh vốn chưa từng để ý đến em”

Lưu Hà nói hết những lời mà cô luôn chôn chặt dưới đáy lòng ra, cô thấy anh vẫn không có phản ứng gì liền cảm thấy hối hận. Cô đẩy anh ra chạy khỏi Studio với gương mặt đầy nước mắt.

Tề Hạo nghe cô nói liền ngây người ra, đầu óc anh trống rỗng không nghĩ được gì cho đến khi các nhân viên bên cạnh không nhìn được nữa lên tiếng

“Anh Tề, còn không mau đuổi theo. Người ta đã thổ lộ lòng mình ra rồi mà anh có phản ứng gì kì vậy? Mau chạy theo và dỗ chị Hà đi”

Lúc này anh mới nhận ra mình vừa được cô tỏ tình. Trên gương mặt đẹp trai nở một nụ cười ngốc nghếch rồi nhanh chóng đuổi theo cô.

Trời ơi, cuối cùng chị Hà cũng đã tỏ tình rồi. Nhưng mà có thành công hay không thì các chế đoán xem?

80. Chương 80: Chưa Bao Giờ Nghiêm Túc Như Vậy

Lưu Hà chạy khỏi Studio ra ngoài, cô ngồi vào ô tô phóng vụt đi. Tề Hạo chạy ra thấy cô ngồi trên xe liền vội đuổi theo gọi to

“Em đợi đã, Lưu Hà”.

Cô bỏ mặc anh chạy theo đằng sau đôi mắt ướt nhoe nhìn đường. Điện thoại vang lên bên tai làm cô có cảm giác bức bối, Lưu Hà nhìn sang thấy tên anh liền không chút nghĩ ngợi tắt máy.

Về đến nhà cô nằm xuống sofa khóc nức nở, thật không hiểu sao hôm nay cô lại dễ khóc như vậy hay là tình cảm này đã bị cô chôn chặt quá lâu nay nói ra liền cảm thấy tủi thân và ảm ức. Lưu Hà vừa khóc vừa lẩm bẩm

“Tề Hạo, tên ngốc nhà anh...người ta...người ta đã nói ra rồi mà...”

Ngoài cửa vang lên những tiếng gọi đầy sốt ruột, Tề Hạo đuổi theo cô đến nhà nhưng lại không có chìa khóa anh chỉ có thể đứng ngoài gọi mà thôi

“Lưu Hà, em mau mở cửa ra. Em đừng làm anh lo lắng chứ?”

Lưu Hà từ sofa ngồi dậy nói vọng ra “Anh về đi, em không muốn nhìn thấy anh”.

Anh bỏ ngoài tai lời cô nói, anh đứng ngoài hết kiên nhẫn liền đập cửa nói “Em mà không mở thì anh phá cửa xông vào đấy”

Anh lúi người lại để lấy đà thì cánh cửa liền mở ra Lưu Hà đứng trước cửa nước mắt nước mũi tèm lem tức giận mắng

“Tên khốn nhà anh, anh muốn phá nhà em sao?”

Tề Hạo thấy cô chịu mở cửa liền tươi cười đi đến nhìn cô nịnh nọt

“Anh nào dám phá nhà của em chứ mà có phá thì anh sẽ mua một ngôi nhà khác to hơn đẹp hơn đền cho em, được chứ?”

“Ai cần anh đền chứ!!!” Cô mặc kệ anh xoay người đi vào trong nhà.

Tề Hạo đóng cửa đi theo cô đến sofa, hai người ngồi cạnh nhau nhưng không biết mở lời ra sao nên bầu không khí trở nên vô cùng gượng gạo. Tề Hạo nhìn cô ôm gối ngồi bên cạnh liền liếm môi bối rối giải thích

“Em...em đừng hiểu lầm. Anh và Tâm Nhi không có gì cả, tình cảm của anh dành cho cô ấy bây giờ chỉ như một người anh trai đối với em gái mà thôi”

“Anh không phải giải thích, em cũng đâu phải là vợ anh”. Nhắc đến vấn đề này cô liền cảm thấy đau đầu, cô thật không muốn nói đến nữa.

“Em đừng có như vậy lời anh nói đều là sự thật”.

Anh thấy cô như vậy liền cảm thấy vô cùng sốt ruột, anh không muốn cô hiểu lầm.

“Em không muốn nói đến nữa, anh có hiểu không? Đối với anh, em vốn chỉ là một người bạn. Em xin anh làm ơn đừng đối xử tốt với em nữa nếu không em liền cảm thấy anh cũng có cảm giác với em. Như vậy em sẽ tự cho mình hi vọng mà hi vọng càng nhiều thất vọng sẽ càng đau đớn gấp bội”

Cô đứng dậy muốn rời đi cô không muốn mình sẽ khóc trước mặt anh như vậy sẽ cho cô cảm giác mình thật đáng thương.

Tề Hạo thấy cô muốn rời đi liền đứng dậy ôm chặt lấy cô từ phía sau đầy chân thành nói “Không. Anh sẽ không để em phải thất vọng nữa”

Lưu Hà như bất động trong vòng tay anh, cô quay lại nói “Anh không phải thương hại em, em không cần”.

“Không có, anh yêu em. Lưu Hà, hãy cho anh một cơ hội để chứng minh tình yêu của anh đối với em”

Vòng tay của anh siết chặt lại, anh không biết từ khi nào ánh mắt anh bắt đầu tìm kiếm hình bóng cô, quan tâm cô thích gì và ghét gì? Khi anh thấy cô vui tâm trạng tự nhiên cũng trở nên tốt hơn khi thấy cô buồn bã chau mày thì lại bắt đầu lo lắng, đến anh cũng không hiểu mình bị làm sao nữa?

Lưu Hà ngẩng đầu lên nhìn anh, giọng nói có chút run rẩy còn một chút nghi ngại “Anh...nghiêm túc sao?”

“Chưa bao giờ anh nghiêm túc như lúc này”.

Tề Hạo gật đầu, nhìn thấy ánh mắt nghi ngại của cô tìm anh như thất lại. Rốt cuộc, cô đã chịu những gì mà lại sợ hãi tình yêu đến vậy.

“Vậy...tại sao anh lại ôm Tâm Nhi, chính mắt em đã nhìn thấy”. Câu hỏi của cô càng về sau càng bé lại, cô cúi đầu không dám nhìn anh.

Tề Hạo thở dài, anh kéo cô ngồi xuống sofa kể lại toàn bộ những gì diễn ra ngày hôm đó. Lưu Hà sau khi hiểu rõ vấn đề liền tự cảm thấy hổ thẹn với Sở Tâm Nhi, cô vừa khóc vừa nói

“Em thật là một người bạn tồi tệ. Em đã không an ủi cậu ấy mà còn oán trách cậu ấy suốt bao nhiêu ngày qua, em...em...”

“Không phải lỗi của em, mau nín đi”.

Tề Hạo dịu dàng giúp cô lau nước mắt. Anh ôm cô vào lòng hôn lên trán cô “Ngày mai, em hãy đến tâm sự với cô ấy đi. Anh thấy cô ấy rất cần người tâm sự”.

Lưu Hà gật đầu. Cô vùi mặt vào lồng ngực anh tham lam giữ lấy sự ấm áp mà thật khó khăn mình mới có được này.

Hạ Minh ngồi đứng trong phòng làm việc nhìn ra ngoài, đã nhiều ngày rồi anh không gặp Sở Tâm Nhi con tim anh đang nhớ cô bất kể ngày đêm nhưng lại bị lí trí của anh mạnh mẽ áp xuống. Một người phụ nữ không tim không phổi như Sở Tâm Nhi có gì mà đáng để anh thương nhớ chứ?

Anh rút thuốc lá châm lửa hút một hơi rồi nhả ra, khói thuốc trắng lượn lơ trước mắt anh càng khiến tâm trí của anh rối bời. Anh dập điếu thuốc ném vào thùng rác rồi trở về bàn làm việc nhưng trên bàn lại trống trơn, Hạ Minh nhắc máy gọi cho thư ký

“Sao không đưa tài liệu vào phòng cho tôi?”

“Thưa anh, công việc trong ngày hôm nay đã hết rồi ạ”.

Nữ thư kí lễ phép đáp lại, cô ta thật không hiểu dạo này giám đốc của mình bị gì nữa suốt ngày chỉ biết hỏi cô ta sao không đưa tài liệu vào. Những ngày này mọi người đều biết tâm trạng của giám đốc không được tốt ai nấy cũng đều vô cùng cẩn thận họ chỉ sợ nếu mình làm sai điều gì sẽ bị sa thải ngay lập tức.

“Tôi biết rồi”. Anh lạnh lùng nói ra ba chữ rồi dập máy.

Nữ thư kí thở phào như trút được gánh nặng vậy. Cô ta vừa xoay người thì thấy Diệu Thiên xách một hộp bánh đi tới, thư kí nhanh chân đi tới lễ phép chào

“Chị Diệu Thiên đến tìm giám đốc Hạ sao?”

Diệu Thiên mỉm cười xinh đẹp gật đầu, cô đưa hộp bánh cho thư kí dịu dàng nói “Cô chia cho mọi người cùng ăn đi, mọi người đã vất vả nhiều rồi”.

“Chị Diệu Thiên thật tốt, đã xinh đẹp lại còn biết quan tâm người khác nữa. Bảo sao giám đốc Hạ lại không yêu chị được”. Mọi người được Diệu Thiên cho bánh đều vô cùng vui vẻ, ai nấy cũng đều cười tươi.

“Miệng thật ngọt. Thôi, mọi người ăn bánh đi tôi lên phòng trước”. Cô khẽ cười tươi đáp lại rồi nhắc gót đi đến phòng làm việc của Hạ Minh.

Mọi người có nhận được thông báo tr ra chương mới không vậy? Sao chương 79 lại chả có ai ngó đến thế, buồn thiu à:(:(:(

81. Chương 81: Rốt Cuộc Mình Bị Làm Sao Vậy?

Diệu Thiên không gõ cửa mà trực tiếp đi thẳng vào phòng làm việc của anh cả căn phòng nồng nặc mùi thuốc lá khiến cô đưa tay bịt mũi

“Anh lại hút thuốc sao? Trời ơi, mùi nồng quá đi mất”

“Em đến có việc sao?” Hạ Minh ngồi ở bàn làm việc lạnh lùng hỏi, anh không ngẩng đầu nhìn cô lấy một cái.

Diệu Thiên nghe giọng liền biết tâm trạng anh không tốt, cô bước đến chỗ anh nhẹ giọng nói “Cũng không có gì, em chỉ là muốn mời anh đi ăn tối. Không biết anh có nể mặt không?”

Hạ Minh nhìn đồng hồ đã là 8h tối, anh thu xếp đồ đạc cầm chìa khóa xe nhìn cô

“Cũng được, vừa hay anh có chuyện muốn nói với em”.

Diệu Thiên thấy anh đồng ý liền cười vui vẻ, cô đi tới khoác lấy tay anh cùng nhau đi ra khỏi phòng làm việc. Hạ Minh nhìn cánh tay cô cũng không nói gì chỉ lạnh nhạt bước đi. Diệu Thiên hưởng thụ những ánh mắt ngưỡng mộ của nhân viên trong lòng càng thêm đắc ý nụ cười trên môi càng trở nên rạng rỡ hơn.

Đến nhà hàng cô chọn toàn những món anh thích rồi đưa cho nhân viên, đợi đến khi người phục vụ rời đi cô mới lên tiếng

“Anh ăn nhiều một chút, nhìn anh kìa lại gầy đi nữa rồi”.

Hạ Minh khẽ gật đầu. Đến khi thức ăn được đưa lên anh mới nhìn cô lạnh nhạt nói “Lần sau đừng có làm mấy động tác thân mật đó nữa, để phóng viên chụp được sẽ không hay”

Bàn tay nhỏ nhắn đang gấp thức ăn của cô liền khựng lại, rồi rất nhanh lại khôi phục lại động tác.

Cô gấp miếng cá vào bát anh dịu dàng cười “Anh ăn đi, để lâu sẽ tanh mất”

Anh nhìn miếng cá được lấy hết xương trong bát lại nhớ đến Sở Tâm Nhi, cô có một tính xấu là khi ăn cá thì phải có người rút hết xương ra mới chịu ăn nếu không cô kiên quyết sẽ không động đến mặc dù trong lòng vô cùng thèm. Anh lắc đầu cố xua tan đi hình bóng cô hiện lên trong tâm trí quét mắt thấy Diệu Thiên ngồi đối diện liền nói

“Lần sau nếu không có gì quan trọng thì đừng đến gặp mẹ anh nữa”

Diệu Thiên nhìn sắc mặt lạnh lùng của anh trong lòng liền âm thầm lo sợ, không phải anh đã biết được chuyện gì đó chứ?

“Em...em chỉ là nhớ bác nên mới về thăm thôi với cả bác gái ở một mình sẽ không tránh khỏi buồn chán...”

“Anh chỉ không muốn làm phiền em thôi, em đã bận như vậy rồi cơ mà”.

Hạ Minh cắt ngang câu nói của cô. Sao anh không biết cô thường dẫu anh về quê thăm mẹ chứ, anh cũng biết cô lo lắng cho vị trí của mình nên mới tìm tới mẹ anh để chống lưng. Nhưng nói thế nào đi nữa Hạ Minh anh cũng không phải là vật sở hữu của cô, hôm nay anh nể tình bạn bè nhiều năm mà nhắc nhở cô như vậy đã là giới hạn cuối cùng rồi.

Nếu còn có lần sau anh không chắc mình có thể bao dung cô thêm được nữa đâu.

Sở Tâm Nhi trở về nhà sau một ngày làm việc mệt mỏi, cô cởi giày cao gót đi chân trần đến góc tường ngồi bệt xuống. Không biết từ bao giờ cô luôn thích trốn vào những góc khuất để có tạo cho mình cảm giác an toàn.

Đôi mắt thâm quầng nhìn chằm chằm vào cánh cửa đóng kín dày vẻ hoảng loạn, bất chợt Sở Tâm Nhi đứng bật dậy đi đến bên cửa cài chốt cửa rồi tìm chìa khóa khóa chặt cửa lại.

Đến khi âm thanh của tiếng khóa vang lên cô mới giật mình nhìn vào bàn tay đang cầm chìa khóa của mình lấm bầm

“Rốt cuộc mình bị làm sao vậy?”

Sở Tâm Nhi cúi người nhặt túi xách bị rơi dưới đất đi vào phòng ngủ, cô lấy một chiếc váy ngủ rồi tiến vào nhà tắm. Ngâm mình trong bồn tắm Sở Tâm Nhi ngây ngốc nhìn dòng nước chảy trong đầu lại có một suy nghĩ “Nếu chìm xuống đây chắc sẽ bớt mệt mỏi”

Tiếng chuông điện thoại cắt ngang suy nghĩ của cô, nghe tiếng chuông vang lên bên tai tâm trí cô liền cảm thấy tỉnh táo hơn rất nhiều cô đứng lên mặc quần áo rồi cầm lấy điện thoại “Alo?”

“Tâm Nhi, tuần sau mình lấy chồng rồi. Cậu nhất định phải đến làm phù dâu đấy”

Giọng nói ngọt ngào đầy hạnh phúc vang lên bên tai làm cô cũng cảm thấy vui vẻ hơn một chút, cô cười đáp lại “Đương nhiên rồi. Mình chỉ lo là phù dâu sẽ xinh đẹp hơn nhân vật chính là cậu thôi”

“Đáng ghét”. Lý Tịnh nghe cô nói vậy liền mắng.

“Được rồi. Cậu mau ngủ đi, mình không muốn cậu sẽ mang đôi mắt gấu trúc đi vào lễ đường đâu”

“Ừ, vậy mình cúp đây. Ngủ ngon”.

Tắt điện thoại Sở Tâm Nhi lại âm thầm thở dài, nghe giọng nói hạnh phúc của Lý Tịnh cô liền cảm thấy ngưỡng mộ. Cô không biết rằng mình đến bao giờ mình mới có thể có được niềm hạnh phúc tương chừng như đơn giản này.

Cô lên giường muốn ngủ một giấc thật ngon nhưng cứ trần trọc mãi không thể nào ngủ được. Sở Tâm Nhi bật đèn đi đến bàn trang điểm mở ngăn kéo lấy ra một hộp thuốc ngủ, sau khi uống thuốc vào cô trở lại giường ôm chặt lấy chiếc áo sơ mi của Hạ Minh từ từ đi vào giấc ngủ.

82. Chương 82: Gặp Lại Ở Hôn Lễ

Sáng hôm sau Lưu Hà cố ý dậy sớm nấu đồ ăn sáng rồi lái xe đến nhà Sở Tâm Nhi. Đến nơi, cô bấm thang máy đi lên khi cửa thang máy mở ra cô thấy một bóng hình quen thuộc đứng trước cửa nhà Sở Tâm Nhi.

“Hạ Minh? Anh đến đây làm gì?” Lưu Hà vội đi đến trước mặt anh khẽ hỏi.

Hạ Minh nhìn thấy Lưu Hà cũng cảm thấy vô cùng bất ngờ, anh không nghĩ sẽ có người biết anh đứng trước cửa nhà cô. Hạ Minh không trả lời câu hỏi của cô mà cất bước rời đi.

“Khoan đã”. Lưu Hà nhìn theo bóng lưng anh kêu lên.

“Chuyện gì?” Giọng nói lạnh lùng của anh vang lên, ánh mắt dịu dàng nay trở nên thâm trầm khiến người khác có cảm giác sợ hãi khi nhìn vào nó.

Lưu Hà cũng không ngoại lệ. Cô tự hỏi đây có phải là Hạ Minh mà cô quen hay không? Nhưng cảm giác đó đã rất nhanh chóng bị cô xua đi cô nhắc gót đi tới chỗ anh lạnh nhạt nói

“Anh đến đây làm gì? Dậy vô hay nhục mạ cậu ấy?”

“Không phải chuyện của cô!!!”

Anh thậm chí còn không liếc mắt nhìn Lưu Hà lấy một cái đã cất bước rời đi.

“Trên đời này mọi người đều có thể mắng chửi cậu ấy nhưng riêng anh thì không bởi vì anh không có tư cách đó. Tôi nói cho anh biết là anh nợ cậu ấy, cả đời này của anh đều mắc nợ cậu ấy anh có nghe rõ không? Anh có nghe rõ không?”

Lưu Hà hét lên ở phía sau. Nếu có thể cô mong muốn mình sẽ thay Sở Tâm Nhi nói hết ra sự thật, cô nhìn cậu ấy cứ làm ra vẻ kiên cường mạnh mẽ nhìn nhiều rồi bây giờ cô không muốn nhìn nữa...

Hôm nay là đám cưới của Lý Tịnh, Sở Tâm Nhi và Lưu Hà dậy từ sớm trang điểm mặc đồ thật đẹp để chuẩn bị cho buổi hôn lễ.

“Cậu nhìn mình đẹp không?” Sở Tâm Nhi mặc chiếc váy đuôi cá màu trắng trẻ vai đứng trước mặt Lưu Hà tươi cười hỏi.

“Trời đất. Mình còn tưởng cậu là mỹ nhân ngư nữa cơ đấy, thật xinh đẹp”. Lưu Hà đi vòng quanh cô gật đầu khen ngợi.

Sở Tâm Nhi vốn đã trắng nên chỉ cần trang điểm nhẹ nhàng là đã trở nên vô cùng xinh đẹp rồi. Mái tóc đen dài được uốn cong ở phần đuôi dưới chân cô là một đôi giày cao gót màu nude 7cm ngoài hai từ “xinh đẹp” ra thì cô thật không biết nói gì hơn nữa.

“Cậu cũng đẹp lắm” Cô ngắm nhìn Lưu Hà trước mặt dịu dàng nói.

“Đương nhiên rồi. Mình là ai chứ?”

Lưu Hà vô cùng tự tin đáp lại. Cô nhìn mình trong gương liền hài lòng gật đầu. Chiếc váy đỏ hở lưng khoe đường cong tuyệt đẹp của cô, tóc nâu được cô búi cao bên trên có quần thêm một chiếc nơ đỏ nhìn cô càng thêm quyền rũ.

“Cậu cũng thật là tự tin đó”. Sở Tâm Nhi khẽ huých vào vai cô trêu chọc.

Tề Hạo hôm nay được cô giao một nhiệm vụ vô cùng quan trọng đó là làm tài xế đưa hai cô đến hôn lễ của Lý Tịnh. Khi Sở Tâm Nhi biết được hai người đã thành một đôi liền thật lòng chúc mừng cho họ.

Đến giờ diễn ra hôn lễ Lý Tịnh được bố dắt tay đi trên lễ đường đến trước mặt Trần Đông, ông nở nụ cười vui vẻ đặt tay đứa con gái bảo bối vào tay anh khê nói

“Hãy yêu thương và bao dung cho đứa con gái này của ta”

“Vâng, thưa bố”. Trần Đông nắm chặt tay Lý Tịnh chân thành đáp lại.

Lưu Hà và Sở Tâm Nhi ngồi phía dưới vỗ tay chúc phúc cho hai người họ, nhìn Lý Tịnh hạnh phúc bên chú rể Lưu Hà khê nói

“Thật không ngờ trong ba người chúng ta cậu ấy lại là người đầu tiên kết hôn”

“Đúng vậy”. Sở Tâm Nhi cũng gật đầu đáp lại.

Sở Tâm Nhi viện cớ đi vệ sinh rồi ra ngoài, cô đi đến bên vườn hoa phía sau khách sạn chọn một chiếc ghế rồi ngồi xuống.

Nhìn Lý Tịnh và Trần Đông hạnh phúc nắm tay nhau đi chúc rượu khiến cô thật ngưỡng mộ. Nhưng khi sự ngưỡng mộ ấy qua đi trong lòng cô lại là xuất hiện một nỗi buồn không tên.

Quay sang bên cạnh cô bất ngờ khi thấy Hạ Minh đứng quay lưng về phía cô hút thuốc lá. Khói thuốc lá lượn lơ bay trong không khí làm cô không thể nhìn rõ được gương mặt của anh, đã bao nhiêu ngày rồi cô không nhìn thấy anh đến chính bản thân cô cũng không rõ nữa.

Lúc này nhìn thấy anh cô mới biết rằng mình nhớ anh đến nhường nào, nhớ đến phát điên. Đôi mắt xinh đẹp của cô vì xúc động mà ươn ướt, nước mắt từng giọt từng giọt rơi xuống gương mặt được trang điểm tỉ mỉ.

“Tâm Nhi, sao em lại ra đây? Mau vào đi”.

Tề Hạo không biết từ đâu đi ra nhìn thấy cô vội đi đến nói.

Hạ Minh nghe thấy tiếng nói liền quay lưng lại đập vào mắt anh lại là cảnh Tề Hạo nắm lấy cổ tay Sở Tâm Nhi dắt cô đi vào ánh mắt liền trở nên lạnh lùng. Anh dập điếu thuốc trên tay yên lặng nhìn hai người.

Sở Tâm Nhi vừa bước đi nhưng gót giày bị vấp vào nền gạch làm cô suýt chút nữa ngã nhào nhưng may mà Tề Hạo nhanh tay kéo cô lại. Gương mặt Sở Tâm Nhi dán lên ngực anh đến khi đứng vững mới vội đẩy anh ra

“Chân có bị trẹo không?”

Sở Tâm Nhi thử động dậy chân vài cái rồi lắc đầu “Không có”.

“Thế mau vào thôi. Lưu Hà tìm em mãi đấy”. Dứt lời anh dắt cô đi vào khách sạn.

Hạ Minh nhìn Sở Tâm Nhi biến mất khỏi tầm mắt mình cũng không thể làm gì. Anh không hay biết rằng chân của mình đã bước lên phía trước muốn chạy đến đỡ cô, ánh mắt lạnh lùng biến mất thay vào đó là sự đau đớn. Hạ Minh khê nhếch miệng cười rút thuốc lá trong túi quần châm lửa rồi đưa lên miệng.

Tôi chỉ muốn chia sẻ là khi tôi đã viết gần xong rồi thì con mèo Mon từ đâu chạy ra nhảy một phát lên bàn phím và không hiểu nó nhảy vào nút gì mà mất tiêu luôn cả bài và sau đó tôi phải viết lại lần 2

83. Chương 83: Tôi Vì Cô Mà Phát Điên

Kết thúc hôn lễ vợ chồng Lý Tịnh vui vẻ tiễn khách khi cô nhìn thấy Sở Tâm Nhi đi ra liền chạy tới kéo cô sang một bên khẽ hỏi “Cậu với Hạ Minh làm sao vậy?”

“Không có gì”. Sở Tâm Nhi khẽ nói,

Lý Tịnh thấy cô buồn rầu biết chắc rằng giữa hai người đã xảy ra chuyện muốn hỏi nhưng không biết phải mở lời thế nào cuối cùng chỉ có thể thở dài “Tâm Nhi, cậu nên nhớ mình và Lưu Hà mãi mãi là chỗ dựa cho cậu”.

“Mình biết, cậu mau vào đi. Hôm nay là ngày vui của cậu mà”.

Sở Tâm Nhi cố làm ra như vẻ không có chuyện gì cười nói, hôm nay là ngày vui của Lý Tịnh cô không muốn mình sẽ rơi nước mắt ở đây. Tạm biệt Trần Đông và Lý Tịnh cô cùng với Lưu Hà lên xe về nhà và Tề Hạo chắc chắn sẽ là người thích hợp nhất cho vị trí tài xế.

Lưu Hà uống chút rượu nên tâm tình trở nên vô cùng tốt cô ngồi cạnh Sở Tâm Nhi cười khúc khích “Tâm Nhi, cậu xem Lý Tịnh mặc váy cưới có phải rất đẹp không?”

“Đúng là rất đẹp”. Sở Tâm Nhi nhìn hai má ửng hồng vì rượu của Lưu Hà gật đầu.

“Vậy mình mặc thì sao? Sẽ đẹp hơn cậu ấy chứ?”

Lưu Hà đưa hai tay lên ôm lấy má mình nghiêng đầu hỏi cô. Nhưng không đợi cô trả đã nhào người lên ghế lái của Tề Hạo vò tóc anh hỏi “Anh nói xem ai đẹp hơn?Hả???”

“Em đẹp, em đẹp hơn. Đương nhiên phải là em rồi”. Tề Hạo vội vàng trả lời để thoát khỏi “móng vuốt” của cô đặt trên tóc mình.

Sở Tâm Nhi ngồi sau nhìn hai người này cũng phì cười. Cô không ngờ rằng Lưu Hà khi say rượu lại đáng yêu như vậy, đỡ Lưu Hà ngồi xuống cạnh mình Sở Tâm Nhi hạ cửa kính xe xuống cho gió thổi vào giúp cô tỉnh rượu.

Lưu Hà bị gió tạt vào mặt cũng dần dần tỉnh táo trở lại, Tề Hạo lấy chai nước đưa cho cô dịu dàng nói “Em mau uống nước đi”. Cô vươn tay cầm lấy chai nước mở nắp uống hơn nửa rồi thở hắt ra

“Hôm nay đúng là ngày vui mà”.

Đến nhà Sở Tâm Nhi chào tạm biệt hai người họ rồi đi thang máy lên phòng. Cô cởi giày ra để chân thoải mái rồi nằm xuống sofa nghỉ ngơi nhìn thấy điện thoại của Lưu Hà để trên bàn liền thở dài lẩm bẩm “Thật là, đi đâu quên đây”

Tiếng đập cửa vang lên bên tai Sở Tâm Nhi tưởng là Lưu Hà quay lại lấy điện thoại liền đứng lên mở cửa nói “Cậu quay lại lấy điện thoại...” Chữ cuối cùng chưa nói xong thì đã bị sự kinh ngạc thay thế.

Hạ Minh đứng trước cửa phòng nhìn cô lạnh nhạt hỏi “Sao? Không mời tôi vào à?”

“Tôi không có gì để nói với anh cả. Anh về đi!!!!”

Sở Tâm Nhi vội đóng cửa lại nhưng đã muộn, cửa nhà đã bị sức mạnh của anh đẩy ra Hạ Minh đi vào lặng lẽ ngồi xuống ghế rút điều thuốc trong túi quần ra châm lửa hút.

Cô ngửi thấy mùi rượu nồng nặc trên người anh. Chắc hẳn anh đã uống không ít rượu nên mới tìm đến đây.

“Chân có bị thương không?”

Anh nhả khói ra khẽ hỏi. Đây vốn là một câu hỏi quan tâm nhưng từ miệng anh thốt ra lại khiến Sở Tâm Nhi cảm thấy lạnh sống lưng. Cô nắm chặt tay đi về phòng ngủ của mình muốn khóa cửa lại nhưng chỉ được hai bước đã bị anh tóm gọn

“Chạy nhanh như vậy làm gì? Sợ tôi sao?”

Mấy chữ cuối cùng thanh âm rét lạnh khiến Sở Tâm Nhi không khỏi rùng mình. Sự lạnh lùng trong mắt anh không hề che giấu, anh nhìn chăm chăm vào gương mặt xinh đẹp của cô cuối cùng không kìm nén được cúi xuống hôn lên cánh môi đang run rẩy của cô.

Sở Tâm Nhi theo bản năng tránh né, nhưng càng chạy trốn lại càng bị anh kìm kẹp chặt hơn trong lòng. Sở Tâm Nhi ngẩng đầu lên chống lại ánh mắt thâm trầm của anh “Buông tôi ra”

Hạ Minh mỉm cười lạnh lùng, so với khi không cười càng đáng sợ hơn ánh mắt thâm trầm của anh đột nhiên nheo lại. Anh vươn tay xé rách chiếc váy đuôi cá trên người của cô lạnh lùng nói

“Không phải cô muốn tiền sao? Ngủ với tôi một đêm, thế nào?”

Toàn thân Sở Tâm Nhi cứng đờ. Cảm giác tuyệt vọng dâng lên trong lòng cô, cô tức giận vung tay giáng cho anh một bạt tai

“Hạ Minh, anh điên rồi. Anh coi tôi là gì hả?”

Sở Tâm Nhi phần nộ hết lên. Nước mắt đã đầm đìa rơi xuống, cô xoay người lao đảo muốn chạy đi nhưng không thành. Hạ Minh ôm lấy eo cô ném cô lên sofa điên cuồng gặm nhấm da thịt tuyết trắng trên người cô khàn giọng nói

“Phải, tôi điên rồi. Tôi bị cô ép đến phát điên rồi. Sở Tâm Nhi, cô cảm thấy đùa giỡn với tình cảm của tôi thú vị lắm sao?”

Vì có rượu làm chất kích thích Hạ Minh càng thêm điên cuồng hơn. Nhìn gương mặt xinh đẹp tràn đầy nước mắt kia tim mình như bị dao cứa vậy, anh ép buộc bản thân mình không được mềm lòng.

Bàn tay anh chu du trên cơ thể mềm mại của cô, làn da trắng mịn của cô làm anh điên cuồng hơn. Anh đứng lên cởi quần tây ra Sở Tâm Nhi thấy vậy nhân cơ hội muốn chạy trốn nhưng đã bị anh nhìn thấu, Hạ Minh kẹp chặt cô dưới thân mình hôn lên ngực cô khẽ nói

“Cô không biết mấy ngày qua tôi nhớ cơ thể cô thế nào đâu”

Dứt lời anh động thân một cái, vật to lớn kia đã đi vào nơi tư mật của cô. Không có khúc dạo đầu, Sở Tâm Nhi kêu lên một tiếng đau đớn, nước mắt từ khóe mắt tràn ra chảy xuống thấm vào tóc.

Sở Tâm Nhi tuyệt vọng nhìn người đàn ông đang rong ruổi trên cơ thể mình không nhận được bật cười. Đây có phải là Hạ Minh của cô không? Nếu là anh, tại sao lại đối xử với cô như vậy?

84. Chương 84: Màu Đỏ Của Máu

Sau cuộc hoan ái Hạ Minh đứng dậy mặc quần áo, anh nhìn Sở Tâm Nhi sắc mặt trắng bệch nằm trên sofa ánh mắt tràn đầy đau lòng, anh muốn tiến tới ôm cô nhưng Sở Tâm Nhi nghiêng người tránh đi sự động chạm của anh.

Cô ngẩng đầu nhìn anh với ánh mắt xa lạ lời nói lạnh nhạt thốt ra từ đôi môi run rẩy của cô “Nếu anh đã thỏa mãn rồi thì rút đi. Cút!!!”

Chữ cuối cùng cô dồn hết sức lực hét lên. Cả người cô run lên, phần nộ gào thét. Cô cắn môi đến bật máu cũng kiên quyết không rơi một giọt nước mắt nào trước mặt anh.

Hạ Minh vừa cài xong chiếc cúc áo cuối cùng, sau khi nghe xong lời gào thét của cô ánh mắt anh lạnh lùng, anh cắn chặt răng đáp lại cô “Được”. Anh lấy ví tiền trong túi quần ra rút toàn bộ tiền mặt có trong ví ném lên người cô không chút nương tay “Tiền công của cô đã phục vụ tôi hôm nay”

Ngay sau đó anh cúi người nhặt chìa khóa xe dưới đất lên đi ra cửa, thay giày rồi sập bỏ đi ngay không hề quay lại.

Một giây sau là tiếng sập cửa của Hạ Minh.

Sở Tâm Nhi nhìn những đồng tiền rơi dưới đất cảm giác đau lòng, nhục nhã, phần nộ dâng lên trong người. Cổ nén đau đớn trên cơ thể Sở Tâm Nhi cúi người nhặt những đồng tiền lên bật cười “Haha...anh coi em là gì chứ?”

Nước mắt hòa lẫn nụ cười cô như vậy khiến người khác cảm thấy vô cùng đau lòng. Sở Tâm Nhi đứng lên đi vào phòng tắm, cô nằm trong bồn tắm để nước lạnh xối lên người mình nước mắt cứ rơi không ngừng. Ánh mắt Sở Tâm Nhi nhìn thấy con dao cạo để bên cạnh ánh mắt liền tối lại cô vươn tay cầm lấy không chút do dự rạch một đường lên cổ tay mình.

Màu đỏ của máu kích thích ánh mắt cô, Sở Tâm Nhi không cảm giác đau đớn cứ như vậy rạch lên tay mình....

Hạ Minh không đi về ngay mà đứng ngoài cửa nhà Sở Tâm Nhi, trên tay anh là điều thuốc đang hút dở. Khi anh nhìn thấy sự tuyệt vọng trong ánh mắt cô anh mới biết mình đã gây ra chuyện gì, anh muốn đi vào nhưng không dám anh sợ cô nhìn thấy anh sẽ cảm thấy sợ hãi và chán ghét....

Đang do dự không biết có nên tiến vào hay không lại thấy tiếng bước chân anh quay ra thì thấy Lưu Hà và Tề Hạo từ thang máy đi về phía mình. Hạ Minh ngạc nhiên, tại sao hai người họ lại đến đây chứ?

“Anh đợi em một chút, em vào lấy điện thoại rồi ra ngay”

Lưu Hà khẽ nói với Tề Hạo phía sau rồi bước nhanh về phía nhà Sở Tâm Nhi nhưng khi nhìn thấy Hạ Minh thì cô dừng lại “Anh lại đến đây làm gì?”

Hạ Minh không trả lời cô chỉ yên lặng hút thuốc. Lưu Hà cũng không hỏi gì thêm cô chỉ lạnh lùng bước qua anh đi tới trước cửa khẽ gọi “Tâm Nhi, mở cửa cho mình”

Bên trong yên lặng, Sở Tâm Nhi không lên tiếng trả lời.

Lưu Hà gọi thêm mấy lần cũng không thấy tiếng động gì liền bắt đầu lo lắng, cô vội vàng đập tay vào cửa gọi to

“Tâm Nhi, cậu ngủ sao? Tâm Nhi...”

“Tề Hạo, anh thử gọi điện xem. Em sợ cậu ấy xảy ra chuyện gì...” Lưu Hà lo lắng đến hồ đồ, cô quay ra cầu cứu Tề Hạo.

Tề Hạo bảo cô đừng lo lắng, anh gọi điện thì nghe thấy tiếng chuông điện thoại của Sở Tâm Nhi từ trong nhà truyền ra. Hạ Minh đứng sau Lưu Hà bước đến đẩy cô sang một bên anh lùi lại lấy đà rồi đập mạnh về phía cửa.

Cánh cửa bật ra. Lưu Hà vội vã đi vào trong tìm Sở Tâm Nhi, đến nhà tắm cô nghe thấy tiếng nước chảy liên thổ phào nói

“Hóa ra cậu đang tắm, làm mình tưởng cậu xảy ra chuyện”

Cô bước lên khẽ nói nhưng vừa nói dứt câu thì cô cảm giác có điều bất thường xảy ra. Lưu Hà cúi xuống nhìn dưới sàn nhà, nước đang tràn ra thấm ướt mũi giày cao gót của cô, bàn tay Lưu Hà run rẩy đặt lên tay nắm cửa rồi mở ra thì cảnh tượng bên trong làm cô kinh hoàng hét lên

“Aaaaa....Tề Hạo...”

Hạ Minh ở ngoài nghe thấy tiếng hét của Lưu Hà liền vội chạy vào trong và cảnh tượng đập vào mắt anh khiến anh bị ám ảnh mãi.

Sở Tâm Nhi yên lặng nằm trong bồn tắm. Nước trong bồn đã tràn đầy róc rách chảy xuống lan tràn ra khắp phòng tắm. Cả bồn tắm bị máu của Sở Tâm Nhi nhuộm đỏ, nhuộm cả lên chiếc váy trắng không còn nguyên vẹn của cô. Mái tóc đen dài dính bết vào hai bên má, cả gương mặt trắng bệch không còn chút huyết sắc, tái nhợt đến dọa người.

Hạ Minh cố nén cảm giác sợ hãi trong mình vội đi tới bế cô khỏi bồn tắm lạnh băng, cả người cô nhẹ bẫng như không tồn tại vậy anh vội chụp lấy khăn tắm quấn quanh cơ thể lạnh lẽo của cô rồi quay lại gào lên với Tề Hạo và Lưu Hà “Mau lái xe đưa cô ấy tới bệnh viện”.

Ánh đèn phòng cấp cứu sáng lên, thứ ánh sáng lạnh lẽo đến kinh người.

Từ giây phút Sở Tâm Nhi được đẩy vào phòng cấp cứu, anh cứ đứng trước cửa phòng nhìn qua khe hở của cánh cửa, đôi tay nắm chặt ánh mắt dõi theo không bỏ qua một giây nào. Đằng sau anh là tiếng khóc của Lưu Hà, tiếng thở dài lo lắng của Tề Hạo.

Bây giờ anh vẫn còn nhớ đến cảnh tượng kinh hoàng đó, lúc cô yên lặng nằm trong bồn tắm anh cảm giác như mình đã đánh mất cô rồi vậy. Mũi anh vẫn ngửi thấy mùi máu của cô, áo sơ mi của anh cũng bị thấm đỏ một mảng lớn.

Bàn tay anh vẫn còn run rẩy, anh chưa bao giờ sợ hãi đến vậy. Anh sợ mình đã đánh mất cô, cảm giác tội lỗi bủa vây quanh anh Hạ Minh gục đầu lên cánh cửa lạnh băng

“Tâm Nhi, anh sai rồi. em hãy tỉnh lại đi, xin em...”

Các chế chỉ cho em cách nào để đưa tr lên các trang # như web truyện... Mọi ng chỉ kĩ hộ e cái chữ e đốt mấy cái này lăm:((

85. Chương 85: Tất Cả Các Người Đều Ép Cậu Ấy

Hành lang bệnh viện yên tĩnh một cách đáng sợ Hạ Minh thấy cánh cửa đẩy ra một nữ y tá chạy ra anh vội hỏi

“Cô ấy có sao không?”

“Xin anh tránh đường, bệnh nhân đang rất nguy kịch”

Y tá chỉ để lại một câu rồi chạy nhanh đi một lúc sau anh thấy cô ấy trở lại trên tay cầm một túi máu.

Nhân lúc y tá mở cửa Hạ Minh nhìn qua cảnh tượng bên trong Sở Tâm Nhi nằm trên bàn phẫu thuật yên lặng nhắm mắt trên cổ tay cô vẫn còn đọng lại vết máu đỏ ghê rợn.

Một nỗi đau xót quặn thắt trong lồng ngực, mùi máu trong khoang mũi đã bị mùi thuốc khử trùng của hành lang thay thế nhưng như vậy càng khiến người khác thấy thê lương.

Đằng sau vang lên tiếng bước chân Tề Hạo đi đến túm lấy cổ áo anh tức giận vung nắm đấm

“Rốt cuộc anh đã làm gì để cô ấy phải như vậy hả?”

Hạ Minh không tránh né cũng không đánh trả ánh mắt anh vẫn dán chặt vào cánh cửa chỉ khẽ nói ra mấy chữ “Rất xin lỗi...xin lỗi...”

Lưu Hà từ trên ghế chờ đi đến cho anh một bạt tai hai mắt đong đầy nước mắt cảm hận nói

“Tôi đã nói với anh thế nào hả? Mẹ nó, vậy mà anh lại một lần nữa làm cậu ấy tổn thương. Hạ Minh tôi thật không thể hiểu nổi Sở Tâm Nhi vì sao lại vì một người đàn ông khốn kiếp như anh mà tự làm khổ mình nhiều năm như vậy?”

Hạ Minh khẽ lau đi vết máu ở khóe miệng nhìn Lưu Hà hỏi lại

“Một lần nữa? Ý cô là sao?”

“Anh đang giả ngốc với tôi sao? Anh tưởng rằng anh mới là người đáng thương trong chuyện này sao? Tôi nói cho anh biết năm xưa là bố anh trước lúc chết yêu cầu cậu ấy rời xa anh để anh đi du học. Anh có biết

vào cái ngày anh đi cậu ấy mới biết rằng mình đã mang thai...cậu ấy vì muốn giữ anh lại nên mới xảy ra tai nạn...cũng chính vì tai nạn năm đó mà sau này cậu ấy rất khó để mang thai không? Anh có biết không hả?”

Từng lời nói của Lưu Hà như khắc vào trong trái tim anh vậy, Hạ Minh ngồi bệt xuống hành lang hai mắt đỏ ửng nhìn qua cánh cửa. Anh không biết, anh thật sự không biết cô đã trải qua những chuyện đau khổ như vậy. Một nỗi căm hận dâng lên trong lòng anh, anh chưa bao giờ hận mình như vậy.

“Anh không biết tại sao cậu ấy lại rời khỏi anh lần nữa sao? Anh nghĩ rằng Sở Tâm Nhi yêu Tề Hạo ư? Mà chính là mẹ anh cùng với người phụ nữ suốt ngày quần lấy anh ép cậu ấy!!!! Bấy năm trước là bố anh lấy cái chết ra ép cậu ấy bấy năm sau thì mẹ anh lấy chuyện cậu ấy không thể mang thai ra ép cậu ấy, các người đều ép cậu ấy nếu không Sở Tâm Nhi có nghĩ quần cắt tay tự sát không? Tất cả các người đều ép cậu ấy!!!!”

Lưu Hà nói xong bật khóc thành tiếng. Nếu hôm nay cô không nói ra chân tướng mọi việc thì không biết hai người này còn dày vò nhau đến mức nào nữa, Tề Hạo thấy cô khóc liền cảm thấy đau lòng anh đang tay ôm cô vào lòng khẽ an ủi

“Đừng khóc. Sở Tâm Nhi sẽ không sao đâu”.

Lưu Hà ôm chặt lấy anh vùi mặt vào lồng ngực nức nở nói

“Cậu ấy...mà có chuyện gì thì em...em...”

Hạ Minh chống tay đứng dậy, anh bước từng bước đầy nặng nhọc đến chỗ cánh cửa thì dừng lại. Đúng vậy, là anh ép cô. Nếu anh không nói những lời nói khiến cô đau lòng, không làm những hành động tổn thương cô thì bây giờ cô có phải nằm đây không?

Hạ Minh cúi đầu che đi vẻ đau đớn dần vật hiện lên trong mắt mình cũng che đi những giọt nước mắt đang rơi xuống má. Anh cứ nghĩ là mình mới là người đáng thương nhưng thực ra không phải từ đầu đến cuối anh đều bỏ qua cảm xúc của cô, anh thật hồ thẹn với cô.

Không biết trải qua bao lâu cánh cửa mới mở ra Hạ Minh là người đầu tiên đi đến anh nhìn thấy cô được y tá đẩy ra mà trái tim đau như dao cắt.

Vết thương trên tay cô đã được xử lí cẩn thận anh muốn cầm tay cô nhưng không dám, anh sợ...anh sợ mình sẽ làm cô cảm thấy chán ghét.

Lưu Hà thấy cô không sao cũng yên tâm, cô được Tề Hạo đưa về nghỉ ngơi. Trong phòng bệnh lúc này chỉ còn mỗi Hạ Minh và Sở Tâm Nhi, cô đã tỉnh từ lâu nhưng không mở miệng nói chuyện ánh mắt cô cũng chưa một lần nhìn tới anh đang ngồi bên cạnh.

“Anh về đi, em không cần anh chịu trách nhiệm hay thương hại”

Rất lâu sau giọng nói yếu ớt của cô vang lên phá tan sự yên tĩnh của căn phòng.

Hạ Minh nghe cô nói vậy liền cảm thấy lo lắng, anh cầm cốc nước lên muốn dứt cho cô nhưng Sở Tâm Nhi khẽ quay đầu sang hướng khác. Ánh mắt cô nhìn về phía xa xăm cả gương mặt đầy vẻ mệt mỏi.

“Em đừng như vậy, uống chút nước đi”.

Hạ Minh không nản lòng đưa chiếc thìa đến môi cô.

“Choang”.

Sở Tâm Nhi vung tay hất đổ cốc nước trên tay anh, đôi mắt lạnh lùng nhìn Hạ Minh đầy tức giận.

Hạ Minh không vì hành động của cô mà nản lòng, anh chỉ rút giấy ra lau nước trên ngón tay cô dịu dàng nói “Làm như vậy lỡ cửa vào tay thì sao?”

Sở Tâm Nhi rút tay lại, cô xoay người quay lưng về phía anh rồi nhắm mắt lại. Hạ Minh thấy cô như vậy liền đắp chăn lại cẩn thận cho cô còn mình thì ngồi xuống nhặt những mảnh vỡ của cái cốc.

Chỉ cần cô đừng làm tổn thương đến bản thân mình là được nếu cô muốn anh sẵn sàng để cô lạnh nhạt và trút giận.

Thế là cuối cùng chân tướng cũng rõ ràng nhé.

86. Chương 86: Anh Chỉ Cần Cô

Hạ Minh sau khi dọn sạch sẽ cốc nước bị cô hắt đổ trở lại đã thấy cô ngủ từ bao giờ, anh nhẹ nhàng đi đến đắp chăn cẩn thận cho cô.

“Anh xin lỗi, đã để em chịu nhiều đau khổ như vậy”

Hạ Minh cầm tay cô thì thầm, anh thật sự không thể tưởng tượng nổi cô đã sống như thế nào suốt bao năm qua. Chỉ cần nghĩ đến việc cô phải chịu đựng những ánh mắt và lời nói cay nghiệt của người khác là tim anh lại đau đến không thể thở nổi. Một cô gái luôn sống trong sự bao bọc của bố mẹ tính tình lại có chút kiêu căng ngạo mạn như cô vậy mà lại phải cúi đầu trước cuộc sống vậy mà anh lại không ở bên cô lúc cô cần anh nhất...

Anh áp mặt mình vào bàn tay cô âm thầm khóc, anh chưa từng nghĩ sẽ có ngày mình vì một người con gái mà đau khổ đến bật khóc.

Anh không cần sự nghiệp to lớn gì cả, anh cũng không cần con anh chỉ cần cô mà thôi. Anh mong cô có thể trở lại như trước đây hồn nhiên vui tươi nhưng có lẽ điều đó là rất khó.

Sở Tâm Nhi nằm nghe những lời anh nói cảm nhận được mu bàn tay mình có nước mắt của anh tim cô liên run lên, nước mắt rơi xuống gối ướt thành một mảng cô phải cắn chặt môi để không cho mình phát ra bất kì âm thanh nào...

Ngày Sở Tâm Nhi xuất viện Lưu Hà và Tề Hạo đã đến từ sớm giúp cô thu dọn hoàn thành thủ tục, Hạ Minh đi tới túi quần áo của cô để ở trên giường cầm lấy rồi quay sang nói với Sở Tâm Nhi

“Để anh đưa em về”

Sở Tâm Nhi chỉ liếc mắt nhìn anh một cái mà không hé răng nói một câu nào, từ khi tỉnh dậy đến nay những lần cô đáp lại lời của anh chỉ đếm trên đầu ngón tay Hạ Minh thấy cô không trả lời cũng thành quen rồi.

Tề Hạo đứng bên cạnh quay sang hỏi cô “Em đi xe của anh nhé”.

Sở Tâm Nhi khẽ gật đầu.

Lưu Hà khoát tay cô khẽ vỗ “Mình đi trước, mặc kệ anh ấy”.

Ngồi trong xe Sở Tâm Nhi đưa mắt nhìn cảnh vật lướt qua cửa kính cả gương mặt đầy tâm sự, cô khẽ thở dài. Lưu Hà thấy vậy cuối cùng cũng lên tiếng

“Cậu định thế nào? Cứ để anh ta bám theo như vậy sao?”

Sở Tâm Nhi khẽ đưa mắt nhìn chiếc xe đang bám đằng sau liền thở dài, cô quay sang nhìn Lưu Hà khẽ nói

“Lưu Hà, cậu biết không? Anh ấy đã khóc, anh ấy vậy mà khóc vì tớ”.

“So với bao nhiêu chuyện cậu phải chịu như vậy mấy giọt nước mắt của anh ta có đáng là gì?”

Lưu Hà thấy Sở Tâm Nhi mềm lòng liền tức giận lớn tiếng nói.

Sở Tâm Nhi nghe câu trách mắng của cô chỉ khẽ lắc đầu

“Cậu không hiểu được cảm giác của mình lúc đó đâu, ngày bố anh ấy mất anh ấy dù đau lòng nhưng cũng không rơi đến một giọt nước mắt khi anh ấy biết mình không đã mất đi một đứa con anh ấy cũng không khóc vậy mà anh ấy lại khóc vì mình. Anh ấy là một con người kiêu ngạo như thế nào chứ?”

Lưu Hà nhìn gương mặt tiêu tụy nhợt nhạt của Sở Tâm Nhi cũng cảm thấy đau lòng cô thở dài nói “Nếu vậy thì tha thứ cho anh ta đi, hai người định dày vò nhau đến bao giờ đây?”

“Mình không phải giận anh ấy mà chỉ là không biết tiếp tục như thế nào mà thôi”

“Đồ ngốc, cứ làm theo trái tim cậu là được đừng bận tâm quá nhiều chuyện”

Đến nhà Sở Tâm Nhi thay dép rồi đi vào bếp mở tủ lạnh lấy nước nhưng bị Hạ Minh giữ lại, anh đưa cho cô cốc nước ấm

“Em vừa mới ốm dậy, không nên uống nước lạnh”.

Sở Tâm Nhi không cầm lấy cốc nước anh đưa mà xoay người đi ra sofa ngồi. Hạ Minh thở dài lấy hoa quả trong tủ lạnh ra gọt vỏ cắt thành miếng sắp ra đĩa rồi cầm ra phòng khách đặt trên bàn nhìn Lưu Hà và Tề Hạo

“Hai người ăn chút đi”.

Lưu Hà làm như không nghe thấy câu nói của anh vẫn hăng say nói chuyện với Sở tâm Nhi còn Tề Hạo lịch sự gật đầu “Cảm ơn”.

Hạ Minh về đến nhà thì thấy Diệu Thiên đang nấu cơm ở trong bếp anh liền cảm thấy bức bối trong người, anh cúi người cởi giày rồi đi vào trong

“Sao em lại ở đây?”

Diệu Thiên thấy Hạ Minh trở về liền vui vẻ cười tươi cô đi đến muốn cầm túi cho anh

“Anh về đúng lúc lắm, em vừa nấu cơm tối xong”.

Hạ Minh lùi lại tránh đi sự đụng chạm của cô chỉ lạnh nhạt nói “Tại sao em có chìa khóa nhà anh?”

Diệu Thiên nhìn sắc mặt anh không tốt trong lòng liền khẽ lo sợ cô cúi đầu ra vẻ đáng thương nói “Là...là bác gái cho em”

Vừa nghe đến mẹ là anh lại nhớ tới lời nói của Lưu Hà lúc ở bệnh viện, anh cố nén giận lãnh đạm đưa tay ra “Đưa cho anh”

“Hạ Minh...”

“Đưa cho anh!!!” Sự phẫn nộ của Hạ Minh cuối cùng cũng bộc phát, anh lạnh lùng quát lên khiến cô giật mình sợ hãi.

Diệu Thiên chưa từng thấy anh tức giận như vậy liền nhanh chóng đem chìa khóa nhà trả lại cho anh, đôi mắt cô long lanh nước vô tội nhìn anh.

“Em đừng thấy anh không nói là tưởng rằng anh không biết chuyện gì. Lần trước mẹ anh lên đây gặp Sở tâm Nhi có phải là em ở đằng sau xúi giục không? Còn chuyện cô ấy không thể mang thai nữa tất cả những chuyện em làm không qua được mắt anh đâu!!!”

Hạ Minh cầm lấy chìa khóa chỉ lạnh lùng nhìn cô, nhìn cô làm ra vẻ đáng thương vô tội là anh lại cảm thấy phiền phức và chán ghét.

“Em không có, anh nghe ai nói? Là Sở Tâm Nhi đúng không? Có phải là cô ta vu oan cho em không?”

Diệu Thiên lắc đầu, nước mắt cứ thế rơi xuống gương mặt được trang điểm tỉ mỉ.

“Muốn người khác không biết trừ khi mình đừng làm. Không ai vu oan cho em cả”. Hạ Minh hất bàn tay đang nắm chặt lấy cánh tay mình ra đây tức giận.

Anh tháo cà vạt ra đi về phòng mình chỉ để lại một câu

“Em đừng để chút tôn trọng của anh dành cho em cũng biến mất. Về đi, lần sau đừng đến tìm anh nữa”.

Diệu Thiên đứng giữa phòng khách không cam tâm rơi nước mắt. Cô tháo chiếc tạp dề trên người tức giận ném xuống đất rồi dẫm qua nó bước đi đến chỗ túi xách để trên sofa, vừa cầm lên thì điện thoại có tin nhắn cô mở ra xem là của Đường Phong

“Đêm qua anh có làm em mệt không? Anh đang đợi em ở nhà, nhớ đến sớm nhé”

Cô cất điện thoại rồi nhìn cánh cửa phòng Hạ Minh vẫn đóng kín cô lạnh lùng xoay người rời đi, khi đóng cửa cũng phát ra tiếng vang inh tai nhức óc

Ngày trước ông Minh ngược bà Nhi cho đã vô bấy giờ bà ấy lạnh lùng cho biết mặt. Các chế có đoán ra giữa Diệu Thiên và Đường Phong là quan hệ gì không nhỉ??

87. Chương 87: Làm Đầu Bếp Của Cô

Sở Tâm Nhi cuộn người nằm trên giường yên lặng nhìn kim đồng hồ treo trên tường, không biết mình đã nằm như vậy bao lâu đến khi cảm thấy đói bụng cô mới ngồi dậy xỏ dép đi ra khỏi phòng.

Cửa mở ra mùi thơm của thức ăn bay vào mũi khiến bụng cô không chịu được kêu lên vài tiếng, đi ra đến phòng khách không thấy bóng dáng Hạ Minh đâu cô theo thói quen nhìn khắp nhà tìm kiếm đến khi thấy tờ giấy dán trên mặt tủ lạnh Sở Tâm Nhi mới loẹt quẹt đôi dép đi tới gần xem

“Anh về nhà có chút việc, cháo anh đã nấu xong để trên bếp. Nhớ ăn hết đó, ngoan”

Sở Tâm Nhi vất tờ giấy đi rồi vào bếp lấy cháo ăn. Vừa ăn xong thì chuông cửa kêu cô đứng dậy đi tới mở cửa, Sở Tâm Nhi bất ngờ khi thấy Lý Tịnh hai tay xách đồ đứng trước cửa. Thấy cửa mở ra Lý Tịnh lách người đi vào trong vừa đặt mông xuống đã bắt đầu cần nhằn

“Cậu đó, sao đi bệnh viện lại không nói cho mình biết chứ? Cậu còn nhớ tới người bạn là mình không?”

“Hôm đó là đêm tân hôn của cậu sao mình dám phá chứ? Nếu mình thật sự gọi cho cậu làm lỡ chuyện tốt của hai người không phải sẽ bị hai người hận chết sao?”

Sở Tâm Nhi đóng cửa đi tới ngồi xuống cạnh Lý Tịnh không nóng không lạnh nói.

Lý Tịnh bị cô nói vậy cũng chỉ biết ngậm miệng. Cô lấy hộp bình giữ nhiệt trong túi ra vỗ vai Sở Tâm Nhi

“Cậu xem, mình hầm canh xương cho cậu đó. Thơm không?”

“Mình cũng đâu có gãy tay đâu mà cậu phải mất công nấu cho mình?”

Lý Tịnh nghe cô nói tức giận tặng cho Sở Tâm Nhi một cái lườm sắc lẹm

“Mấy cái thứ mà cậu nấu có thể gọi là đồ ăn không? Đến đứa trẻ 10 tuổi ở quê mình nấu còn ngon hơn nữa”

Sở Tâm Nhi đối diện với câu nói châm chọc của Lý Tịnh chỉ biết ngậm ngùi im lặng.

Mấy ngày nay Hạ Minh gác mọi công việc sang một bên dành toàn bộ thời gian ở bên cạnh Sở Tâm Nhi nhưng thái độ mà cô đối với anh vẫn luôn không nóng không lạnh. Sau bao ngày nghĩ cách làm cô vui nhưng không thành làm anh cũng cảm thấy buồn bực không vui nhưng cảm xúc ấy đến khi nhìn thấy hai con mèo béo nhà mình liền tan biến.

Anh lái xe đưa hai con mèo đến nhà cô trước khi vào vẫn không quên xoa đầu chúng dặn dò

“Nếu làm cho chị vui thì tối nay sẽ được ăn thịt gà thoải mái nếu không thì dứt khoát vặt lông tụi mày cho vào xào xả ớt”

“Meoo...” Hai con mèo không hiểu anh nói gì chỉ vô tội kêu lên một tiếng.

Sở Tâm Nhi ngồi bó gối trên sofa chăm chú đọc sách thì bất chợt có một vật thể mềm mại không biết từ đâu đến dụi dụi đầu vào chân cô khiến cô giật mình làm rơi quyển sách. Cúi xuống nhìn là con mèo trắng đáng yêu đang dụi đầu vào chân cô làm nũng Sở Tâm Nhi liền quay sang bế con mèo vào lòng vuốt ve

“Sao mày lại ở đây? Có phải là béo hơn rồi không?”

Cô sờ vào cái bụng mềm mại của nó khẽ hỏi.

“Anh thấy em ở nhà buồn chán liền đem bọn nó tới cho em đỡ buồn. Nhìn xem, chắc bọn nó nhớ em lắm đấy”

Hạ Minh đứng bên cạnh nhanh miệng trả lời. Nhìn thấy cô cười lòng anh liền cảm thấy vui vẻ trong bụng thầm nghĩ lát về nhất định sẽ thưởng cho hai con mèo một bữa thịt gà no nê.

Sở Tâm Nhi nghe anh nói liền ngẩng đầu lên im lặng một lúc liền mở lời “Hôm nay nấu gì vậy?”

Hạ Minh thấy cô chủ động bắt chuyện tâm trạng liền vô cùng phấn khích anh đi tới cạnh cô khẽ nói “Có sườn xào chua ngọt và tôm hấp”

“Ừ, nấu nhiều tôm một chút cho bọn chúng ăn cùng”.

Sở Tâm Nhi để lại một câu rồi cúi xuống bế nốt con mèo dưới đất lên đi vào phòng đóng cửa lại, một chút cũng không thèm quan tâm đến anh.

Hạ Minh thấy cô ôm hai con mèo vào phòng đứng ngơ ngác giữa nhà một lúc xoay người đi vào bếp vừa đi vừa lẩm bẩm

“Tốt lắm, cô ấy coi mày thành đầu bếp luôn rồi. Phục vụ mình cô ấy thôi chưa đủ phải phục vụ thêm hai con mèo béo ngu ngốc kia nữa”

Diệu Thiên lái xe về đến nhà đã thấy Đường Phong ngồi trên sofa cô đi tới cạnh anh bực bội ném túi xách xuống bên cạnh “Có chuyện sao?”

“Không có chuyện thì không được đến gặp em sao?” Đường Phong đưa tay giúp cô bóp vai cười đầy yêu nghiệt.

Diệu Thiên nhìn gương mặt lãng tử của anh ta liền nhũn mày. Nếu không phải lúc trước say rượu mới phát sinh quan hệ với anh ta thì bây giờ cô có bị làm phiền như bây giờ không? Nhưng cũng phải công nhận kỹ năng trên giường của anh ta khá tốt làm cô say đắm cho nên mới dẩy đưa đến tận hôm nay cô nhắm mắt lại tận hưởng cảm giác thoải mái khi được anh ta xoa bóp

“Có thoải mái không?”

Giọng nói của Đường Phong trầm thấp vang lên bên tai.

“Thoải mái”.

Đường Phong nhìn bờ vai trắng mịn vẫn còn ẩn hiện dấu vết do cơn kích tình hôm qua để lại ánh mắt anh liền tối lại, bàn tay từ trên vai dần dần lui tới phía trước luồn vào lớp áo ôm trọn một bên ngực của cô mà xoa bóp.

“A...”

Diệu Thiên bất ngờ bị anh kích thích liền kêu lên một tiếng rồi xoay người ôm lấy cổ anh ta điên cuồng hôn đáp trả.

Trái tim của cô đã bị Hạ Minh nắm giữ nhưng cảm giác thỏa mãn về thể xác này ngoài Đường Phong ra thì không ai có thể cho cô được cả.

Em đã trở lại rồi đây. Nằm mấy ngày trong viện mà buồn quá may là gãy chân chứ không phải tay:))) Các chế có ai ghét Diệu Thiên không???

88. Chương 88: Tề Hạo Xấu hổ

Sở Tâm Nhi từ phòng ngủ đi ra thì thấy Hạ Minh đang cúi húi nấu cơm nhìn bóng lưng của bất giác môi cô nở nụ cười mà đến chính mình cũng không hay biết. Cô thu lại ánh mắt của mình đi tới bồn rửa nước nhưng khóe mắt vẫn len lén liếc nhìn anh.

“A...” Hạ Minh kêu lên một tiếng đau đớn. Bỏ con dao đang cầm trên tay vẩy nước xối lên vết thương.

Sở Tâm Nhi thấy anh không cẩn thận cắt trúng tay liền sốt sắng đặt chiếc cốc xuống đi tới chỗ anh mắng

“Tâm trí anh để đi đâu vậy? Cắt có sâu không?”

Cô kéo anh ra ghế ngồi còn mình mở tủ tìm hộp thuốc cẩn thận giúp anh sát trùng rồi dịu dàng băng bó lại. Gương mặt nhỏ nhắn đầy sự lo lắng hai hàng lông mày nhíu chặt lại đóng hộp thuốc rồi đứng lên.

Hạ Minh thấy cô muốn đi liền nhanh tay giữ cô lại dùng sức ôm chặt cô vào lòng nói đầy thâm tình

“Em vẫn còn quan tâm đến anh mà. Tâm Nhi, chúng ta bỏ qua mọi chuyện cùng nhau làm lại từ đầu đi...”

“Có thể bỏ qua được sao? Hạ Minh giữa em và anh đã có rất nhiều cách trở rồi, anh sẽ phải đối diện với mẹ anh thế nào? Với Diệu Thiên thế nào đây?”

Sở Tâm Nhi đưa tay lên muốn ôm lấy anh nhưng cuối cùng lại không đủ dũng khí cô buông thõng hai tay nói đầy mệt mỏi. Chỉ cần nhắm mắt lại cô liền nhớ đến vụ tai nạn đó, nhớ đến đứa con chưa thành hình của hai người nhớ đến lời nói tàn nhẫn của mẹ anh và Diệu Thiên tất cả những việc đó làm cô sợ hãi, cô không dám đối diện với họ.

Hạ Minh nâng mặt cô lên để cô nhìn thẳng vào hai mắt của anh nói đầy kiên quyết

“Những cách trở đó chỉ làm tăng thêm tình yêu của chúng ta mà thôi. Tâm Nhi, em tin anh không? Anh sẽ giải quyết hết mọi chuyện sẽ không để em phải chịu bất kì tổn thương nào nữa. Anh không cần con, anh không cần sự nghiệp to lớn gì cả anh chỉ cần em thôi”

Sở Tâm Nhi nhìn ánh mắt đầy chân thành của anh liền bắt đầu do dự. Cô cũng là một con người cô cũng muốn ích kỉ tranh giành hạnh phúc cho mình, cô có nên tin anh lần nữa không?

“Tâm Nhi, anh không muốn nhìn thấy dáng vẻ cam chịu của em hiện nay anh muốn nhìn thấy một Sở Tâm Nhi kiêu ngạo như ngày trước. Em hãy cho anh một cơ hội để làm lại lần nữa được không?”

Hạ Minh nhìn cô đầy thương yêu, anh thật lòng muốn cho cô hạnh phúc anh muốn là một bờ vai cho cô dựa vào những lúc cô mệt mỏi và yếu lòng. Ánh mắt Sở Tâm Nhi do dự một hồi rồi cuối cùng đưa ra quyết định

“Được, cùng nhau làm lại từ đầu đi”

Một lần cuối cùng cô muốn tự mình giành lấy hạnh phúc vốn thuộc về cô, cúi xuống nhìn bàn tay của anh đặt bên vai cô nhẹ nhàng gỡ xuống rồi đan năm ngón tay mình vào tay anh

“Nếu em mãi không thể sinh con được thì sao?”

“Không sao cả, anh thích thế giới của hai người”. Hạ Minh siết chặt tay mình vào tay cô đồng dạng nói.

“Nếu mẹ anh không chấp nhận em thì sao?”

“Chỉ cần anh chấp nhận em là được”.

“Nếu anh hối hận thì sao?”

“Anh tuyệt đối sẽ không hối hận”

Sở Tâm Nhi mỉm cười đưa tay lên lau nước mắt khẽ dấm vào ngực anh “Vào tay em rồi anh có chạy đằng trời cũng không thoát được đâu”

Hạ Minh ôm cô vào lòng cúi người hôn lên môi cô rồi làm ra vẻ đau khổ

“Vậy anh phải an ủi tâm hồn nhỏ bé của anh thôi”.

Lưu Hà đang ngủ trong phòng thì nghe loáng thoáng có tiếng mở cửa cô mắt nhắm mắt mở chui ra khỏi chăn để xem thì thấy Tề Hạo đang xách một hộp to đi tới

“Anh đem cái gì đến thế?”

Cô vừa dụi mắt vừa hỏi gương mặt vẫn còn mơ màng chưa tỉnh hẳn.

“Gà tần. Anh bảo chị giúp việc nấu đó”. Tề Hạo đổ gà ra bát rồi đưa đến trước mặt cô.

Lưu Hà đặt bát xuống bàn đứng lên “Em đi vệ sinh đã”.

Tề Hạo ngồi ngoài đợi hơn 20” vẫn không thấy cô đi ra anh sốt ruột đi đến cửa nhà vệ sinh nói vọng vào

“Em làm gì lâu vậy? Gà nguội hết rồi”.

Một lúc lâu sau giọng nói nhỏ như muỗi của Lưu Hà từ trong truyền ra

“Tề Hạo...em...em tới tháng rồi”.

Anh không ngờ cô sẽ nói ra câu này đứng ngẩn người ngoài cửa lúc lâu mới hoàn hồn “Có...có cần anh đi mua mấy thứ đó không?”

“Nhưng...ai đời đàn ông đi mua mấy thứ đó bao giờ chứ?”

Lưu Hà ngồi trên bồn cầu ôm bụng mặt mũi đỏ bừng lí nhí nói.

Tề Hạo không trả lời xoay người lấy chìa khóa xe rồi thay giày đi nhanh ra ngoài. Lái xe đến siêu thị gần nhất anh đi vào cầm theo một cái giỏ làm bộ đi tới đi lui chọn đồ cuối cùng nhân lúc vắng người anh chạy tới quầy băng vệ sinh.

Đứng trước gian hàng đầy đủ các mẫu mã và kiểu cách khiến anh lú lẫm. Băng vệ sinh của phụ nữ cũng đa dạng và phong phú thế này cơ à? Còn màu sắc đa dạng hơn mấy bộ trang phục mà anh thiết kế nữa sau một lúc phân vân cuối cùng Tề Hạo liền nhắm mắt đi một lượt quanh cửa hàng mỗi loại lấy một kiểu khác nhau.

Đến lúc ra thanh toán nhân viên thấy anh đưa một giỏ toàn là băng vệ sinh liền cười trêu chọc “Anh thật là tâm lí đó”

Hai má anh nóng bừng từ lúc chào đời đến giờ chưa bao giờ anh xấu hổ đến như vậy nhanh chóng thanh toán tiền rồi lái xe về nhà. Lưu Hà nằm trên sofa đau khổ ôm bụng thì thấy cánh cửa mở ra Tề Hạo cầm theo một túi to nhét vào tay cô ngượng ngùng nói

“Anh không biết em...em dùng loại nào nên...mua mỗi loại một thứ”.

Lưu Hà ngơ ngác mở túi ra liền trợn to hai mắt, anh đây là mua luôn cả cái siêu thị về sao?

Cô tưởng tượng dáng vẻ của anh đứng chọn băng vệ sinh liền cảm thấy bật cười nhưng thấy hai tai anh đỏ ửng liền cảm thấy vô cùng ảm áp, Lưu Hà dang tay ôm lấy hông anh khẽ nói

“Tề Hạo, cảm ơn. Thật không ngờ anh lại có thể vì em mà đi mua mấy thứ này”.

Tề Hạo đưa tay xoa đầu cô ánh mắt đầy sủng nịnh. Chỉ cần cô vui vẻ anh nào có thèm để tâm đến mấy cái thể diện hão huyền đó chứ?

Có ai thấy anh nam phụ đáng yêu không:))

89. Chương 89: Theo Anh Về Nhà

Để tiện chăm sóc cho sức khỏe của Sở Tâm Nhi Hạ Minh đã đón cô về biệt thự của anh đã vậy anh còn đặc biệt thuê thêm một người giúp việc để chuyên nấu cơm dọn dẹp anh không muốn cô phải động tay vào bất cứ việc gì.

Lúc từ công ty về Hạ Minh thay giày đi vào trong nhà thì người giúp việc từ trong bếp đi ra nhìn anh như có lời muốn nói. Anh nhìn đáng vẻ nơm nớp lo sợ của bà liền khó chịu

“Nói đi, có chuyện gì?”

“Sở tiểu thư không ăn cơm. Tôi sợ cô ấy bỏ bữa sẽ bị đau dạ dày nên chạy ra siêu thị mua chút thịt bò về nấu cháo cho cô ấy nhưng về đến nhà lại không thấy cô ấy đâu...tôi...tôi đã gọi điện rồi nhưng máy cô ấy để ở nhà. Tôi vừa định gọi cho cậu thì...”

Người giúp việc gấp đến độ cả mồ hôi, miệng lưỡi lắp bắp nói không nên lời. Bà chỉ sợ cậu chủ nổi giận trực tiếp cho bà nghỉ việc luôn mất.

“Bà làm ăn kiểu gì vậy? Mau đi tìm cô ấy đi”.

Hạ Minh giận dữ quát lên. Con mắt sắc liếc về hướng người giúp việc, anh sợ cô lại nghĩ không thông chuyện gì rồi làm tổn thương đến bản thân.

Hai người vừa ra đến cửa thì thấy Sở Tâm Nhi từ ngoài đi vào trên tay là hai sợi dây xích của hai con mèo. Nhìn thấy cô an toàn trở về Hạ Minh thở phào nhẹ nhõm như trút được gánh nặng vậy anh đi đến kéo cô vào sofa

“Bà cô của tôi ơi, lần sau em đi đâu làm ơn báo một câu giúp anh được không? Em mà làm thế này thêm mấy lần nữa có khi anh sẽ chết vì bệnh tim đấy!!!”

Sở Tâm Nhi thấy anh lo lắng đến cuống cả lên cũng cảm thấy mình có chút không đúng. Cô đưa hai tay lên bẹo má anh cười “Em biết rồi. Lần sau sẽ không làm anh lo lắng nữa”.

“Ngoan”. Hạ Minh khẽ hôn lên môi cô một cái khen ngợi.

Người giúp việc thấy hai người vui vẻ hạnh phúc cũng cảm thấy ngưỡng mộ bà đi đến bên cạnh khẽ nói “Cậu chủ, tôi dọn cơm lên nhé”.

Hạ Minh gật đầu. Nhưng chợt nhớ ra điều gì liền gọi “Chị Lý, làm cho cô ấy một cốc nước cam nữa”.

Trên bàn ăn Hạ Minh liên tục gấp thức ăn cho Sở Tâm Nhi miệng vẫn không ngừng lải nhải

“Lần sau em mà không ăn cơm thì đừng trách anh, đến lúc đó anh sẽ lột quần em xuống đánh thật mạnh vào mông em cho mông em nở hoa luôn”.

Sở Tâm Nhi bĩu môi. Cô đã ở nhà hơn một tháng rồi cảm thấy vô cùng nhàm chán liền dỉnh lầy anh “Tuần sau em muốn đi làm lại”

“Không được”. Hạ Minh không suy nghĩ gì dứt khoát phản đối.

“Nhưng em ở nhà thật là buồn chán đó, suốt ngày chỉ biết nói chuyện với chị Lý và hai con mèo ngu ngốc kia. Thật là tẻ nhạt”. Sở Tâm Nhi gẩy gẩy hạt cơm lằm bằm, hai hàng lông mày nhíu chặt lại ra vẻ không hài lòng.

Hạ Minh thấy vẻ đáng yêu này của cô liền cảm thấy buồn cười. Hơn một tháng nay cô dường như đã trở nên vui vẻ hoạt bát hơn rất nhiều anh nghĩ nếu cứ bắt cô ở nhà suốt thì cũng cảm thấy tội nghiệp liền nhân nhượng

“Được. Anh sẽ cho em đi làm nhưng với một điều kiện”

“Điều kiện gì?”

“Đến làm thư kí cho anh”

Sở Tâm Nhi nghe anh nói vậy liền thu lại vẻ tươi cười nịnh nọt của mình. Nhưng suy nghĩ một hồi thấy đến công ty anh cũng không tới còn hơn suốt ngày ở nhà với bốn bức tường nên cô miễn cưỡng đồng ý.

Hạ Minh nhìn thấy sự không tình nguyện trên gương mặt cô nhưng anh lại không nói gì, chỉ dịu dàng gấp thức ăn cho cô.

Ngày dỡ bỏ Hạ Minh lái xe đưa Sở Tâm Nhi về quê. Lúc đến nơi cô lại cảm thấy sợ hãi không dám xuống xe “Hay là em vẫn nên ở ngoài đợi anh vậy”

Anh nghe thấy sự lo lắng trong giọng nói của cô liền cố an ủi “Không sao, trước sau gì vẫn phải gặp cơ mà. Em cứ như bình thường là được”

“Nhưng mà...”

“Không nhưng nhị gì hết. Đi thôi”. Không cho cô thêm thời gian anh dứt khoát kéo cô xuống xe dắt cô vào trong nhà.

Sở Tâm Nhi rón rén đi sau lưng anh đến khi vào nhà thấy bà Hạ đang rót trà tiếp khách mới khẽ lên tiếng “Con chào mọi người ạ”

Bà Hạ ngẩng đầu lên thấy Hạ Minh nắm tay Sở Tâm Nhi đứng trước mặt cũng không tỏ vẻ tức giận hay khó chịu bà chỉ vào ghế trống đối diện nói “Ừ, ngồi đi”.

Đến khi ngồi xuống cô vẫn cứ lo lắng không thôi bàn tay cầm túi xách nắm chặt lại Hạ Minh thấy vậy liền vỗ nhẹ lên tay cô ra vẻ không cần lo lắng nhưng mồ hôi lạnh vẫn cứ ra đầy tay

“Minh, con đến thắp hương cho bố đi”. Bà Hạ nhìn con trai từ tốn nói.

“Vâng”. hạ Minh đứng lên lấy hai nén hương đốt lên đưa cho Sở Tâm Nhi một nén thì bà Hạ lạnh nhạt lên tiếng

“Cô Sở là khách của con mời đến cũng không phải con cháu trong nhà không nên thắp hương cho bố con thì đúng hơn”

Lời bà Hạ nói ra làm bàn tay đang đưa ra định cầm lấy của Sở Tâm Nhi run lên vội rút lại cô nhìn anh cố nặn ra nụ cười “Anh thắp hương cho bác là được rồi”.

Hạ Minh thấy được trong mắt cô là sự đau lòng nụ cười gượng gạo trên môi liền cảm thấy trái tim như thắt lại. Anh đi tới đặt nén hương vào tay cô đối mặt với mẹ nói đầy kiên quyết

“Cô ấy trước sau gì cũng là con dâu trong nhà này. Hôm nay thắp cho bố nén hương cũng không có gì là không được”.

Bà Hạ ngồi trên bàn trà thấy con trai vì một người con gái mà đối đầu với mình liền tức giận nhưng vì có khách ngồi trước mặt nên không tiện làm gì khác chỉ có thể giương mắt nhìn hai người thắp hương.

“Bộp”. Bà đặt cốc trà trên tay xuống bàn đứng dậy lịch sự chào hỏi mọi người

“Các cô các chú ngồi uống nước tôi xuống xem họ chuẩn bị đến đâu rồi”.

Khi rời đi vẫn còn liếc nhìn Sở Tâm Nhi một cái đầy lạnh lùng và phẫn nộ khiến cô sợ hãi cúi đầu xuống không dám đối mặt với bà.

90. Chương 90: Đùng Hối Hận Vì Quyết Định Ngày Hôm Nay

Đến chiều tối sau khi tiễn khách khứa về hết lúc này bà Hạ mới bộc phát cơn giận của mình bà ném chiếc khăn đang cầm trên tay vào người anh lớn tiếng dạy dỗ

“Anh đang muốn làm tôi tức chết đúng không? Hôm nay là đồ bố anh vậy mà anh dám đưa cô ta về đây hả đã vậy lại còn thấp hươu sao anh không thử hỏi xem nén hươu mà cô ta thấp bố anh có muốn nhận không?”

“Mẹ!!! Sao mẹ có thể nói những lời tàn nhẫn như vậy, con yêu cô ấy và con cũng muốn bố mẹ chấp nhận cô ấy, điều đó thì có gì là sai cơ chứ?”

Trước những lời nói khó nghe của mẹ Hạ Minh không thể chịu nổi lên tiếng quát tháo. Anh thật không thể hiểu nổi tại sao mẹ lại có thể nói ra được những lời nói cay độc đó?

“Hạ Minh, anh đừng cãi mẹ nữa. Là em không nên thấp nén hươu đó”

Sở Tâm Nhi đứng giữa thấy hai mẹ con anh cãi vã vì cô liền lên tiếng giải thích, cô không muốn vì cô mà tình cảm giữa hai người rạn nứt.

“Cô câm miệng. Trong ngôi nhà này cô không có tư cách lên tiếng tôi không tổng cổ cô ra khỏi nhà ngay từ sáng đã nể mặt cô lắm rồi”.

Bà Hạ thấy Sở Tâm Nhi lên tiếng còn tức giận hơn, bà trừng mắt nhìn cô đầy lạnh nhạt. Hạ Minh đứng bên cạnh thấy vậy cũng đành dụi giọng

“Mẹ. Là con không đúng khi đã lớn tiếng với mẹ, nhưng con mong mẹ hiểu cho con. Con và Tâm Nhi là thật tâm yêu thương nhau nếu không tại sao xảy ra bao nhiêu chuyện như vậy lại quay về với nhau chứ?”

Bà Hạ chưa bao giờ thấy con trai mình nói chuyện với mình như vậy nhìn vào đôi mắt của con trai bà liền mềm lòng nhưng ngoài mặt vẫn không chịu

“Anh rốt cuộc đã bị nó bỏ bùa mê thuốc lú gì vậy? Một người phụ nữ không sinh đẻ được thì anh lấy có ý nghĩa gì chứ? Bây giờ anh không suy nghĩ về vấn đề này nhưng anh có nghĩ tới 5 năm hay 10 năm sau khi anh đã lớn tuổi trong nhà vẫn không có lấy một tiếng cười của trẻ nhỏ sẽ đáng sợ biết bao? Khi anh nhìn những gia đình khác hạnh phúc khi con cái quây quần anh có mong ước rằng mình cũng có con cũng muốn được làm bố? Anh sẽ không hối hận vì quyết định ngày hôm nay sao?”

Lời nói của bà Hạ như con dao rạch nát vết thương khó khăn lắm mới đóng vảy của Sở Tâm Nhi. Cơ thể cô run lên sống lưng lạnh toát gương mặt trắng bệch nhìn về phía bà run rẩy nói

“Đừng nói nữa...Con xin bác...”

Bà Hạ nhìn bộ dạng suy sụp này của cô mới nhận ra rằng trong lời nói của mình có bao nhiêu tàn nhẫn. Bà muốn mở miệng nói lời xin lỗi nhưng không biết phải nói thế nào liền chọn cách im lặng, bà cũng là phụ nữ cũng có thể hiểu được nỗi đau này của cô.

“Tâm Nhi. Không sao, có anh đây. Em đừng nghe bất kỳ ai khác em chỉ cần nghe anh thôi, chỉ cần tin anh thôi là được. Đúng không em?”

Hạ Minh thấy cô như vậy trong lòng liền hoảng sợ anh vội đi tới đưa hai tay bịt tai cô lại nhỏ giọng vỗ về. Người con gái trước mặt vẫn còn run rẩy nhìn thấy anh liền yếu đuối chảy nước mắt.

“Mẹ, nếu mẹ không sinh được con thì liệu bố sẽ vất bỏ mẹ sao? Tại sao mẹ lại có thể nhẫn tâm rắc muối vào vết thương của cô ấy chứ? Mẹ đã nhìn thấy bộ dạng cô ấy khi nằm trong bồn tắm đầy máu không mẹ có hiểu được cảm giác sợ hãi của con lúc đó không? Tại sao mẹ không thể hiểu cho chúng con chứ?”

Hạ Minh tức giận rống to. Hai mắt anh đỏ ngầu nhìn mẹ mình, nhưng cử chỉ dịu dàng dỗ dành cho người con gái trong lòng vẫn không dừng lại.

Bà Hạ cũng cảm thấy kinh hoàng trước cảm xúc của con trai. Câu hỏi kia vẫn xoay quanh đầu bà, nếu bà không sinh được Hạ Minh liệu ông Hạ có vất bỏ bà không?

Không!!!

Bà biết rất rõ câu trả lời của ông ấy rồi bà nhìn đáng vẻ đứa con trước mặt quả thật giống ông ấy y đúc. Bà biết nếu lúc này mà làm quá sẽ đánh mất đứa con trai này nên bà phải biết buông tay nhân nhượng

“Được rồi. Hai đứa đi đi, sau này đừng bao giờ hối hận vì quyết định ngày hôm nay của mình. Tôi cũng mệt rồi, muốn đi nghỉ”.

Hạ Minh nghe những lời này liền biết cuối cùng mẹ cũng chịu chấp nhận chuyện này. Anh cảm thấy vừa vui cũng vừa buồn sao anh không hiểu nỗi lòng của bà chứ nhưng anh sẽ không vì lí do này mà vất bỏ cô.

“Cảm ơn mẹ”. Anh cúi người nói lời cảm ơn rồi ôm Sở Tâm Nhi vào xe.

“Anh thật sự không hối hận sao? Dù sao...dù sao những lời bác gái nói cũng đúng...”

Ngồi trên xe Sở Tâm Nhi cúi mặt khẽ nói.

Hạ Minh thấy cô buồn bả liền ôm cô vào lòng khẽ nói

“Không phải y học bây giờ rất phát triển sao? Với cả bác sĩ chỉ nói là em ”có thể” chứ không phải “tuyệt đối” cho nên chúng ta vẫn còn hi vọng, vẫn còn cơ hội đúng không?”

Sở Tâm Nhi biết câu nói của anh chỉ để an ủi cô nhưng cô lại cảm thấy đúng. Cô không tin ông trời lại bất công với mình như vậy cho nên tâm tình nhất thời liền cảm thấy thoải mái cô khẽ gật đầu

“Đúng vậy, bệnh viện này không được thì sẽ đến bệnh viện khác. Chúng ta vẫn còn cơ hội”

Góc tiết lộ.

Nếu các bạn đọc kĩ thì sẽ biết được sau này chị Nhi có thể sinh được con không? Chúc các bạn đọc tr vui vẻ nhé, tôi đi ngủ đây

91. Chương 91: Ai Thâm Hơn Ai?

Thời gian trôi qua rất nhanh thoát cái đã đến tháng 6 - tháng nóng bức nhất trong năm. Sở Tâm Nhi mặc áo sơ mi cùng với chiếc đầm công sở chữ A từng bước đi tới phòng làm việc của Hạ Minh.

“Em nóng chết mất, anh mau chóng hạ nhiệt độ điều hòa xuống đi”.

Vừa đặt mông ngồi xuống cô đã không ngừng kêu ca, bàn tay nhỏ nhắn phe phẩy quạt trước mặt mình.

Cô đến công ty này làm việc cùng anh đã hơn một tháng mọi việc cũng bắt đầu thuần thạo hơn nhưng Hạ Minh phát hiện ra một điều đó là cô dường như đã thay đổi rất nhiều về tính cách. Cô hay cãi nhai những vấn đề vô cùng nhỏ nhặt với anh hay làm nũng hơn và đặc biệt là rất thích sai bảo và bắt nạt anh.

Nhìn người con gái đang ngồi trước mặt anh cứ như trở về những năm tháng đại học, cô hồn nhiên vui tươi thích khóc thích cười đây mới thật sự là Sở Tâm Nhi của anh!!!

“Anh biết là em đến nên đã đặc biệt chuẩn bị một thứ cho em đảm bảo sẽ đánh bay mọi cảm giác nóng bức trong người em”.

Hạ Minh cúi người hai tay chống lên ghế đối mặt với cô làm ra vẻ vô cùng thần bí. Sở Tâm Nhi thấy anh đang kề sát mặt mình liền nhất thời lắp bắp

“Thứ...thứ gì?”

“Hôn anh một cái, anh sẽ đưa cho em”.

Anh khẽ nói, hơi thở mạnh mẽ đầy nam tính bao quanh Sở Tâm Nhi làm cô mê muội cuối cùng hai má nóng bừng rướn người đặt lên môi anh một nụ hôn.

“Được rồi chứ?”

“Miễn cưỡng chấp nhận vậy”.

Anh nhún vai làm ra vẻ miễn cưỡng rồi đi tới tủ lạnh làm ra vẻ thần bí lấy đồ ra đưa trước mặt cô

“Sinh tố bơ và bánh kem, đúng thứ em thích chứ?”

Sở Tâm Nhi thấy những món đồ mình thích được bày trên bàn liền phấn khích cười đầy vui vẻ, cô ôm lấy hông anh nũng nịu

“Tiểu Minh Minh, em yêu anh nhất đời luôn đó”.

“Thật sao? Thế bây giờ em chọn anh hay đồ ăn?”

Nhìn cô như con mèo nhỏ dụi trước ngực mình không nhéo tim anh như muốn tan chảy vì cô luôn vậy, anh ôm lấy cô khẽ hỏi.

“Còn phải chọn sao? Không phải anh sớm đã là người của em rồi sao?”

Cô buông anh ra nhìn anh đầy khinh bỉ rồi nhanh như thỏ chạy đến chỗ bánh kem và cốc sinh tố ngồi xuống ăn uống ngon lành. Hạ Minh bật cười trước hành động trẻ con này của cô anh đi đến ngồi cạnh cô dịu dàng lau bánh kem còn dính bên miệng cô cười đầy sủng nịnh

“Nhìn em kìa, lớn rồi mà vẫn còn như vậy”.

Tối đến Sở Tâm Nhi tan làm trước Hạ Minh, cô lái xe của anh đến bệnh viện ăn cơm với mẹ. Vừa mở cửa phòng bệnh ra đã thấy Lâm Tuyết ngồi bên cạnh đo huyết áp cho bà

“Chị đến lâu chưa?”

“Cũng mới. Có tin tốt cho em đây, bác gái thời gian gần đây hồi phục rất tốt đã có thể nhận ra người nhà rồi và tình trạng sức khỏe cũng không có gì đáng lo ngại”.

Lâm Tuyết bỏ ống nghe trên tai xuống đứng lên thu dọn đồ đạc rồi quay sang nhìn cô nói tình hình bệnh tình của mẹ cho Sở Tâm Nhi.

“Thật vậy sao? Tốt quá. Mẹ, mẹ có nhận ra con không?”

Sở Tâm Nhi vui mừng hỏi lại. Cô đi đến giường bệnh của Nhược Lan khẽ cầm lấy tay bà run rẩy nói

“Tâm Nhi, con gái của mẹ. Xin lỗi”.

Nhược Lan nhìn thấy cô liền bật khóc, bà ngồi dậy đưa tay chạm đến gương mặt nhỏ nhắn của con gái.

“Thật tốt quá. Mẹ, qua một thời gian nữa bệnh tình của mẹ đỡ hơn con sẽ đón mẹ về nhà, được không?”

Sở Tâm Nhi vui mừng đến chảy nước mắt. Có thể được nói chuyện với mẹ như ngày trước đã là niềm vui lớn nhất đối với cô rồi.

“Được, tất cả đều nghe con”.

Nhược Lan gạt đầu, bà đưa tay lên giúp cô lau đi những giọt nước mắt trên má nhìn con gái đầy yêu thương. Thời gian qua Tâm Nhi của bà đã trưởng thành rồi, thật là không dễ dàng gì cả.

Lâm Tuyết đứng bên cạnh nhìn hai mẹ con cô vui mừng cũng cảm thấy tâm tình mình trở nên vui vẻ hơn, cô rút tay vào túi áo blouse quay sang nói với Sở Tâm Nhi

“Bác gái mới hồi phục không nên xúc động quá đâu”.

Sở Tâm Nhi nghe theo lời nhắc nhở của Lâm Tuyết đỡ mẹ nằm xuống rồi cùng cô đi ra khỏi phòng “Cảm ơn chị, thật lòng cảm ơn chị”.

“Không có gì. Nhìn em dạo này có chút khác đó? Yêu rồi???”

Lâm Tuyết khoanh tay trước ngực nhìn cô từ trên xuống dưới đánh giá một lượt rồi hỏi.

Sở Tâm Nhi không ngờ cô sẽ hỏi như vậy liền nhất thời ngây người, một lúc sau mới hiểu hết lời nói của Lâm Tuyết liền đỏ mặt xấu hổ

“Chị...chị đừng có nói lung tung”

“Nhìn biểu cảm và lời nói này thì chắc chắn là đúng rồi. Đúng là...trẻ nhỏ dễ dụ”.

Lâm Tuyết đưa tay lên vuốt mái tóc xoăn của mình lắc đầu nói. Sở Tâm Nhi nghe vậy cũng cứng họng luôn mãi lúc lâu sau mới mở miệng nói lại

“Còn hơn ai kia, trâu già thích gặm cỏ non. Cái anh chàng kém chị 5 tuổi đầu rồi, nhìn sắc mặt chị hồng hào như vậy e rằng cũng sắp sập bẫy của anh ta rồi”.

Lâm Tuyết luôn cảm thấy dấu điểm chuyện này chỉ là lần trước lỡ lời mới than vãn với Sở Tâm Nhi, ai ngờ con nhóc này suốt ngày lấy chuyện này ra trêu chọc cô làm cô nổi điên

“Con nhỏ xấu xa này, coi chừng tôi đó”.

Sở Tâm Nhi thấy Lâm Tuyết thẹn quá hóa giận rồi đi với hai má đỏ bừng liền ôm bụng cười khanh khách, cảm thấy việc trêu chọc cô ấy rất thú vị. Đến khi bóng dáng của Lâm Tuyết mất hẳn khỏi hành lang Sở Tâm Nhi mới đi vào phòng bệnh của mẹ

92. Chương 92: Chúng Ta Kết Hôn Đi

Đến khuya Sở Tâm Nhi mới từ bệnh viện trở về nhà của Hạ Minh, cô lái xe vào trong sân rồi vui mừng đi vào trong nhà. Chị Lý thấy cô về liền ra đón cô giúp cô cầm túi xách

“Tiểu thư, cậu chủ vẫn đang đợi cô về ăn tối”.

“Tôi biết rồi. Cũng không còn sớm, chị đi ngủ trước đi”.

Sở Tâm Nhi cúi người bỏ đôi giày cao gót 7 phân ra để đôi chân được tiếp xúc với nền nhà mát lạnh liền cảm thấy dễ chịu cảm giác như ở cổ chân cũng tan biến. Cô xỏ chân vào đôi dép bông loẹt quẹt đi vào phòng khách thấy Hạ Minh đeo kính chăm chú nhìn vào máy tính liền đi tới vòng tay lên cổ anh

“Anh chưa ăn tối sao? Đã bảo là không phải chờ em rồi mà”.

“Nhưng không nhìn thấy em anh ăn không ngon miệng”.

Hạ Minh đóng máy tính lại đặt bàn tay lên hai tay cô nhẹ nhàng vỗ về, anh ngẩng đầu lên nhìn cô hỏi “Sức khỏe bác gái vẫn tốt chứ? Cuối tuần rảnh rồi anh sẽ cùng em đến bệnh viện thăm bác gái”.

Nhắc tới mẹ Sở Tâm Nhi liền vui mừng cô tươi cười ngồi xuống bên cạnh anh nói lại cho anh những gì Lâm Tuyết đã nói với cô tại bệnh viện. Cô tựa đầu vào vai anh hạnh phúc nói

“Mẹ em sắp khỏi bệnh rồi, em cảm thấy ông trời cũng không bắt công với em lắm”

Hạ Minh nhìn gương mặt nhỏ nhắn vì xúc động mà hai mắt đỏ bừng của cô liền ôm cô dỗ dành “Ông trời rất công bằng, lấy đi của em những gì rồi sẽ trả lại cho em gấp bội”.

Sở Tâm Nhi gật đầu. Tựa đầu vào lồng ngực ấm áp của anh cô có cảm giác rất an toàn cô nhắm mắt lại dần dần chìm vào giấc ngủ. Hạ Minh nghe thấy tiếng thở đều đều của cô biết cô đã ngủ liền bế cô lên lầu, thay cho cô một chiếc váy ngủ còn mình thì nằm xuống bên cạnh ôm chặt cô vào lòng hôn lên tóc cô thì thầm

“Tâm Nhi, chúng ta kết hôn đi”

Sở Tâm Nhi đã chìm sâu vào trong giấc ngủ không nghe thấy lời anh nói cô xoay người tìm cho mình một tư thế thoải mái nhất khẽ “Ừm” một tiếng rồi ngủ mất.

Hạ Minh nhìn hành động này của cô liền dở khóc dở cười, lần đầu tiên anh cầu hôn trong cuộc đời bị cô phũ phàng như vậy thật mất mặt mà.

“Choang...”

Diệu Thiên từ ngoài trở về liền tức giận đập vỡ hết mọi thứ trong phòng, người giúp việc thấy vậy liền sợ hãi chạy xuống nhà gọi điện cho Đường Phong.

Diệu Thiên đập vỡ hết mọi thứ nhưng cơn giận trong người cũng không tiêu tan liền quay ra quát mắng người giúp việc

“Mấy người đứng đây làm gì, muốn chọc điên tôi sao? Cút hết đi, cút!!!!”

Người giúp việc lần đầu thấy cô giận dữ như vậy nhất thời sợ hãi chạy ra ngoài, Diệu Thiên ném túi xách về hướng chị ta “Cút”.

Cô lần này đến nhà bà Hạ lại phải chịu mất mặt như vậy, thật đáng hận mà. Vốn tưởng bà Hạ sẽ mãi đứng về phía mình nhưng cô lại không ngờ rằng bà sẽ nói với mình những câu như vậy

“Diệu Thiên, bác thật lòng muốn con trở thành con dâu của bác nhưng Hạ Minh lại không nghĩ như vậy. Có người mẹ nào mà thắng được con mình chứ bác chỉ có thể nhắm một mắt mở một mắt đồng ý chuyện này. Con là một đứa con gái tốt, con xứng đáng có một người chồng tốt hơn nó”

Nghĩ lại những lời bà Hạ nói cô liền cảm thấy mỉa mai làm sao, cái gì mà xứng đáng với người khác hơn chứ? Đây không phải là thấy cô hết giá trị rồi liền một cước đá cô ra ngoài sao?

“Bà đã quên ai là người ở bên cạnh con trai bà trong những năm tháng mà anh ta nghèo khổ nhất sao? Muốn tôi buông tay chúc phúc cho họ sao? Nằm mơ đi!!!”

Cô đi đến bàn trang điểm tức giận hất đổ hết những món mỹ phẩm đắt tiền xuống đất. Ánh mắt lạnh lẽo đầy vẻ căm hận nhìn vào trong gương tự nói với chính mình

“Diệu Thiên, mày nâng anh ta lên được thì cũng đạp anh ta xuống được”.

Đường Phong từ ngoài đi vào thấy mọi thứ trong nhà đều đổ vỡ liền đi tới chỗ người giúp việc lo lắng hỏi “Cô ấy đâu?”

“Ở...ở trên phòng ạ”.

Người giúp việc run rẩy trả lời. Đường Phong chạy lên phòng cô thấy Diệu Thiên ngồi giữa sàn nhà đầy mảnh vỡ liền vội đi tới đỡ cô lên

“Mau đứng lên, lỡ như mảnh kính làm em bị thương thì sao?”

“Không chết được”.

Diệu Thiên hất tay anh ra đi tới bên giường cuối cùng cũng không nhịn được bật khóc. Cô không thể hiểu nổi tại sao mỗi lần ở bên người đàn ông này mình lại yếu đuối đến vậy.

Đường Phong thấy bộ dạng người không ra người ma không ra ma của cô vừa đau lòng vừa tức giận. Anh đi tới túm lấy cánh tay cô đi về phía gương bàn trang điểm tức giận rống to

“Em tự nhìn mình trong gương đi, đây là bộ dạng gì hả? Diệu Thiên mà anh biết từ khi nào lại vì một người đàn ông không yêu mình mà biến bản thân mình thành bộ dạng này hả?”

Diệu Thiên theo lời anh nhìn mình trong gương cũng giật mình hoảng sợ. Hai mắt cô đỏ bừng đầy căm hận, mascara bị nước mắt làm nhòe ra hai bên má đôi môi mím lại đầy tức giận cô sợ hãi với dáng vẻ của mình lùi lại

“Không phải tôi, đây không phải tôi”.

“Em đã đi theo Hạ Minh gần 10 năm rồi, nếu cậu ấy có tình cảm với em thì đã ở bên em từ lâu rồi. Có gì mà em cứ phải làm khổ mình như vậy?”

Đường Phong cũng đau lòng vì cô. Anh lấy bao thuốc ra rút lấy một điếu châm lửa hút, khói thuốc làm như làm tê dại mọi cảm giác của anh.

“Anh cũng vậy đấy thôi. Anh biết tôi không yêu anh mà, tại sao cứ mãi đi theo tôi?”

Diệu Thiên hỏi ngược lại anh, người đàn ông này thật khó hiểu rõ ràng anh ta cũng ngu ngốc như cô vậy mà lại đứng đây giảng đạo lý cho cô.

“Anh không giống em, anh chỉ cần em vui vẻ hạnh phúc là được. Anh không cầu mong em yêu anh”.

Câu hỏi của cô như con dao đâm thẳng vào tim anh vậy, anh cố gắng làm ra vẻ không sao đáp lại cô.

Diệu Thiên nhìn gương mặt anh mờ ảo qua làn khói không hiểu sao lại cảm giác anh ta rất giống mình, vừa ngu ngốc lại có chút đáng thương. Khóe mắt cô cay xè nhìn anh ta nói ra một câu mà mình cũng không ngờ tới

“Đường Phong, chúng ta kết hôn đi”.

Câu nói của cô làm anh không thể nghĩ tới, cố gắng điều chỉnh hô hấp anh bước tới trước mặt cô hỏi lại lần nữa

“Em có biết mình vừa nói gì không?”

“Tôi không dám chắc rằng mình sẽ yêu anh nhưng tôi có thể thử...thử đón nhận anh trong cuộc sống của tôi”.

Diệu Thiên bình thản nói. Khi hai người cô đơn ở bên nhau biết đâu họ sẽ trở nên mạnh mẽ hơn thì sao? Cô biết Hạ Minh không yêu mình dù không cam tâm nhưng cô vẫn phải chấp nhận nhưng nếu đánh mất Đường Phong không biết cuộc sống của cô sẽ trở nên như thế nào nữa đây?

Cô không dám nghĩ tới bởi vì cô biết trên đời này sẽ không có bất kì người đàn ông nào yêu cô hơn anh.

Nói thật ban đầu mk muốn viết Diệu Thiên sẽ là một nữ phụ xấu xa nhưng cuối cùng lại thấy thương hai anh chị này nên thôi cho hai anh chị về với nhau vậy

93. Chương 93: Kế Hoạch Cầu Hôn

Hạ Minh thức dậy từ sớm anh lái xe đến phòng tập gym đã thấy Trần Đông và Đường Phong đến trước. Anh thay quần áo thể thao rồi đi về máy chạy bộ nhìn hai người bạn hỏi “Còn đến sớm hơn cả tôi nữa”.

“Tôi tập sớm về sớm để còn nấu bữa sáng cho bà xã nữa. Cô ấy đang ốm nghén, khó tính lắm”.

Trần Đông vừa chạy vừa nói. Vừa nhắc đến Lý Tịnh liền cảm thấy vui vẻ, lần đầu tiên được làm bố anh cảm thấy rất tự hào.

Đường Phong thấy trên mặt anh đầy vẻ thỏa mãn liền nhớ tới buổi tối hôm trước, anh khó khăn lắm mới thắng vụ kiện ở bên nước Anh xa xôi bay cả ngày mới về đến nhà vừa đặt người xuống chiếc giường êm ái thì bị điện thoại của tên điên này làm phiền.

Chỉ là được làm bố thôi mà, có gì đáng để khoe khoang đâu anh còn được người phụ nữ xinh đẹp giỏi giang như Diệu Thiên cầu hôn đây này mà anh còn không thèm khoe thì thôi.

Ngẫm nghĩ một lúc thấy mình không thể thua thiệt Trần Đông được, anh liền tuyên bố “Tôi sắp kết hôn rồi”.

“Hà? Với ai cơ?”

Cả Trần Đông và Hạ Minh đều ngạc nhiên không tin vào tai mình hỏi lại anh. Rõ ràng thằng này còn không có bạn gái bây giờ tự nhiên nói muốn kết hôn, đùa sao?

“Với Diệu Thiên. Tôi định sang tháng sẽ tổ chức”.

Anh điều chỉnh cho máy chạy bộ về với tốc độ chậm vừa đi vừa nói.

Trần Đông ngơ ngác hết nhìn Hạ Minh rồi lại đến Đường Phong, không phải Diệu Thiên suốt ngày đi theo Hạ Minh và nói muốn kết hôn với cậu ấy sao? Sao bây giờ lại đổi thành Đường Phong, thật khó hiểu mà.

“Thật tốt. Chúc mừng cậu”.

Hạ Minh nói câu chúc mừng đầy chân thành. Anh luôn cảm thấy áy náy với hai người này bây giờ nghe Đường Phong nói anh thật sự vui mừng.

Nhưng chúc mừng xong anh lại cảm thấy bản thân mình thật đáng thương, bạn bè đều người sắp cưới vợ người sắp làm bố còn anh đến việc cầu hôn cũng chưa thành công bảo anh làm sao có thể an tâm đây.

Không được, anh phải nghĩ ra một kế hoạch cầu hôn mới được. Nhất định phải nghĩ ra, nhất định!!!

Mấy ngày nay Sở Tâm Nhi luôn cảm thấy Hạ Minh có việc gì đó giấu mình, cô gắng hỏi nhưng anh chỉ trả lời qua loa cho xong chuyện. Sáng nay khi thay xong quần áo xuống nhà không thấy anh đâu chị Lý thấy cô liền đi đến

“Cậu chủ bảo cô đón taxi đến trường đại học A, cậu ấy chờ cô ở đó”.

Sở Tâm Nhi thắc mắc nhưng không hỏi thêm gì, cô khẽ “Ừ” một tiếng rồi đi khỏi nhà. Trên đường đến đại học A lòng cô cứ lo lắng không thôi, không biết anh muốn làm gì nữa.

Đến đại học A cô xuống xe rồi đi vào, hôm nay cô mặc chiếc váy màu hai dây màu vàng nhạt dài tới tận mắt cá chân, dưới chân là một đôi giày cao gót 9cm màu đen mái tóc dài buông xuống khẽ đung đưa theo từng bước chân cô. Nhận thấy những ánh mắt đều đổ về phía mình hai má cô ửng hồng cô cúi đầu bước nhanh vào trong

“Tặng chị”.

Một cô gái có mái tóc ngắn đến ngang vai đi tới đưa cho cô một bông hoa cẩm tú cầu màu xanh. Sở Tâm Nhi ngạc nhiên định mở miệng từ chối nhưng cô gái lại nói

“Không phải nhầm người đâu ạ, chị là Sở Tâm Nhi đúng không?”

Sở Tâm Nhi khẽ gật đầu rồi đưa tay nhận lấy bông hoa cẩm tú cầu. Có lẽ, đây là món quà mà Hạ Minh muốn tặng cô. “Cảm ơn”.

Cô khẽ nói cảm ơn rồi đi vào trong sân trường cô thấy điện thoại kêu liền mở túi xách lấy điện thoại ra nhìn thấy tên của Hạ Minh cô liền mỉm cười

“Anh đang ở đâu đấy?”

“Em đi lên thư viện đi, anh đang đợi em”. Giọng nói đầy ấm áp của anh từ bên kia truyền tới Sở Tâm Nhi đáp lại rồi tắt máy.

Theo trí nhớ của cô thư viện ở tầng 5 dãy C, cô cất điện thoại rồi nhấc gót đi về dãy nhà C. Đến dãy nhà C một cậu thanh niên mặc áo caro cầm một bông hoa cẩm tú cầu đưa đến trước mặt cô nói

“Tặng chị”.

Lần này Sở Tâm Nhi không bất ngờ nữa, cô đưa tay cầm lấy bông hoa khẽ gật đầu cảm ơn. Cứ vậy cô đi lên một tầng lại có một sinh viên tặng cô một bông hoa cảnh tượng này thu hút rất nhiều người tò mò bây giờ phía sau cô không biết có bao nhiêu sinh viên đi theo để xem chuyện hay gì đang diễn ra.

Đến tầng 5 trên tay Sở Tâm Nhi đã có 6 bông hoa cẩm tú cầu rồi, mắt thấy thư viện ở phía trước cô bước nhanh hơn về phía thư viện. Vừa bước chân vào trong liền bị cảnh tượng bên trong làm cho dừng bước, ánh mắt ngạc nhiên dần dần thay đổi thành cảm động.

Hạ Minh đi đến trước mặt cô cầm một bông hoa cẩm tú cầu đặt vào lòng cô rồi dặt tay cô vào trong thư viện. Tất cả các giá sách ở trong thư viện mỗi ngăn đều là một bông hoa cẩm tú cầu - loài hoa mà cô yêu

thích nhất, còn trước mặt không biết là bao nhiêu bông hoa cẩm tú cầu xếp thành một hình trái tim vô cùng lớn anh dẫn cô bước vào hình trái tim ấy khẽ nói

“Em có nhớ không thư viện này là nơi anh tỏ tình với em”.

Sở Tâm Nhi gật đầu, sao cô có thể quên được chứ ngày đó tại thư viện này anh nói với cô “Chúng ta biến tin đồn thành sự thật đi” rồi dẫn cô đến cửa hàng hoa cách cổng trường không xa mua tặng cô một bông hoa cẩm tú cầu.

Ngày đó, là ngày tình yêu của họ bắt đầu.

“Còn 7 bông hoa trên tay em là tượng trưng cho 7 năm chúng ta rời xa nhau. Những ngày tháng đó đối với cả anh và em dù là đau lòng hay mệt mỏi nhưng chúng chỉ làm tình yêu của chúng ta thêm vững mạnh mà thôi.”.

Hạ Minh nhìn cô đầy yêu thương nói. Anh lấy trong túi quần ra một chiếc hộp rồi quỳ một chân xuống đầy chân thành nói

“Tâm Nhi, làm vợ anh nhé”.

Sở Tâm Nhi như vỡ òa trong hạnh phúc. Những giọt nước mắt rơi xuống gương mặt xinh đẹp, cô không ngờ tới hôm nay anh dẫn mình tới đây để nói ra những lời này liền nhất thời không biết làm gì cả mãi cho đến khi những sinh viên ngoài kia đang xem chuyện hay nói to “Mau đồng ý đi” thì Sở Tâm Nhi mới đưa tay ra khẽ gật đầu

“Em đồng ý”

Hạ Minh đeo nhẫn vào tay cô rồi đứng lên dịu dàng giúp cô lau đi những giọt nước mắt bên má. Anh nhìn bộ dạng mím Ứt của cô liền bật cười

“Xem kìa, có phải bị anh làm cho cảm động đến ngốc luôn rồi?”

Sở Tâm Nhi bị câu hỏi của anh làm cho bật cười, cô ôm lấy anh rồi lau sạch nước mắt nước mũi của mình vào áo sơ mi của anh nũng nịu nói

“Hạ Minh, hôm nay là ngày em thấy hạnh phúc nhất”.

“Sau này anh sẽ làm em hạnh phúc hơn nữa”.

Anh dang tay ôm chặt cô vào lòng, mặc kệ những con người đang đứng ngoài kia, mặc kệ những lời nói ngưỡng mộ của họ hai người như chìm vào một thế giới chỉ có anh và cô thôi, thế giới hạnh phúc của anh và cô.

Mọi người đọc chương này tha hồ mà gato nhá. Nhưng xin nhắc chị em tình tiết này chỉ có trong tr và là hư cấu mong các chị em đừng áp dụng vào đời thật nhá:))))

94. Chương 94: Cũng Thật Lớn Đi

Hạ Minh và Sở Tâm Nhi rời khỏi đại học A không về nhà ngay mà hai người đến trung tâm thương mại nắm tay nhau đi vào mua đồ. Sở Tâm Nhi vẫn còn không tin những gì xảy ra buổi sáng là sự thật cứ một lúc lại hỏi anh

“Tiểu Minh Minh, em không nằm mơ chứ?”

“Là thật đó, đồ ngốc”. Anh khẽ búng vào mũi cô đầy yêu chiều nói.

Không biết đây là lần thứ mấy anh trả lời cô nữa nhưng tâm trạng cô vẫn như lần đầu vậy, vừa vui mừng lại có chút hoài nghi đây không phải thật. Hai người đi đến gian hàng túi xách liền dừng lại, Sở Tâm Nhi đi quanh cửa hàng một lượt cuối cùng dừng lại ở chiếc túi Hermes.

Nhân viên tinh mắt nhận ra Sở Tâm Nhi một thân đồ hiệu liền đi tới nhiệt tình giới thiệu

“Chị thật có mắt nhìn đó, chiếc túi Hermes Kelly này là mẫu mới nhất của cửa hàng em đó. Chị có muốn đeo thử không ạ, nhất định sẽ rất hợp với chị”

Sở Tâm Nhi muốn mở miệng từ chối nhưng Hạ Minh ở phía sau đã lên tiếng trước

“Lấy cái túi đó cho cô ấy thử đi”.

“Không cần đâu...”

Sở Tâm Nhi chưa nói hết câu nhân viên đã đưa chiếc túi cho cô với vẻ mặt đầy nhiệt tình.

Hết cách cô đành cầm lấy chiếc túi từ tay nhân viên đi về phía gương đeo thử, giây phút nhìn mình trong gương cô như nhìn thấy Sở Tâm Nhi của 7 năm trước yêu thích mua sắm yêu thích tiêu tiền..

“Lấy nó đi”.

Hạ Minh nhìn thấy sự yêu thích trong mắt cô liền nhẹ nhàng nói ra ba chữ. Chỉ cần là thứ cô thích, anh sẽ không tiếc mọi thứ mua về cho cô. Hạ Minh của ngày trước không làm được nhưng Hạ Minh của bây giờ thì khác.

Nhân viên nghe thấy anh nói vậy liền vô cùng vui vẻ cầm lấy thẻ của anh đi thanh toán. Khi đưa hóa đơn nhân viên còn rất biết lấy lòng anh

“Hai người thật là xứng đôi, thật ngưỡng mộ”.

Quả nhiên Hạ Minh sau khi nghe thấy câu nói này của nhân viên tâm trạng liền trở nên tốt hơn, anh khẽ gật đầu đưa cho nhân viên 2 tờ 500.000

“Cho cô”.

Hai người rời khỏi cửa hàng với sự nhiệt tình của nhân viên, Sở Tâm Nhi nhìn chiếc túi được gói cẩn thận mà Hạ Minh xách trên tay không khỏi cảm thấy quá hoang phí. Lúc thanh toán cô có nhìn qua hóa đơn giá của chiếc túi này không hề rẻ lên tới 19.500 USA.

“Anh không cần phải bỏ ra nhiều tiền như vậy, rất hoang phí”.

“Không phí, là thứ em thích mà”. Hạ Minh lắc đầu nói.

Lưu Hà kéo vali về đến nhà liền mệt đến thở không ra hơi, tối hôm qua cô bay sang Paris để kịp sáng nay có buổi họp báo. Kết thúc buổi họp báo đã là 10h sáng, cô về đến khách sạn tắm rửa rồi ăn trưa lại tiếp tục bay trở về ngôi hơn 10 tiếng trên máy bay cả người cô liền trở nên nhức mỏi.

Vốn là Tề Hạo đến đón cô nhưng anh lại phải đột xuất đi gặp khách hàng nên đành phải nhờ thư ký đến đón. Lưu Hà nằm trên giường liền cảm thấy khó chịu cô ngồi dậy dứt khoát tháo bỏ áo lót trên người không chút suy nghĩ ném xuống cuối giường rồi nằm xuống chìm vào giấc ngủ.

Đang ngủ cô bỗng thấy mùi thức ăn vì vậy bụng cô liền không chút xấu hổ kêu lên thành tiếng. Cuối cùng Lưu Hà bị cơn đói đánh thức, cô vừa mở mắt ra thì giật mình hét lên

“AAAAAA...”

Tề Hạo đang cúi sát mặt vào mặt cô bị tiếng hét của cô làm cho giật mình, anh lùi lại mấy bước đưa tay lên xoa xoa lỗ tai đáng thương của mình

“Em hét cái gì vậy? Làm anh giật cả mình”.

Lưu Hà ngồi bật dậy đưa tay ra nắm lấy mái tóc màu nâu của anh đầy bực bội

“Anh bị bệnh à? Muốn làm em giật mình chết sao? Anh thử mở mắt ra nhìn thấy một cái đùi gà treo lủng lẳng trước mặt xem anh có sợ không?”

“Đau...đau anh...A...”

Tề Hạo đưa tay lên nắm lấy bàn tay đang túm chặt lấy mái tóc của mình ra.

Lưu Hà nhìn vẻ mặt nhăn nhó của anh liền bực tức hất tay ra lại nhìn thấy tay kia của anh đang cầm đùi gà rán liền đưa tay ra giật lấy không chút khách khí cho lên miệng cắn.

Tề Hạo giải thoát được mái tóc của mình liền đi tới bàn trang điểm của cô chỉnh lại tóc, vừa làm vừa nói

“Anh sợ em đói nên mua gà rán đến cho em, vậy mà em còn đối xử với anh như vậy. Thật thô bạo”

Lưu Hà cắn đùi gà vẫn không quên tặng cho anh một ánh mắt đầy tức giận, Tề Hạo nhìn thấy đành ngậm miệng.

Anh xoay người bước đến chỗ cô thì cảm giác mình vừa dẫm vào một thứ gì liền cúi xuống nhặt lên. Tề Hạo cầm lên là chiếc áo lót mà Lưu Hà ném xuống lúc ngủ, nhìn chiếc áo lót ren màu đen trên tay vẻ mặt anh đỏ dần đưa đến trước mặt cô

“Của em à?”

“Khụ khụ...” Lưu Hà đang nhai thịt gà nhìn thấy áo lót của mình trên tay anh liền không chút nghĩ ngợi nuốt xuống.

Không biết có phải thịt gà mắc ở cổ làm cô bị nghẹn đến đỏ mặt hay vì xấu hổ nữa cô đứng bật dậy giật lấy chiếc áo lót trước mặt lấp bấp nói

“Không...không phải của em thì...thì của anh à?”

Tề Hạo bị cô mắng cũng không nói gì anh nhìn chiếc áo lót trong tay cô nghĩ thầm

“Trời ạ. Size 36, cũng thật lớn đi”

Các chị em có thấy cặp này cute không? Mà sao dạo này các chị em ít cmt ủng hộ thế, buồn quá à:(:(

95. Chương 95: Độc Nhất Vô Nhị

Hoan ái qua đi Hạ Minh ôm chặt Sở Tâm Nhi vào lòng anh đặt cằm lên đỉnh đầu cô dịu dàng nói

“Tâm Nhi, anh đã xem lịch rồi 17 tháng 7 là ngày tốt chúng ta sẽ tổ chức hôn lễ vào hôm đó. Được không?”

“Chỉ cần chú rể là anh ngày nào em cũng đồng ý hết”. Sở Tâm Nhi vòng tay ôm lấy anh cái đầu nhỏ nhắn dụi dụi trước ngực anh nũng nịu nói.

Hạ Minh bật cười trước hành động trẻ con này của cô khẽ đưa tay xoa đầu cô trêu chọc

“Anh đang nghĩ mình có nên đào hôn không?”

“Anh dám hả?”

Sở Tâm Nhi nghe thấy hai chữ “đào hôn” liền tức giận cô mở to đôi mắt không chút khách khí trừng anh một cái.

Nhìn con mèo nhỏ trong lòng tức giận anh yêu chiều đưa tay xoa đầu cô tiếng cười trầm thấp phát ra. Khi ánh mắt anh nhìn thấy bờ vai trắng mịn cùng với bầu ngực nhấp nhô lộ ra khỏi chăn của Sở Tâm Nhi ánh mắt liền tối lại cảm giác khô nóng quen thuộc dâng lên.

Sở Tâm Nhi tựa quây trong chăn cảm giác có thứ gì đó nóng hổi chạm vào đùi mình cô liền đưa tay xuống muốn đẩy ra nào ngờ lại nắm chặt lấy “người anh em” của Hạ Minh. Đôi mắt đen lầy khề ngược lên nhìn anh nhất thời hai má nóng bừng muốn buông ra nhưng đã muộn Hạ Minh lật người nằm lên người cô ngậm lấy một bên ngực của cô vào miệng.

“Aaa...Đừng...em mệt lắm...”

“Em chỉ cần nằm yên hưởng thụ là được rồi còn chuyện vận động cứ giao cho anh”.

Cô không ngờ rằng một người luôn nghiêm túc như Hạ Minh lại có thể nói ra những lời này vừa muốn mở miệng nói lại liền bị đôi môi của anh chặn lại, như vậy Sở Tâm Nhi chỉ có thể mặc anh muốn làm gì thì làm.

Lý Tịnh đang trong thời kỳ thai nghén nên tâm trạng đặc biệt không vui nhìn cái gì cũng cảm giác không vừa mắt. Lúc này cô đang nằm trên sofa xem bộ phim Hàn Quốc lãng mạn thì thấy Trần Đông từ trong bếp đi ra cô ngồi dậy nhìn anh

“Đi đâu đấy?”

“Anh xuống dưới mua nước tương”. Trần Đông xỏ giày vào muốn đi mở cửa đi ra.

Lý Tịnh thấy anh muốn ra ngoài nhất thời liền nổi nóng cô nhìn anh lớn tiếng

“Không có mua gì hết, anh muốn trốn tôi xuống dưới nhà làm gì hả?”

Thấy vợ nổi nóng anh liền nhanh chóng bỏ giày ra đi đến chỗ cô gật gù

“Được, được. Anh không đi nữa là được chứ gì, em đừng nổi nóng sẽ không tốt cho con đâu”.

Đang dỗ dành vợ thì tiếng chuông cửa vang lên anh khẽ vỗ vai cô nhỏ nhẹ “Anh đi mở cửa” Trần Đông mở cửa ra thấy trước mặt là Lưu Hà và Sở Tâm Nhi liền vui vẻ mời hai người vào nhà.

Sở Tâm Nhi khẽ gật đầu chào hỏi Trần Đông rồi đi đến chỗ Lý Tịnh thấy cô mặt mày cau có liền buồn cười

“Sao vậy? Sao mặt lại nhăn như khỉ thế?”

Lý Tịnh nhìn thấy hai người liền vui vẻ cô quay sang nhìn chồng phất tay “Không phải anh muốn đi mua nước tương sao? Mau đi đi”.

Trần Đông như được đặc xá anh khẽ hôn lên má cô một cái thay giày đi nhanh ra khỏi nhà, hàng ngày anh phải dỗ ngọt Lý Tịnh chịu đựng tính khí thất thường của cô anh sắp bị ngạt thở đến nơi rồi.

Lý Tịnh ngồi trên sofa nhìn hai người thở dài than vãn

“Mình cũng không biết làm sao nữa, chỉ cần anh ấy đi ra khỏi nhà mình liền cảm thấy khó chịu lúc nào cũng có thể nói nóng”.

Lưu Hà lấy cam trong túi ra vừa cắt thành miếng vừa lắc đầu thở dài

“Tâm lý của phụ nữ mang thai thôi, không cần lo lắng”.

Ba người ngồi nói chuyện cả buổi Sở Tâm Nhi mới nhẹ giọng nói “Mình với Hạ Minh sắp kết hôn rồi”.

“Thật sao? Tốt quá, hai người cuối cùng cũng đi đến ngày hôm nay”. Lý Tịnh bóc miếng cam cho vào miệng nói một câu chân thành.

“Nhưng mình thật sự muốn sinh cho anh ấy một đứa con. Các cậu không nhìn thấy ánh mắt khao khát được làm bố của anh ấy mãnh liệt thế nào đâu dù anh ấy không nói ra nhưng mình có thể hiểu. Chỉ cần nhìn thấy đứa trẻ anh ấy thường vô thức nhìn theo nó cả buổi...mình...”

Sở Tâm Nhi nói ra nỗi lòng của mình. Ngày cưới càng đến gần tâm trạng cô lại cảm thấy bất an, vừa vui mừng chờ đợi vừa lo lắng sợ hãi.

“Con cái là lộc trời cho, không thể cưỡng cầu được. Cậu chỉ cần sống thật tốt, thật vui vẻ là được”

Lưu Hà an ủi Sở Tâm Nhi, cô thật sự không thể hiểu nổi tại sao cậu ấy cứ mãi trăn trở về vấn đề này.

Đến chiều hai người mới từ nhà Lý Tịnh đi ra, Sở Tâm Nhi về đến nhà chị Lý nói anh từ lúc về đến giờ vẫn ở trong phòng sách không hề đi xuống. Cô dặn chị Lý pha cho anh tách trà để mình cầm lên cho anh, cô bưng tách trà bước vào phòng sách thấy anh đang ngồi trên bàn chăm chú tô tô vẽ vẽ liền tò mò

“Anh đang vẽ gì vậy?”

“Váy cưới”. Hạ Minh ngẩng đầu lên đầy dịu dàng nhìn cô. Anh đưa cho cô tờ giấy dịu dàng hỏi

“Em xem có thích không?”

Sở Tâm Nhi cầm lấy tờ giấy nhìn chiếc váy cưới được anh tỉ mỉ vẽ liền cảm thấy vui vẻ, cô cảm động gật đầu

“Thích. Rất thích”.

Hạ Minh đi tới vò mái tóc của cô một tay đưa lên bẹo má Sở Tâm Nhi yêu chiều nói

“Anh muốn tự tay vẽ váy cưới cho em, váy cưới của em phải là độc nhất vô nhị như vậy mới có ý nghĩa”.

Dừng một lúc lại nói ra những lời không nghiêm túc “Với cả...số đo ba vòng của em còn ai rõ hơn ngoài anh. Những kẻ khác muốn đo ư? Đừng có mơ!!!”

Sao dạo này lướt đọc ít thế nhỉ? Tội đau lòng quá mừ:(:(:(

96. Chương 96: Hôn Lễ Mơ Ước

Sở Tâm Nhi về căn hộ của mình đã được 3,4 ngày nhưng cô lại cảm giác xa lạ có lẽ ở nhà của Hạ Minh quá lâu đã tạo cho cô có cảm giác gần gũi. Ngày mai là ngày tổ chức hôn lễ nhưng cô vẫn không dám tin, tâm trạng Sở Tâm Nhi hồi hộp đi đi lại lại quanh nhà.

“Con làm mẹ hoa hết cả mắt, ngồi xuống đi”.

Nhược Lan thấy cô như vậy cuối cùng cũng lên tiếng. Vì hôn lễ của con gái ngày mai bà đã được Lâm Tuyết cho phép ra viện 1 tuần để chuẩn bị, bà ngồi trên sofa thấy con gái lo lắng không yên trong lòng cũng sốt ruột không kém.

“Mẹ, con thật sự hồi hộp muốn chết”.

Sở Tâm Nhi ngồi xuống sofa làu bàu. Đã 10h đêm rồi mà cô không hề có cảm giác buồn ngủ, cô thật sự không muốn trở thành cô dâu gấu trúc đâu!!!!

Vừa nói dứt lời điện thoại trên bàn liền reo lên, nhìn thấy tên Hạ Minh cô vội vàng bắt máy

“Tiểu Minh Minh, em không ngủ được”

Đầu dây bên kia vang lên tiếng cười trầm thấp của Hạ Minh, anh cố nín cười dỗ dành cô

“Không có gì phải lo lắng hết. Bây giờ em chỉ cần ngủ một giấc thật ngon là được rồi, mọi chuyện cứ để anh lo”

Sở Tâm Nhi nghe anh nói vậy nhưng vẫn không hết lo lắng, cô chau mày lẩm bẩm “Nhưng người ta thật sự không buồn ngủ mà”.

“Vậy em mở video đi, anh sẽ nói chuyện đến khi nào em ngủ thì thôi”.

Sở Tâm Nhi khẽ ừ một tiếng, cô dùng khẩu hình nói với Nhược Lan ba chữ “Con lên phòng” rồi chạy về phòng ngủ đóng cửa lại. Nằm trên giường cô mở video nhìn thấy gương mặt tuần tú của anh liền vui vẻ

“Anh không buồn ngủ sao?”

“Đợi em ngủ rồi anh mới ngủ” Hạ Minh cười nói.

Cứ thế hai người nói chuyện một lúc lâu đến khi hai mắt Sở Tâm Nhi không thể mở ra được nữa mới thôi. Hạ Minh nhìn qua màn hình thấy cô đã say giấc mới tắt điện thoại, đêm nay anh cũng hồi hộp đến mất ngủ.

Sáng hôm sau Hạ Minh đến sớm đưa Sở Tâm Nhi với Nhược Lan đến khách sạn, ba người bước vào phòng trang điểm Hạ Minh nhìn chuyên gia do anh mời đến lịch sự chào hỏi

“Đêm qua anh ngủ ngon chứ?”

Chuyên gia trang điểm gật đầu nói “Rất tốt, cảm ơn anh”.

“Hãy làm cho cô ấy trở thành cô dâu xinh đẹp nhất được chứ?” Hạ Minh vỗ vai chuyên gia hỏi một câu.

“Tất nhiên là được rồi”.

Sau hơn hai giờ trang điểm Sở Tâm Nhi mới đi sang phòng chờ của cô dâu, Hạ Minh đã ngồi đợi từ lâu giây phút anh ngẩng đầu lên liền nhìn cô đến ngây người.

Chiếc váy cưới trệt vai khéo léo khoe ra xương quai xanh gợi cảm của cô, phần lưng váy khoét sâu xuống khoe trọn sống lưng trắng tuyết. Phần đuôi váy xòe ra như công chúa mái tóc được thả xuống che đi sống lưng làm nó như ẩn như hiện, một bông hoa lan cắm trên tai cô làm Sở Tâm Nhi càng thêm xinh đẹp.

Hạ Minh đặt tờ báo trong tay xuống đi tới chỗ cô khẽ nói “Thật đẹp, em là cô dâu xinh đẹp nhất mà anh từng thấy”.

Sở Tâm Nhi khẽ cười, bó hoa trên tay cô là ba bông hoa cẩm tú cầu màu xanh buộc lại cô nhìn anh khẽ nói “Thật nhiều hoa cẩm tú cầu, thật đẹp”.

“Không đẹp bằng em được”.

Hạ Minh cúi người muốn đặt một nụ hôn lên môi cô thì không biết từ đâu đến xuất hiện mấy chiếc bóng đèn.

“Tâm Nhi, bọn mình đến rồi”.

Lý Tịnh đẩy cửa ra thấy hai người đang chuẩn bị hôn nhau liền nhất thời ngây người, đến lúc nhìn thấy ánh mắt đầy ai oán của Hạ Minh cô mới hoảng sợ rụt cổ lại.

Trần Đông đưa tay ôm vợ vào lòng lên tiếng “Cậu đừng có dọa vợ tôi chứ?”

Hạ Minh hậm hực buông Sở Tâm Nhi ra nói với cô “Em ở lại với họ, anh ra ngoài đợi”.

Đến khi trong phòng chỉ còn lại Sở Tâm Nhi, Lưu Hà và Lý Tịnh ba người mới ồn ào nói chuyện.

Lưu Hà ngồi xuống ghé nhìn Sở Tâm Nhi nói “Hôm nay cậu thật đẹp”.

Ba người đang nói chuyện thì có tiếng gõ cửa, Lý Tịnh mở cửa ra thì thấy Diệu Thiên đứng bên ngoài. Diệu Thiên bước vào phòng đi đến chỗ Sở Tâm Nhi thì bị Lưu Hà ngăn lại

“Chị muốn làm gì hả?”

“Tôi đã là vợ của Đường Phong rồi, còn có thể làm gì được nữa?”. Diệu Thiên nhàn nhạt lên tiếng.

Lưu Hà nghe vậy do dự một lúc rồi mới lùi ra, Diệu Thiên đứng trước mặt Sở Tâm Nhi khẽ nói “Hôm nay cô rất đẹp”

“Cảm ơn chị”. Sở Tâm Nhi khẽ nói.

“Cuối cùng hai người cũng đi đến ngày hôm nay dù cho tôi có ở giữa làm bao nhiêu trò đi chăng nữa. Tôi thật sự không cam tâm nhưng...không cam tâm thì sao chứ? Hạ Minh vẫn chọn cô. Tôi vốn nghĩ rằng sẽ phải gả cho anh ấy bằng được nhưng cuối cùng lại chọn Đường Phong...Bởi vì...tôi thật sự mệt mỏi khi cứ mãi chạy theo anh ấy...”

Sở Tâm Nhi nghe những lời này của Diệu Thiên cô thật sự không biết nói gì. Đứng trước mặt cô lúc này không phải là Diệu Thiên mạnh mẽ, quyết đoán mà cô từng biết hóa ra...hóa ra chị ấy còn có một mặt yếu đuối như vậy.

Nói ra hết những gì mình chôn cất trong lòng Diệu Thiên cảm thấy vô cùng thoải mái, cô cầm lấy túi xách khẽ nói “Chúc hai người hạnh phúc” rồi bước đi.

Đến cửa phòng thì Sở Tâm Nhi mới lên tiếng

“Xin lỗi. Ngoài hai chữ này ra tôi không biết phải nói gì hơn nhưng Đường Phong là một người đàn ông tốt, anh ấy nhất định sẽ đối xử tốt với chị”.

Diệu Thiên đưa tay lau đi giọt nước mắt rơi bên má không nói gì mở cửa đi ra ngoài.

Có lẽ...cô nên thử yêu Đường Phong...

Đến lúc hôn lễ bắt đầu Sở Tâm Nhi được mẹ dẫn lên lễ đường, dọc hai bên lễ đường là những bông hoa cắm tú cầu rực rỡ khoe sắc. Hai bé gái xinh đẹp đi đằng trước phù dâu đang tung những cánh hoa hồng Sở Tâm Nhi thật sự vô cùng xúc động.

Giây phút Nhược Lan đặt tay cô vào tay Hạ Minh nước mắt cô cuối cùng cũng rơi xuống, cô cuối cùng cũng có thể kết hôn với anh rồi. Hạ Minh thấy cô khóc liền lặng lẽ giúp cô lau nước mắt anh khẽ búng mũi cô trêu chọc

“Tâm Nhi, đừng khóc. Anh ở đây, không chạy trốn đâu mà sợ”.

Sở Tâm Nhi bật cười trước câu nói của anh. Hai người dưới sự chúc phúc của mọi người trao nhẫn cưới đọc lời thề, có một vị khách nào đó lớn tiếng nói “Hôn nhau đi”.

Một người nói, hai người nói, ba người nói cuối cùng tất cả mọi người đều vỗ tay giục hai người hôn nhau. Hạ Minh đưa tay nâng mặt cô lên đặt lên môi cô một nụ hôn đầy dịu dàng, Sở Tâm Nhi tưởng chừng như không thở nổi thì anh mới buông cô ra.

Tan tiệc những cô gái chưa kết hôn xếp thành hàng dài đứng phía sau cô đợi bắt hoa cưới, Sở Tâm Nhi quay lưng lại với mọi người đếm đến 3 rồi tung bó hoa các cô gái phía sau tranh nhau cướp.

Đến khi Sở Tâm Nhi quay lại bó hoa cô vừa ném nằm gọn trong tay Lưu Hà, cô chỉ tay về phía Lưu Hà

“Cậu bắt được hoa của mình có nghĩa là cô dâu tiếp theo sẽ là cậu”.

Lưu Hà nhìn bó hoa trong tay rồi nhìn Tề Hạo nhận thấy nụ cười ảm áp của anh cũng khẽ mỉm cười.

Hạ Minh đi đến ôm Sở Tâm Nhi vào lòng khẽ nói “Bà xã”.

Sở Tâm Nhi vòng tay ôm lấy anh đáp lại “Ông xã”.

Đạo này mình trực bệnh viện nên chậm ra tr, mọi người thông cảm nhé.

97. Chương 97: Trăng Mật Ngọt Ngào

Lúc này Sở Tâm Nhi và Hạ Minh đang trên máy bay đi đến Na Uy để hưởng tuần trăng mật, Sở Tâm Nhi dựa đầu vào vai anh yên lặng ngủ.

Hạ Minh gọi tiếp viên hàng không cầm đến một chiếc chăn mỏng dịu dàng đắp lên người Sở Tâm Nhi, anh nhìn đôi môi hồng nhuận của cô cuối cùng không kìm được cúi người xuống đặt lên môi cô một nụ hôn.

Sở Tâm Nhi hồn nhiên liếm môi mà không hay biết người bên cạnh đang khổ sở thế nào trong việc đè nén dục vọng. Anh cầm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô đặt bên người lên dịu dàng đan nắm ngón tay của mình vào, trên tay cô là chiếc nhẫn cưới tinh xảo mặt trên của chiếc nhẫn là một viên kim cương màu hồng sáng lấp lánh.

Đến nơi Sở Tâm Nhi mới không tình nguyện thức dậy, cô dụi mắt khoác tay Hạ Minh đi ra khỏi đại sảnh sân bay.

Ngồi taxi 30” mới đến khách sạn Hạ Minh cất hành lý rồi chuẩn bị nước nóng cho Sở Tâm Nhi

“Anh mở nước rồi, em mau vào tắm đi”.

Sở Tâm Nhi khẽ “vâng” một tiếng rồi đi vào nhà tắm, hơn 20” sau cô từ phòng tắm đi ra thấy Hạ Minh đang ngồi trên sofa xem phim cô liền đi tới ôm lấy anh từ phía sau khẽ nói

“Chúng ta thật sự kết hôn rồi. Tiểu Minh Minh, em rất hạnh phúc”.

Hạ Minh bế cô ngồi lên đùi mình, anh hít lấy mùi sữa tắm trên người cô dịu dàng nói “Anh sẽ làm cho em hạnh phúc hơn nữa”.

Nhìn thấy vẻ mặt đầy yêu chiều của anh Sở Tâm Nhi mới đánh bạo nói ra suy nghĩ bấy lâu nay của mình

“Tiểu Minh Minh, chúng ta sinh em bé đi”.

Hạ Minh không ngờ cô sẽ nói như vậy, anh ngạc nhiên một hồi mới lấy lại vẻ bình tĩnh xoa đầu cô “Không vội, chúng ta còn trẻ mà”.

Trước khi kết hôn hai người đã đi gặp bác sĩ, tình trạng của Sở Tâm Nhi cũng không phải là tệ nhất. Bác sĩ điều trị có nói sau lần sảy thai trước, cổ tử cung của cô đã bị tổn thương mỏng hơn so với những người khác. Cô vẫn có thể có thai nhưng theo thời gian thai nhi lớn dần thì sẽ đè ép nên tử cung nhiều hơn vì vậy rất dễ dẫn đến tình trạng sảy thai hoặc chết lưu, bác sĩ khuyên cô điều trị một thời gian rồi hãy quyết định mang thai.

Nhìn thấy vẻ buồn bã trong mắt cô Hạ Minh liền cảm thấy đau lòng, anh ôm cô vào lòng thỏa thuận

“Đợi một thời gian nữa khi cơ thể em khỏe hơn chúng ta mới tính đến chuyện này, được không? Bây giờ chúng ta đã đến đây rồi, không phải nên thoải mái vui chơi sao?”

Sở Tâm Nhi nghe anh nói vậy mới gạt đầu đồng ý. Hai người ăn trưa xong liền đi ra khỏi khách sạn đến những nơi đẹp nhất của đất nước này. Sở Tâm Nhi và Hạ Minh ngồi xe lửa đi đến vịnh Flam, một trong những nơi đẹp nhất Na Uy.

Khoảng thời gian đẹp nhất ở đất nước này là từ tháng năm đến tháng chín. Sở Tâm Nhi đứng trước cảnh đẹp nơi đây thích thú reo lên

“Thật đẹp, những ngôi làng nhỏ nhắn, những con sông màu xanh ngọc...nơi đây là tiên cảnh sao?”

Hạ Minh ôm lấy eo cô đi về phía ngôi làng, Sở Tâm Nhi đội một chiếc mũ rộng vành màu trắng xinh đẹp khoe sắc dưới ánh nắng vàng cang khiến Hạ Minh say đắm. Anh nhìn vào gương mặt tươi cười vui vẻ của cô gạt đầu

“Đúng là rất đẹp”.

Ngôi làng tuyệt đẹp ẩn chứa những mái nhà be bé nép mình sau ngọn đồi xanh biếc. Những ngôi làng này rất ít dân cư, mọi sinh hoạt hàng ngày diễn ra một cách êm dịu như tách biệt ra với những ồn ào, tấp nập bên ngoài. Hai người đi dạo quanh những ngôi làng đến tối mịt mới trở về khách sạn.

Nằm trên chiếc giường mềm mại, Sở Tâm Nhi thỏa mãn buông một câu “Thật thoải mái, em không muốn trở về nữa”.

Tiếng cười trầm thấp của Hạ Minh vang lên trên đỉnh đầu, cô ngẩng lên ra vẻ tinh quái nói

“Cười gì chứ? Anh có tin em sẽ ăn thịt anh không?”

“Anh rất mong chờ em đến ăn thịt anh”.

Hạ Minh nhắm mắt lại bày ra bộ dạng cá nằm trên thớt khiến Sở Tâm Nhi cười khúc khích.

Lúc này cô như một nữ vương ham mê chinh phục mọi thứ ngồi trên người Hạ Minh, bàn tay nhỏ nhắn lột chiếc áo ngắn tay của anh ra vuốt ve cơ ngực săn chắc của anh “Thật cứng”.

“Còn có thứ cứng hơn nữa”.

Hạ Minh cầm tay cô đặt lên người anh em đã sớm ngẩng cao đầu của mình. Hai má Sở Tâm Nhi đỏ bừng nhưng lại không bỏ cuộc tiếp tục cởi khóa quần của Hạ Minh.

Đến lúc đối mặt với thứ cứng rắn đó của anh mặt cô đã đỏ tận mang tai rồi, Hạ Minh không nỡ thấy cô như vậy liền xoay người biến bị động thành chủ động nằm trên cô.

Anh đặt nụ hôn lên môi cô rồi dần dần đi xuống dưới đến bụng cô liền dừng lại. Nhìn gương mặt kiêu diễm của cô anh càng thêm hài lòng cuối cùng động thân nhanh chóng lấp đầy cô “A...”

Cả căn phòng đều nhuộm màu dục vọng, những tiếng rên rỉ đầy ngượng ngùng của người phụ nữ cùng với hơi thở nặng nhọc của người đàn ông rất lâu mới dừng lại.

Sau cơn kích tình Sở Tâm Nhi mệt đến thở không ra hơi nằm yên trên giường, Hạ Minh ngồi dậy lau sạch sẽ cho cô rồi mới nằm xuống ôm Sở Tâm Nhi chìm vào giấc ngủ.

Miêu tả cảnh ở Nauy chỉ là 1/10 so với sự thật mong các bạn thông cảm nhé

98. Chương 98: Nhất Định Phải Sinh Một Đứa

Kết thúc tuần trăng mật Hạ Minh và Sở Tâm Nhi lại quay trở về với những công việc bận rộn hàng ngày.

Hai người cùng đến công ty thu hút rất nhiều sự chú ý của mọi người, Hạ Minh xuống xe đi vòng sang bên kia mở cửa cho Sở Tâm Nhi

“Đến rồi”.

Sở Tâm Nhi khẽ “Vâng” một tiếng bước xuống xe. Có lẽ đang mãi cầm túi xách nên không để ý cô bước hụt chân loạng choạng suýt ngã nhưng may mắn Hạ Minh đứng cạnh nhanh tay đỡ lấy cơ thể nhỏ nhắn của cô.

Hành động này của hai người càng làm mọi người thêm ngưỡng mộ về hạnh phúc của hai người. Hạ Minh không kiêng dè gì ôm eo cô cùng bước vào công ty, lúc đi ngang qua nhân viên còn vui vẻ chào một tiếng

“Buổi sáng tốt lành”.

Những nhân viên được anh mở lời vàng ngọc nhất thời không tin vào tai mình, giám đốc thường ngày lạnh lùng nghiêm túc làm người khác không dám đến gần nay lại chủ động nói chuyện với họ.

Đều nói đàn ông khi kết hôn đều thay đổi, quả là không sai!!

Đến phòng làm việc Hạ Minh mới buông cô ra, anh đi đến bàn làm việc cầm ra một tập tài liệu khẽ nói

“Em đem đi photo thành 50 bản, lát nữa anh họp”.

“Được”. Sở Tâm Nhi đứng lên muốn rời đi nhưng lại bị một cánh tay kéo lại.

“Hôn tạm biệt nào”.

Hạ Minh nói dứt lời liền cúi xuống đặt một nụ hôn lên môi cô, qua khoảng 3” anh mới buông cô ra khẽ xoa đầu cô đầy yêu chiều

“Trưa nay có lẽ không ăn cơm với bà xã được rồi, thật đáng tiếc”.

Mặc dù đã là vợ chồng nhưng mỗi lần Hạ Minh nói hai tiếng “bà xã” là Sở Tâm Nhi lại ngượng ngùng đỏ bừng mặt, anh nhận thấy điều này lại càng thích trêu chọc cô hơn và lúc này cũng không ngoại lệ.

Sở Tâm Nhi chạm vào môi mình khẽ nói “Đáng ghét” rồi chạy nhanh ra ngoài.

Cô cầm tài liệu đi photo rồi đặt trên bàn làm việc của Hạ Minh, lúc này anh đang mải nói chuyện online với đối tác chỉ khẽ gật đầu một cái rồi tiếp tục.

Buổi chiều Sở Tâm Nhi có hẹn đi mua sắm với Lý Tịnh, hai người đi đến trung tâm thương mại vào cửa hàng đồ sơ sinh liền yêu thích nhìn không chớp mắt.

Lý Tịnh đang mang thai tháng thứ 4 bụng đã bắt đầu nhô lên một chút nên đi lại cũng vô cùng cẩn thận, Sở Tâm Nhi vuốt ve bụng của Lý Tịnh khẽ nói “Nó đã đạp chưa?”

“Mới có 4 tháng đang thành hình làm sao đã biết đạp được? Phải qua 2,3 tháng nữa...”

Lý Tịnh buồn cười với câu hỏi của Sở Tâm Nhi cô đặt tay lên bụng mình trả lời.

Sở Tâm Nhi xách giỏ đến chỗ để bao tay bao chân cho trẻ liền khẽ đưa tay chạm vào trên gương mặt lại thoáng qua một nỗi buồn, cô đặt chiếc bao tay vào lòng bàn tay tưởng tượng đây là một cánh tay của trẻ nhỏ trắng trẻo mập mạp liền vui vẻ mỉm cười.

Đến khi Lý Tịnh gọi thì cô mới để bao tay về chỗ cũ lúc rời đi vẫn ngoảnh lại nhìn với ánh mắt đầy lưu luyến.

Lúc rời khỏi trung tâm thương mại trong lòng Sở Tâm Nhi liền âm thầm hạ quyết định, cô nhất định phải sinh một đứa bé mặc kệ có ảnh hưởng đến sức khỏe hay không.

Hạ Minh chờ được, nhưng cô thì không!!!!

Cô không trở về công ty mà lái xe về nhà, vào trong nhà dặn chị Lý nấu cơm rồi chui lên phòng khóa trái cửa lại. Sở Tâm Nhi lục tung các ngăn kéo ra cuối cùng cũng tìm thấy nơi Hạ Minh để bao cao su, cô lấy kim chọc rách từng cái một rồi lặng lẽ đặt vào chỗ cũ.

Sở Tâm Nhi lấy trong túi xách ra một chiếc nến thơm đặt lên đầu giường, tối nay cô sẽ chủ động quyến rũ anh cùng với hương thơm của loại nến này Hạ Minh chắc chắn sẽ không thể cưỡng lại được.

Nghe thấy tiếng xe của Hạ Minh dưới nhà Sở Tâm Nhi nhanh tay đóng ngăn kéo lại rồi làm như không có chuyện gì lấy đồ đi vào phòng tắm.

Lưu Hà tỉnh dậy liền cảm thấy đầu đau kinh khủng, cô khẽ đưa tay lên xoa đầu nhủ thầm “Lần sau nhất định phải uống ít rượu thôi” lúc ngồi dậy thì thấy có một cánh tay đang đặt lên bụng mình liền gật mình hét lên

“Aaaa....” Cùng với tiếng hét Lưu Hà co chân đạp mạnh người bên cạnh xuống giường.

Đang say giấc liền bị tiếng hét inh tai nhức óc và cú đá “thần sầu” của Lưu Hà đánh thức Tề Hạo nhăn nhó ngồi dậy lau bầu “Hét cái gì mà hét, ngủ đi”

“Ngủ cái mẹ nhà anh!!!!”

Lưu Hà tức giận liền văng tục, cô cúi xuống nhìn mình trong chăn trần như nhộng ánh mắt lại quét đến Tề Hạo cũng không khác mình là mấy liền hiểu ra vấn đề. Hôm qua hai người đã say rượu rồi phát sinh quan hệ, cô ảo não nằm xuống giường.

Tề Hạo đứng lên thấy mình không mảnh vải che thân liền la lên thất thanh “Em...em đã làm gì anh?”

Lưu Hà bực không nói lên lời, đây không phải là câu mà cô nên nói sao?

Lại nhìn thấy Tề Hạo đang thần thờ ngồi dưới đất với vẻ mặt ai oán nhất thời nổi nóng cô ngồi dậy quần chân đi tới chỗ anh cầm lấy cái gối bên cạnh tức giận đánh vào đầu Tề Hạo

“Em làm gì anh? Mẹ nó, bây giờ anh dám hỏi em làm gì anh sao? Rửa tai mà nghe rõ đây, đêm qua là bà cô đây ”ăn” anh đó, nghe rõ chưa? Hả???”

Tề Hạo bị cô dùng gối đập chỉ biết ôm đầu kêu lên, cuối cùng cũng đợi đến lúc Lưu Hà đánh chán anh mới rón rén đi tới nhặt quần áo dưới đất lên mặc vào.

Lưu Hà đánh mệt rồi ném chiếc gối xuống giường đi vào nhà tắm vừa đi vừa lẩm bẩm

“Sao lại có thể đem lần đầu tiên của mình trao cho tên gốc này chứ? Thật hối hận!!!”

99. Chương 99: Mang Thai

Cuộc sống hôn nhân của Hạ Minh và Sở Tâm Nhi trôi qua vô cùng vui vẻ và hạnh phúc, cùng nhau thức dậy cùng nhau đi làm và cùng nhau trở về nhà chỉ là những việc đơn giản nhưng lại rất quan trọng.

Thời tiết tháng 10 đã bớt đi cái nắng chói chang oi ả của những ngày hè nóng bức Sở Tâm Nhi ngồi ở phòng khách vừa xem phim vừa ăn vặt. Hạ Minh từ trong bếp đi ra trên tay cầm một bát súp cua đặt trước bàn

“Anh vừa nấu xong, mau ăn đi cho nóng”.

Sở Tâm Nhi ngồi thẳng dậy cầm bát lên vừa ngửi thấy mùi cua liền vội đặt chiếc bát xuống bàn bịt miệng chạy vào nhà vệ sinh. Hạ Minh thấy vậy cũng vội chạy theo cô với vẻ mặt lo lắng, đến cửa nhà vệ sinh thì thấy cô đang cúi gập người nôn khan

“Sao vậy? Có cần đến bệnh viện không?”

Sở Tâm Nhi vừa vặn nước súc miệng vừa quơ quơ tay ra vẻ không cần, tắt nước cô đi đến chỗ anh nói

“Không cần, chắc tại dạ dày không tốt thôi”.

Hạ Minh nghe cô nói vậy cũng yên tâm hơn phần nào, anh ôm eo cô đi về sofa ngồi xuống hai tay đưa lên nhẹ nhàng bóp vai giúp Sở Tâm Nhi thư giãn

“Nếu ngày mai còn như vậy nhất định phải đi bác sĩ đấy”

“Vâng”. Sở Tâm Nhi đưa tay cầm miếng xoài trên đĩa cắn một miếng ra vẻ rất ngon miệng.

Hôm nay là ngày nghỉ hai người đều không cần đến công ty mà ở nhà hưởng thụ không gian ấm áp dành cho hai người. Hạ Minh nhìn cô ăn rất ngon miệng liền hỏi “Xoài ngon thế sao?”

“Tất nhiên. Anh có muốn ăn thử không?”

Sở Tâm Nhi gặt đầu cái rụp rồi đưa miếng xoài trên tay đến miệng anh. Hạ Minh liền há miệng cắn một miếng lập tức liền nhăn mặt kêu lên

“Chua như vậy mà em cũng ăn được sao?”

“Em có thấy chua đâu? Rất ngon là khác”.

Sở Tâm Nhi không cho là đúng cái lại. Lúc này chị Lý từ trong bếp cầm cốc sữa đi ra đặt lên bàn cho cô, Sở Tâm Nhi cầm cốc sữa uống một ngụm liền đặt xuống ôm miệng

“Mấy hôm nay sao vậy? Sữa uống vào thật buồn nôn”.

Hạ Minh khó hiểu nhìn cô rồi hỏi chị Lý “Có phải chị mua phải sữa hết hạn sử dụng không?”

Chị Lý vội xua tay “Không đâu. Mỗi lần tôi đi mua đều xem rất kỹ hạn sử dụng, sữa của tiểu thư đều là mới nhất mà. Mấy hôm nay tôi thấy tiểu thư rất lạ, hề ngửi thấy mùi tanh liền chạy vào nhà vệ sinh nôn khan lại rất thích ăn chua ngủ cũng nhiều hơn bình thường nữa. Hay là...”

“Hay là cái gì?” Hạ Minh sốt ruột hỏi.

“Hay là tiểu thư mang thai? Biểu hiện này rất giống với phụ nữ mang thai mà, tôi đã sinh ba đứa con rồi không thể lầm được...”

Chị Lý quả quyết nói. Những biểu hiện này của tiểu thư chắc chắn là đang trong thời kỳ thai nghén rồi!!!

Hạ Minh nghe chị Lý nói vậy liền đưa Sở Tâm Nhi lên phòng thay quần áo tức tốc lái xe chở cô đến bệnh viện. Sau khi khám xong cầm kết quả xét nghiệm trên tay sắc mặt anh liền thay đổi không nói câu nào, về đến nhà liền đi ngay lên phòng ngủ.

Sở Tâm Nhi thấy vậy vội vàng thay giày rồi đi theo. Lên phòng thấy anh ngồi trên giường với vẻ mặt nghiêm túc làm cô cảm thấy mình đã phạm phải một lỗi lầm vô cùng to lớn

“Tiểu Minh Minh? Anh...không có gì để hỏi em sao?”

Hạ Minh lạnh lùng nhìn cô hỏi “Từ bao giờ?”

“Từ...từ...hai, ba tháng trước. Anh đừng giận, em sẽ không xảy ra chuyện đâu mà...”

Sở Tâm Nhi cúi mặt không dám nhìn thẳng vào mắt anh. Lúc này cô như đứa học trò không học bài đứng trước mặt thầy giáo vậy.

Cơn giận dữ của Hạ Minh cuối cùng cũng bộc phát, anh đứng lên nghiêm mặt trách móc cô

“Tại sao em không chịu bàn bạc với anh? Em có biết bây giờ mang thai sẽ rất nguy hiểm với em không? Nếu em mà xảy ra chuyện thì anh biết làm sao hả? Nếu em vì đứa bé này mà xảy ra chuyện thì anh thà cả đời không có con còn hơn!!!!”

Sở Tâm Nhi cắn môi, đôi mắt cô long lanh nước nói ra những lời từ đáy lòng mình

“Vậy anh muốn em phải đợi đến bao giờ? Không phải anh cũng rất mong ước mình có một đứa con sao? Anh tưởng anh che giấu rất tốt à? Không hề!!!! Bây giờ rốt cuộc em cũng đã mang thai rồi vậy mà anh lại không hề vui mừng lấy một phút. Hạ Minh, tên khốn kiếp nhà anh muốn em tức chết sao?”

Sở Tâm Nhi vung tay đấm loạn xạ trước ngực anh. Hạ Minh sợ cô đau nên ngăn lại ôm cô vào lòng thở dài

“Anh tất nhiên là vui mừng nhưng anh lại rất lo lắng cho em. Tâm Nhi, anh sẽ chăm sóc em và con thật tốt”.

Một lúc sau Sở Tâm Nhi liền cảm thấy hối hận về quyết định của mình. Nhìn người nào đó đang ngồi trên sofa gọi điện cho từng người khoe khoang khiến cô thật hết nói nổi

“Trần Đông à, vợ tôi mang thai rồi. Bây giờ tôi có thể ngẩng cao mặt với cậu được rồi”

“Đường Phong à? Vợ tôi mang thai, cậu thật chậm chạp. Haha...”

Cuối cùng Sở Tâm Nhi không thể chịu được nữa ném chiếc gối về phía anh tức giận mắng “Anh điên sao? Có gì mà khoe khoang khắp nơi vậy?”

Hạ Minh tắt điện thoại cười hì hì ôm cô khẽ vỗ vai nịnh nọt

“Bà xã đại nhân, đừng nổi nóng. Anh không gọi nữa là được”

Sở Tâm Nhi khẽ hừ một tiếng. Cô đẩy anh ra chỉ vào trong bếp “Vào tủ lạnh lấy hoa quả ra làm hoa quả dầm sữa chua cho em, em muốn ăn”.

“Tuân lệnh”.

Hạ Minh đứng lên đi nhanh vào bếp lấy hoa quả ra làm hoa quả dầm cho cô. Sở Tâm Nhi nhìn dáng vẻ của anh liền bật cười, cô khẽ xoa bụng nói

“Con à, con phải thật khỏe mạnh mà lớn lên đây”.

100. Chương 100: Thai Nghén

Việc Sở Tâm Nhi mang thai đối với Hạ Minh mà nói là một việc vô cùng trọng đại, anh lên mạng tìm hiểu về những món ăn dinh dưỡng dành cho phụ nữ có thai cẩn thận in ra một bản rồi đưa cho chị Lý.

“Chị nấu theo thực đơn này”.

“Vâng”.

Chị Lý cầm lấy tờ thực đơn trong bụng nghĩ thầm, có phải là thiếu gia làm quá vấn đề không chỉ là mang thai thôi mà.

Sở Tâm Nhi đang cho hai con mèo béo ăn thấy anh bận rộn cả buổi liền thở dài, cô ngẩng đầu lên hỏi “Anh không đi làm sao?”.

“Lát nữa anh đi”.

Hạ Minh đi đến chỗ cô dịu dàng ôm cô từ đằng sau khẽ nói “Tâm Nhi, anh rất vui”.

Sở Tâm Nhi mỉm cười không nói gì. Cô mới mang thai ở tuần thứ 6 em bé trong bụng còn chưa thành hình nhưng cô cảm nhận được sự tồn tại của nó, bàn tay nhỏ nhắn đưa lên khẽ xoa bụng.

Mấy hôm nay tình trạng nôn nghén của Sở Tâm Nhi càng mạnh hơn, cứ ăn vào lại nôn ra cả người xanh xao làm người khác nhìn mà thấy xót xa

“Không được, phải đi bệnh viện thôi”.

Hạ Minh thấy cô không ăn được gì thì như ngồi trên đống lửa đứng ngồi không yên chứng kiến cô khổ sở vì nghén liền đề nghị đi đến bệnh viện. Sở Tâm Nhi đang cúi người nôn hết những gì còn trong dạ dày xưa tay, đến khi dạ dày dễ chịu hơn mới nói

“Không sao. Ai mang thai mà chẳng nghén chứ, hết 3 tháng là khỏi”.

“Còn tháng rưỡi nữa, em cứ như thế này anh làm sao mà yên tâm được. Đứa bé này thật hư, sau này khi ra đời anh nhất định sẽ đánh vào mông nó cho đến khi nở hoa mới thôi”.

Hạ Minh lo lắng nói, anh đưa cho cô cốc nước bưng bưng lửa giận nói.

Sở Tâm Nhi nghe anh nói vậy liền phì cười. Cô cầm lấy cốc nước uống hai ngụm liền nói: “Có ai làm bố như anh không? Thật bá đạo”.

Anh ôm cô lên phòng ngồi, từ khi phát hiện mang thai Sở Tâm Nhi liền nghỉ việc ở công ty ở nhà dưỡng thai. Suốt ngày ở trong nhà cũng buồn chán cô kéo kéo vạt áo anh lí nhí nói

“Tiểu Minh Minh, em muốn đi xem phim”.

“Không được. Rạp phim đông như vậy, lỡ người khác đụng trúng em thì sao?” Anh không suy nghĩ gì dứt khoát bác bỏ lời đề nghị của cô.

Sở Tâm Nhi nghe vậy liền bĩu môi, cô giận dỗi hất tay anh ra kéo chăn trùm kín người quay lưng về phía anh. Hạ Minh thấy hành động trẻ con này của cô liền cười, anh kéo chăn xuống hỏi

“Chùm kín như vậy có thở được không?”

“Kệ em”. Giọng nói giận dỗi của cô vang lên.

Hạ Minh kéo cô dậy ôm cô vào lòng thỏa hiệp “Được rồi, mặc đồ vào rồi đi”.

Ngay lập tức vẻ mặt buồn bã của cô biến mất thay vào đó là sự vui thích khi sắp được ra ngoài vui chơi. Nhanh như thổi Sở Tâm Nhi lấy bộ quần áo chạy vào nhà tắm một lúc sau cô đi ra trên mặt không giấu được sự phấn khích.

“Xong rồi, mau đi thôi”.

Hạ Minh tuân lệnh dắt cô xuống lầu lái xe đưa cô đến rạp chiếu phim. Ngồi trong rạp Sở Tâm Nhi vừa ăn bỏng vừa chăm chú xem bộ phim hài trên màn hình thỉnh thoảng lại khúc khích cười. Hạ Minh nhìn đôi

mắt khi cười của cô híp lại liền bật cười, không ngờ rằng cô nhóc này sắp làm mẹ rồi mà vẫn còn đáng yêu như thế.

Xem phim xong hai người đi mua sắm một vòng rồi mới trở về nhà, chắc là đi mệt nên Sở Tâm Nhi ăn một bát cơm với một con gà tần rồi mới lên giường đi ngủ. Hạ Minh thấy cô ăn được liền vui mừng cả buổi nhủ thầm phải chăm chỉ đưa cô ra ngoài chơi nhiều hơn tâm trạng tốt tất nhiên ăn sẽ ngon miệng hơn rồi.

Thoảng một cái đã sắp đến Tết dương lịch, Hạ Minh dành thời gian nghỉ Tết đưa Sở Tâm Nhi đi vào đảo Jeju chơi. Sở Tâm Nhi đã mang thai được 4 tháng rồi bụng cũng nhô lên một chút, cô mặc chiếc váy xuông màu đỏ đi bên Hạ Minh trông thật đẹp đôi.

Đảo Jeju như một viên ngọc quý của Hàn Quốc vậy, hòn đảo xinh đẹp này thu hút rất nhiều du khách từ khắp các nước. Hạ Minh đưa Sở Tâm Nhi đến thủy cung Aqua Planet cùng cô ngắm nhìn vẻ đẹp tuyệt mỹ nơi đây.

Sở Tâm Nhi thích thú nhìn những chú cá không biết tên bơi lội không rời mắt, cô dắt anh đi quanh thủy cung đến khi thấm mệt mới rời khỏi.

Về đến khách sạn Hạ Minh chuẩn bị nước tắm cho cô rồi giúp cô tắm rửa, Sở Tâm Nhi nằm trong bồn tắm hưởng thụ sự phục vụ của Hạ Minh than thở

“Mai là phải về rồi, thật chán”.

Tiếng cười trầm thấp của Hạ Minh từ đỉnh đầu vang lên, anh xoa bóp hai vai giúp cô bớt nhức mỏi nói “Đợi khi nào em sinh xong anh sẽ dẫn em đi chơi nhiều hơn, được không?”.

“Được”. Sở Tâm Nhi gật đầu đồng ý, dừng một chút dường như nhớ ra chuyện gì cô ngồi dậy

“Sang tuần là mẹ em ra viện rồi, em tính cho người dọn lại căn hộ bên kia sạch sẽ một chút, anh xem tìm người làm đi”.

Hạ Minh nghe cô nói vậy liền nói ra ý kiến của mình

“Hay là em đón mẹ về nhà ở đi, để mình còn tiện theo dõi tình hình sức khỏe của mẹ”.

“Được, vậy mai về em kêu chị Lý dọn căn phòng trên tầng 2 cho mẹ”.

Sở Tâm Nhi gật đầu nói, rồi lại nằm xuống để anh tiếp tục xoa bóp giúp mình.

101. Chương 101: Mập Lên Tốt Mà

Lưu Hà xách túi lớn túi bé từ xe xuống đứng trước cửa nhà Sở Tâm Nhi bấm chuông, rất nhanh chị Lý từ trong nhà chạy ra mở cửa. Khẽ gật đầu chào hỏi cô đi thẳng vào phòng khách gọi

“Tâm Nhi, xem mình mua gì đến cho cậu này”.

Sở Tâm Nhi đang vuốt ve bộ lông xám của Mon thấy Lưu Hà đến liền vui mừng đứng dậy kéo cô ấy ngồi xuống cạnh mình.

Lưu Hà đến mang theo rất nhiều đồ ăn vặt cho cô, Sở Tâm Nhi cầm hộp ô mai bóc ra cho vào miệng mình liền nhăn mặt

“Chua...”

Cô đẩy hộp ô mai lại để sang một bên cầm lấy gói bò khô lên bóc ra ăn mấy miếng thích thú nói

“Chỉ có cậu là hiểu mình, Hạ Minh không cho mình ăn mấy thứ này đâu trong khi mình thèm muốn chết”

Lưu Hà cho miếng bò khô vào miệng nháy mắt với Sở Tâm Nhi “Hôm nay chị đây sẽ cho cậu ăn thỏa thích thì thôi”.

Cả hai vừa ăn uống vừa buôn chuyện thì Nhược Lan từ trên gác đi xuống, bà nhìn Sở Tâm Nhi ăn mấy thứ này liền nhắc nhở

“Ăn ít thôi, cẩn thận đau bụng đấy”.

“Mẹ, mẹ đừng nói với anh ấy được không? Anh ấy mà biết con ăn mấy thứ này sẽ lải nhải cả ngày mất”.

Sở Tâm Nhi khoác tay bà không nghe. Nhược Lan thấy cô làm nũng cũng mềm lòng bà đứng lên đi vào bếp, đi được mấy bước liền quay lại nhắc

“Nhớ ăn ít thôi đó”.

“Vâng”. Sở Tâm Nhi gật đầu cái rụp.

Lưu Hà ở lại ăn tối xong mới trở về, Sở Tâm Nhi ăn no cảm thấy tức bụng liền dắt hai con mèo ra vườn đi dạo một vòng. Khi trở lại đúng lúc Hạ Minh vừa về, anh thay giày rồi đi tới hỏi cô hôm nay ăn có được không, có cảm thấy khó chịu ở đâu không?

Những câu này ngày nào Sở Tâm Nhi cũng nghe nhưng cô lại không hề cảm thấy phiền ngược lại rất kiên nhẫn trả lời anh từng câu một.

Thời gian trôi thật nhanh chỉ còn nửa tháng nữa là đến Tết âm lịch, bụng của Sở Tâm Nhi lại lớn hơn làm anh lại càng lo lắng hơn.

Em bé trong bụng cũng gần 6 tháng rồi, Hạ Minh cho người trang trí căn phòng dành cho trẻ nhỏ thật đẹp mắt chỉ còn hơn 3 tháng nữa ngôi nhà này sẽ có tiếng cười của trẻ thơ rồi.

Trái lại với sự háo hức mong chờ của anh Sở Tâm Nhi lại buồn bực nhìn mình trong gương rồi than ngắn thở dài. Từ lúc mang thai đến giờ cô đã tăng đến 8 cân rồi, thật là đáng buồn mà.

Hạ Minh thấy cô buồn bã vì tăng cân liền cười nói

“Không sao, mập lên mới tốt. Em mập lên vòng 1 cũng lớn hơn, anh thích”.

Một chiếc gối bay thẳng về phía anh, Hạ Minh nhanh nhẹn nghiêng người tránh đi. Sở Tâm Nhi nhìn gương mặt đỏ ửng của anh liền tức tới run người, cô hướng anh gào lên

“Anh muốn em trở thành lợn mới vừa lòng sao?”

Hạ Minh sợ cô tức giận hại thân liền ôm cô vào lòng dỗ dành “Anh sai, là anh sai”.

Sở Tâm Nhi tức giận cúi người cắn lên vai anh một phát thật mạnh mới chịu nhả ra. Hạ Minh đau đến run người cũng phải tươi cười dỗ ngọt cho tiểu tổ tông của mình.

Lý Tịnh sinh em bé vào ngày gần Tết, là một bé trai bụ bẫm khiến người khác nhìn là yêu thích muốn nựng. Sở Tâm Nhi xách bụng đến nhà Lý Tịnh chơi với em bé, nhìn Lý Tịnh đang pha sữa cho thằng bé cô lại gần bế lên

“Thằng bé trông đáng yêu quá, nhìn cái môi chúm chím kia”.

“Cậu cũng sắp được bế con rồi còn mong gì”. Lý Tịnh lại gần đón lấy con từ tay Sở Tâm Nhi rồi cho thằng bé uống sữa.

Sở Tâm Nhi thích thú cầm lấy bàn tay nhỏ xíu của nó hỏi “Đặt tên chưa?”

“Đặt rồi. Trần Mạnh, mình không mong gì cả chỉ mong nó thật khỏe mạnh mà trưởng thành thôi”.

Thằng bé uống hết sữa trong bình xong liền ngủ, lúc ngủ trông thật dễ thương.

Sở Tâm Nhi ngồi xuống sờ bụng khe nói

“Khỏe mạnh là tốt nhất. Đứa bé càng lớn thì mình càng thấp thỏm không yên chỉ sợ nếu xảy ra chuyện gì....”

“Đừng lo, cậu sẽ không có chuyện đâu”. Lý Tịnh vỗ vai cô nói.

Ngoài cửa vang lên tiếng nhập mật mã vào nhà, từ khi có con Trần Đông thường xuyên về sớm lúc này trên tay anh xách một đồng đồ vui vẻ nói

“Bà xã, anh mua cá chép về nấu cháo cho em. Em xem, con cá này rất tươi”.

Trần Đông giơ con cá lên cho vợ xem nhìn thấy Sở Tâm Nhi liền tươi cười nói “Mới đến sao? Nếu đến rồi thì ở lại ăn cơm đi”

“Không cần đâu, lát nữa Hạ Minh tới đón em rồi”. Sở Tâm Nhi lắc đầu từ chối.

Ngồi chơi thêm một lúc thì Hạ Minh đến đón cô về nhà, chị Lý đã chuẩn bị cơm nước xong xuôi chỉ chờ hai người về là ăn. Sở Tâm Nhi ngồi xuống thì chị Lý đem ra một bát cháo cá chép để trước mặt cô

“Cháo cá chép rất tốt cho phụ nữ có thai đấy tiểu thư, cô mau ăn đi cho nóng”.

“Tôi biết rồi”. Sở Tâm Nhi khẽ đáp lại.

Ăn cơm xong Hạ Minh lái xe đưa cô đến công viên dạo chơi một vòng, anh có đọc trên mạng đi bộ sẽ giúp dễ sinh hơn nên anh muốn cô đi bộ nhiều một chút.

Sở Tâm Nhi khoác tay anh đi dạo khắp công viên, nhìn những cặp trai gái yêu nhau nơi đây liền cảm thấy rất giống hai người thời đại học.

“A....đau quá...” Đang đi cô liền kêu lên đầy đau đớn bám chặt lấy anh để mình không ngã xuống.

“Sao vậy em?” Hạ Minh lo lắng vội hỏi, anh đỡ cô đến ghế đá ngồi xuống.

Sở Tâm Nhi bị chuột rút ở cổ chân, cô cố cử động nhưng càng thêm đau đớn. Hạ Minh ngồi xuống đặt chân cô lên đùi mình rồi nhẹ nhàng xoa bóp, qua khoảng 10” cơn đau mới hết.

Sở Tâm Nhi bỏ chân xuống khẽ nói “Hết rồi” Hạ Minh đi giày lại cho cô rồi ngồi bên cạnh cô ôm cô vào lòng thì thầm

“Tâm Nhi, để em chịu mệt mỏi rồi”.

“Đáng mà”. Cô ngả đầu vào vai anh đáp lại, đến bây giờ cô chưa bao giờ hối hận vì mang thai ngược lại cô cảm thấy vô cùng hạnh phúc khi mang trong mình đứa con của anh.

102. Chương 102: Thật Nhiều Đêm Giao Thừa Nữa

Ngày 30 Tết Hạ Minh về quê đón mẹ lên ở cùng với vợ chồng anh, bà Hạ dù không nỡ rời xa ngôi nhà mình đã sống hơn nửa đời nhưng cũng không muốn con trai buồn phiền lo lắng về mình nên nghe theo anh lên thành phố sống một thời gian.

Đến nhà đã là giữa trưa đúng lúc mọi người đang chuẩn bị dùng bữa, Sở Tâm Nhi thấy Hạ Minh xuống xe trước đi đến bên kia mở cửa cho bà Hạ cô cũng đi tới lễ phép chào hỏi

“Mẹ...mẹ đi đường có mệt không ạ? Chắc mẹ...mẹ cũng đói bụng rồi, mình vào ăn cơm thôi...”

Giọng nói của cô nhỏ như muỗi, vì lo lắng nên lời nói trở nên gấp gáp cô sợ bà không hài lòng liền cúi gằm mặt đứng lui ra phía sau.

Bà Hạ nhìn cái bụng nhô cao của cô cũng cảm thấy yên tâm phần nào, mặc dù bà không thích đứa con dâu này mấy nhưng suy cho cùng nó cũng là người phụ nữ mà con trai bà yêu thương lại còn đang mang trong bụng cháu của bà nữa nên bà Hạ cũng không làm khó cô chỉ nhẹ nhàng nói

“Ừ. Không cần phải lo lắng, ta cũng không muốn mang tiếng là một bà mẹ chồng độc ác”.

Hạ Minh đưa túi quần áo của mẹ cho chị Lý, dặn dò chị ấy quét dọn phòng sạch sẽ rồi đi tới ôm eo Sở Tâm Nhi vào bếp chuẩn bị ăn trưa.

Nhược Lan đang bận rộn sắp bát đĩa thấy bà Hạ đi tới muốn lên tiếng chào hỏi nhưng lại nhớ năm xưa mình đã có những lời nói và hành động không phải với bà Hạ liền lúng túng không biết nên mở lời thế nào.

Hạ Minh thấy bầu không khí ngưng ngừng bao trùm bàn ăn liền kéo mẹ ngồi xuống chỉ những món ăn tinh xảo trên bàn nói

“Mẹ xem, những món này đều là mẹ vợ con nấu đó. Mà toàn là những món mẹ thích thôi, mẹ nhất định phải ăn thật ngon miệng đây nhé”.

Bà Hạ nhìn một bàn đầy các món rồi nhìn Nhược Lan ngồi đối diện khẽ gật đầu

“Cảm ơn chị”.

Cơm trưa xong xuôi mọi người trong nhà bắt đầu trang trí cho ngôi nhà, Sở Tâm Nhi ngồi trên ghế vừa cắn hạt dẻ vừa nhìn mọi người bận rộn liền cảm thấy tay chân ngứa ngáy nhưng vừa đứng lên liền bị Hạ Minh tặng cho một ánh mắt “yêu thương” khiến cô lại ngồi xuống.

Chị Lý đã được Hạ Minh cho nghỉ từ sau bữa trưa nên lúc này trong nhà không có người ngoài, Hạ Minh bắc ghế đứng treo đèn lồng ở cửa còn bà Hạ đang dán hình ông thần tài lên cửa kính.

Ngồi một lúc Sở Tâm Nhi đứng lên ôm bụng đi vào bếp, cô nhìn mẹ đang nấu chè để cúng giao thừa liền than thở

“Ai cũng có việc để làm hết chỉ có mỗi con là rảnh rỗi thôi. Thật chán”

Nhược Lan nghe con gái than thở liền thở dài lắc đầu. Bà đặt tay lên bụng cô cười

“Con chỉ cần chăm sóc cháu ngoại của ta thật tốt là được rồi”

Lưu Hà mất cả buổi chiều mới trang trí xong cho ngôi nhà của mình, năm nay bố mẹ cô đi du lịch Châu Âu nên cô phải đón Tết một mình. Nằm trên sofa xem xong bộ phim mà mình yêu thích vì cảm thấy đói bụng nên cô đứng lên đi vào bếp mở tủ lạnh định nấu mì ăn cho no bụng thì chuông cửa reo lên.

Cô loẹt quẹt đôi dép đi ra mở cửa, Tề Hạo đứng bên ngoài hai tay xách rất nhiều đồ.

Cô mở to cửa để anh đi vào nhìn túi đồ lên tiếng “Anh mua gì mà nhiều vậy?”

“Đồ ăn a. Tối nay anh sẽ ở đây đón giao thừa với em”.

Tề Hạo đặt những túi trên tay lên bếp trả lời cô một cách tỉnh bơ. Anh đi tới ôm cô vào lòng khẽ nói

“Cảm động sao?”

“Cảm động gì chứ? Không hề”.

Lưu Hà lúc lắc cái đầu trả lời.

Anh đưa tay xoa đầu cô khẽ cười nói “Anh muốn hôn em”.

“Vậy còn chờ gì nữa, mau lại đây”.

Lưu Hà chun mũi nói. Ngay lập tức đôi môi anh đặt lên môi cô, nụ hôn bắt đầu đầy dịu dàng nhưng về sau liền trở nên mạnh bạo hơn, dồn dập hơn Lưu Hà vòng tay ôm lấy cổ anh cuồng nhiệt đáp lại.

Một lúc sau những âm thanh khiến người khác mặt đỏ tim đập vang lên khắp ngôi nhà.

23h50”

Tất cả mọi người đều ra vườn chuẩn bị đón giao thừa, Sở Tâm Nhi nín nọt mãi Hạ Minh mới đồng ý cho cô ra vườn xem pháo hoa.

Cô mặc trên người chiếc váy len dài tới bắp chân màu đỏ trước ngực có hình chú mèo thần tài ngộ nghĩnh là áo đôi với Hạ Minh. Cô ngẩng đầu thấy anh mặc chiếc áo len màu đỏ giống mình tâm tình lại vui hơn một chút.

24h.

Khi đồng hồ của thành phố vừa vang lên tiếng chuông thì tiếp đó là những chùm pháo hoa rực rỡ sắc màu được bắn lên bầu trời đêm. Hạ Minh sợ cô giật mình liền đưa tay bịt tai cô lại, anh đứng phía sau ôm trọn cô vào lòng như muốn bảo vệ.

Sở Tâm Nhi thích thú ngắm nhìn pháo hoa liền kích động đưa hai tay lên miệng tạo thành loa hét lớn

“Tiểu Minh Minh, năm mới vui vẻ. Mong cho chúng ta sẽ cùng nhau đón thật nhiều, thật nhiều đêm giao thừa nữa”.

Hạ Minh không ngờ cô lại hét lên liền ngậy người ra một lúc mới hiểu hết được những gì Sở Tâm Nhi nói liền bật cười, anh cúi xuống trao cho cô một nụ hôn thật sâu khẽ nói

“Năm mới vui vẻ. Chúng ta sẽ đón thật nhiều, thật nhiều đêm giao thừa nữa”.

Bà Hạ và Nhược Lan đứng sau thấy hai đứa hạnh phúc như vậy cũng cảm thấy hạnh phúc theo, hai người nhìn nhau rồi nói ra những lời chúc tốt đẹp nhất.

103. Chương 103: Hạ Điềm Điềm

Những ngày Tết thường trôi qua rất nhanh mọi người lại trở về với những bận rộn của công việc thường ngày. Bụng của Sở Tâm Nhi lại lớn thêm một vòng nên việc đi lại cũng khó khăn hơn, bà Hạ từ trong bếp đi ra trên tay là một bát gà tần

“Ta mới nấu xong, con ăn đi cho nóng”.

Sở Tâm Nhi nhìn cái bát trước mặt mặc dù trong lòng ngàn vạn lần không muốn ăn nhưng cô vẫn đưa tay nhận lấy. Xúc một thìa cho vào miệng cảm giác buồn nôn lại dâng lên, cô cố kìm nén lại nuốt xuống nhưng không được cuối cùng đặt bát xuống chạy vào nhà vệ sinh nôn thốc nôn tháo.

Bà Hạ thấy cô như vậy cũng lo lắng chạy theo, đợi khi cô súc miệng xong mới thở dài

“Đã 7 tháng rồi, sao vẫn còn như vậy chứ?”

“Mẹ, con xin lỗi. Để lát nữa con ăn cũng được”.

Sở Tâm Nhi cúi đầu khẽ nói. Bà Hạ nghe vậy cũng biết trong lòng cô đang nghĩ gì liền phẩy tay

“Không cần lo lắng, con muốn ăn gì cứ nói với ta. Ta không tin mình không chiều được đứa nhóc trong bụng này”.

Sở Tâm Nhi nghe vậy liền thoải mái hơn, cô nở nụ cười toe toét. Bà Hạ thấy cô như vậy cũng không biết nói gì nhưng thiện cảm bà dành cho cô lại tăng lên một chút.

Chị Lý và Nhược Lan đi từ siêu thị về xách theo không ít đồ, Nhược Lan thấy con gái trong bếp liền vui vẻ kéo cô lại khoe

“Hôm nay mẹ đi trung tâm thương mại mua cho em bé rất nhiều đồ, con xem cái áo này có xinh không?”

Sở Tâm Nhi và bà Hạ cùng đi ra sofa ngồi, ngắm nhìn những bộ quần áo nhỏ nhỏ xinh xinh liền thích thú cười vui. Em bé trong bụng Sở Tâm Nhi như cảm nhận được điều đó nên đạp mạnh một cái làm cô đau đến nhăn mày.

Em bé trong bụng Sở Tâm Nhi đã được 8 tháng rồi, mọi người ai nấy cũng lo lắng chỉ sợ hai mẹ con cô sẽ bất ngờ xảy ra chuyện vậy. Hạ Minh là người lo lắng nhất, ngày nào cũng như ngồi trên đồng lửa vậy chỉ còn một tháng nữa thôi là anh có thể thở phào nhẹ nhõm rồi.

Đêm đến Sở Tâm Nhi đang ngủ ngon thì bị cơn đau làm tỉnh giấc, cô ngồi dậy đi vào nhà vệ sinh muốn đi tiểu, tiểu xong cô xả nước đi đến bồn rửa tay nhưng cơn đau ập đến cô chống tay lên thành bồn nhưng trượt tay làm rơi hết mấy lọ sữa rửa mặt và sữa tắm xuống đất tạo ra tiếng động làm Hạ Minh giật mình tỉnh giấc.

Anh ngồi dậy không thấy vợ bên cạnh liền nhìn vào nhà vệ sinh thấy sáng đèn liền vội hất chăn ra chạy vào. Thấy Sở Tâm Nhi đang ngồi trên sàn hai tay ôm bụng cố gắng muốn đứng lên, Hạ Minh đưa tay đỡ cô đứng dậy lo lắng hỏi

“Có sao không? Có bị ngã không?”

Sở Tâm Nhi đau đến nói không thành lời, cô cảm giác có dòng nước chảy xuống hai bên đùi liền kéo áo anh nức nở

“Đau...có gì đó...đang chảy ra...”

Hạ Minh cúi đầu xuống thấy nước ối chảy xuống hai bên đùi cô liền hét hoảng anh bế cô chạy xuống cầu thang vừa chạy vừa hét lên

“Mẹ ơi... Chị Lý...Tâm Nhi e rằng phải sinh non rồi...”

Nghe thấy tiếng gọi của anh mọi người đều giật mình tỉnh dậy chạy ra thấy Hạ Minh bế cô xuống liền chạy ra, Nhược Lan nhìn vậy liền lo lắng nói

“Vỡ ối rồi, mau đưa nó đến bệnh viện”.

Hạ Minh bế bà Hạ đỡ lấy cô rồi chạy ra gara lấy xe đến chở cô đi bệnh viện. Nhược Lan và bà Hạ cũng đi theo, lúc này Sở Tâm Nhi nằm lên đùi Nhược Lan gương mặt trắng bệch đến dọa người yếu ớt nói

“Con của con...nhất định phải cứu nó...”

“Đừng lo, sắp đến bệnh viện rồi”. Nhược Lan vuốt tóc an ủi cô.

Hạ Minh nhìn qua gương chiếu hậu thấy gương mặt tiều tụy của Sở Tâm Nhi trong lòng lại càng thêm sợ hãi, anh cố gắng bình tĩnh đạp mạnh ga chạy đến bệnh viện.

Đến bệnh viện Hạ Minh bế cô chạy vào trong gara thét “Bác sĩ, bác sĩ đâu. Vợ tôi sắp sinh rồi”.

Các bác sĩ chạy ra nhìn tình trạng của Sở Tâm Nhi sắc mặt liền trở nên nghiêm túc hơn

“Đẩy vào phòng mổ, cô ấy không thể tự sinh được”.

Ngay lập tức y tá đẩy Sở Tâm Nhi vào phòng mổ, Hạ Minh nhìn cô bị đẩy vào chạy theo nắm lấy tay cô

“Đừng sợ, có anh đây không xảy ra chuyện gì đâu”.

Sở Tâm Nhi khó nhọc gật đầu. Cô khẽ vỗ lên tay anh như trấn an anh rồi được y tá đẩy vào, trước khi bác sĩ tiêm thuốc mê cô nắm lấy tay bác sĩ cầu xin

“Xin bác sĩ, dù xảy ra chuyện gì nhất định...nhất định phải cứu sống đứa bé”.

“Chúng tôi sẽ cố gắng hết sức”. Bác sĩ đáp rồi tiêm thuốc vào người Sở Tâm Nhi.

Hạ Minh ở bên ngoài đứng dựa vào tường bất lực chờ đợi, Sở Tâm Nhi đã ở trong đó 4 tiếng đồng hồ rồi mà vẫn chưa ra anh sắp bị sự lo lắng sợ hãi bức đến phát điên rồi.

Mỗi lần thấy y tá chạy ra mồ hôi lạnh của anh lại tuôn ra, anh sợ y tá sẽ đến nói với anh lời anh không muốn nghe. Bà Hạ thấy con trai mình như vậy cũng đau lòng đi đến

“Nó nhất định sẽ không sao đâu”.

Lúc này anh không còn sức lực để mà nói nữa chỉ khẽ gật đầu. Cảm giác tê dại từ chân truyền đến cũng không làm anh bận tâm đôi mắt anh vẫn nhìn chăm chăm vào cánh cửa phòng mổ chưa từng rời đi.

Vào lúc Hạ Minh tưởng chừng như mình không thể trụ nổi nữa thì nghe thấy tiếng khóc trẻ con phát ra từ phòng mổ, anh vội đi đến cánh cửa chờ đợi.

Cánh cửa phòng mổ được đẩy ra, một bác sĩ bế em bé trên tay đi ra tươi cười chúc mừng “Chúc mừng anh, là một bé gái”

Hạ Minh nhìn đứa trẻ trên tay bác sĩ vội hỏi “Vợ tôi đâu? Cô ấy vẫn ổn chứ?”

“Anh yên tâm, cô ấy không sao. Qua mấy giờ nữa, hết thuốc mê sẽ tỉnh thôi”.

Nghe xong những lời này rốt cuộc trên gương mặt tuấn tú của Hạ Minh cũng nở ra một nụ cười, anh đưa tay bế lấy đứa bé từ bác sĩ. Đứa bé nhìn anh một lúc rồi toét miệng cười, bàn tay nhỏ xíu quơ quơ trước mặt

“Mặc dù sinh thiếu một tháng nhưng đứa trẻ vẫn rất khỏe mạnh. Chúc mừng mọi người”.

Nữ bác sĩ lại chúc mừng thêm lần nữa rồi mới rời đi. Nhược Lan và bà Hạ nhìn đứa bé trên tay Hạ Minh liền cảm thấy yêu thích không thôi hỏi

“Đã nghĩ được tên cho con bé chưa?”

“Rồi ạ. Diễm Diễm, Hạ Diễm Diễm”.

Hạ Minh nhìn con gái cười với mình liền cảm thấy hạnh phúc không thôi. Có con gái rồi anh nhất định sẽ yêu thương con bé thật nhiều, thật nhiều.

104. Chương 104: Đại Kết Cục

Hai năm sau.

“Diễm Diễm, chậm thôi con”

Sở Tâm Nhi đi theo con gái dịu dàng nhắc nhở, cô nhìn thấy con gái hoạt bát chạy nhảy liền cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Diễm Diễm chạy theo chú mèo con thích chí cười tít mắt, trên người mặc chiếc váy công chúa màu hồng mái tóc được kẹp một cái nơ màu đỏ vô cùng xinh đẹp. Cô bé chu môi làm trò khiến Sở Tâm Nhi bật cười.

“Mẹ...mẹ ôm ôm...”

Diễm Diễm dang hai tay trắng nõn mím mím về phía Sở Tâm Nhi ngọt ngào nói.

Sở Tâm Nhi đi tới bế con gái lên đi vào bếp “Diễm Diễm, rửa tay đi con”.

Ngay lập tức hai cánh tay xinh xắn của Diễm Diễm đưa ra trước vòi nước rất thuần thục rửa tay sạch sẽ. Sở Tâm Nhi thấy con gái làm tốt liền hôn lên má Diễm Diễm khen ngợi

“Diễm Diễm nhà ta giỏi quá”.

Bà Hạ và Nhược Lan từ trên gác đi xuống thấy Diễm Diễm ngồi ngay ngắn trên bàn ăn liền cười nói

“Hôm nay Diễm Diễm lại chờ bà nội với bà ngoại rồi, thật xin lỗi con nha”.

“Không sao đâu...bà...nội...bà ngoại”

Giọng nói ngọt ngào pha lẫn sự non nớt của Diễm Diễm vang lên khiến hai người bật cười thành tiếng.

Mọi người chuẩn bị ăn cơm thì cũng là lúc Hạ Minh từ công ty trở về, anh thay dép đi vào trong chào mẹ rồi nhìn sang con gái yêu tươi cười

“Điềm Điềm, xem bố mua gì cho con này”.

Điềm Điềm tụt xuống khỏi ghế chạy tới chỗ anh liền thích thú vỗ tay

“A...bố mua búp bê công chúa...yêu bố...”

Kèm theo tiếng vỗ tay Điềm Điềm còn hào phóng tặng cho anh một nụ hôn ngọt ngào.

Hạ Minh đặt túi tài liệu xuống bế Điềm Điềm lên xoay một vòng khiến con bé thích chí cười khanh khách.

Sở Tâm Nhi giúp chị Lý bế món cuối cùng ra thấy hai bố con vui đùa liền nói

“Hai bố con vào ăn cơm nào”.

Trong bữa cơm Điềm Điềm liên tục làm những trò nghịch ngợm trêu chọc mọi người cười thành tiếng, điềm này rất giống với tính cách của Sở Tâm Nhi.

Ăn tối xong Hạ Minh và Sở Tâm Nhi lái xe đưa con bé sang nhà Lý Tịnh chơi với con trai của cô ấy.

Mặc dù sinh sau mấy tháng nhưng Điềm Điềm luôn thích bắt nạt anh làm Sở Tâm Nhi vô cùng đau đầu

“Điềm Điềm ngoan, không được bắt nạt Bắc Bắc”.

Điềm Điềm làm như không nghe thấy lời mẹ lại tiếp tục giành đồ chơi của Bắc Bắc làm cậu bé méo máo nhìn mẹ.

Hạ Minh thấy vậy liền ngồi xuống nhẹ nhàng nói với con gái

“Điềm Điềm, sao lại giành đồ chơi của anh”.

Điềm Điềm bĩu môi quay đi không trả lời. Hạ Minh thấy vậy liền hỏi

“Nếu bây giờ anh Bắc Bắc giành búp bê của con, con có cho không?”

“Không cho”. Điềm Điềm lắc đầu như trống bỏi.

“Đúng vậy. Anh Bắc Bắc giành búp bê của con con sẽ không thích nên con nghĩ xem con giành ô tô với anh thì anh có thích không?”

Điềm Điềm chau mày làm ra vẻ suy nghĩ một hồi rồi quyết định trả lại cho Bắc Bắc chiếc ô tô đang cầm trên tay.

Hạ Minh thấy con gái hiểu chuyện liền cưng chiều xoa đầu con khen ngợi. Sở Tâm Nhi thấy vậy liền thở dài, con bé này chỉ có anh mới nói được nó mà thôi.

Đêm đến Hạ Minh ôm Sở Tâm Nhi trong lòng liền khẽ nói

“Tâm Nhi, Điềm Điềm đứa bé này tính cách giống hệt em bướng bỉnh như vậy”.

Sở Tâm Nhi nghe anh nói vậy liền ngẩng đầu lên không vui nói

“Sao vậy, anh lúc trước không phải luôn miệng nói thích tính cách này của em sao?”

Hạ Minh nhận thấy vợ yêu của mình bắt đầu giận dỗi nên vội vàng xoa tay

” Anh có nói gì đâu đến bây giờ anh vẫn thích tính cách của em mà”.

Sở Tâm Nhi nghe vậy cũng không thềm nói với anh nửa lời liền xoay người quay lưng lại với anh lằm bằm

” Đừng có đụng vào em”.

Hạ Minh ôm lấy cô rồi rít xin lỗi qua một hồi Sở Tâm Nhi mới chịu bỏ qua cho anh lần này. Anh ôm cô thì thầm

“Tâm Nhi, chúng ta sinh em trai cho Điềm Điềm đi”.

Nói rồi không đợi cô đồng ý đã xoay người nằm lên người cô tay chân bắt đầu không yên phận. Sở Tâm Nhi hai má đỏ bừng vòng tay ôm lấy cổ anh hôn lên môi anh, sau đó là hoan ái kịch liệt.

Lưu Hà nằm trên giường bàn tay xoa bụng tròn vo của mình nói vọng ra

“Ông xã, bảo bảo muốn uống sữa”.

Ngay lập tức Tề Hạo pha một ly sữa dành cho bà bầu bưng vào cho Lưu Hà

“Có ngay, có ngay”.

Hai người đã kết hôn được một năm nay và bây giờ Lưu Hà đang mang thai ở tháng thứ sáu, cô phải gác lại toàn bộ công việc để ở nhà dưỡng thai. Còn Tề Hạo từ khi kết hôn liền hoàn toàn trở thành một người đàn ông khiến mọi chị em phải mơ ước.

Ban ngày anh đi làm còn buổi tối liền trở về nhà đúng giờ nấu cơm cho vợ. Mọi việc trong nhà Lưu Hà không phải đụng tới anh thay cô làm hết tất cả.

“Ông xã, có phải em mang thai rất xấu xí không?”

Lưu Hà buồn rầu hỏi, cô thật sự không muốn tăng cân đâu mà.

Tề Hạo nhìn vợ liền lắc đầu nguầy nguậy đưa tay lên thề thốt

“Em là người phụ nữ mang thai xinh đẹp nhất mà anh biết, à không xinh đẹp nhất Trái Đất này”.

Lưu Hà nghe vậy liền phì cười, cuộc sống hạnh phúc này là nằm ngoài sức tưởng tượng của cô.

“Ông xã, em yêu anh”.

“Anh cũng yêu em, bà xã”.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/noi-day-anh-cho-em>